Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B DIRECTIVA 2009/138/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2009

privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II)

(reformare)

(Text cu relevanță pentru SEE)

(JO L 335, 17.12.2009, p. 1)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Directiva 2011/89/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2011	L 326	113	8.12.2011
►M2	Directiva 2012/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 septembrie 2012	L 249	1	14.9.2012
►M3	Directiva 2013/23/UE a Consiliului din 13 mai 2013	L 158	362	10.6.2013
►M4	Directiva 2013/58/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2013	L 341	1	18.12.2013
►M5	Directiva 2014/51/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014	L 153	1	22.5.2014

rectificată prin:

►C1 Rectificare, JO L 219, 25.7.2014, p. 66 (2009/138/CE)

►C2 Rectificare, JO L 108, 28.4.2015, p. 8 (2014/51/UE)

▼B

DIRECTIVA 2009/138/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2009

privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II)

(reformare)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) și articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European [1],

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat [2],

întrucât:

(1) Următoarele directive urmează să facă obiectul mai multor modificări substanțiale: prima Directivă a Consiliului 73/239/CEE din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă alta decât asigurarea de viață [3], Directiva 78/473/CEE a Consiliului din 30 mai 1978 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative în domeniul coasigurării comunitare [4], Directiva 87/344/CEE a Consiliului din 22 iunie 1987 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea de protecție juridică [5], a doua Directivă a Consiliului 88/357/CEE din 22 iunie 1988 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea generală directă, alta decât asigurarea de viață, și de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii [6], Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă, alta decât asigurarea de viață (a treia directivă privind asigurarea generală) [7], Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup de asigurare [8], Directiva 2001/17/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 martie 2001 privind reorganizarea și lichidarea

[1] JO C 224, 30.8.2008, p. 11.
[2] Poziția Parlamentului European din 22 aprilie 2009 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 10 noiembrie 2009.
[3] JO L 228, 16.8.1973, p. 3.
[4] JO L 151, 7.6.1978, p. 25.
[5] JO L 185, 4.7.1987, p. 77.
[6] JO L 172, 4.7.1988, p. 1.
[7] JO L 228, 11.8.1992, p. 1.
[8] JO L 330, 5.12.1998, p. 1.

▼B

întreprinderilor de asigurare ([1]), Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață ([2]) și Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea ([3]). Din motive de claritate, ar trebui să se procedeze la reformarea directivelor menționate.

(2) Pentru a facilita inițierea și desfășurarea activităților de asigurare și de reasigurare este necesară eliminarea diferențelor semnificative dintre legislațiile statelor membre privind normele care se aplică întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Prin urmare, ar trebui instituit un cadru juridic pentru a permite întreprinderilor de asigurare și reasigurare să își desfășoare activitatea de asigurare pe piața internă facilitând, astfel, întreprinderilor de asigurare și reasigurare cu sediul central în Comunitate acoperirea riscurilor și obligațiilor situate în interiorul Comunității.

(3) Este în interesul bunei funcționări a pieței interne să se stabilească norme coordonate privind supravegherea grupurilor de asigurare și, în vederea protejării creditorilor, privind procedurile de reorganizare și lichidare referitoare la întreprinderile de asigurare.

(4) Este indicat ca anumite întreprinderi care furnizează servicii de asigurare să nu fie acoperite de sistemul instituit prin prezenta directivă datorită dimensiunii lor, statutului lor legal, naturii lor – fiind strâns legate de sistemele publice de asigurare – sau datorită serviciilor pe care le oferă. În plus, este de dorit excluderea anumitor instituții din anumite state membre, a căror activitate acoperă numai un sector foarte restrâns și este limitată prin lege la un anumit teritoriu sau la anumite persoane.

(5) Întreprinderile foarte mici de asigurare care îndeplinesc anumite condiții, inclusiv un nivel al venitului din prime brute subscrise mai mic de 5 milioane EUR, sunt excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive. Cu toate acestea, toate întreprinderile de asigurare și reasigurare care sunt autorizate deja în conformitate cu directivele în vigoare, ar trebui să fie în continuare autorizate la data aplicării prezentei directive. Întreprinderile care sunt excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive ar trebui să se poată prevala de libertățile fundamentale prevăzute în tratat. Întreprinderile în cauză pot opta să solicite să fie autorizate în conformitate cu prezenta directivă pentru a beneficia de autorizația unică prevăzută de prezenta directivă.

(6) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita înregistrarea întreprinderilor care desfășoară activități de asigurare și reasigurare și care sunt excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive. Statele membre pot, de asemenea, să supună întreprinderile în cauză supravegherii prudențiale și legale.

([1]) JO L 110, 20.4.2001, p. 28.
([2]) JO L 345, 19.12.2002, p. 1.
([3]) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.

▼B

(7) Directiva 72/166/CEE a Consiliului din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi ([1]), cea de a șaptea Directivă a Consiliului 83/349/CEE din 13 iunie 1983 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile consolidate ([2]), cea de a doua Directivă a Consiliului 84/5/CEE din 30 decembrie 1983 privind apropierea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule ([3]), Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ([4]) și Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind accesul la activitate și desfășurarea activității instituțiilor de credit ([5]) stabilesc normele generale în materie de contabilitate, răspundere civilă auto, instrumente financiare și instituții de credit și stabilesc definiții în aceste domenii. Este oportună aplicarea unora dintre definițiile prevăzute în respectivele directive în sensul prezentei directive.

(8) Accesul la activitatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să fie supus unei autorizări prealabile. Prin urmare, este necesară stabilirea condițiilor și procedurilor pentru acordarea respectivei autorizații, precum și pentru un eventual refuz.

(9) Directivele abrogate prin prezenta directivă nu conțin dispoziții în ceea ce privește gama de activități de reasigurare pe care o întreprindere de asigurare poate fi autorizată să le desfășoare. Statele membre pot să decidă să adopte dispoziții în acest sens.

(10) Trimiterile la întreprinderile de asigurare sau reasigurare conținute în prezenta directivă ar trebui să includă întreprinderile de asigurare și reasigurare captive, cu excepția cazului în care respectivele întreprinderi fac obiectul unor dispoziții speciale.

(11) Având în vedere că prezenta directivă constituie un instrument esențial pentru realizarea pieței interne, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare autorizate în statele membre de origine ar trebui sa li se permită desfășurarea, în întreaga Comunitate, a oricărei sau a tuturor activităților lor prin înființarea de sucursale sau prin furnizarea de servicii. Așadar, este oportună realizarea unei asemenea armonizări necesare și suficiente pentru a obține recunoașterea mutuală a autorizațiilor și a sistemelor de supraveghere și, prin urmare, a unei autorizații unice valabile pe întreg teritoriul Comunității și care permite efectuarea supravegherii unei întreprinderi de către statul membru de origine.

([1]) JO L 103, 2.5.1972, p. 1.
([2]) JO L 193, 18.7.1983, p. 1.
([3]) JO L 8, 11.1.1984, p. 17.
([4]) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.
([5]) JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

▼B

(12) Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 mai 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă auto (a patra directivă privind asigurarea auto) ([1]) stabilește normele de desemnare a reprezentanților însărcinați cu soluționarea daunelor. Respectivele norme ar trebui să se aplice în sensul prezentei directive.

(13) Întreprinderile de reasigurare ar trebui să își limiteze domeniul de activitate la reasigurare și la operațiunile legate de aceasta. O asemenea cerință nu ar trebui să împiedice o întreprindere de reasigurare să desfășoare pentru clienții săi activități precum acordarea de consiliere statistică sau actuarială, analize de risc sau cercetare. Acestea pot include și activități și funcții ale unui holding din sectorul financiar în sensul articolului 2 alineatul (8) din Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar ([2]). În orice caz, această cerință nu permite desfășurarea activităților bancare și financiare neasociate.

(14) Protejarea deținătorilor de polițe de asigurare presupune că întreprinderile de asigurare și reasigurare sunt supuse unor cerințe eficiente de solvabilitate care determină o alocare eficientă a capitalului în Uniunea Europeană. În lumina evoluțiilor pieței, sistemul actual nu mai este adecvat. Prin urmare, este necesară introducerea unui nou cadru de reglementare.

(15) În conformitate cu ultimele evoluții din domeniul managementului riscurilor, în contextul Asociației internaționale a autorităților de supraveghere a asigurărilor, al Consiliului pentru standarde internaționale de contabilitate și al Asociației internaționale de actuariat și date fiind evoluțiile recente din alte sectoare financiare, ar trebui adoptată o abordare economică bazată pe risc, care să motiveze întreprinderile de asigurare și de reasigurare să își evalueze și să își gestioneze în mod adecvat riscurile. Armonizarea ar trebui îmbunătățită prin stabilirea de norme specifice pentru evaluarea activelor și pasivelor, inclusiv a rezervelor tehnice.

(16) Obiectivul principal al reglementării și supravegherii asigurărilor și reasigurărilor îl reprezintă protejarea corespunzătoare a deținătorilor de polițe de asigurare și a beneficiarilor. Prin beneficiar se înțelege orice persoană fizică sau juridică care are un drept în temeiul unui contract de asigurare. Alte obiective ale reglementării și supravegherii asigurărilor și reasigurărilor care ar trebui luate în considerare, însă fără a compromite obiectivul principal, sunt stabilitatea financiară și echitatea și stabilitatea piețelor.

([1]) JO L 181, 20.7.2000, p. 65.
([2]) JO L 35, 11.2.2003, p. 1.

▼B

(17) Se preconizează că regimul de solvabilitate stabilit prin prezenta directivă va contribui la o și mai bună protecție a deținătorilor de polițe de asigurare. Acesta va impune statelor membre să pună la dispoziția autorităților de supraveghere resursele necesare pentru îndeplinirea obligațiilor lor stabilite prin prezenta directivă. Acestea includ toate capacitățile necesare, inclusiv resursele financiare și umane.

(18) Autoritățile de supraveghere din statele membre ar trebui să dispună de toate mijloacele necesare pentru a asigura o desfășurare ordonată a activității întreprinderilor de asigurare și reasigurare în întreaga Comunitate, indiferent dacă acestea sunt realizate în baza dreptului de stabilire sau a libertății de a furniza servicii. Pentru a asigura eficiența supravegherii, toate acțiunile întreprinse de autoritățile de supraveghere ar trebui să fie proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității unei întreprinderi de asigurare sau reasigurare, indiferent de importanța întreprinderii în cauză pentru stabilitatea globală a pieței.

(19) Prezenta directivă nu ar trebui să fie o povară prea mare pentru întreprinderile de asigurare mici și mijlocii. Unul dintre instrumentele pentru atingerea acestui obiectiv este reprezentat de aplicarea adecvată a principiului proporționalității. Acest principiu ar trebui să se aplice atât cerințelor impuse asigurătorilor și reasigurătorilor, cât și activității de exercitare a competențelor de supraveghere.

(20) În special, prezenta directivă nu ar trebui să reprezinte o povară prea mare pentru întreprinderile de asigurare specializate în furnizarea anumitor tipuri specifice de asigurări sau în furnizarea de servicii către anumite segmente de clienți și ar trebui să recunoască faptul că o astfel de specializare poate constitui un instrument valoros pentru managementul eficient și eficace al riscului. Pentru realizarea acestui obiectiv și pentru aplicarea adecvată a principiului proporționalității, ar trebui prevăzute dispoziții care să permită în mod expres întreprinderilor să își utilizeze propriile date pentru a calibra parametrii din modulele de risc de subscriere pentru formula standard a cerinței de capital de solvabilitate.

(21) Prezenta directivă ar trebui să ia în considerare, de asemenea, natura specifică a întreprinderilor de asigurare și reasigurare captive. Deoarece întreprinderile în cauză acoperă numai riscurile asociate grupului industrial sau comercial căruia îi aparțin, ar trebui să se adopte linii adecvate de acțiune, în concordanță cu principiul proporționalității, pentru a reflecta natura, amploarea și complexitatea activității lor.

(22) Supravegherea activității de reasigurare ar trebui să ia în considerare caracteristicile specifice ale acestui sector, în special caracterul său general și faptul că deținătorii de polițe de asigurare sunt, la rândul lor, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare.

(23) Autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă posibilitatea de a obține de la întreprinderile de asigurare și de reasigurare informațiile necesare pentru desfășurarea acțiunilor de supraveghere, inclusiv, dacă este cazul, informații difuzate publicului de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în temeiul unor cerințe legate de raportările financiare, cotarea la bursă sau al altor cerințe legale sau de reglementare.

▼B

(24) Autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine ar trebui să fie responsabile de monitorizarea situației financiare a întreprinderilor de asigurare și reasigurare. În acest scop, acestea ar trebui să efectueze, periodic, analize și evaluări.

(25) Autoritățile de supraveghere ar trebui să poată lua în considerare efectele pe care le au asupra managementului riscurilor și activelor codurile voluntare de conduită și transparență la care aderă instituțiile relevante care tranzacționează instrumente de investiții nereglementate sau alternative.

(26) Punctul de plecare în ceea ce privește adecvarea cerințelor cantitative în sectorul asigurărilor îl reprezintă cerința de capital de solvabilitate. Prin urmare, în urma procesului de supraveghere, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competența de a impune o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate numai în situații excepționale, în cazurile prevăzute în prezenta directivă. Scopul formulei standard a cerinței de capital de solvabilitate este de a reflecta profilul de risc al majorității întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Cu toate acestea, pot exista unele cazuri în care abordarea standardizată nu reflectă în mod corespunzător profilul de risc foarte specific al unei întreprinderi.

(27) Impunerea unei majorări de capital are un caracter excepțional deoarece ar trebui să fie utilizată doar în ultimă instanță, atunci când alte măsuri de supraveghere sunt ineficace sau inadecvate. În plus, termenul „excepțional” ar trebui înțeles în contextul situației specifice a fiecărei întreprinderi, mai degrabă decât raportat la numărul de majorări de capital impuse pe o piață specifică.

(28) Majorarea de capital ar trebui menținută atât timp cât nu sunt soluționate circumstanțele care au determinat impunerea ei. În cazul unor deficiențe semnificative ale modelului intern parțial sau integral sau ale sistemului de guvernanță, autoritățile de supraveghere ar trebui să se asigure că întreprinderea în cauză depune toate eforturile pentru a remedia deficiențele care au dus la impunerea majorării de capital. Cu toate acestea, majorarea de capital poate fi păstrată mai mulți ani în cazul în care abordarea standardizată nu reflectă în mod corespunzător profilul de risc specific unei întreprinderi.

(29) Anumite riscuri pot fi abordate în mod corespunzător doar prin intermediul cerințelor de guvernanță și nu cu ajutorul cerințelor cantitative reflectate în cerința de capital de solvabilitate. Prin urmare, un sistem de guvernanță eficace este esențial pentru administrarea adecvată a întreprinderii de asigurare și pentru sistemul de reglementare.

(30) Sistemul de guvernanță include funcția de management al riscurilor, funcția de conformitate, funcția de audit intern și funcția actuarială.

▼B

(31) O funcție constă în capacitatea administrativă de a îndeplini anumite sarcini de guvernanță. Identificarea unei anumite funcții nu împiedică întreprinderea să hotărască în mod independent cum va organiza această funcție în practică, cu excepția cazului în care se specifică altfel prin prezenta directivă. Acest lucru nu ar trebui să conducă la cerințe prea împovărătoare, deoarece ar trebui să se țină seama de natura, amploarea și complexitatea activităților întreprinderii. Prin urmare, ar trebui să fie posibil ca aceste funcții să fie îndeplinite de propriul personal al întreprinderii, să se poată baza pe consiliere din partea unor experți externi sau să poată fi externalizate către experți, în limitele stabilite prin prezenta directivă.

(32) Mai mult, în întreprinderile mai mici și de complexitate mai redusă, ar trebui să fie posibil ca o persoană sau o unitate organizatorică să poată îndeplini mai multe funcții, cu excepția funcției de audit intern.

(33) Funcțiile incluse în sistemul de guvernanță sunt considerate funcții cheie și, prin urmare, sunt funcții importante și critice.

(34) Toate persoanele care îndeplinesc funcții cheie ar trebui să fie competente și onorabile. Cu toate acestea, numai persoanele care ocupă funcții cheie ar trebui să fie supuse cerințelor de notificare către autoritatea de supraveghere.

(35) În scopul evaluării nivelului necesar de competență, ar trebui să fie luate în considerare ca factori suplimentari calificările profesionale și experiența persoanelor care conduc efectiv întreprinderea sau dețin alte funcții cheie.

(36) Toate întreprinderile de asigurare și reasigurare ar trebui să realizeze, ca parte integrantă a strategiei lor de afaceri, o evaluare regulată a nevoilor lor globale de solvabilitate, având în vedere profilul de risc specific (evaluarea internă a riscului și a solvabilității). Această evaluare nu necesită elaborarea unui model intern și nu este utilizată pentru calcularea unei noi cerințe de capital, alta decât cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim. Rezultatele fiecărei evaluări ar trebui raportate autorității de supraveghere în cadrul informațiilor care trebuie furnizate în scopuri de supraveghere.

(37) Pentru a asigura supravegherea eficace a funcțiilor sau activităților externalizate, este foarte important ca autoritatea de supraveghere a întreprinderii de asigurare sau reasigurare care externalizează să aibă acces la toate datele relevante deținute de către furnizorul de servicii externalizate, indiferent dacă acesta din urmă este o entitate reglementată sau nereglementată, precum și să poată efectua inspecții la fața locului. Pentru a ține seama de evoluțiile pieței și pentru a garanta respectarea în continuare a condițiilor de externalizare, autoritățile de supraveghere ar trebui să fie informate înainte de externalizarea unor activități sau funcții critice sau importante. Cerințele respective ar trebui să țină seama de lucrările forumului mixt (Joint Forum) și să fie conforme cu normele și practicile actuale din sectorul bancar, precum și cu Directiva 2004/39/CE, precum și în raport de aplicarea respectivei directive în cazul instituțiilor de credit.

▼B

(38) Pentru a garanta transparența, întreprinderile de asigurare și reasigurare ar trebui să facă publice - aceasta însemnând să pună la dispoziția publicului în format tipărit sau electronic, cu titlu gratuit, cel puțin o dată pe an, informații esențiale privind solvabilitatea și situația lor financiară, Întreprinderilor ar trebui să li se permită să facă publice în mod voluntar informații suplimentare.

(39) Ar trebui să fie elaborate prevederi privind schimbul de informații între autoritățile de supraveghere și autoritățile sau organismele care contribuie, prin funcția lor, la consolidarea stabilității sistemului financiar. Prin urmare, este necesar să se precizeze condițiile în care se poate realiza schimbul de informații menționat anterior. De asemenea, în cazul în care informațiile nu pot fi divulgate decât cu acordul explicit al autorităților de supraveghere, acestea ar trebui să aibă posibilitatea, după caz, de a condiționa respectivul acord de respectarea unor condiții stricte.

(40) Se impune promovarea convergenței supravegherii, nu numai cu privire la instrumentele de supraveghere, ci și cu privire la practicile de supraveghere. Comitetul european al supraveghetorilor în asigurări și pensii ocupaționale (CEIOPS) instituit prin Decizia 2009/79/CE a Comisiei ([1]) ar trebui să joace un rol important în acest sens și să raporteze în mod regulat progresele realizate Parlamentului European și Comisiei.

(41) Obiectivul informărilor și rapoartelor prezentate de CEIOPS în legătură cu majorările de capital nu este de a limita utilizarea lor permisă în temeiul prezentei directive, ci de a contribui la consolidarea convergenței supravegherii exercitate de autoritățile de supraveghere din diversele state membre în ceea ce privește utilizarea majorărilor de capital.

(42) Pentru a limita sarcina administrativă și a evita suprapunerea sarcinilor, autoritățile de supraveghere și autoritățile statistice naționale ar trebui să coopereze și să facă schimb de informații.

(43) În scopul consolidării activității de supraveghere a întreprinderilor de asigurare și reasigurare și pentru protejarea deținătorilor de polițe de asigurare, auditorii legali în sensul Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate ([2]) ar trebui să aibă datoria de a raporta prompt orice fapte care pot avea efecte serioase asupra situației financiare sau organizării administrative a unei întreprinderi de asigurare sau reasigurare.

(44) Întreprinderile de asigurare care desfășoară atât activități de asigurare de viață, cât și activități de asigurare generală ar trebui să gestioneze separat respectivele activități pentru a proteja interesele deținătorilor de polițe de asigurare de viață. În special, respectivele întreprinderi ar trebui să fie supuse aceloraşi

([1]) JO L 25, 29.1.2009, p. 28.
([2]) JO L 157, 9.6.2006, p. 87.

▼B

cerințe de capital ca și cele aplicabile unui grup de asigurare echivalent, compus dintr-o întreprindere de asigurare de viață și o întreprindere de asigurare generală, ținând seama de transferabilitatea crescută a capitalului în cazul întreprinderilor de asigurare compozite.

(45) Evaluarea situației financiare a întreprinderilor de asigurare și reasigurare ar trebui să se bazeze pe principii economice solide și să folosească în mod optimal informațiile furnizate de piețele financiare, precum și datele general disponibile privind riscurile tehnice de asigurare. În special, cerințele de solvabilitate ar trebui să se bazeze pe o evaluare economică a întregului bilanț.

(46) Standardele de evaluare în scopuri de supraveghere ar trebui să fie compatibile cu evoluțiile internaționale din domeniul contabilității, în măsura în care este posibil, astfel încât să limiteze sarcina administrativă a întreprinderilor de asigurare și reasigurare.

(47) În conformitate cu abordarea respectivă, cerințele de capital ar trebui să fie acoperite din fonduri proprii, indiferent dacă este vorba de elemente din bilanț sau din afara bilanțului. Deoarece nu toate resursele financiare asigură absorbția totală a pierderilor nici în cazul lichidării și nici în cazul continuării activității, elementele de fonduri proprii ar trebui clasificate în conformitate cu criterii de calitate pe trei ranguri, iar valoarea fondurilor proprii eligibilă pentru a acoperi cerințele de capital ar trebui limitată în consecință. Limitele aplicabile elementelor de fonduri proprii ar trebui să se aplice doar pentru a determina solvabilitatea întreprinderilor de asigurare și reasigurare și nu ar trebui să restricționeze și mai mult libertatea respectivelor întreprinderi în ceea ce privește gestionarea internă a capitalurilor lor.

(48) În general, activele care sunt libere de orice sarcini previzibile sunt disponibile să absoarbă pierderile cauzate de fluctuații negative ale pieței, atât în perspectiva continuării activităților, cât și în caz de lichidare. Prin urmare, marea majoritate a excedentului de active față de pasive, evaluat în conformitate cu principiile prevăzute în prezenta directivă, ar trebui considerat drept capital de foarte bună calitate (rangul 1).

(49) Nu toate activele unei întreprinderi sunt libere de restricții. În unele state membre, anumite produse constituie structuri delimitate în cadrul unor fonduri, care dau unei clase de deținători de polițe de asigurare drepturi mai importante la active în cadrul propriului lor „fond”. Deși aceste active sunt incluse la calcularea excedentului de active față de pasive pentru determinarea fondurilor proprii, în realitate ele nu pot fi puse la dispoziție pentru acoperirea riscurilor din afara fondului restricționat. Pentru a asigura consecvența cu abordarea economică, evaluarea fondurilor proprii trebuie ajustată pentru a reflecta natura diferită a activelor care fac parte dintr-un mecanism restricționat. În mod similar, metoda de calcul a cerinței de capital de solvabilitate ar trebui să reflecte reducerea concentrării/-diversificării conexe fondurilor restricționate în cauză.

▼B

(50) În unele state membre este o practică curentă ca întreprinderile de asigurare să vândă produse de asigurări de viață pentru care deținătorii de polițe de asigurare și beneficiarii contribuie la capitalul de risc al întreprinderii în schimbul randamentului total sau parțial al contribuțiilor. Aceste profituri acumulate reprezintă fonduri surplus aflate în proprietatea entității juridice în care sunt generate.

(51) Fondurile surplus ar trebui evaluate în conformitate cu abordarea economică prevăzută în prezenta directivă. În acest scop, simpla referire la evaluarea fondurilor surplus în conturile anuale statutare nu ar trebui să fie suficientă. În conformitate cu cerințele privind fondurile proprii, fondurile surplus ar trebui să facă obiectul criteriilor prevăzute în prezenta directivă privind clasificarea pe ranguri. Acest lucru înseamnă, printre altele, că numai fondurile surplus care îndeplinesc cerințele pentru a fi clasificate la rangul 1 ar trebui considerate capital de rangul 1.

(52) Asociațiile mutuale și de tip mutual cu contribuții variabile pot solicita membrilor lor contribuții suplimentare (contribuții suplimentare ale membrilor) pentru a majora volumul resurselor financiare pe care le dețin pentru absorbția pierderilor. Contribuțiile suplimentare ale membrilor pot reprezenta o sursă importantă de finanțare pentru asociațiile mutuale și de tip mutual, inclusiv atunci când acestea se confruntă cu fluctuații negative ale pieței. Prin urmare, contribuțiile suplimentare ale membrilor ar trebui recunoscute ca elemente suplimentare de fonduri proprii și tratate în consecință din punctul de vedere al solvabilității. În special, în cazul asociațiilor mutuale sau de tip mutual ale armatorilor cu contribuții variabile, care acoperă numai riscuri maritime, solicitarea de contribuții suplimentare din partea membrilor este o practică veche, supusă unor modalități de recuperare specifice, iar cuantumul aprobat al acestor contribuții suplimentare ale membrilor ar trebui tratat drept capital de bună calitate (rangul 2). În mod similar, în cazul altor asociații mutuale sau de tip mutual în cadrul cărora contribuțiile suplimentare ale membrilor sunt de o calitate similară, cuantumul aprobat al acelor contribuții suplimentare ale membrilor ar trebui tratat, de asemenea, drept capital de bună calitate (rangul 2).

(53) Pentru a permite întreprinderilor de asigurare și reasigurare să-și îndeplinească angajamentele față de deținătorii de polițe de asigurare și beneficiari, statele membre ar trebui să impună respectivelor întreprinderi constituirea de rezerve tehnice adecvate. Principiile și metodele actuariale și statistice pe care se bazează calcularea acestor rezerve tehnice ar trebui armonizate în întreaga Comunitate, pentru a obține o mai bună comparabilitate și transparență.

(54) Calcularea rezervelor tehnice ar trebui să fie conformă cu evaluarea activelor și a altor obligații/pasive, cu piața și cu evoluțiile internaționale în materie de contabilitate și supraveghere.

▼B

(55) Prin urmare, valoarea rezervelor tehnice ar trebui să corespundă sumei pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare ar trebui să o plătească dacă și-ar transfera imediat drepturile și obligațiile contractuale către o altă întreprindere. În consecință, valoarea rezervelor tehnice ar trebui să corespundă sumei pe care o altă întreprindere de asigurare sau de reasigurare (întreprinderea de referință) ar putea să o solicite pentru a prelua și a respecta obligațiile contractuale de asigurare și reasigurare de bază. Valoarea rezervelor tehnice ar trebui să reflecte caracteristicile portofoliului de asigurări de bază. Prin urmare, informațiile care se raportează în mod specific la o întreprindere, cum ar fi informații privind gestionarea daunelor și cheltuielile, ar trebui folosite la calcularea rezervelor tehnice doar în măsura în care respectivele informații permit întreprinderilor de asigurare și reasigurare să reflecte mai bine caracteristicile portofoliului de asigurări de bază.

(56) Prezumțiile făcute cu privire la întreprinderea de referință care se presupune că va prelua și va respecta obligațiile de asigurare și reasigurare de bază ar trebui armonizate în întreaga Comunitate. În special, prezumțiile referitoare la întreprinderea de referință, făcute pentru a determina dacă și în ce măsură efectele diversificării ar trebui luate în considerare la calcularea marjei de risc, ar trebui analizate în cadrul evaluării impactului măsurilor de aplicare și, ulterior, ar trebui armonizate la nivel comunitar.

(57) Pentru calcularea rezervelor tehnice ar trebui să fie posibilă folosirea de interpolări și extrapolări rezonabile pe baza unor valori de piață observate în mod direct.

(58) Este necesar ca valoarea actualizată estimată a obligațiilor de asigurare să fie calculată pe bază de informații actuale și credibile și ipoteze realiste, ținând seama de garanțiile financiare și de opțiunile din contractele de asigurare și reasigurare, pentru a furniza o evaluare economică a obligațiilor de asigurare sau reasigurare. Ar trebui să fie impusă utilizarea unor metode actuariale eficiente și armonizate.

(59) Pentru a reflecta situația specifică a întreprinderilor mici și mijlocii, ar trebui prevăzute abordări simplificate pentru calcularea rezervelor tehnice.

(60) Regimul de supraveghere ar trebui să prevadă, pe de o parte, o cerință privind fondurile proprii care variază în funcție de riscuri, bazată pe un calcul prospectiv, pentru a se asigura intervenția precisă și la timp a autorităților de supraveghere (cerința de capital de solvabilitate) și un nivel minim de securitate sub care nu ar trebui să se situeze resursele financiare (cerința de capital minim). Ambele cerințe de capital ar trebui să fie armonizate la nivelul întregii Comunități pentru a se asigura un grad adecvat de protecție a deținătorilor de polițe de asigurare. Pentru buna funcționare a prezentei directive, ar trebui să existe o scară adecvată de intervenție între cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim.

▼B

(61) Pentru a reduce eventualele efecte prociclice nejustificate ale sistemului financiar și pentru a evita situația în care întreprinderile de asigurare și reasigurare ar fi obligate în mod nejustificat să obțină capital suplimentar sau să își vândă investițiile ca urmare a unor evoluții nefavorabile temporare pe pieţele financiare, modulul „risc de piață” al formulei standard pentru cerința de capital de solvabilitate ar trebui să includă un mecanism de ajustare simetrică față de variația prețurilor acțiunilor. În plus, în eventualitatea unor scăderi excepționale ale pieţelor financiare și în cazul în care acest mecanism de ajustare simetrică nu este suficient pentru a permite întreprinderilor de asigurare și reasigurare să respecte cerința de capital de solvabilitate, ar trebui să se prevadă posibilitatea ca autoritățile de supraveghere să prelungească perioada în care întreprinderile de asigurare și reasigurare trebuie să își refacă nivelul de fonduri proprii eligibile, necesare pentru a acoperi nivelul cerinței de capital de solvabilitate.

(62) Cerința de capital de solvabilitate ar trebui să reflecte un nivel al fondurilor proprii eligibile care să permită întreprinderilor de asigurare și reasigurare să absoarbă pierderile semnificative și să garanteze în mod rezonabil deținătorilor de polițe de asigurare și beneficiarilor că plățile se vor efectua la scadență.

(63) Pentru a se asigura că dețin în permanență fonduri proprii eligibile la nivelul cerinței de capital de solvabilitate, ținând seama de eventualele modificări ale profilului lor de risc, întreprinderile de asigurare și reasigurare ar trebui să calculeze cerința de capital de solvabilitate cel puțin o dată pe an, să o monitorizeze constant și să o recalculeze ori de câte ori profilul de risc suferă o modificare semnificativă.

(64) Pentru a promova managementul corect al riscurilor și a alinia cerințele de capital regulamentare cu practicile din domeniu, ar trebui ca cerința de capital de solvabilitate să fie stabilită ca fiind capitalul economic deținut de întreprinderile de asigurare și reasigurare pentru a garanta că falimentul nu intervine mai des decât o dată la 200 de cazuri sau, dacă nu, că întreprinderile în cauză vor mai fi în măsură, cu o probabilitate de cel puțin 99,5 %, să își îndeplinească obligațiile față de deținătorii de polițe de asigurare și beneficiari în următoarele 12 luni. Acest capital economic ar trebui calculat pe baza profilului real de risc al respectivelor întreprinderi, ținând seama de impactul posibilelor tehnici de diminuare a riscurilor, precum și de efectele diversificării.

(65) Ar trebui să fie elaborate prevederi pentru stabilirea unei formule standard de calculare a cerinței de capital de solvabilitate, pentru a permite tuturor întreprinderilor de asigurare și reasigurare să își evalueze capitalul economic. În ceea ce privește structura formulei standard, ar trebui adoptată o abordare modulară, ceea ce înseamnă că expunerea individuală la fiecare categorie de risc în parte ar trebui evaluată într-o primă fază și agregată într-o a doua fază. În cazul în care utilizarea unor parametri specifici întreprinderii permit o mai bună reflectare a profilului de risc de subscriere al întreprinderii, acest lucru ar trebui permis, cu condiția ca acești parametri să fie obținuți utilizând o metodă standard.

▼B

(66) Pentru a reflecta situația specifică a întreprinderilor mici și mijlocii, ar trebui să fie elaborate abordări simplificate ale calculării cerinței de capital de solvabilitate în conformitate cu formula standard.

(67) În principiu, noua abordare bazată pe risc nu include conceptul de limite cantitative ale investițiilor și criterii de eligibilitate a activelor. Cu toate acestea, ar trebui să fie posibilă introducerea unor limite de investiții și de criterii de eligibilitate a activelor pentru a lua în considerare riscurile care nu sunt acoperite în mod adecvat de un submodul al formulei standard.

(68) Pentru a reflecta abordarea orientată spre risc a cerinței de capital de solvabilitate, ar trebui să existe posibilitatea, în circumstanțe specifice, de a utiliza în locul formulei standard modele interne integrale sau parțiale pentru calcularea respectivei cerințe. Pentru a asigura deținătorilor de polițe de asigurare și beneficiarilor un nivel echivalent de protecție, asemenea modele interne ar trebui să facă obiectul aprobării prealabile de către autoritățile de supraveghere pe baza unor procese și standarde armonizate.

(69) În cazul în care valoarea fondurilor proprii de bază eligibile scade sub cerința de capital minim, ar trebui retrasă autorizația întreprinderilor de asigurare și reasigurare dacă respectivele întreprinderi nu pot să își restabilească rapid nivelul fondurilor proprii de bază eligibile la nivelul cerinței de capital minim.

(70) Cerința de capital minim ar trebui să asigure un nivel minim sub care nu ar trebui să se situeze resursele financiare. Este necesar ca nivelul respectiv să fie calculat în conformitate cu o formulă simplă, care să fie supusă unor limite maxime și minime bazate pe cerința de capital de solvabilitate în funcție de riscuri pentru a permite o scară graduală de intervenție pentru autoritățile de supraveghere, și să se bazeze pe date care pot fi auditate.

(71) Întreprinderile de asigurare și reasigurare ar trebui să aibă active de calitate suficientă pentru a-și acoperi cerințele financiare generale. Toate investițiile deținute de întreprinderile de asigurare și reasigurare ar trebui gestionate în conformitate cu principiul „persoanei prudente”.

(72) Statele membre nu ar trebui să impună întreprinderilor de asigurare sau reasigurare să își investească activele în anumite categorii de active, astfel de cerințe fiind incompatibile cu libera circulație a capitalului prevăzut la articolul 56 din tratat.

(73) Este necesar să se interzică orice dispoziții care autorizează statele membre să impună constituirea de active ca garanții de acoperire a rezervelor tehnice ale unei întreprinderi de asigurare sau reasigurare, oricare ar fi forma pe care ar îmbrăca-o respectiva obligație, în cazul în care asigurătorul este reasigurat de o întreprindere de asigurare sau reasigurare autorizată în temeiul prezentei directive sau de o întreprindere dintr-o țară terță atunci când regimul de solvabilitate al respectivei țări terțe a fost considerat echivalent.

▼B

(74) Până în prezent, cadrul juridic nu a stabilit criterii detaliate pentru evaluarea prudențială a unei achiziții propuse și nici o procedură de aplicare a acestor criterii. Prin urmare, este necesară o clarificare a criteriilor și a procesului de evaluare prudențială pentru a oferi certitudinea juridică, claritatea și predictibilitatea necesare cu privire la procesul de evaluare, precum și la rezultatul acestuia. Aceste criterii și proceduri au fost introduse prin dispozițiile din Directiva 2007/44/CE. În ceea ce privește asigurarea și reasigurarea, dispozițiile respective ar trebui, prin urmare, să fie codificate și integrate în prezenta directivă.

(75) Prin urmare, este esențială o armonizare maximă a acestor proceduri și evaluări prudențiale la nivelul Comunității. Cu toate acestea, dispozițiile privind participațiile calificate nu ar trebui să împiedice statele membre să impună ca autoritățile de supraveghere să fie informate cu privire la achiziționarea de participații inferioare pragurilor stabilite în respectivele dispoziții, atâta timp cât statul membru nu impune în acest scop mai mult de un prag suplimentar mai mic de 10 %. Respectivele dispoziții nu ar trebui să împiedice autoritățile de supraveghere nici de la formularea de recomandări generale cu privire la momentul din care asemenea participațiuni sunt considerate ca având o influență semnificativă.

(76) Având în vedere mobilitatea crescândă a cetățenilor Uniunii, asigurarea de răspundere civilă auto este din ce în ce mai mult oferită pe o bază trans-frontalieră. Pentru a menține buna funcționare a sistemului de carte verde și înțelegerile între birourile naționale de asigurători auto, este oportun ca statele membre să poată impune întreprinderilor de asigurare care încheie asigurări de răspundere civilă auto pe teritoriul lor prin furnizare de servicii să devină membre și să participe la finanțarea biroului național, precum și a fondului de garantare creat în respectivul stat membru. Statul membru în care se furnizează serviciile ar trebui să impună întreprinderilor care încheie asigurări de răspundere civilă auto numirea unui reprezentant pe teritoriul său care să colecteze toate informațiile necesare privind daunele și să reprezinte întreprinderea respectivă.

(77) În cadrul unei piețe interne, este în interesul deținătorului de poliță de asigurare să aibă acces la cea mai largă gamă de produse de asigurare oferite în Comunitate. Statul membru în care este situat riscul sau statul membru al angajamentului ar trebui, prin urmare, să se asigure că nu există nici un obstacol în calea comercializării pe teritoriul său a produselor de asigurare oferite spre vânzare în Comunitate, în măsura în care acestea nu contravin dispozițiilor legale de interes general în vigoare în statul membru respectiv și atâta timp cât interesul general nu este protejat de normele din statul membru de origine.

(78) Ar trebui prevăzut un regim de sancțiuni aplicabile în cazul în care o întreprindere de asigurare nu respectă oricare dintre dispozițiile de interes general aplicabile în statul membru în care este situat riscul sau în statul membru al angajamentului.

▼B

(79) Pe o piață internă a asigurărilor, consumatorii pot alege dintr-o gamă mai largă și mai variată de contracte. Pentru a beneficia pe deplin de această diversitate și de concurența crescândă, consumatorilor ar trebui să le fie comunicate toate informațiile de care au nevoie pentru a le permite să aleagă contractul cel mai potrivit cu nevoile lor.

(80) O întreprindere de asigurare care oferă contracte de asistență ar trebui să dispună de mijloacele necesare pentru a furniza prestațiile în natură pe care le oferă într-un termen corespunzător. Ar trebui stabilite dispoziții speciale pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate și a pragului absolut al cerinței de capital minim pe care asemenea întreprinderi ar trebui să le dețină.

(81) Desfășurarea efectivă a coasigurării comunitare pentru activitățile care, prin natura sau amploarea lor, este probabil să fie acoperite prin coasigurare internațională ar trebui facilitată printr-un minimum de armonizare, pentru a împiedica denaturarea concurenței și diferențele de tratament. În acest context, asigurătorul principal ar trebui să evalueze cererile de despăgubire și să fixeze valoarea rezervelor tehnice. Mai mult decât atât, ar trebui prevăzută o cooperare specială în domeniul coasigurării comunitare, atât între autoritățile de supraveghere ale statelor membre, cât și între aceste autorități și Comisie.

(82) Pentru a proteja persoanele asigurate, legislațiile naționale privind asigurarea de protecție juridică ar trebui armonizate. Orice conflict de interese care apare în special din faptul că întreprinderea de asigurare acoperă altă persoană sau acoperă o persoană atât în ceea ce privește protecția juridică cât și orice altă clasă de asigurare ar trebui evitat, pe cât posibil, sau ar trebui să poată fi rezolvat. În acest scop, un nivel corespunzător de protecție a deținătorilor de polițe de asigurare poate fi obținut prin diferite mijloace. Indiferent de soluția adoptată, interesul persoanelor cu asigurare de protecție juridică ar trebui protejat printr-un sistem de garantare echivalent.

(83) Conflictele intervenite între persoanele asigurate și întreprinderile de asigurare care acoperă cheltuielile de protecție juridică ar trebui rezolvate în modul cel mai echitabil și rapid posibil. Prin urmare, este oportun ca statele membre să stabilească o procedură de arbitraj sau o procedură care să ofere garanții comparabile.

(84) În anumite state membre, asigurarea de sănătate privată sau voluntară reprezintă o alternativă parțială sau integrală la asigurarea de sănătate oferită de sistemele de asigurări sociale. Natura specială a unei asemenea asigurări de sănătate o diferențiază de celelalte clase de asigurare pentru daune sau de asigurare de viață în măsura în care este necesar să se garanteze accesul efectiv al deținătorilor de polițe de asigurare la o asigurare de sănătate privată sau voluntară indiferent de vârsta sau profilul lor de risc. Având în vedere natura și consecințele sociale ale contractelor de asigurare de sănătate, autoritățile de supraveghere ale statului membru în care este

▼B

situat riscul ar trebui să poată impune notificarea sistematică a condițiilor generale și speciale ale polițelor în cazul asigurărilor private sau voluntare de sănătate, pentru a verifica dacă acestea reprezintă o alternativă parțială sau integrală la asigurarea de sănătate oferită de sistemul de asigurări sociale. O asemenea verificare nu ar trebui să fie o condiție prealabilă a comercializării acestor produse.

(85) Unele state membre au adoptat în acest scop dispoziții legale speciale. În interesul general, ar trebui să fie posibil să se adopte sau să se mențină astfel de dispoziții legale atât timp cât nu limitează necorespunzător dreptul de stabilire sau libertatea de a furniza servicii, înțelegându-se că aceste dispoziții ar trebui să se aplice în același fel. Natura acestor dispoziții legale poate varia în funcție de condițiile din fiecare stat membru. Obiectivul de a proteja interesul general poate fi atins, de asemenea, în cazul în care se impune întreprinderilor care oferă o asigurare de sănătate privată sau voluntară să propună contracte-tip a căror acoperire să fie aliniată la cea a sistemelor legale de asigurări sociale și pentru care prima să fie egală sau inferioară unei limite maxime prestabilite și să participe la sisteme de compensare a pierderilor. S-ar putea de asemenea impune ca baza tehnică a asigurării de sănătate private sau voluntare să fie similară celei de asigurare de viață.

(86) Statele membre gazdă ar trebui să aibă posibilitatea de a impune oricărei întreprinderi de asigurare care încheie pe teritoriul lor, pe riscuri proprii, asigurări obligatorii pentru accidente de muncă să respecte dispozițiile speciale prevăzute în legislația lor națională privind o asemenea asigurare. Cu toate acestea, o asemenea cerință nu ar trebui să se aplice dispozițiilor privind supravegherea financiară, care ar trebui să rămână de competența exclusivă a statului membru de origine.

(87) Anumite state membre nu supun activitățile de asigurare nici unei forme de impozitare indirectă, în timp ce majoritatea le aplică taxe speciale și alte forme de contribuții, inclusiv suprataxe destinate unor organisme de compensare. Structurile și ratele acestor impozite și contribuții variază considerabil între statele membre în care sunt aplicate. Este de dorit să se prevină existența unor diferențe care conduc la denaturarea concurenței în domeniul serviciilor de asigurare între statele membre. Sub rezerva unei armonizări ulterioare, aplicarea sistemelor de impozitare și a altor forme de contribuție prevăzute de statele membre în care sunt situate riscurile sau de statele membre în care sunt încheiate angajamentele ar putea remedia problema în cauză, iar responsabilitatea de a crea mecanismele necesare pentru a asigura colectarea impozitelor și contribuțiilor în cauză revine statelor membre.

(88) Statele membre care nu intră sub incidența Regulamentului (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) [1] ar trebui, în conformitate cu prezenta directivă, să aplice dispozițiile respectivului regulament pentru a determina legea aplicabilă contractelor de asigurare care intră sub incidența articolului 7 din respectivul regulament.

[1] JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

▼B

(89) Pentru a ține seama de dimensiunea internațională a reasigurării, ar trebui să fie elaborate prevederi care să permită încheierea de acorduri internaționale cu țările terțe în scopul de a defini modalitățile de supraveghere a întreprinderilor de reasigurare care își desfășoară activitatea pe teritoriul fiecăreia dintre părțile contractante. În plus, ar trebui să se prevadă o procedură flexibilă care să permită evaluarea pe o bază comunitară a echivalenței controlului prudențial exercitat de țările terțe, astfel încât să se amelioreze liberalizarea serviciilor de reasigurare în țările terțe, fie pe baza stabilirii, fie pe baza furnizării transfrontaliere a serviciilor.

(90) Datorită naturii speciale a activităților de reasigurare finită, statele membre ar trebui să se asigure că întreprinderile de asigurare și reasigurare care încheie contracte de reasigurare finită sau care desfășoară activități de reasigurare finită sunt în măsură să identifice, să măsoare și să controleze în mod corespunzător riscurile care decurg din respectivele contracte sau activități.

(91) Ar trebui să se stabilească norme corespunzătoare privind vehiculele investiționale care preiau riscurile de la întreprinderile de asigurare și reasigurare fără a fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare. Sumele recuperabile dintr-un vehicul investițional ar trebui considerate ca sume deductibile în cadrul contractelor de reasigurare sau de retrocedare.

(92) Vehiculele investiționale autorizate înainte de 31 octombrie 2012 ar trebui să intre sub incidența legislației statului membru care le-a autorizat. Cu toate acestea, pentru a evita arbitrajul de reglementare, orice nouă activitate inițiată de un astfel de vehicul investițional după 31 octombrie 2012 ar trebui să intre sub incidența prezentei directive.

(93) Având în vedere extinderea continuă a dimensiunii transfrontaliere a sectorului asigurărilor, divergențele dintre regimurile impuse de statele membre vehiculelor investiționale, care intră sub incidența prezentei directive, ar trebui reduse cât de mult posibil, ținând seama de structurile lor de supraveghere.

(94) Vehiculele investiționale ar trebui să facă obiectul unor noi lucrări, ținând seama de activitățile desfășurate în alte sectoare financiare.

(95) Măsurile privind supravegherea întreprinderilor de asigurare și reasigurare dintr-un grup ar trebui să permită autorităților care supraveghează o întreprindere de asigurare sau reasigurare să își formeze o părere mai realistă cu privire la situația financiară a acestora.

(96) O asemenea supraveghere a grupului ar trebui să ia în considerare holdingurile de asigurare și holdingurile mixte de asigurare în măsura în care este necesar. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să implice în niciun caz că statele membre trebuie să supravegheze respectivele întreprinderi luate în mod individual.

(97) În timp ce supravegherea întreprinderilor de asigurare și reasigurare individuale rămâne principul esențial al supravegherii asigurărilor, este necesar să se determine care dintre întreprinderi intră sub incidența supravegherii la nivel de grup.

▼B

(98) Sub rezerva dreptului comunitar și național, întreprinderile, în special asociațiile mutuale și de tip mutual, ar trebui să fie în măsură să formeze concentrări sau grupuri, nu prin legături de capital, ci prin relații oficiale, puternice și durabile, bazate pe contracte sau alte mijloace de recunoaștere care să garanteze solidaritatea financiară a acestor întreprinderi. În cazul în care se exercită o influență dominantă prin intermediul unei coordonări centralizate, întreprinderile în cauză ar trebui supravegheate în conformitate cu aceleași dispoziții ca și cele aplicabile grupurilor constituite prin legături de capital, pentru a asigura un nivel corespunzător de protecție a deținătorilor de polițe și condiții de concurență echitabilă între grupuri.

(99) Supravegherea de grup ar trebui să se aplice în orice caz la nivelul ultimei întreprinderi-mamă la nivel comunitar. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a permite autorităților lor de supraveghere să aplice supravegherea la nivel de grup la un număr limitat de nivele inferioare, în cazul în care consideră necesar acest lucru.

(100) Este necesar să se calculeze solvabilitatea la nivel de grup pentru întreprinderile de asigurare și reasigurare care fac parte dintr-un grup.

(101) Cerința consolidată de capital de solvabilitate în cazul unui grup ar trebui să ia în considerare diversificarea globală a riscurilor existente pentru toate întreprinderile de asigurare și reasigurare din cadrul grupului, astfel încât să reflecte în mod adecvat expunerile la risc ale grupului respectiv.

(102) Întreprinderile de asigurare și reasigurare care aparțin unui grup ar trebui să aibă posibilitatea de a cere aprobarea unui model intern care să fie utilizat pentru calcularea solvabilității atât la nivel de grup, cât și la nivel individual.

(103) Chiar dacă anumite dispoziții ale prezentei directive prevăd în mod explicit un rol consultativ sau de mediere pentru CEIOPS, acest lucru nu ar trebui să împiedice CEIOPS să joace un rol consultativ sau de mediere în ceea ce privește alte dispoziții.

(104) Prezenta directivă reflectă un model inovativ de supraveghere în cadrul căruia un rol cheie este atribuit unui supraveghetor al grupului, recunoscând și menținând în același timp un rol important pentru supraveghetorul individual. Competențele și responsabilitățile supraveghetorilor sunt strâns corelate cu răspunderea lor.

(105) Toți deținătorii de polițe de asigurare și beneficiarii ar trebui să beneficieze de un tratament egal, indiferent de naționalitate sau locul de reședință. În acest sens, fiecare stat membru ar trebui să se asigure că toate măsurile luate de o autoritate de supraveghere pe baza mandatului său național nu sunt considerate ca fiind contrare intereselor statului membru în cauză sau ale deținătorilor de polițe de asigurare și ale beneficiarilor din statul membru în cauză. În toate cazurile de acordare de despăgubiri și de lichidare a asigurătorului, activele ar trebui distribuite în mod echitabil tuturor deținătorilor de polițe de asigurare îndreptățiți, fără a se ține seama de naționalitatea sau locul de reședință al acestora.

▼B

(106) Este necesar să se asigure faptul că fondurile proprii sunt distribuite în mod corespunzător în cadrul grupului și sunt disponibile pentru a proteja deținătorii de polițe de asigurare și beneficiarii acolo unde este necesar. În acest scop, întreprinderile de asigurare și reasigurare din cadrul unui grup ar trebui să dispună de fonduri proprii suficiente pentru a-și acoperi cerința de capital de solvabilitate.

(107) Toți supraveghetorii implicați în supravegherea grupului ar trebui să fie în măsură să înțeleagă deciziile adoptate, în special atunci când acestea sunt adoptate de supraveghetorul grupului. Prin urmare, orice supraveghetor ar trebui să comunice celorlalți supraveghetori toate informațiile relevante de îndată ce îi sunt aduse la cunoștință, astfel încât toți supraveghetorii să fie în măsură să își formeze o opinie pe baza acelorași informații relevante. În cazul în care supraveghetorii implicați nu pot ajunge la un acord, ar trebui să se solicite consultanță din partea CEIOPS pentru a rezolva situația.

(108) Solvabilitatea unei întreprinderi de asigurare sau reasigurare care este filiala unui holding de asigurare sau a unei întreprinderi de asigurare sau reasigurare dintr-o țară terță poate fi afectată de situația financiară a grupului din care face parte și de distribuția resurselor financiare în cadrul grupului. Prin urmare, autorităților de supraveghere ar trebui să li se acorde mijloacele pentru a exercita supravegherea la nivel de grup și pentru a lua măsurile corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare sau reasigurare atunci când solvabilitatea acesteia este sau poate fi în pericol.

(109) Concentrarea riscurilor și tranzacțiile intragrup ar putea să afecteze situația financiară a întreprinderilor de asigurare sau reasigurare. Prin urmare, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă posibilitatea de a exercita supravegherea unor astfel de concentrări de riscuri și tranzacții intragrup, ținând seama de natura relațiilor dintre entitățile reglementate și nereglementate, inclusiv holdinguri de asigurare și holdinguri mixte de asigurare, și de a lua măsuri corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare sau reasigurare atunci când solvabilitatea acesteia este sau poate fi în pericol.

(110) Întreprinderile de asigurare și reasigurare din cadrul unui grup ar trebui să aibă sisteme de guvernanță corespunzătoare care ar trebui să facă obiectul procesului de supraveghere.

(111) Toate grupurile de asigurare și de reasigurare care fac obiectul supravegherii la nivel de grup ar trebui să aibă un supraveghetor al grupului desemnat dintre autoritățile de supraveghere implicate. Drepturile și obligațiile supraveghetorului de grup ar trebui să includă competențe corespunzătoare de coordonare și luare a deciziilor. Autoritățile implicate în supravegherea întreprinderilor de asigurare și reasigurare care aparțin aceluiași grup ar trebui să stabilească acorduri de coordonare.

▼B

(112) Având în vedere competențele tot mai extinse ale supraveghetorului grupului, ar trebui să se garanteze prevenirea eludării arbitrară a criteriilor pentru alegerea supraveghetorului de grup. În special în cazurile în care supraveghetorul grupului este desemnat ținând seama de structura grupului și de importanța relativă a activităților de asigurare și reasigurare pe diversele piețe, tranzacțiile intragrup și reasigurările în cadrul grupului nu ar trebui luate în calcul de două ori la evaluarea importanței lor relative pe o anumită piață.

(113) Supraveghetorii din toate statele membre în care este stabilită o întreprindere din grup ar trebui să participe la activitatea de supraveghere a grupului prin intermediul unui colegiu al supraveghetorilor (colegiul). Aceştia ar trebui să aibă acces la informațiile de care dispun alte autorități de supraveghere din cadrul colegiului și ar trebui să participe în mod activ și continuu la procesul decizional. Ar trebui stabilită o cooperare între autoritățile responsabile cu supravegherea întreprinderilor de asigurare și reasigurare, precum și între autoritățile respective și autoritățile responsabile cu supravegherea întreprinderilor care activează în alte sectoare financiare.

(114) Activitățile colegiului ar trebui să fie proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității tuturor întreprinderilor care fac parte din grup și cu dimensiunea transfrontalieră. Colegiul supraveghetorilor ar trebui constituit pentru a garanta că procesele de cooperare, schimb de informații și consultare între autoritățile de supraveghere din colegiu sunt aplicate eficient în conformitate cu prezenta directivă. Prin intermediul colegiului, autoritățile de supraveghere ar trebui să promoveze convergența deciziilor lor respective și să coopereze îndeaproape în vederea desfășurării activităților de supraveghere din cadrul grupului în temeiul unor criterii armonizate.

(115) Prezenta directivă ar trebui să prevadă un rol consultativ pentru CEIOPS. La luarea deciziilor lor, supraveghetorii nu sunt obligați să respecte recomandările CEIOPS. Totuși, în momentul luării unei decizii, supraveghetorii în cauză ar trebui să țină seama pe deplin de opiniile CEIOPS și să explice orice abatere semnificativă de la acestea.

(116) Întreprinderilor de asigurare și reasigurare care fac parte dintr-un grup al cărui sediu este în afara Comunității ar trebui să facă obiectul unor acorduri de supraveghere la nivel de grup echivalente și corespunzătoare. Prin urmare, este necesar să se prevadă transparența normelor și schimbul de informații cu autoritățile țărilor terțe în toate circumstanțele relevante. Pentru a asigura o abordare armonizată pentru determinarea și evaluarea echivalenței supravegherii activităților de asigurare și reasigurare în țări terțe, ar trebui să se prevadă adoptarea de către Comisie a unei decizii cu caracter obligatoriu privind echivalența regimurilor de solvabilitate din țări terțe. În cazul țărilor terțe pentru care Comisia nu a luat o decizie, evaluarea echivalenței ar trebui să fie făcută de supraveghetorul grupului, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere relevante.

▼B

(117) Având în vedere că legislațiile naționale privind măsurile de reorganizare și procedurile de lichidare nu sunt armonizate, este oportun, în cadrul pieței interne, să se asigure recunoașterea reciprocă a măsurilor de reorganizare și a legislației referitoare la lichidare a statelor membre cu privire la întreprinderile de asigurare, precum și cooperarea necesară, având în vedere nevoia de unitate, universalitate, coordonare și publicitate a unor asemenea măsuri, precum și echivalența tratamentului și protejării creditorilor de asigurare.

(118) Ar trebui să se asigure că măsurile de reorganizare care au fost adoptate de autoritatea competentă a unui stat membru pentru a menține sau restabili soliditatea financiară a unei întreprinderi de asigurare și pentru a preveni pe cât posibil o situație de lichidare au efect în întreaga Comunitate. Cu toate acestea, efectele unor asemenea măsuri de reorganizare, precum și ale procedurilor de lichidare față de țări terțe nu ar trebui să fie afectate.

(119) Ar trebui să se facă distincție între autoritățile responsabile cu măsurile de reorganizare și procedurile de lichidare și autoritățile de supraveghere a întreprinderilor de asigurare.

(120) Definiția „sucursalei” în scopuri de insolvabilitate, ar trebui, în conformitate cu principiile de insolvabilitate existente, să țină seama de personalitatea juridică unică a întreprinderii de asigurare. Cu toate acestea, legislația statului membru de origine ar trebui să determine felul în care trebuie tratate în cazul lichidării respectivei întreprinderi activele și pasivele deținute de persoane independente care sunt mandatate pentru a acționa în permanență drept agent al unei întreprinderi de asigurare.

(121) Ar trebui stabilite condițiile în care intră sub incidența prezentei directive procedurile de lichidare care, fără a fi bazate pe insolvabilitate, implică o ordine prioritară de plată a despăgubirilor. Creanțele angajaților unei întreprinderi de asigurare rezultate din contractele de muncă și relațiile de muncă ar trebui să poată fi subrogate unui sistem național de garantare a salariilor. Astfel de creanțe subrogate ar trebui să beneficieze de tratamentul stabilit de legislația statului membru de origine (lex concursus).

(122) Măsurile de reorganizare nu împiedică deschiderea unei proceduri de lichidare. Prin urmare, ar trebui ca procedurile de lichidare să poată fi deschise în absența sau ca urmare a adoptării de măsuri de reorganizare și pot fi încheiate printr-un concordat sau altă măsură analogă, inclusiv măsuri de reorganizare.

(123) Doar autoritățile competente ale statului membru de origine ar trebui să fie abilitate să decidă în legătură cu procedurile de lichidare care privesc întreprinderile de asigurare. Deciziile ar trebui să aibă efecte în întreaga Comunitate și ar trebui să fie recunoscute de toate statele membre. Deciziile ar trebui publicate în conformitate cu procedurile statului membru de origine. precum și in *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. De asemenea, informațiile ar trebui să fie disponibile creditorilor cunoscuți cu reședința în Comunitate, care ar trebui să aibă dreptul de a solicita despăgubiri sau de a transmite observații.

▼B

(124) În cadrul procedurilor de lichidare ar trebui luate în considerare toate activele și pasivele întreprinderii de asigurare.

(125) Toate condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și terminarea procedurilor de lichidare ar trebui să fie reglementate de legislația statului membru de origine.

(126) Pentru a asigura desfășurarea unor acțiuni coordonate, autoritățile de supraveghere ale statelor membre de origine și cele ale celorlalte state membre ar trebui informate de urgență cu privire la deschiderea procedurilor de lichidare.

(127) Este extrem de important ca persoanele asigurate, deținătorii de polițe de asigurare, beneficiarii și orice parte vătămată care dispune de un drept direct de acțiune împotriva întreprinderii de asigurare în ceea ce privește o creanță ce provine din activități de asigurare să fie protejate în cadrul procedurilor de lichidare, înțelegându-se că o astfel de protecție nu include creanțele care nu provin din obligații prevăzute în contractele de asigurare sau operațiunile de asigurare, ci din răspunderea civilă cauzată de un agent în cadrul unor negocieri pentru care, conform legii aplicabile pentru contractul sau operațiunea de asigurare, agentului nu-i revine răspunderea personală în temeiul contractului sau operațiunii de asigurare. Pentru a atinge acest obiectiv, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a alege între metode echivalente pentru a garanta un tratament special pentru creditorii de asigurare, niciuna dintre aceste metode neîmpiedecând un stat membru în a stabili o clasificare între diferitele categorii de daune. În plus, ar trebui să se asigure un echilibru adecvat între protecția creditorilor de asigurare și cea a altor creditori privilegiați care sunt protejați de către legislația statului membru în cauză.

(128) Deschiderea procedurilor de lichidare ar trebui să implice retragerea autorizației de a desfășura o activitate care a fost acordată întreprinderii de asigurare, dacă autorizația respectivă nu a fost retrasă anterior.

(129) Creditorii ar trebui să aibă dreptul de a prezenta creanțe sau de a prezenta observații scrise în cadrul procedurilor de lichidare. Creanțele creditorilor cu reședința într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, ar trebui să fie tratate în același fel ca și creanțele echivalente din statul membru de origine, fără discriminare în funcție de naționalitate sau de locul de reședință.

(130) Pentru a proteja așteptările legitime și siguranța anumitor tranzacții în statele membre, altele decât statul membru de origine, este necesară determinarea legii aplicabile efectelor unei măsuri de reorganizare sau procedurii de reorganizare asupra unui proces în curs și asupra cererilor individuale de executare silită care rezultă din procese.

(131) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să se adopte în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ([1]).

([1]) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

▼B

(132) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să adopte dispoziții privind adaptarea anexelor și măsuri specificând în special competențele de supraveghere și acțiunile care trebuie întreprinse și de stabilire a unor cerințe mai detaliate în domenii precum sistemul de guvernanță, publicarea informațiilor, criteriile de evaluare legate de participațiile calificate, calcularea rezervelor tehnice și a cerințelor de capital, normele privind investițiile și supravegherea la nivel de grup. De asemenea, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri de punere în aplicare care să acorde țărilor terțe statutul de echivalență cu dispozițiile prezentei directive. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, *inter alia*, prin completarea acesteia cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie să se adopte în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.

(133) Deoarece obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(134) Directiva 64/225/CEE a Consiliului din 25 februarie 1964 privind eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii în domeniul reasigurărilor și al retrocesiunilor ([1]), Directiva 73/240/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de eliminare a restricțiilor la libertatea de stabilire în domeniul activității de asigurare generală directă, alta decât asigurarea de viață ([2]), Directiva 76/580/CEE a Consiliului din 29 iunie 1976 de modificare a Directivei 73/239/CEE de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă, alta decât asigurarea de viață ([3]) și Directiva 84/641/CEE a Consiliului din10 decembrie 1984 de modificare, cu privire în special la asistența turistică, a primei Directive (73/239/CEE) privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă, alta decât asigurarea de viață ([4]) au devenit caduce și, prin urmare, ar trebui abrogate.

(135) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu directivele anterioare. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directivele anterioare.

(136) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor menționate în anexa VI partea B.

([1]) JO 56, 4.4.1964, p. 878.
([2]) JO L 228, 16.8.1973, p. 20.
([3]) JO L 189, 13.7.1976, p. 13.
([4]) JO L 339, 27.12.1984, p. 21.

▼B

(137) Comisia va analiza dacă schemele de garantare existente în sectorul asigurărilor sunt adecvate și va face o propunere legislativă în consecință.

(138) Articolul 17 alineatul (2) din Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale ([1]) conține trimiteri la dispozițiile legislative existente privind marjele de solvabilitate. Aceste trimiteri ar trebui păstrate pentru a se menține status-quo–ul. Comisia ar trebui să revizuiască cât mai repede posibil Directiva 2003/41/CE în temeiul articolului 21 alineatul (4) din directiva respectivă. Cu ajutorul CEIOPS, Comisia ar trebui să creeze un sistem adecvat de norme de solvabilitate privind instituțiile pentru furnizarea de pensii ocupaționale, care să reflecte caracterul distinct al asigurărilor și, prin urmare, să nu aducă atingere aplicării normelor din prezenta directivă care urmează să fie impuse instituțiilor respective.

(139) Adoptarea prezentei directive schimbă profilul de risc al întreprinderii de asigurare față de deținătorii de polițe de asigurare. Comisia ar trebui să prezinte, cât mai curând posibil, și în orice caz până la sfârșitul anului 2010, o propunere de revizuire a Directivei 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări ([2]), ținând seama de consecințele prezentei directive asupra deținătorilor de polițe de asigurare.

(140) Sunt necesare noi reforme profunde ale modelului comunitar de reglementare și supraveghere în sectorul financiar, care ar trebui prezentate cât mai curând posibil de Comisie, ținând seama de concluziile prezentate la 25 februarie 2009 de grupul de experți prezidat de Jacques de Larosière. Comisia ar trebui să facă propunerile legislative necesare pentru remedierea deficiențelor constatate cu privire la dispozițiile care reglementează coordonarea și modalitățile de cooperare în domeniul supravegherii.

(141) Este necesar ca CEIOPS să fie consultat asupra celor mai bune mijloace de abordare a chestiunii supravegherii consolidate și a gestiunii capitalului la nivel de grup în cadrul unui grup de întreprinderi de asigurare sau reasigurare. CEIOPS ar trebui să fie invitat să ofere consultanță Comisiei la elaborarea propunerilor sale, în condiții care să asigure un nivel ridicat de protecție deținătorilor de polițe (și beneficiarilor) și salvgardarea stabilității financiare. În acest sens, CEIOPS ar trebui să fie invitat să ofere consultanță Comisiei cu privire la structura și principiile care ar putea ghida eventualele modificări viitoare ale prezentei directive care ar putea fi necesare pentru ca sugestiile de modificări care ar putea fi propuse să aibă efect. Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport, urmat de propuneri adecvate, privind regimurile alternative pentru supravegherea prudențială a întreprinderilor de asigurare și reasigurare din cadrul grupurilor, care să sporească eficiența gestiunii capitalului în cadrul grupului, dacă consideră că este disponibil un cadru de reglementare de bază adecvat pentru introducerea unui astfel de regim.

([1]) JO L 235, 23.9.2003, p. 10.
([2]) JO L 9, 15.1.2003, p. 3.

▼B

În special, este de dorit ca un regim al suportului de grup să funcționeze pe temeiuri solide, bazate pe existența unor scheme de garantare a asigurărilor armonizate și finanțate adecvat; a unui cadru armonizat și obligatoriu din punct de vedere juridic pentru autoritățile competente, băncile centrale și ministerele de finanțe în vederea gestionării și soluționării crizelor și pentru partajarea sarcinilor fiscale, care să alinieze competențele de supraveghere și atribuțiile fiscale; a unui cadru pentru medierea disputelor din domeniul supravegherii, obligatoriu din punct de vedere juridic, a unui cadru armonizat privind intervenția timpurie; și a unui cadru armonizat privind transferabilitatea activelor, procedurile de insolvabilitate și lichidare care să elimine obstacolele din calea transferabilității activelor care există în legislația națională privind societățile comerciale. În raportul său, Comisia ar trebui să țină seama, de asemenea, de evoluția în timp a efectelor diversificării, de riscurile asociate cu apartenența la un grup, de practicile de management al riscurilor în mod centralizat la nivel de grup, de funcționarea modelelor interne ale grupului, de supravegherea tranzacțiilor intragrup și de concentrările de riscuri.

(142) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare [1], statele membre sunt încurajate să elaboreze, în interes propriu și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere, precum și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

[1] JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

▼B

CUPRINS

TITLUL I	NORME GENERALE PRIVIND ACCESUL LA ACTIVITATE ȘI DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚILOR DE ASIGURARE ȘI REASIGURARE	
CAPITOLUL I	Obiectul, domeniul de aplicare și definiții	
SECȚIUNEA 1	Obiectul și domeniul de aplicare	Articolele 1 și 2
SECȚIUNEA 2	Excluderi din domeniul de aplicare	
Subsecțiunea 1	Dispoziții generale	Articolele 3 și 4
Subsecțiunea 2	Asigurarea generală	Articolele 5-8
Subsecțiunea 3	Asigurarea de viață	Articolele 9 și 10
Subsecțiunea 4	Reasigurarea	Articolele 11 și 12
SECȚIUNEA 3	Definiții	Articolul 13
CAPITOLUL II	Accesul la activitate	Articolele 14-26
CAPITOLUL III	Autorități de supraveghere și norme generale	Articolele 27-39
CAPITOLUL IV	Condiții care reglementează activitatea	
SECȚIUNEA 1	Răspunderea organului administrativ, de conducere sau de control	Articolul 40
SECȚIUNEA 2	Sistemul de guvernanță	Articolele 41-50
SECȚIUNEA 3	Publicarea informațiilor	Articolele 51-56
SECȚIUNEA 4	Participați calificate	Articolele 57-63
SECȚIUNEA 5	Secretul profesional, schimbul de informații și promovarea convergenței practicilor de supraveghere	Articolele 64-71
SECȚIUNEA 6	Atribuțiile auditorilor	Articolul 72
CAPITOLUL V	Desfășurarea simultană a activității de asigurare de viață și de asigurare generală	Articolele 73 și 74
CAPITOLUL VI	Norme privind evaluarea activelor și pasivelor, rezervele tehnice, fondurile proprii, cerința de capital de solvabilitate, cerința de capital minim și norme privind investițiile	
SECȚIUNEA 1	Evaluarea activelor și pasivelor	Articolul 75
SECȚIUNEA 2	Norme privind rezervele tehnice	Articolele 76-86
SECȚIUNEA 3	Fonduri proprii	
Subsecțiunea 1	Determinarea fondurilor proprii	Articolele 87-92
Subsecțiunea 2	Clasificarea fondurilor proprii	Articolele 93-97
Subsecțiunea 3	Eligibilitatea fondurilor proprii	Articolele 98 și 99
SECȚIUNEA 4	Cerința de capital de solvabilitate	
Subsecțiunea 1	Dispoziții generale privind cerința de capital de solvabilitate, calculată pe baza formulei standard sau a unui model intern	Articolele 100-102
Subsecțiunea 2	Cerința de capital de solvabilitate: formula standard	Articolele 103-111
Subsecțiunea 3	Cerința de capital de solvabilitate: modele interne integrale și parțiale	Articolele 112-127
SECȚIUNEA 5	Cerința de capital minim	Articolele 128-131
SECȚIUNEA 6	Investiții	Articolele 132-135

▼B

CAPITOLUL VII	Întreprinderi de asigurare și de reasigurare în dificultate sau într-o situație neregulamentară	Articolele 136-144
CAPITOLUL VIII	Dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii	
SECȚIUNEA 1	Înființarea întreprinderilor de asigurare	Articolele 145-146
SECȚIUNEA 2	Libertatea de a presta servicii de către întreprinderile de asigurare	
Subsecțiunea 1	Dispoziții generale	Articolele 147-149
Subsecțiunea 2	Răspunderea civilă auto	Articolele 150-152
SECȚIUNEA 3	Competențele autorităților de supraveghere din statul membru gazdă	
Subsecțiunea 1	Asigurare	Articolele 153-157
Subsecțiunea 2	Reasigurare	Articolul 158
SECȚIUNEA 4	Informații statistice	Articolul 159
SECȚIUNEA 5	Regimul contractelor sucursalelor în cadrul procedurilor de lichidare	Articolele 160-161
CAPITOLUL IX	Sucursale stabilite în cadrul comunității și aparținând întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ale căror sedii centrale sunt situate în afara comunității	
SECȚIUNEA 1	Accesul la activitate	Articolele 162-171
SECȚIUNEA 2	Reasigurare	Articolele 172-175
CAPITOLUL X	Filialele întreprinderilor de asigurare și de reasigurare reglementate de legislația unei țări terțe și achiziționările de participații de către astfel de întreprinderi	Articolele 176 și 177
TITLUL II	DISPOZIȚII SPECIFICE PRIVIND ASIGURAREA ȘI REASIGURAREA	
CAPITOLUL I	Legea și condițiile aplicabile contractelor de asigurare directă	
SECȚIUNEA 1	Legea aplicabilă	Articolul 178
SECȚIUNEA 2	Asigurarea obligatorie	Articolul 179
SECȚIUNEA 3	Interesul general	Articolul 180
SECȚIUNEA 4	Condițiile contractelor de asigurare și nivelul primelor	Articolele 181 și 182
SECȚIUNEA 5	Informații pentru deținătorii de polițe de asigurare	
Subsecțiunea 1	Asigurarea generală	Articolele 183 și 184
Subsecțiunea 2	Asigurarea de viață	Articolele 185 și 186
CAPITOLUL II	Dispoziții specifice asigurării generale	
SECȚIUNEA 1	Dispoziții generale	Articolele 187-189
SECȚIUNEA 2	Coasigurarea comunitară	Articolele 190-196
SECȚIUNEA 3	Asistență	Articolul 197
SECȚIUNEA 4	Asigurarea de protecție juridică	Articolele 198-205
SECȚIUNEA 5	Asigurarea de sănătate	Articolul 206
SECȚIUNEA 6	Asigurarea pentru accidente de muncă	Articolul 207

▼B

CAPITOLUL III	Dispoziții specifice asigurării de viață	Articolele 208 și 209
CAPITOLUL IV	Norme specifice reasigurării	Articolele 210 și 211
TITLUL III	SUPRAVEGHEREA ÎNTREPRINDERILOR DE ASIGURARE ȘI DE REASIGURARE CARE FAC PARTE DINTR-UN GRUP	
CAPITOLUL I	Supravegherea la nivel de grup: definiții, cazuri de aplicare, domeniul de aplicare și niveluri	
SECȚIUNEA 1	Definiții	Articolul 212
SECȚIUNEA 2	Cazuri de aplicare și domeniul de aplicare	Articolele 213 și 214
SECȚIUNEA 3	Niveluri	Articolele 215-217
CAPITOLUL II	Situația financiară	
SECȚIUNEA 1	Solvabilitatea la nivel de grup	
Subsecțiunea 1	Dispoziții generale	Articolele 218 și 219
Subsecțiunea 2	Alegerea metodei de calcul și principii generale	Articolele 220-224
Subsecțiunea 3	Aplicarea metodelor de calcul	Articolele 225-229
Subsecțiunea 4	Metode de calcul	Articolele 230-234
Subsecțiunea 5	Supravegherea solvabilității unui grup de întreprinderi de asigurare și de reasigurare care sunt filiale ale unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt	Articolul 235
Subsecțiunea 6	Supravegherea solvabilității la nivel de grup pentru grupurile cu management centralizat al riscurilor	Articolele 236-243
SECȚIUNEA 2	Concentrarea riscurilor și tranzacțiile intragrup	Articolele 244 și 245
SECȚIUNEA 3	Managementul riscurilor și controlul intern	Articolul 246
CAPITOLUL III	Măsuri pentru facilitarea supravegherii la nivel de grup	Articolele 247-259
CAPITOLUL IV	Țări terțe	Articolele 260-264
CAPITOLUL V	Holdingurile mixte de asigurare	Articolele 265 și 266
TITLUL IV	REORGANIZAREA ȘI LICHIDAREA ÎNTREPRINDERILOR DE ASIGURARE	
CAPITOLUL I	Domeniul de aplicare și definițiile	Articolele 267 și 268
CAPITOLUL II	Măsuri de reorganizare	Articolele 269-272
CAPITOLUL III	Proceduri de lichidare	Articolele 273-284
CAPITOLUL IV	Dispoziții comune	Articolele 285-296
TITLUL V	ALTE DISPOZIȚII	Articolele 297-304
TITLUL VI	DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE	
CAPITOLUL I	Dispoziții tranzitorii	
SECȚIUNEA 1	Asigurare	Articolele 305 și 306
SECȚIUNEA 2	Reasigurare	Articolele 307 și 308
SECȚIUNEA 3	Asigurarea și reasigurarea	Articolele 308a-308e
CAPITOLUL II	Dispoziții finale	Articolele 309-312
ANEXA I	CLASE DE ASIGURARE GENERALĂ	
A.	Clasificarea riscurilor pe clase de asigurare	
B.	Denumirea autorizației acordate simultan pentru mai multe clase de asigurare	

▼B

ANEXA II	CLASE DE ASIGURARE DE VIAȚĂ
ANEXA III	FORME JURIDICE ALE ÎNTREPRINDERILOR
A.	Forme de întreprinderi de asigurare generală:
B.	Forme de întreprinderi de asigurare de viață:
C.	Forme de întreprinderi de reasigurare
ANEXA IV	FORMULA STANDARD A CERINȚEI DE CAPITAL DE SOLVABILITATE
1.	Calcularea cerinței de capital de solvabilitate de bază
2.	Calcularea modulului „risc de subscriere pentru asigurarea generală”
3.	Calcularea modulului „risc de subscriere pentru asigurarea de viață”
4.	Calcularea modulului „risc de piață”
ANEXA V	GRUPURI DE CLASE DE ASIGURARE GENERALĂ ÎN SENSUL ARTICOLULUI 159
ANEXA VI	
Part A	Directive abrogate și lista modificărilor lor ulterioare (menționate la articolul 310
Part B	Lista termenelor de transpunere în legislația națională (menționate la articolul 310
ANEXA VII	TABEL DE CORESPONDENȚĂ

▼B

TITLUL I

NORME GENERALE PRIVIND ACCESUL LA ACTIVITATE ȘI DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚILOR DE ASIGURARE ȘI DE REASIGURARE

CAPITOLUL I

Obiectul, domeniul de aplicare și definiții

Secțiunea 1

Obiectul și domeniul de aplicare

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește norme privind următoarele:

1. accesul la activitate și desfășurarea, în cadrul Comunității, a activităților independente de asigurare directă și de reasigurare;

2. supravegherea în cazul grupurilor de asigurare și de reasigurare;

3. reorganizarea și lichidarea întreprinderilor de asigurare directă.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică întreprinderilor de asigurare directă de viață și generală care sunt stabilite pe teritoriul unui stat membru sau care doresc să se stabilească acolo.

De asemenea, se aplică întreprinderilor de reasigurare care desfășoară numai activități de reasigurare și care sunt stabilite pe teritoriul unui stat membru sau care doresc să se stabilească într-un stat membru, cu excepția titlului IV.

(2) În ceea ce privește asigurările generale, prezenta directivă se aplică activităților de asigurare generală din clasele enumerate în anexa I partea A. În sensul alineatului (1) primul paragraf, asigurarea generală include activitatea care reprezintă asistență furnizată persoanelor aflate în dificultate în cursul deplasărilor, absențelor de la domiciliu sau de la locul de reședință obișnuită ale acestora. Această activitate constă, în schimbul plății prealabile a unei prime, în luarea angajamentului de a ajuta imediat beneficiarul unui contract de asistență în cazul în care acesta se găsește în dificultate ca urmare a unui eveniment întâmplător, în cazurile și în condițiile prevăzute de contract.

Ajutorul poate consta în servicii în numerar sau în natură. Serviciile în natură pot fi, de asemenea, furnizate prin utilizarea personalului sau a materialului corespunzător prestatorului.

Activitatea de asistență nu cuprinde serviciile de administrare sau de menținere, serviciile post-vânzare sau simpla indicație sau prevedere a unui ajutor în calitate de intermediar.

▼B

(3) În ceea ce privește asigurarea de viață, prezenta directivă se aplică:

(a) următoarelor activități de asigurare de viață, în cazul în care au o bază contractuală:

(i) asigurarea de viață, care include asigurarea de supraviețuire, asigurarea de deces, asigurarea mixtă, asigurarea de viață cu restituirea primelor, asigurarea de căsătorie, asigurarea de naștere;

(ii) anuități;

(iii) asigurări suplimentare subscrise pe lângă asigurarea de viață, în special asigurarea împotriva vătămărilor corporale, inclusiv a incapacității de muncă, asigurarea împotriva decesului rezultat în urma unui accident și asigurarea de invaliditate în caz de accident sau de boală;

(iv) tipul de asigurare permanentă de sănătate care nu poate fi reziliată, existentă în prezent în Irlanda și în Regatul Unit;

(b) următoarelor operațiuni, în cazul în care au o bază contractuală, în măsura în care sunt condiționate de supravegherea de către autoritățile responsabile cu supravegherea asigurărilor private:

(i) operațiuni prin care sunt constituite asociații ale participanților cu scopul de a-și capitaliza împreună contribuțiile și de a distribui ulterior activele astfel acumulate între urmași sau între beneficiarii persoanei decedate (tontine);

(ii) operațiuni de capitalizare bazate pe calcule actuariale prin care, în schimbul unor plăți unice sau periodice stabilite în avans, se încheie angajamente cu durată și valoare specifice;

(iii) gestionarea fondurilor colective de pensii, incluzând gestionarea investițiilor și, în special, a activelor care reprezintă rezervele organismelor care efectuează plăți în caz de deces sau supraviețuire sau în cazul întreruperii sau reducerii activității;

(iv) operațiunile menționate la punctul (iii), în cazul în care sunt însoțite de asigurări care acoperă fie conservarea capitalului, fie plata unei dobânzi minime;

(v) operațiunile desfășurate de întreprinderile de asigurare de viață, cum ar fi cele menționate în volumul IV titlul 4 capitolul 1 din documentul francez „Code des assurances”;

(c) operațiuni legate de durata vieții umane, care sunt definite de sau prevăzute în legislația asigurărilor sociale, în măsura în care acestea sunt efectuate sau gestionate de întreprinderi de asigurare de viață, pe propriul lor risc, în conformitate cu legislația unui stat membru.

▼B

Secțiunea 2

Excluderi din domeniul de aplicare

Subsecțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 3

Sisteme legale

Fără a se aduce atingere articolului 2 alineatul (3) litera (c), prezenta directivă nu se aplică asigurărilor care fac parte dintr-un sistem legal de asigurări sociale.

Articolul 4

Excludere din domeniul de aplicare datorită dimensiunii

(1) Fără a aduce atingere articolelor 3 și 5-10, prezenta directivă nu se aplică unei întreprinderi de asigurare care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

(a) venitul anual al întreprinderii din primele brute subscrise nu depășește 5 milioane EUR;

(b) cuantumul total al rezervelor tehnice ale întreprinderii, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale prevăzute la articolul 76, nu depășește 25 milioane EUR;

(c) în cazul în care întreprinderea face parte dintr-un grup, cuantumul total al rezervelor tehnice ale grupului, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, nu depășește 25 milioane EUR;

(d) activitatea întreprinderii nu include activități de asigurare sau reasigurare care acoperă riscuri de răspundere civilă, de credit și de garanție, cu excepția cazului în care acestea constituie riscuri auxiliare în înțelesul articolului 16 alineatul (1);

(e) activitatea întreprinderii nu include operațiuni de reasigurare care depășesc 0,5 milioane EUR din veniturile sale din prime brute subscrise sau 2,5 milioane EUR din rezervele sale tehnice, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, sau peste 10 % din veniturile sale din prime brute subscrise sau peste 10 % din rezervele sale tehnice, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale.

(2) Dacă oricare dintre valorile stabilite la alineatul (1) este depășită timp de trei ani consecutivi, prezenta directivă se aplică începând cu cel de-al patrulea an.

▼B

(3) Prin derogare de la alineatul (1), prezenta directivă se aplică tuturor întreprinderilor de asigurare care solicită să fie autorizate să desfășoare activități de asigurare și reasigurare și al căror venit anual din primele brute subscrise sau ale căror rezerve tehnice înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, urmează, potrivit previziunilor, să depășească oricare dintre cuantumurile prevăzute la alineatul (1) în următorii cinci ani.

(4) Prezenta directivă nu se mai aplică întreprinderilor de asigurare în cazul cărora autoritatea de supraveghere a verificat că îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

(a) niciunul dintre cuantumurile prevăzute la alineatul (1) nu a fost depășit în ultimii trei ani consecutivi; și

(b) niciunul dintre cuantumurile prevăzute la alineatul (1) nu urmează, conform previziunilor, să fie depășit în următorii cinci ani.

Alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică atât timp cât întreprinderea de asigurare în cauză desfășoară activități în conformitate cu articolele 145-149.

(5) Alineatele (1) și (4) nu împiedică o întreprindere să solicite autorizarea sau să continue să fie autorizată în conformitate cu prezenta directivă.

Subsecțiunea 2

Asigurarea generală

Articolul 5

Operațiuni

În ceea ce privește asigurarea generală, prezenta directivă nu se aplică următoarelor operațiuni:

1. operațiunile de capitalizare, astfel cum sunt definite în legislația fiecărui stat membru;

2. operațiunile instituțiilor de economisire și ajutor reciproc, ale căror beneficii variază în funcție de resursele disponibile și pentru care contribuția membrilor se stabilește forfetar;

3. operațiunile efectuate de o organizație care nu are personalitate juridică și care au ca obiect acoperirea reciprocă a membrilor săi, fără plată de prime și fără constituire de rezerve tehnice; sau

4. operațiunile de asigurări de credite de export în numele statului sau garantate de către acesta sau când statul este asigurătorul.

▼B

Articolul 6

Asistență

(1) Prezenta directivă nu se aplică activității de asistență care îndeplinește toate condițiile următoare:

(a) asistența este furnizată cu ocazia unui accident sau a unei defecțiuni care afectează un vehicul rutier atunci când accidentul sau defecțiunea survine pe teritoriul statului membru al furnizorului garanției;

(b) răspunderea pentru asistență este limitată la următoarele operațiuni:

(i) depanarea la fața locului, pentru care furnizorul utilizează, în majoritatea cazurilor, personalul și echipamentul propriu;

(ii) transportarea vehiculului până la locul de reparație cel mai apropiat sau cel mai corespunzător unde poate fi efectuată reparația, precum și eventuala însoțire, în mod normal prin același mijloc de asistență, a șoferului și pasagerilor, până la locul cel mai apropiat de unde aceștia își pot continua călătoria cu alte mijloace;

(iii) în cazul în care statul membru de origine al furnizorului garanției prevede astfel, transportul vehiculului, însoțit eventual de șofer și pasageri, până la domiciliul lor, punctul lor de plecare sau destinația de origine în interiorul aceluiași stat membru; și

(c) asistența nu este asigurată de o întreprindere aflată sub incidența prezentei directive.

(2) În cazurile menționate la alineatul (1) litera (b) punctele (i) și (ii), condiția ca accidentul sau defecțiunea să fi survenit pe teritoriul statului membru al furnizorului garanției nu se aplică în cazul în care beneficiarul este un membru al organismului care furnizează garanția iar depanarea sau transportarea vehiculului se efectuează pe baza simplei prezentări a carnetului de membru, fără plata vreunei prime suplimentare, de către un organism similar din țara în cauză pe baza unui acord de reciprocitate sau, în cazul Irlandei și al Regatului Unit, în cazul în care operațiunile de asistență sunt realizate de către un același organism care operează în ambele state.

(3) Prezenta directivă nu se aplică în cazul operațiunilor menționate la alineatul (1) litera (b) punctul (iii), dacă accidentul sau defecțiunea a survenit pe teritoriul Irlandei sau, în ceea ce privește Regatul Unit, pe teritoriul Irlandei de Nord, iar vehiculul, însoțit eventual de șofer și pasageri, este transportat până la domiciliul, punctul de plecare sau destinația de origine a acestora în interiorul unuia sau altuia dintre aceste teritorii.

(4) Prezenta directivă nu se aplică operațiunilor de asistență efectuate de Automobil Club-ul Marelui Ducat al Luxemburgului în cazul în care accidentul sau defecțiunea care afectează un vehicul rutier a avut loc în afara teritoriului Marelui Ducat al Luxemburgului și asistența constă în transportarea vehiculului implicat în acel accident sau care a suferit defecțiunea, însoțit eventual de șofer și pasageri, până la domiciliul lor.

▼B

Articolul 7

Întreprinderi mutuale

Prezenta directivă nu se aplică întreprinderilor mutuale care desfășoară activități de asigurare generală și care au încheiat cu alte întreprinderi mutuale o convenție care implică reasigurarea integrală a polițelor de asigurare pe care le-au emis sau substituirea întreprinderii cesionare cu întreprinderea cedentă pentru executarea obligațiilor rezultate din contractele menționate anterior. În acest caz, întreprinderea cesionară se conformează normelor prezentei directive.

Articolul 8

Instituții

Prezenta directiva nu se aplică următoarelor organisme care desfășoară activități de asigurare generală, cu excepția cazului modificării statutului lor sau a legislației aplicabile în ceea ce privește competența:

1. în Danemarca, Falck Danmark;

2. în Germania, următoarelor organisme semipublice:

   (a) Postbeamtenkrankenkasse

   (b) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

3. în Irlanda, Voluntary Health Insurance Board;

4. în Spania, Consorcio de Compensación de Seguros.

Subsecțiunea 3

Asigurarea de viață

Articolul 9

Operațiuni și activități

În ceea ce privește asigurările de viață, prezenta directivă nu se aplică următoarelor operațiuni și activități:

1. operațiuni ale instituțiilor de economisire și ajutor reciproc ale căror beneficii variază în funcție de resursele disponibile și care impun fiecărui membru să contribuie cu rata fixă adecvată;

2. operațiuni desfășurate de organizații, altele decât întreprinderile menționate la articolul 2, al căror obiect de activitate este furnizarea de beneficii persoanelor angajate sau liber-profesioniste care aparțin unei întreprinderi sau unui grup de întreprinderi ori unui sector profesional sau interprofesional, în caz de deces sau supraviețuire sau la întreruperea sau reducerea activității, indiferent dacă angajamentele care rezultă de pe urma acestor operațiuni sunt total acoperite, în mod continuu, de rezerve matematice;

▼B

3. activitățile privind pensiile desfășurate de întreprinderile de asigurare de pensii prevăzute în Legea privind pensiile angajaților (TyEL) și în alte părți similare ale legislației finlandeze în materie, cu condiția ca:

(a) societățile de asigurare de pensii care sunt deja obligate, în temeiul legislației finlandeze, să aibă sisteme de contabilitate și de gestiune separate pentru activitățile lor privind pensiile, să înființeze entități juridice separate pentru desfășurarea acestor activități, începând cu 1 ianuarie 1995; și

(b) autoritățile finlandeze să permită tuturor resortisanților și societăților statelor membre, fără discriminare, să desfășoare, în conformitate cu legislația finlandeză, activitățile menționate la articolul 2 cu privire la această exceptare prin deținerea controlului sau a unei participații la o societate sau la un grup de asigurare existente sau prin crearea de ori participarea la noi societăți sau grupuri de asigurare, inclusiv societăți de asigurare de pensii.

Articolul 10

Organizații, întreprinderi și instituții

În ceea ce privește asigurările de viață, prezenta directivă nu se aplică următoarelor organizații, întreprinderi și instituții:

(1) organizații care își iau angajamentul de a furniza beneficii exclusiv în caz de deces, în cazul în care valoarea beneficiilor în cauză nu depășește costurile medii de înmormântare pentru un singur deces sau în care beneficiile sunt furnizate în natură;

(2) „Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen” în Germania, cu excepția cazului în care statutul său este modificat în ceea ce privește domeniul său de competență.

(3) „Consorcio de Compensación de Seguros” în Spania, cu excepția cazului în care statutul său este modificat în ceea ce privește activitățile sau competențele sale.

Subsecțiunea 4

Reasigurarea

Articolul 11

Reasigurarea

În ceea ce privește reasigurarea, prezenta directivă nu se aplică activității de reasigurare desfășurate sau garantate integral de guvernul unui stat membru care acționează, din motive legate de un interes public important, în calitate de reasigurător de ultimă instanță, inclusiv în cazul în care acest rol devine necesar din cauza unei situații de pe piață în care este imposibil să se obțină o acoperire comercială adecvată.

▼B

Articolul 12

Întreprinderi de reasigurare care își încetează activitatea

(1) Întreprinderile de reasigurare care, până la 10 decembrie 2007, au încetat să subscrie noi contracte de reasigurare și se limitează la administrarea portofoliului existent în vederea încetării activității nu intră sub incidența prezentei directive.

(2) Statele membre întocmesc o listă cu întreprinderile de reasigurare în cauză și o transmit tuturor celorlalte state membre.

Secțiunea 3

Definiții

Articolul 13

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere de asigurare directă de viață sau generală care a primit o autorizație în conformitate cu articolul 14;

2. „întreprindere de asigurare captivă” înseamnă o întreprindere de asigurare care este deținută fie de o întreprindere financiară, alta decât o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau un grup de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în sensul articolului 212 alineatul (1) litera (c), fie de o întreprindere nefinanciară și care are drept scop furnizarea de produse de asigurare care acoperă exclusiv riscurile uneia sau mai multor întreprinderi cărora le aparține sau riscurile uneia sau mai multor întreprinderi din grupul din care face parte;

3. „întreprindere de asigurare dintr-o țară terță” înseamnă o întreprindere care ar avea nevoie de autorizație ca fiind întreprindere de asigurare în conformitate cu articolul 14, în cazul în care ar avea sediul central în Comunitate;

4. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere care a primit autorizarea în conformitate cu articolul 14 pentru desfășurarea activităților de reasigurare;

5. „întreprindere de reasigurare captivă” înseamnă o întreprindere de reasigurare care este deținută fie de o întreprindere financiară, alta decât o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau un grup de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în sensul articolului 212 alineatul (1) litera (c), fie de o întreprindere nefinanciară și care are drept scop furnizarea de produse de reasigurare care acoperă exclusiv riscurile uneia sau mai multor întreprinderi cărora le aparține sau riscurile uneia sau mai multor întreprinderi din grupul din care face parte;

▼B

6. „întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță” înseamnă o întreprindere care ar trebui să fie autorizată ca fiind întreprindere de reasigurare în conformitate cu articolul 14, în cazul în care ar avea sediul central în Comunitate;

7. „reasigurare” înseamnă una dintre următoarele două activități:

   (a) activitatea care constă în preluarea de riscuri cedate de o întreprindere de asigurare sau de o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau de o altă întreprindere de reasigurare sau de o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță; sau

   (b) în cazul întreprinderii de subscriitori denumită „Lloyd's”, activitatea prin care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare alta decât „Lloyd's” preia riscurile cedate de orice membru al „Lloyd's”;

8. „stat membru de origine” înseamnă:

   (a) pentru asigurarea generală, statul membru în care este situat sediul central al întreprinderii de asigurare care acoperă riscul;

   (b) pentru asigurarea de viață, statul membru în care se află sediul central al întreprinderii de asigurare care acoperă angajamentul; sau

   (c) pentru reasigurare, statul membru în care este situat sediul central al întreprinderii de reasigurare;

9. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine, în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare are o sucursală sau în care furnizează servicii; pentru asigurarea de viață și pentru asigurarea generală, statul membru în care se furnizează servicii înseamnă statul membru al angajamentului sau, statul membru în care este situat riscul, atunci când angajamentul sau riscul este acoperit de o întreprindere de asigurare sau de o sucursală situată într-un alt stat membru;

10. „autoritate de supraveghere” înseamnă autoritatea națională sau autoritățile naționale abilitate, în temeiul unui act cu putere de lege sau al unei norme administrative, să controleze întreprinderile de asigurare sau de reasigurare;

11. „sucursală” înseamnă orice agenție sau sucursală a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care se află pe teritoriul unui alt stat membru decât statul membru de origine;

12. „unitate a unei întreprinderi” înseamnă sediul central sau oricare dintre sucursalele sale;

13. „statul membru în care este situat riscul” înseamnă oricare dintre următoarele:

   (a) statul membru în care se găsesc bunurile, în cazul în care asigurarea se referă fie la clădiri, fie la clădiri și conținutul lor, în măsura în care acestea se află sub incidența aceleiași polițe de asigurare;

▼B

(b) statul membru de înmatriculare, în cazul în care asigurarea se referă la vehicule de orice natură;

(c) statul membru în care deținătorul poliței de asigurare a semnat contractul, în cazul unui contract de durată mai mică sau egală cu patru luni, privind riscurile din cursul unei călătorii sau vacanțe, indiferent de clasa de asigurare avută în vedere;

(d) în toate cazurile care nu sunt menționate în mod explicit la literele (a), (b) sau (c), statul membru în care se află unul dintre elementele următoare:

(i) reședința obișnuită a deținătorului poliței de asigurare; sau

(ii) în cazul în care deținătorul poliței de asigurare este o persoană juridică, unitatea deținătorului poliței de asigurare la care se referă contractul;

14. „statul membru al angajamentului” înseamnă statul membru în care se află oricare dintre următoarele elemente:

(a) reședința obișnuită a deținătorului poliței de asigurare;

(b) în cazul în care deținătorul poliței de asigurare este o persoană juridică, unitatea deținătorului poliței de asigurare la care se referă contractul;

15. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă în sensul articolului 1 din Directiva 83/349/CEE;

16. „filială” înseamnă orice filială în înțelesul articolului 1 din Directiva 83/349/CEE, inclusiv filialele acesteia;

17. „legături strânse” înseamnă situația în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin control sau participație sau o situație în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt permanent legate de una și aceeași persoană printr-o relație de control;

18. „control” înseamnă relația care există între o întreprindere-mamă și o filială, în sensul articolului 1 din Directiva 83/349/CEE, sau o relație de aceeași natură între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;

19. „tranzacție intragrup” înseamnă orice tranzacție prin care o întreprindere de asigurare sau reasigurare recurge direct sau indirect la alte întreprinderi din cadrul aceluiași grup sau la orice persoană fizică sau juridică care are legături strânse cu întreprinderile din acel grup în vederea îndeplinirii unei obligații de natură contractuală sau nu, cu titlu oneros sau nu;

20. „participație” înseamnă deținerea, directă sau prin control, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;

21. „participație calificată” înseamnă deținerea într-o întreprindere, direct sau indirect, a cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot sau orice altă posibilitate de a exercita o influență semnificativă asupra administrării acelei întreprinderi;

22. „piață reglementată” înseamnă oricare dintre următoarele:

(a) în cazul unei piețe situate într-un stat membru, o piață reglementată conform definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE; sau

▼B

(b) în cazul unei piețe situate într-o țară terță, o piață financiară care îndeplinește următoarele condiții:

(i) este recunoscută de statul membru de origine al întreprinderii de asigurare și îndeplinește cerințe comparabile cu cerințele prevăzute în Directiva 2004/39/CE; și

(ii) instrumentele financiare tranzacționate pe piața respectivă sunt de o calitate comparabilă cu cea a instrumentelor tranzacționate pe piața sau piețele reglementate ale statului membru de origine;

23. „birou național” înseamnă un birou național al asigurătorilor în înțelesul articolului 1 punctul 3 din Directiva 72/166/CEE;

24. „fond național de garantare” înseamnă organismul menționat la articolul 1 alineatul (4) din Directiva 84/5/CEE;

25. „întreprindere financiară” înseamnă oricare dintre următoarele entități:

(a) o instituție de credit, o instituție financiară sau o întreprindere de servicii bancare auxiliare în sensul articolului 4 punctele 1, 5 și 21 din Directiva 2006/48/CE;

(b) o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau un holding de asigurare în sensul articolului 212 alineatul (1) litera (f);

(c) o întreprindere de investiții sau o instituție financiară în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE;

(d) un holding financiar mixt în sensul articolului 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE;

26. „vehicul investițional” înseamnă orice întreprindere, înregistrată sau nu, alta decât o întreprindere de asigurare sau de reasigurare existentă, care preia riscuri transferate de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și care își finanțează integral expunerea la aceste riscuri prin emisiunea unei creanțe sau prin orice alt mecanism de finanțare, drepturile de rambursare ale furnizorilor respectivei creanțe sau respectivului mecanism de finanțare fiind subordonate obligațiilor de reasigurare ale unei astfel de întreprinderi;

27. „riscuri mari” înseamnă:

(a) riscurile clasificate în clasele 4, 5, 6, 7, 11 și 12 din anexa I partea A;

(b) riscurile clasificate în clasele 14 și 15 din anexa I partea A, în cazul în care deținătorul poliței de asigurare desfășoară din punct de vedere profesional o activitate industrială, comercială sau liberală iar riscul se referă la această activitate;

(c) riscurile clasificate în clasele 3, 8, 9, 10, 13 și 16 din anexa I partea A, în măsura în care deținătorul poliței de asigurare depășește limitele a cel puțin două din următoarele criterii:

(i) totalul bilanțului: 6 200 000 EUR;

▼B

(ii) valoarea totală netă a cifrei de afaceri, în înțelesul celei de a patra Directive 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale ([1]), de 12 800 000 EUR;

(iii) numărul mediu de 250 angajați în cursul exercițiului financiar.

În cazul în care deținătorul poliței de asigurare face parte dintr–un grup de întreprinderi pentru care se întocmesc conturi consolidate în conformitate cu Directiva 83/349/CEE, criteriile stabilite la primul paragraf litera (c) se aplică pe baza conturilor consolidate.

Statele membre pot adăuga la categoria menționată la primul paragraf litera (c) riscurile asigurate de către asociațiile profesionale, întreprinderile cu capital mixt și asociațiile temporare;

28. „externalizare” înseamnă un acord în orice formă între o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și un furnizor de servicii, indiferent dacă este o entitate supravegheată sau nu, prin care furnizorul respectiv de servicii efectuează un proces, un serviciu sau o activitate, fie direct, fie prin subcontractare, care altfel ar fi fost realizat(ă) de însăși întreprinderea de asigurare sau de reasigurare.

29. „funcție” în cadrul unui sistem de guvernanță înseamnă capacitatea internă de a efectua sarcini concrete; un sistem de guvernanță include funcția de management al riscurilor, funcția de conformitate, funcția de audit intern și funcția actuarială;

30. „risc de subscriere” înseamnă riscul de pierdere sau riscul de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, datorate unor ipoteze inadecvate privind stabilirea prețurilor și constituirea de rezerve;

31. „risc de piață” înseamnă riscul de pierdere sau riscul de modificare nefavorabilă a situației financiare, care rezultă direct sau indirect din fluctuații ale nivelului și volatilității prețurilor pe piață ale activelor, pasivelor și instrumentelor financiare;

32. „risc de credit” înseamnă riscul de pierdere sau riscul de modificare nefavorabilă a situației financiare, care rezultă din fluctuații ale bonității emitenților de valori mobiliare, contrapartidelor și oricăror debitori la care sunt expuse întreprinderile de asigurare și de reasigurare, sub forma riscului de contrapartidă, a riscului de dispersie sau a concentrărilor de risc de piață;

▼M5

32a. „contraparte centrală calificată” înseamnă o contraparte care fie a fost autorizată în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), fie a fost recunoscută în conformitate cu articolul 25 din regulamentul respectiv;

([1]) JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

([2]) Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

▼B

33. „risc operațional” înseamnă riscul de pierdere aferent unor procese interne inadecvate sau disfuncționale, personalului sau sistemelor, sau aferent evenimentelor externe;

34. „risc de lichiditate” înseamnă riscul ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să nu poată realiza investiții și alte active pentru a-și putea deconta obligațiile financiare la scadența acestora;

35. „risc de concentrare” înseamnă toate expunerile la risc care prezintă un potențial de pierdere suficient de mare pentru a pune în pericol solvabilitatea sau poziția financiară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare;

36. „tehnici de diminuare a riscurilor” înseamnă toate tehnicile care permit întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să își transfere integral sau parțial riscurile către o terță parte;

37. „efecte ale diversificării” înseamnă reducerea expunerii la risc a întreprinderilor și grupurilor de asigurare și de reasigurare în ceea ce privește diversificarea activității acestora, decurgând din faptul că efectul nefavorabil al unui risc poate fi compensat de un efect mai favorabil al altui risc, în cazul în care riscurile respective nu sunt integral corelate;

38. „prognoza distribuției probabilităților” înseamnă o funcție matematică ce atribuie unei mulțimi exhaustive de evenimente viitoare reciproc excluzive o probabilitate de realizare;

39. „măsurarea riscului” înseamnă o funcție matematică ce atribuie o valoare monetară unei prognoze date a distribuției probabilităților și crește uniform odată cu nivelul expunerii la risc care stă la baza acelei prognoze a distribuției probabilităților;

▼M5

40. „instituție de evaluare externă a creditului” sau „ECAI” înseamnă o agenție de rating de credit înregistrată sau certificată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului [1] sau o bancă centrală care acordă ratinguri de credit scutite de aplicarea prezentului regulament.

▼B

CAPITOLUL II

Accesul la activitate

Articolul 14

Principiul autorizării

(1) Accesul la activitatea de asigurare directă sau de reasigurare care face obiectul prezentei directive este condiționată de emiterea unei autorizații prealabile.

[1] Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit (JO L 302, 17.11.2009, p. 1).

▼B

(2) Autorizația menționată la alineatul (1) se obține de la autoritățile de supraveghere din statul membru de origine de către următoarele întreprinderi:

(a) orice întreprindere care își stabilește sediul central pe teritoriul statului membru în cauză; sau

(b) orice întreprindere de asigurare care, după ce a primit o autorizație în temeiul alineatului (1), dorește să își extindă activitatea la o întreagă clasă de asigurare sau la alte clase de asigurare decât cele deja autorizate;

Articolul 15

Domeniul de aplicare a autorizației

(1) O autorizație acordată în temeiul articolului 14 este valabilă pe întreg teritoriul Comunității. Aceasta permite întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să își desfășoare activitatea în acel loc, autorizația respectivă acoperind, de asemenea, dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii.

(2) Sub rezerva articolului 14, autorizația se acordă pentru o anumită clasă de asigurări directe enumerate în anexa I partea A sau în anexa II. Autorizația acoperă întreaga clasă, cu excepția cazului în care solicitantul dorește să acopere numai o parte dintre riscurile care aparțin clasei în cauză.

Riscurile cuprinse într-o clasă de asigurare nu pot fi clasificate într-o altă clasă de asigurare, cu excepția cazurilor menționate la articolul 16.

Autorizația poate fi acordată pentru două sau mai multe clase, în cazul în care legislația națională a unui stat membru permite desfășurarea simultană a activităților din clasele în cauză.

(3) În ceea ce privește asigurarea generală, fiecare stat membru are libertatea de a acorda autorizația pentru grupele de clase de asigurare menționate în anexa I partea B.

Autoritățile de supraveghere pot limita autorizația solicitată pentru una dintre clase la operațiunile stabilite în planul de afaceri menționat la articolul 23.

(4) Întreprinderile aflate sub incidența prezentei directive pot practica activitatea de asistență menționată la articolul 6 numai în cazul în care au primit autorizația pentru clasa 18 din anexa I partea A, fără a aduce atingere articolului 16 alineatul (1). În acest caz, prezenta directivă se aplică acestor operațiuni.

(5) În ceea ce privește reasigurarea, autorizația se acordă pentru activitatea de reasigurare generală, activitatea de reasigurare de viață sau orice tip de activitate de reasigurare.

Cererea de autorizare se analizează ținându-se seama de planul de afaceri care trebuie prezentat în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (c) și de respectarea condițiilor de autorizare stabilite de statul membru de la care se solicită autorizația.

▼B

Articolul 16

Riscuri auxiliare

(1) Întreprinderea de asigurare care a obținut o autorizație pentru un risc principal dintr-o clasă de asigurare sau dintr-o grupă de clase de asigurare stabilită în anexa I, poate asigura și riscurile cuprinse într-o altă clasă de asigurare, fără a fi necesară obținerea unei autorizații pentru aceste riscuri, cu condiția ca riscurile să îndeplinească toate condițiile următoare:

(a) sunt legate de riscul principal;

(b) privesc obiectul care este acoperit împotriva riscului principal; și

(c) sunt acoperite prin contractul care acoperă riscul principal.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), riscurile cuprinse în clasele 14, 15 și 17 prevăzute în anexa I partea A nu pot fi considerate drept riscuri auxiliare pentru alte clase de asigurare.

Cu toate acestea, asigurarea de protecție juridică, prevăzută în clasa 17, poate fi considerată drept un risc auxiliar clasei 18, în cazul în care sunt întrunite condițiile prevăzute la alineatul (1) și oricare dintre condițiile următoare:

(a) riscul principal se referă numai la asistența furnizată persoanelor aflate în dificultate în cursul deplasărilor, absențelor de la domiciliu sau de la reședința obișnuită ale acestora; sau

(b) asigurarea privește litigii sau riscuri care decurg sau sunt în legătură cu utilizarea navelor maritime.

Articolul 17

Forma juridică a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare

(1) Statul membru de origine impune oricărei întreprinderi care solicită autorizarea în temeiul articolului 14 să adopte una dintre formele juridice prevăzute în anexa III.

(2) Statele membre pot constitui întreprinderi de drept public, cu condiția ca respectivele entități să aibă drept obiect de activitate operațiunile de asigurare sau de reasigurare, în condiții echivalente cu cele în care funcționează întreprinderile de drept privat.

▼M5

(3) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a cu privire la lista formelor enumerate în anexa III, cu excepția punctelor 28 și 29 din părțile A, B și C.

▼B

Articolul 18

Condiții de autorizare

(1) Statul membru de origine impune oricărei întreprinderi care solicită autorizația:

(a) în ceea ce privește întreprinderile de asigurare, să își limiteze obiectul de activitate la activitatea de asigurare și la operațiunile care decurg direct din aceasta, excluzând orice altă activitate comercială;

▼B

(b) în ceea ce privește întreprinderile de reasigurare, să își limiteze obiectul la activitatea de reasigurare și la operațiunile asociate; această cerință poate include o funcție de holding și activități legate de sectorul financiar, în sensul articolului 2 alineatul (8) din Directiva 2002/87/CE;

(c) să prezinte un plan de afaceri în conformitate cu articolul 23;

(d) să dețină fondurile proprii de bază eligibile pentru a acoperi pragul absolut al cerinței de capital minim, prevăzută la articolul 129 alineatul (1) litera (d);

(e) să prezinte dovezi că, din acel moment, se va afla în postura de a deține fonduri proprii eligibile pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate, prevăzută la articolul 100;

(f) să prezinte dovezi că, din acel moment, se va afla în postura de a deține fonduri proprii eligibile pentru acoperirea cerinței de capital minim, prevăzută la articolul 128;

(g) să prezinte dovezi că va fi în măsură să respecte sistemul de guvernanță menționat în capitolul IV secțiunea 2;

(h) în ceea ce privește asigurarea generală, să comunice numele și adresa tuturor reprezentanților însărcinați cu soluționarea daunelor desemnați în temeiul articolului 4 din Directiva 2000/26/CE în orice stat membru altul decât statul membru în care este cerută autorizarea în cazul în care riscurile care trebuie acoperite sunt clasificate în clasa 10 din anexa I partea A din prezenta directivă, cu excepția răspunderii transportatorului.

(2) Întreprinderea de asigurare care solicită autorizația pentru extinderea activităților la alte clase de asigurare sau extinderea unei autorizații care include numai o parte din riscurile unei clase de asigurare trebuie să prezinte un plan de afaceri în conformitate cu articolul 23.

În plus, întreprinderea trebuie să prezinte dovada că dispune de fondurile proprii eligibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim prevăzute la articolul 100 primul paragraf și la articolul 128.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), o întreprindere de asigurare care desfășoară activități de asigurare de viață și care solicită autorizarea în vederea extinderii activității sale la riscurile incluse în clasa 1 sau 2 din anexa I partea A, în conformitate cu articolul 73, demonstrează că:

(a) deține fondurile proprii eligibile de bază pentru a acoperi pragul absolut al cerinței de capital minim pentru întreprinderile de asigurare de viață și pragul absolut al cerinței de capital minim pentru întreprinderile de asigurare generală, prevăzute la articolul 129 alineatul (1) litera (d);

▼B

(b) se angajează să acopere din acel moment obligațiile financiare minime prevăzute la articolul 74 alineatul (3).

(4) Fără a aduce atingere alineatului (2), o întreprindere de asigurare care desfășoară activități de asigurare generală pentru riscurile incluse în clasa 1 sau 2 din anexa I partea A și care solicită autorizarea în vederea extinderii activității sale la riscurile de asigurare de viață, în conformitate cu articolul 73, demonstrează că:

(a) deține fondurile proprii eligibile de bază pentru a acoperi pragul absolut al cerinței de capital minim pentru întreprinderile de asigurare de viață și pragul absolut al cerinței de capital minim pentru întreprinderile de asigurare generală, prevăzute la articolul 129 alineatul (1) litera (d);

(b) se angajează să acopere din acel moment obligațiile financiare minime prevăzute la articolul 74 alineatul (3).

Articolul 19

Legături strânse

În cazul în care există legături strânse între întreprinderea de asigurare sau întreprinderea de reasigurare și alte persoane fizice sau juridice, autoritățile de supraveghere nu acordă autorizația decât în cazul în care respectivele legături nu împiedică buna desfășurare a misiunii lor de supraveghere.

Autoritățile de supraveghere refuză autorizația în cazul în care actele cu putere de lege și actele administrative dintr-o țară terță de care aparțin una sau mai multe persoane fizice sau juridice cu care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare are legături strânse sau anumite dificultăți legate de aplicarea acestor acte împiedică buna desfășurare a misiunii lor de supraveghere.

Autoritățile de supraveghere impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să le furnizeze informațiile de care au nevoie pentru a se asigura de respectarea permanentă a condițiilor prevăzute la primul paragraf.

Articolul 20

Sediul central al întreprinderilor de asigurare și al întreprinderilor de reasigurare

Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare ca sediile lor centrale să fie situate în același stat membru ca și sediul lor social.

Articolul 21

Condiții privind polițele și nivelul primelor

(1) Statele membre nu impun aprobarea prealabilă sau notificări sistematice cu privire la condițiile de asigurare generale și speciale, nivelul primelor, bazele tehnice folosite în special la calcularea nivelului primelor și rezervelor tehnice sau la formulare și alte documente tipărite pe care o întreprindere intenționează să le folosească în interacțiunile sale cu deținătorii polițelor de asigurare sau cu întreprinderile cedente sau retrocedente.

▼B

Cu toate acestea, pentru asigurarea de viață și în scopul exclusiv de verificare a respectării dispozițiilor de drept intern referitoare la principiile actuariale, statul membru de origine poate impune o notificare sistematică privind bazele tehnice utilizate la calcularea nivelului primelor și rezervelor tehnice. Cerința respectivă nu constituie o condiție prealabilă pentru autorizarea unei întreprinderi de asigurare de viață.

(2) Statele membre nu mențin și nu introduc notificarea prealabilă sau aprobarea majorărilor de tarife propuse, decât ca element al unui sistem general de control al prețurilor.

(3) Statele membre pot verifica întreprinderile care solicită sau care au obținut autorizația pentru clasa 18 din anexa I partea A în ceea ce privește mijloacele directe sau indirecte privind personalul și materialele, inclusiv calificarea echipelor medicale și calitatea echipamentelor de care dispun pentru a face față angajamentelor din acea clasă de asigurare.

(4) Statele membre pot să mențină sau să introducă acte cu putere de lege sau acte administrative care să prevadă aprobarea actului constitutiv și a statutului și comunicarea oricărui document necesar exercitării normale a supravegherii.

Articolul 22

Nevoi economice ale pieței

Statele membre nu impun ca o cerere de autorizație să fie examinată în funcție de nevoile economice ale pieței.

Articolul 23

Planul de afaceri

(1) Planul de afaceri menționat la articolul 18 alineatul (1) litera (c) conține indicații sau justificări privind următoarele elemente:

(a) natura riscurilor sau angajamentelor pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză își propune să le acopere;

(b) tipul de contracte de reasigurare pe care întreprinderea de reasigurare își propune să le încheie cu întreprinderile sale cedente;

(c) principiile sale directoare în materie de reasigurare și retrocesiune;

(d) elemente ale fondurilor proprii de bază care constituie pragul absolut al cerinței de capital minim;

(e) estimări privind cheltuielile de instalare a serviciilor administrative și a rețelei de producție; mijloacele financiare pentru acoperirea acestor cheltuieli și, în cazul în care riscurile acoperite fac parte din clasa 18 din anexa I partea A, mijloacele de care dispune întreprinderea de asigurare pentru furnizarea asistenței promise.

(2) Pe lângă elementele stabilite la alineatul (1), pentru primele trei exerciții financiare planul conține următoarele:

(a) un bilanț previzional;

▼B

(b) estimări privind viitoarea cerință de capital de solvabilitate, astfel cum este prevăzută în capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunea 1, pe baza bilanțului previzional menționat la litera (a), precum și metoda de calcul utilizată pentru obținerea acestor estimări;

(c) estimări privind viitoarea cerință de capital minim, astfel cum este prevăzută la articolele 128 și 129, pe baza bilanțului previzional menționat la litera (a), precum și metoda de calcul utilizată pentru obținerea acestor estimări;

(d) estimări referitoare la mijloacele financiare destinate să acopere rezervele tehnice, cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim;

(e) în ceea ce privește asigurarea și reasigurarea generală, și următoarele:

(i) estimări ale cheltuielilor de gestionare, altele decât cele de instalare, în special cheltuielile generale curente și comisioanele;

(ii) estimări privind primele sau cotizațiile și daunele;

(f) în ceea ce privește asigurarea de viață, și un plan care stabilește estimări detaliate privind veniturile și cheltuielile legate de activitatea directă, acceptările în reasigurare și cedările în reasigurare.

Articolul 24

Acționari și asociați care dețin o participație calificată

(1) Autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine nu acordă unei întreprinderi autorizația de inițiere a activității de asigurare sau de reasigurare înainte de a fi obținut comunicarea identității acționarilor sau a asociaților, direcți sau indirecți, persoane fizice sau juridice, care dețin o participație calificată în respectiva întreprindere, precum și comunicarea cuantumului respectivei participații.

Aceste autorități refuză autorizația în cazul în care, ținând seama de necesitatea de a garanta o administrare corectă și prudentă a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, nu sunt mulțumite de calitatea acționarilor sau a asociaților.

(2) În sensul alineatului (1), se ține seama de drepturile de vot menționate la articolele 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată ([1]), precum și de condițiile de cumulare stabilite la articolul 12 alineatele (4) și (5) din directiva respectivă.

([1]) JO L 390, 31.12.2004, p. 38.

▼B

Statele membre nu țin seama de drepturile de vot sau acțiunile pe care le pot deține societăți de investiții sau instituții de credit ca urmare a subscrierii de instrumente financiare și/sau a plasării instrumentelor financiare în baza unui angajament ferm, prevăzute în secțiunea A punctul 6 din anexa I la Directiva 2004/39/CE, cu condiția ca drepturile respective să nu fie exercitate sau utilizate în vreun alt mod pentru a interveni în administrarea activității emitentului, pe de o parte, și cedate în termen de un an de la data achiziției, pe de altă parte.

Articolul 25

Refuzul autorizației

Orice decizie de refuz trebuie motivată în mod precis și notificată întreprinderii în cauză.

Fiecare stat membru prevede dreptul de a apela la instanță în cazul în care se refuză acordarea autorizației.

Aceeași posibilitate este prevăzută și pentru cazul în care autoritățile de supraveghere nu s-au pronunțat în ceea ce privește cererea de autorizare în termen de șase luni de la data primirii acesteia.

▼M5

Articolul 25a

Notificarea și publicarea autorizațiilor sau retragerilor de autorizații

Fiecare autorizație sau retragere a unei autorizații se notifică Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale) (AEAPO) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului [1]. Denumirea fiecărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate se înscrie pe o listă. AEAPO publică lista respectivă pe site-ul său internet și asigură actualizarea sa.

▼B

Articolul 26

Consultarea prealabilă a autorităților celorlalte state membre

(1) Autoritățile de supraveghere din orice stat membru interesat sunt consultate înainte de acordarea autorizației unei întreprinderi care este:

(a) o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv;

(b) o filială a unei întreprinderi-mamă a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv; sau

(c) o întreprindere controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, ce controlează o întreprindere de asigurare sau de reasigurare autorizată din statul membru respectiv.

[1] Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

▼B

(2) Autoritățile unui stat membru implicat care sunt responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de investiții sunt consultate înainte de acordarea unei autorizații unei întreprinderi de asigurare sau reasigurare care este:

(a) o filială a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate din Comunitate;

(b) o filială a întreprinderii-mamă a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în Comunitate; sau

(c) o întreprindere controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, ce controlează o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată în Comunitate.

(3) Autoritățile menționate la alineatele (1) și (2) se consultă, în special, în scopul evaluării calității acționarilor, precum și a cerințelor de competență și onorabilitate pentru toate persoanele care conduc efectiv întreprinderea sau care dețin alte funcții-cheie, asociate la gestionarea altei întreprinderi din același grup.

Respectivele autorități își comunică orice informații privind calitatea acționarilor și cerințele de competență și onorabilitate pentru toate persoanele care conduc efectiv întreprinderea sau care dețin alte funcții-cheie, în măsura în care aceste informații prezintă interes pentru celelalte autorități competente interesate pentru eliberarea unei autorizații sau pentru controlul continuu al respectării condițiilor de desfășurare a activității.

CAPITOLUL III

Autorități de supraveghere și norme generale

Articolul 27

Obiectivul principal al supravegherii

Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere dispun de mijloacele necesare și dețin expertiza, capacitatea și competențele necesare pentru atingerea principalului obiectiv al supravegherii, și anume protejarea deținătorilor de polițe de asigurare și a beneficiarilor.

Articolul 28

Stabilitatea financiară și prociclicitatea

Fără a aduce atingere principalului obiectiv al supravegherii, prevăzut la articolul 27, statele membre garantează că, în exercitarea sarcinilor lor generale, autoritățile de supraveghere iau în considerare în mod adecvat impactul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemelor financiare în cauză din Uniunea Europeană, în special în situații de urgență, ținând seama de informațiile disponibile la momentul respectiv.

▼B

În perioadele de perturbări excepționale ale piețelor financiare, autoritățile de supraveghere țin seama de posibilele efecte prociclice ale acțiunilor lor.

Articolul 29

Principiile generale ale supravegherii

(1) Supravegherea se bazează pe o abordare prospectivă în funcție de riscuri. Aceasta include verificarea în mod continuu a desfășurării corespunzătoare a activității de asigurare sau de reasigurare și a respectării dispozițiilor de supraveghere de către întreprinderile de asigurare și de reasigurare.

(2) Supravegherea întreprinderilor de asigurare și reasigurare constă într-o combinație adecvată de activități la distanță și controale la sediu.

(3) Statele membre se asigură că cerințele stabilite în prezenta directivă sunt aplicate proporțional cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare.

▼M5

(4) Actele delegate și standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare adoptate de Comisie respectă principiul proporționalității, garantând astfel aplicarea proporțională a prezentei directive, în special în cazul întreprinderilor de asigurare mici.

Proiectele de standarde tehnice de reglementare prezentate de AEAPO în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/-2010, proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare prezentate în conformitate cu articolul 15 din regulamentul respectiv și ghidurile și recomandările emise în conformitate cu articolul 16 din regulamentul respectiv respectă principiul proporționalității, garantând astfel aplicarea proporțională a prezentei directive, în special în cazul întreprinderilor de asigurare mici.

▼B

Articolul 30

Autoritățile de supraveghere și sfera supravegherii

(1) Supravegherea financiară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, inclusiv a activităților pe care le desfășoară prin intermediul sucursalelor sau în regim de libertate de a presta servicii, ține exclusiv de competența statului membru de origine.

(2) Supravegherea financiară prevăzută la alineatul (1) include verificarea, pentru ansamblul activităților întreprinderii de asigurare și de reasigurare, a solvabilității acesteia, a constituirii rezervelor sale tehnice, a activelor sale și a fondurilor proprii eligibile, în conformitate cu normele sau cu practicile adoptate în statul membru de origine în temeiul dispozițiilor adoptate la nivel comunitar.

▼B

În cazul în care întreprinderile de asigurare în cauză sunt autorizate să acopere riscurile incluse în clasa 18 din anexa I partea A, supravegherea se extinde, de asemenea, la controlul mijloacelor tehnice de care dispun întreprinderile de asigurare pentru a efectua operațiunile de asistență pe care se angajează să le efectueze, în măsura în care legislația statului membru de origine prevede un control al acestor mijloace.

(3) În cazul în care autoritățile de supraveghere din statul membru în care este situat riscul sau din statul membru al angajamentului sau, în cazul unei societăți de reasigurare, autoritățile de reglementare din statul membru gazdă sunt îndreptățite să considere că activitățile unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare i-ar putea afecta soliditatea financiară, acestea informează autoritățile de supraveghere din statul membru de origine al întreprinderii respective.

Autoritățile de supraveghere din statul membru de origine stabilesc dacă întreprinderea îndeplinește principiile prudențiale stabilite de prezenta directivă.

Articolul 31

Transparență și răspundere

(1) Autoritățile de supraveghere își duc la îndeplinire sarcinile în mod transparent și responsabil, respectând principiul protecției informațiilor confidențiale.

(2) Statele membre se asigură că sunt publicate următoarele informații:

(a) textele actelor cu putere de lege și ale actelor administrative și recomandările generale din domeniul reglementării asigurărilor;

(b) criteriile și metodele generale, inclusiv instrumentele dezvoltate în conformitate cu articolul 34 alineatul (4), utilizate în procesul de supraveghere stabilit la articolul 36;

(c) date statistice agregate cu privire la aspecte-cheie ale aplicării cadrului prudențial;

(d) maniera de exercitare a opțiunilor prevăzute de prezenta directivă;

(e) obiectivele supravegherii și principalele funcții și activități ale acesteia.

Publicarea informațiilor prevăzute la primul paragraf este suficientă pentru a permite o comparație între abordările adoptate în materie de supraveghere de către autoritățile de supraveghere ale diferitelor state membre.

Publicarea se face într-un format comun, informațiile fiind actualizate regulat. Informațiile menționate la primul paragraf literele (a)-(e) sunt disponibile în fiecare stat membru la o adresă electronică unică.

▼B

(3) Statele membre prevăd proceduri transparente pentru numirea și destituirea membrilor organelor de conducere și de administrare ale propriilor autorități de supraveghere.

▼M5

(4) Fără a aducere atingere articolului 35, articolului 51, articolului 254 alineatul (2) și articolului 256, Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a cu privire la alineatul (2) de la prezentul articol, prin care se precizează aspectele cheie cu privire la care se publică date statistice agregate, precum și cuprinsul și data publicării informațiilor.

(5) Pentru a asigura condiții uniforme legate de aplicarea alineatului (2) de la prezentul articol și fără a aduce atingere articolului 35, articolului 51, articolului 254 alineatul (2) și articolului 256, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica machetele și structura informațiilor publicate conform prezentului articol.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 30 septembrie 2015.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Articolul 32

Interdicția de a refuza contracte de reasigurare sau de retrocesiune

(1) Statul membru de origine al unei întreprinderi de asigurare nu poate refuza un contract de reasigurare încheiat cu o întreprindere de reasigurare sau cu o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu articolul 14 din motive direct legate de soliditatea financiară a respectivei întreprinderi de reasigurare sau a respectivei întreprinderi de asigurare.

(2) Statul membru de origine al întreprinderii de reasigurare nu poate refuza un contract de retrocesiune încheiat de o întreprindere de reasigurare cu o altă întreprindere de reasigurare sau cu o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu articolul 14 din motive legate direct de soliditatea financiară a respectivei întreprinderi de reasigurare sau a respectivei întreprinderi de asigurare.

Articolul 33

Supravegherea sucursalelor stabilite într-un alt stat membru

Statele membre prevăd că, în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare autorizată într-un alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei sucursale, autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine pot, după ce au informat autoritățile de supraveghere ale statului membru gazdă în cauză, să procedeze chiar ele sau prin intermediul unor persoane desemnate în acest scop la verificarea la fața locului a informațiilor necesare pentru a asigura supravegherea financiară a întreprinderii.

▼B

Autoritățile statului membru gazdă în cauză pot participa la aceste verificări.

▼M5

În cazul în care o autoritate de supraveghere a informat autoritățile de supraveghere dintr-un stat membru gazdă că intenționează să desfășoare verificări la fața locului în conformitate cu primul paragraf și în cazul în care autorității de supraveghere respective i se interzice să își exercite dreptul de a desfășura verificările la fața locului sau în cazul în care autoritățile de supraveghere respective nu își pot exercita în practică dreptul de participare în conformitate cu al doilea paragraf, autoritățile de supraveghere pot înainta chestiunea AEAPO, solicitând asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În această situație, AEAPO poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul menționat.

În conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, AEAPO poate participa la inspecțiile la fața locului în cazul în care acestea sunt organizate în comun de către două sau mai multe autorități de supraveghere.

▼B

Articolul 34

Competențe de supraveghere generale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de a lua măsuri preventive și corective pentru a garanta că întreprinderile de asigurare și de reasigurare respectă actele cu putere de lege și actele administrative pe care trebuie să le respecte în fiecare stat membru.

(2) Autoritățile de supraveghere au competența de a lua orice măsuri necesare, inclusiv, dacă este cazul, măsuri cu caracter administrativ sau financiar, în ceea ce privește întreprinderile de asigurare sau de reasigurare, precum și membrii organului administrativ, de conducere sau de control al acestora.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de a impune prezentarea tuturor informațiilor necesare pentru desfășurarea acțiunilor de supraveghere în conformitate cu articolul 35.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de a crea, pe lângă calcularea cerinței de capital de solvabilitate și dacă acest lucru este oportun, instrumentele cantitative necesare în cadrul procesului de supraveghere, pentru a evalua capacitatea întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare de a face față unor evenimente posibile sau unor schimbări viitoare ale condițiilor economice care ar putea avea efecte nefavorabile asupra situației lor financiare globale. Autoritățile de supraveghere au competența de a impune efectuarea de către întreprinderi a testelor necesare.

(5) Autoritățile de supraveghere au competența de a realiza controale la sediul întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

(6) Competențele de supraveghere se aplică la momentul oportun și în mod proporțional.

(7) Competențele cu privire la întreprinderile de asigurare și de reasigurare menționate la alineatele (1)-(5) sunt valabile și pentru activitățile externalizate ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

▼B

(8) Măsurile stabilite la alineatele (1)-(5) și (7) sunt puse în aplicare, după caz, prin executare silită, prin intermediul instanțelor judecătorești.

Articolul 35

Informații care trebuie furnizate în scopuri de supraveghere

▼M5

(1) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să transmită autorităților de supraveghere informațiile necesare pentru desfășurarea acțiunilor de supraveghere, ținând cont de obiectivele supravegherii precizate în articolele 27 și 28. Astfel de informații conțin cel puțin informațiile necesare pentru următoarele acțiuni, în timpul desfășurării proceselor menționate la articolul 36:

▼B

(a) evaluarea sistemului de guvernanță utilizat de întreprinderi, a activităților pe care le desfășoară, a principiilor de evaluare aplicate în materie de solvabilitate, a riscurilor cu care se confruntă și a sistemelor de management al riscurilor, precum și a structurii capitalului, a necesităților și a conducerii acestor întreprinderi;

(b) luarea oricăror decizii corespunzătoare în urma exercitării drepturilor și obligațiilor lor de supraveghere.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au următoarele competențe:

(a) de a stabili natura, nivelul și formatul informațiilor menționate la alineatul (1) pe care trebuie să le prezinte întreprinderile de asigurare și de reasigurare la următoarele repere temporale:

(i) la perioade predefinite;

(ii) la survenirea unor evenimente predefinite;

(iii) pe parcursul investigațiilor cu privire la situația unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare;

(b) de a obține orice informații cu privire la contractele deținute de intermediari sau la contractele încheiate cu terți; și

(c) de a solicita informații de la experți externi, precum auditorii și actuarii.

(3) Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) cuprind următoarele:

(a) elemente calitative sau cantitative sau orice combinație adecvată între acestea;

(b) elemente istorice, actuale sau prospective sau orice combinație adecvată între acestea; și

(c) date din surse interne sau din surse externe sau orice combinație adecvată între acestea.

▼B

(4) Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) respectă următoarele principii:

(a) trebuie să reflecte natura, amploarea și complexitatea activității întreprinderii în cauză, în special riscurile inerente acestor activități;

(b) trebuie să fie accesibile, complete în toate aspectele semnificative, comparabile și consecvente în timp; și

(c) trebuie să fie adecvate, fiabile și inteligibile.

(5) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să dețină sisteme și structuri corespunzătoare pentru îndeplinirea cerințelor stabilite la alineatele (1)-(4), precum și o politică scrisă, aprobată de organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, care să asigure permanent adecvarea informațiilor prezentate.

▼M5

(6) Fără a aduce atingere articolului 129 alineatul (4), în cazul în care perioadele predefinite menționate la alineatul (2) litera (a) punctul (i) sunt mai mici de un an, autoritățile de supraveghere în cauză pot limita raportarea periodică de supraveghere, dacă:

(a) transmiterea informațiilor respective ar fi foarte costisitoare în raport cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activităților întreprinderii;

(b) informațiile sunt raportate cel puțin anual.

Autoritățile de supraveghere nu limitează raportarea periodică de supraveghere cu o periodicitate de mai puțin de un an dacă întreprinderile de asigurare sau de reasigurare fac parte dintr-un grup, în sensul articolului 212 alineatul (1) litera (c), exceptând cazul când întreprinderea poate demonstra într-un mod considerat satisfăcător de autoritatea de supraveghere că raportarea periodică de supraveghere cu o periodicitate de mai puțin de un an este inadecvată, prin prisma naturii, a amplorii și a complexității riscurilor inerente activității grupului.

Limitarea raportării periodice de supraveghere se acordă doar întreprinderilor care nu reprezintă mai mult de 20 % din piața de asigurări și reasigurări de viață și, respectiv, generale a unui stat membru, în cazul în care cota de piață pentru asigurările generale se bazează pe prime brute subscrise, iar pentru asigurările de viață pe rezerve tehnice brute.

Autoritățile de supraveghere dau prioritate celor mai mici întreprinderi atunci când determină eligibilitatea întreprinderilor pentru asemenea limitări.

(7) Autoritățile de supraveghere respective pot limita raportarea de supraveghere periodică sau pot excepta întreprinderile de asigurări și reasigurări de obligația raportării rubrică cu rubrică, în cazul în care:

(a) transmiterea informațiilor respective ar fi foarte costisitoare în raport cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activităților întreprinderii;

▼M5

(b) transmiterea informațiilor respective nu este necesară pentru supravegherea eficace a întreprinderii;

(c) exceptarea nu subminează stabilitatea sistemelor financiare vizate din Uniune; și

(d) întreprinderea poate furniza informațiile respective *ad hoc*.

Autoritățile de supraveghere nu exceptează de obligația de raportare rubrică cu rubrică întreprinderile de asigurări sau reasigurări care fac parte dintr-un grup, în sensul articolului 212 alineatul (1) litera (c), decât dacă întreprinderea poate demonstra într-un mod considerat convingător de autoritatea de supraveghere că raportarea rubrică cu rubrică este inadecvată, prin prisma naturii, a amplorii și a complexității riscurilor inerente activității grupului și ținând cont de obiectivul stabilității financiare.

Exceptarea de la obligația raportării rubrică cu rubrică se acordă doar întreprinderilor care nu reprezintă mai mult de 20 % din piața de asigurări sau reasigurări de viață și, respectiv, generale a unui stat membru, în cazul în care cota de piață pentru asigurările generale se bazează pe prime brute subscrise, iar pentru asigurările de viață pe rezerve tehnice brute.

Autoritățile de supraveghere dau prioritate celor mai mici întreprinderi atunci când determină eligibilitatea întreprinderilor pentru asemenea exceptări.

(8) În sensul alineatelor (6) și (7) și în cadrul procesului de supraveghere, autoritățile de supraveghere evaluează dacă transmiterea informațiilor respective ar fi foarte costisitoare în raport cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor aferente activităților întreprinderii, ținând cont cel puțin de:

(a) volumul primelor, rezervelor tehnice și activelor întreprinderii;

(b) volatilitatea daunelor și a beneficiilor acoperite de întreprindere;

(c) riscurile de piață generate de investițiile întreprinderii;

(d) nivelul concentrărilor de risc;

(e) numărul total de clase de asigurări de viață și generale pentru care se acordă autorizație;

(f) efectele posibile ale gestionării activelor întreprinderii asupra stabilității financiare;

(g) sistemele și structurile întreprinderii de furnizare de informații destinate supravegherii și politica scrisă menționată la alineatul (5);

(h) caracterul corespunzător al sistemului de guvernanță al întreprinderii;

▼M5

(i) nivelul fondurilor proprii care acoperă cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim;

(j) faptul că întreprinderea este o întreprindere de asigurări sau reasigurări captivă care acoperă exclusiv riscurile asociate grupului industrial sau comercial căruia îi aparține.

(9) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează informațiile menționate la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol și termenele de transmitere a acestor informații, pentru a asigura, în măsura corespunzătoare, convergența raportării de supraveghere.

(10) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru raportarea periodică de supraveghere în ceea ce privește machetele aferente transmiterii de informații către autoritățile de supraveghere menționate la alineatele (1) și (2).

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 30 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(11) Pentru a susține aplicarea coerentă și consecventă a alineatelor (6) și (7), AEAPO emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 pentru a aduce precizări suplimentare în legătură cu metodele utilizate pentru a determina cotele de piață menționate la al treilea paragraf al alineatelor (6) și (7).

▼B

Articolul 36

Procesul de supraveghere

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere analizează și evaluează strategiile, procesele și procedurile de raportare instituite de întreprinderile de asigurare și de reasigurare în vederea respectării actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive.

Această analiză și evaluare cuprinde evaluarea cerințelor calitative referitoare la sistemul de guvernanță, evaluarea riscurilor cu care se confruntă sau cu care s-ar putea confrunta întreprinderile în cauză și evaluarea capacității întreprinderilor respective de a estima riscurile ținând seama de mediul în care activează întreprinderile.

(2) În special, autoritățile de supraveghere analizează și evaluează respectarea următoarelor elemente:

(a) sistemul de guvernanță, inclusiv propria evaluare de risc și solvabilitate, prevăzute în capitolul IV secțiunea 2;

(b) rezervele tehnice, prevăzute în capitolul VI secțiunea 2;

(c) cerințele de capital, prevăzute în capitolul VI secțiunile 4 și 5;

▼B

(d) normele privind investițiile, prevăzute în capitolul VI secțiunea 6;

(e) calitatea și cantitatea fondurilor proprii, prevăzute în capitolul VI secțiunea 3;

(f) în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare utilizează un model intern integral sau parțial, respectarea continuă a cerințelor privind modelele interne integrale și parțiale prevăzute în capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunea 3.

(3) Autoritățile de supraveghere dispun de instrumente adecvate de monitorizare care le permit să identifice deteriorarea condițiilor financiare din cadrul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și să urmărească modul în care este remediată deteriorarea respectivă.

(4) Autoritățile de supraveghere evaluează adecvarea metodelor și practicilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare concepute în scopul identificării de evenimente posibile sau de schimbări viitoare ale condițiilor economice care ar putea avea efecte nefavorabile asupra situației financiare globale a întreprinderii în cauză.

Autoritățile de supraveghere evaluează capacitatea întreprinderii de a face față acelor evenimente posibile sau schimbări viitoare ale condițiilor economice.

(5) Autoritățile de supraveghere au competențele necesare pentru a impune întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să remedieze punctele slabe sau deficiențele identificate în cursul procesului de supraveghere.

(6) Analizele și evaluările menționate la alineatele (1), (2) și (4) se efectuează în mod regulat.

Autoritățile de supraveghere stabilesc frecvența și sfera minimă a analizelor și evaluărilor respective în ceea ce privește natura, amploarea și complexitatea activităților întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză.

Articolul 37

Majorarea de capital

(1) În urma procesului de supraveghere, autoritățile de supraveghere pot, în situații excepționale, să stabilească o majorare de capital pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, printr-o decizie care precizează motivele ce stau la baza majorării. Această posibilitate există doar în următoarele cazuri:

(a) autoritatea de supraveghere concluzionează că profilul de risc al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza cerinței de capital de solvabilitate, astfel cum este calculată pe baza formulei standard în conformitate cu capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunea 2 și:

(i) cerința de a utiliza un model intern în temeiul articolului 119 este inadecvată sau s-a dovedit ineficientă; sau

(ii) în perioada în care se elaborează un model intern parțial sau integral în conformitate cu articolul 119;

▼M5

(b) autoritatea de supraveghere concluzionează că profilul de risc al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare deviază în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza cerinței de capital de solvabilitate calculată pe baza unui model intern sau a unui model intern parțial în conformitate cu capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunea 3, deoarece anumite riscuri cuantificabile nu pot fi evidențiate în mod suficient, iar adaptarea modelului pentru a reflecta mai bine profilul de risc dat a eșuat în cadrul unei perioade de timp pertinente;

▼B

(c) autoritatea de supraveghere concluzionează că sistemul de guvernanță al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare se abate în mod semnificativ de la standardele stabilite în capitolul IV secțiunea 2, că deviațiile respective împiedică întreprinderea să poată identifica, măsura, monitoriza, gestiona și prezenta în mod corespunzător riscurile la care este expusă sau la care ar putea fi expusă și că este puțin probabil ca aplicarea altor măsuri, în sine, să remedieze în mod suficient deficiențele în cadrul unei perioade de timp adecvate;

▼M5

(d) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aplică prima de echilibrare menționată la articolul 77b, prima de volatilitate menționată la articolul 77d sau măsurile tranzitorii menționate la articolele 308c și 308d și autoritatea de supraveghere ajunge la concluzia că profilul de risc al întreprinderii respective se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza ajustărilor și măsurilor tranzitorii respective.

(2) În cazurile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b), majorarea de capital se calculează în așa fel încât să se asigure respectarea de către întreprindere a dispozițiilor articolului 101 alineatul (3).

În cazurile prevăzute la alineatul (1) litera (c), majorarea de capital este proporțională cu riscurile semnificative generate de deficiențele care au condus la decizia autorității de supraveghere de a impune majorarea.

În cazurile menționate la alineatul (1) litera (d), majorarea de capital este proporțională cu riscurile materiale care decurg din abaterea menționată la alineatul respectiv.

▼B

(3) În cazurile stabilite la alineatul (1) literele (b) și (c), autoritatea de supraveghere se asigură că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare depune toate eforturile pentru a remedia deficiențele care au dus la impunerea majorării de capital.

(4) Majorarea de capital menționată la alineatul (1) se analizează cel puțin o dată pe an de către autoritatea de supraveghere și se elimină atunci când întreprinderea a remediat deficiențele care au dus la impunerea sa.

(5) Cerința de capital de solvabilitate care include majorarea de capital impusă înlocuiește cerința de capital de solvabilitate inadecvată.

▼B

Fără a aduce atingere primului paragraf, cerința de capital de solvabilitate nu include majorarea de capital impusă în conformitate cu alineatul (1) litera (c) în scopul calculării marjei de risc menționate la articolul 77 alineatul (5).

▼M5

(6) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la circumstanțele în care se pot impune majorări de capital.

(7) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la metodologiile de calculare a majorărilor de capital.

(8) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare în ceea ce privește prezentul articol, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile în ceea ce privește deciziile legate de stabilirea, calcularea și eliminarea majorărilor de capital.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 30 septembrie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Articolul 38

Supravegherea funcțiilor și a activităților externalizate

(1) Fără a aduce atingere articolului 49, statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare care externalizează o funcție sau o activitate de asigurare sau de reasigurare iau măsurile necesare pentru a garanta îndeplinirea următoarelor condiții:

(a) furnizorul de servicii trebuie să coopereze, în legătură cu funcția sau activitatea externalizată, cu autoritățile de supraveghere sub jurisdicția cărora se află întreprinderea de asigurare și de reasigurare;

(b) întreprinderile de asigurare și de reasigurare, auditorii acestora și autoritățile de supraveghere trebuie să aibă acces efectiv la datele privind funcțiile sau activitățile externalizate;

(c) autoritățile de supraveghere trebuie să aibă acces efectiv la sediul în care își desfășoară activitatea furnizorul de servicii și trebuie să își poată exercita drepturile respective de acces;

(2) Statul membru în care este situat furnizorul de servicii permite autorităților de supraveghere sub jurisdicția cărora se află întreprinderea de asigurare sau de reasigurare să realizeze, direct sau prin intermediul unor persoane pe care le desemnează în acest sens, controale la sediul furnizorului de servicii. Autoritatea de supraveghere a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare informează autoritatea competentă din statul membru al furnizorului de servicii înainte de a efectua inspecția la fața locului. În cazul unei entități care nu face obiectul supravegherii, autoritatea competentă este autoritatea de supraveghere.

▼B

Autoritățile de supraveghere ale statului membru în care se află întreprinderea de asigurare sau de reasigurare pot delega autoritățile de supraveghere din statul membru în care se află furnizorul de servicii să efectueze astfel de controale la sediul acesteia.

▼M5

În cazul în care o autoritate de supraveghere a informat autoritatea competentă a statului membru al furnizorului de servicii că intenționează să efectueze verificări la fața locului în conformitate cu prezentul paragraf sau în cazul în care efectuează verificări la fața locului în conformitate cu primul paragraf și în cazul în care autoritatea de supraveghere respectivă este practic pusă în imposibilitatea să își exercite dreptul de a efectua verificările la fața locului, autoritatea de supraveghere poate înainta chestiunea AEAPO, solicitând asistență din partea acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În această situație, AEAPO poate acționa conform competențelor care îi sunt conferite prin articolul respectiv.

În conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, AEAPO are dreptul de a participa la inspecțiile la fața locului în cazul în care acestea sunt organizate în comun de către două sau mai multe autorități de supraveghere.

▼B

Articolul 39

Transferul de portofoliu

(1) În temeiul condițiilor prevăzute de legislația națională, statele membre autorizează întreprinderile de asigurare și de reasigurare cu sediul central pe teritoriul lor să transfere o parte sau întregul portofoliu de contracte încheiate fie pe baza dreptului de stabilire, fie pe baza libertății de a presta servicii, către o întreprindere cesionară stabilită în Comunitate.

Acest transfer poate fi autorizat doar în cazul în care autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine al întreprinderii cesionare certifică faptul că, după preluarea transferului, întreprinderea cesionară deține fondurile proprii eligibile suficiente pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate menționată la articolul 100 primul paragraf.

(2) În cazul întreprinderilor de asigurare se aplică alineatele (3)-(6).

(3) În cazul în care o sucursală propune transferul unei părți sau a întregului său portofoliu de contracte, se consultă statul membru în care este situată sucursala respectivă.

(4) În situațiile menționate la alineatele (1) și (3), autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine al întreprinderii de asigurare cedente autorizează transferul după obținerea acordului autorităților din statele membre în care au fost încheiate contractele fie în temeiul libertății de stabilire, fie în temeiul libertății de a presta servicii.

(5) Autoritățile statelor membre consultate își transmit avizul sau acordul autorităților statului membru de origine al întreprinderii de asigurare cedente în termen de trei luni de la data primirii unei cereri de consultare.

Absența unui răspuns din partea autorităților consultate în termenul în cauză se interpretează ca fiind acord tacit.

▼B

(6) Un transfer de portofoliu autorizat în temeiul alineatelor (1)-(5) se publică fie înainte, fie după autorizare, în conformitate cu legislația națională a statului membru de origine, a statului membru în care este situat riscul sau a statului membru al angajamentului.

Aceste transferuri sunt automat opozabile în cazul deținătorilor polițelor de asigurare, asiguraților și al tuturor persoanelor cu drepturi sau obligații care rezultă din contractele transferate.

Primul și al doilea paragraf din prezentul alineat nu afectează dreptul statelor membre de a da asiguraților posibilitatea de anulare a contractelor într-un interval de timp fix după un astfel de transfer.

CAPITOLUL IV

Condiții care reglementează activitatea

Secțiunea 1

Răspunderea organului administrativ, de conducere sau de control

Articolul 40

Răspunderea organului administrativ, de conducere sau de control

Statele membre se asigură că organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare îi revine răspunderea finală privind respectarea de către întreprinderea în cauză a actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive.

Secțiunea 2

Sistemul de guvernanță

Articolul 41

Cerințe generale de guvernanță

(1) Statele membre impun tuturor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să dețină un sistem de guvernanță eficace, care să asigure o administrare corectă și prudentă a activității.

Acest sistem include cel puțin o structură organizatorică transparentă adecvată, cu o alocare clară și o separare corespunzătoare a responsabilităților, precum și un sistem eficace care să asigure transmiterea informațiilor. Sistemul include respectarea cerințelor stabilite la articolele 42-49.

Sistemul de guvernanță face obiectul unui control intern regulat.

(2) Sistemul de guvernanță este proporțional cu natura, amploarea și complexitatea operațiunilor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare.

▼B

(3) Întreprinderile de asigurare sau de reasigurare deţin strategii privind cel puţin managementul riscurilor, controlul intern, auditul intern şi, în cazul în care este relevant, externalizarea. Întreprinderile se asigură că aceste strategii sunt puse în aplicare.

Respectivele strategii sunt revizuite cel puţin o dată pe an. Acestea sunt supuse aprobării prealabile a organului administrativ, de conducere sau de control şi sunt adaptate în funcţie de orice modificare semnificativă a sistemului sau a domeniului în cauză.

(4) Întreprinderile de asigurare şi de reasigurare adoptă măsuri rezonabile pentru a asigura continuitatea şi regularitatea în desfăşurarea activităţilor lor, inclusiv prin elaborarea unor planuri pentru situaţii neprevăzute. În acest scop, întreprinderile utilizează sisteme, resurse şi proceduri adecvate şi proporţionale.

(5) Autorităţile de supraveghere dispun de mijloacele, metodele şi competenţele adecvate pentru a verifica sistemul de guvernanţă al întreprinderilor de asigurare şi de reasigurare şi pentru a evalua riscurile emergente, identificate de întreprinderile respective, care ar putea afecta soliditatea financiară a acestora.

Statele membre se asigură că autorităţile de supraveghere au competenţele necesare pentru a solicita îmbunătăţirea şi consolidarea sistemului de guvernanţă în vederea respectării cerinţelor stabilite la articolele 42-49.

Articolul 42

Cerinţe de competenţă şi onorabilitate pentru persoanele care conduc efectiv întreprinderea sau care deţin alte funcţii-cheie

(1) Întreprinderile de asigurare şi de reasigurare se asigură că toate persoanele care conduc efectiv întreprinderea sau deţin alte funcţii-cheie îndeplinesc în orice moment următoarele cerinţe:

(a) calificările, cunoştinţele şi experienţa lor profesională sunt adecvate pentru o administrare corectă şi prudentă (competenţă); şi

(b) au o bună reputaţie şi un nivel ridicat de integritate (onorabilitate).

(2) Întreprinderile de asigurare şi de reasigurare notifică autorităţii de supraveghere orice modificare a identităţii persoanelor care conduc efectiv întreprinderea sau care deţin alte funcţii-cheie, odată cu toate informaţiile necesare pentru a se evalua dacă eventualele persoane nou desemnate la conducerea întreprinderii îndeplinesc cerinţele de competenţă şi onorabilitate.

(3) Întreprinderile de asigurare şi de reasigurare notifică autoritatea de supraveghere dacă oricare dintre persoanele menţionate la alineatele (1) şi (2) au fost înlocuite deoarece nu mai îndeplineau cerinţele prevăzute la alineatul (1)

▼B

Articolul 43

Dovada bunei reputații

(1) În cazul în care un stat membru solicită propriilor resortisanți o dovadă a bunei reputații și a faptului că nu au înregistrat un faliment anterior, sau oricare dintre acestea, statul membru în cauză acceptă ca dovadă suficientă în ceea ce privește resortisanții altor state membre prezentarea unui extras din „cazierul judiciar” sau, dacă acest lucru nu este posibil, a unui document echivalent emis de către o autoritate judiciară sau administrativă competentă din statul membru de origine sau de proveniență al resortisantului străin, prin care se atestă îndeplinirea acestor cerințe.

(2) În cazul în care statul membru de origine sau de proveniență al resortisantului străin nu emite documentul menționat la alineatul (1), acesta poate fi înlocuit printr-o declarație sub jurământ sau, în statele membre în care nu există o astfel de declarație, printr-o declarație solemnă dată de resortisantul străin în fața unei autorități judiciare sau administrative competente sau, după caz, în fața unui notar în statul membru de origine sau de proveniență al respectivului resortisant.

Autoritatea sau notarul în cauză emite un certificat care atestă autenticitatea declarației sub jurământ sau a declarației solemne.

Declarația menționată la primul paragraf privind inexistența unui faliment anterior poate fi, de asemenea, dată în fața unui organism profesional sau comercial competent din statul membru în cauză.

(3) Termenul de prezentare a documentelor și a certificatelor prevăzute la alineatele (1) și (2) nu trebuie să depășească trei luni de la data emiterii acestora.

(4) Statele membre desemnează autoritățile și organismele competente să emită documentele menționate la alineatele (1) și (2) și informează de îndată celelalte state membre și Comisia cu privire la aceasta.

Fiecare stat membru informează, de asemenea, celelalte state membre și Comisia cu privire la autoritățile sau organismele cărora urmează să li se prezinte documentele menționate la alineatele (1) și (2) pentru susținerea unei cereri de a desfășura pe teritoriul statului membru în cauză activitățile menționate la articolul 2.

Articolul 44

Managementul riscului

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare dispun de un sistem eficace de management al riscurilor, care cuprinde strategiile, procesele și procedurile de raportare necesare pentru a identifica, a evalua, a monitoriza, a administra și a raporta în mod continuu, atât la nivel individual, cât și la nivel agregat, riscurile la care sunt expuse sau la care ar putea fi expuse, precum și interdependențele acestora.

Acest sistem de management al riscurilor este eficace și bine integrat în structura organizatorică și în procesele decizionale ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, luând în considerare, în mod adecvat, persoanele care conduc efectiv întreprinderea sau dețin alte funcții cheie.

▼B

(2) Sistemul de management al riscurilor acoperă riscurile care urmează să fie incluse în calculul cerinței de capital de solvabilitate, astfel cum este stabilit la articolul 101 alineatul (4), precum și riscurile care nu sunt incluse, total sau parțial, în calculul acesteia.

Sistemul de management al riscurilor acoperă cel puțin următoarele domenii:

(a) subscrierea și calculul rezervelor;

(b) managementul activelor și pasivelor;

(c) strategia de investiții, în special instrumente derivate și angajamente similare;

(d) managementul riscului de lichiditate și a riscului de concentrare;

(e) managementul riscului operațional;

(f) reasigurarea și alte tehnici de diminuare a riscurilor.

Strategia privind managementul riscurilor menționată la articolul 41 alineatul (3) cuprinde strategii referitoare la al doilea paragraf literele (a)-(f) din prezentul alineat.

▼M5

În cazul în care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare aplică prima de echilibrare menționată la articolul 77b sau prima de volatilitate menționată la articolul 77d, ele întocmesc un plan de lichiditate cu proiecții ale fluxurilor de trezorerie de intrare și de ieșire legate de activele și pasivele acoperite de respectivele prime.

(2a) În ceea ce privește managementul activelor și pasivelor, întreprinderile de asigurări și reasigurări evaluează periodic:

(a) senzitivitatea rezervelor lor tehnice și a fondurilor lor proprii eligibile la ipotezele care stau la baza extrapolării structurii temporale a ratei dobânzilor fără risc menționate la articolul 77a;

(b) în cazul în care se aplică prima de echilibrare menționată la articolul 77b:

(i) senzitivitatea rezervelor lor tehnice și a fondurilor proprii eligibile la ipotezele care stau la baza calculului primei de echilibrare, inclusiv a calculului marjei de credit istorice menționate la articolul 77c alineatul (1) litera (b), și efectul posibil al unei vânzări forțate de active asupra fondurilor proprii eligibile;

(ii) senzitivitatea rezervelor tehnice și a fondurilor proprii eligibile la modificările structurii portofoliului de active alocat;

(iii) impactul reducerii primei de echilibrare la zero;

▼M5

(c) în cazul în care se aplică prima de volatilitate menționată la articolul 77d:

(i) senzitivitatea rezervelor lor tehnice și a fondurilor lor proprii eligibile la ipotezele care stau la baza calculului primei de volatilitate și efectul posibil al unei vânzări forțate de active asupra fondurilor lor proprii eligibile;

(ii) impactul reducerii primei de volatilitate la zero.

Întreprinderile de asigurări și reasigurări transmit anual evaluările menționate la primul paragraf literele (a), (b) și (c) autorității de supraveghere, în cadrul informațiilor transmise în conformitate cu articolul 35. Atunci când reducerea primei de echilibrare sau a primei de volatilitate la zero ar avea drept rezultat nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate, întreprinderea transmite, de asemenea, o analiză a măsurilor pe care le-ar putea aplica într-o astfel de situație pentru a restabili nivelul de fonduri proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau pentru a reduce profilul de risc astfel încât să asigure din nou respectarea cerinței de capital de solvabilitate.

În cazul în care se aplică prima de volatilitate menționată la articolul 77d, politicile scrise privind managementul riscului menționat la articolul 41 alineatul (3) cuprinde o politică privind criteriile de aplicare a primei de volatilitate.

▼B

(3) În ceea ce privește riscul de investiții, întreprinderile de asigurare și de reasigurare demonstrează că respectă dispozițiile capitolului VI secțiunea 6.

(4) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare prevăd o funcție de management al riscurilor care este structurată în așa fel încât să faciliteze implementarea sistemului de management al riscurilor.

▼M5

(4a) Pentru a evita bazarea excesivă pe instituții de evaluare externă a creditului, atunci când folosesc o evaluare externă a ratingului de credit la calcularea rezervelor tehnice și a cerinței de capital de solvabilitate, întreprinderile de asigurări și reasigurări evaluează caracterul adecvat al acestor evaluări de credit externe în cadrul managementului riscului prin utilizarea unor evaluări suplimentare de câte ori este practic posibil pentru a evita orice dependență automată de evaluări externe.

Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului alineat, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile pentru verificarea evaluărilor externe ale creditului.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 30 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

(5) În cazul întreprinderilor de asigurare şi de reasigurare care utilizează un model intern parţial sau integral aprobat în conformitate cu articolele 112 şi 113, funcţia de management al riscurilor acoperă următoarele sarcini suplimentare:

(a) proiectarea şi implementarea modelului intern;

(b) testarea şi validarea modelului intern;

(c) documentarea modelului intern şi a oricăror modificări ulterioare ale acestuia;

(d) analizarea funcţionării modelului intern şi elaborarea de rapoarte de sinteză cu privire la aceasta;

(e) informarea organului administrativ, de conducere sau de control cu privire la funcţionarea modelului intern, sugerând domenii în care sunt necesare îmbunătăţiri şi ţinând la curent organul respectiv în ceea ce priveşte stadiul eforturilor de ameliorare a punctelor slabe identificate anterior.

Articolul 45

Evaluarea internă a riscurilor şi a solvabilităţii

(1) În cadrul sistemului său de management al riscurilor, fiecare întreprindere de asigurare şi de reasigurare procedează la evaluarea internă a riscurilor şi solvabilităţii.

Această evaluare cuprinde cel puţin următoarele:

(a) necesităţile generale privind solvabilitatea luând în considerare profilul de risc specific, limitele de toleranţă aprobate şi strategia întreprinderii.

(b) respectarea în mod continuu a cerinţelor de capital, astfel cum sunt prevăzute în capitolul VI secţiunile 4 şi 5, şi a cerinţelor referitoare la rezervele tehnice, prevăzute în capitolul VI secţiunea 2;

(c) gradul semnificativ în care profilul de risc al întreprinderii în cauză se abate de la ipotezele care stau la baza cerinţei de capital de solvabilitate, astfel cum este prevăzută la articolul 101 alineatul (3), calculată pe baza formulei standard, în conformitate cu capitolul VI secţiunea 4 subsecţiunea 2, sau a modelului său intern parţial sau integral, în conformitate cu capitolul VI secţiunea 4 subsecţiunea 3.

(2) În sensul alineatului (1) litera (a), întreprinderea în cauză instituie procese proporţionale cu natura, amploarea şi complexitatea riscurilor inerente activităţii sale, care îi dau posibilitatea să identifice şi să evalueze în mod corespunzător riscurile la care se expune în viitorul apropiat sau îndepărtat şi la care este sau ar putea fi expusă. Întreprinderea demonstrează metodele utilizate în respectiva evaluare.

▼M5

(2a) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aplică prima de echilibrare menționată la articolul 77b, prima de volatilitate menționată la articolul 77d sau măsurile tranzitorii menționate la articolele 308c și 308d, ele efectuează o evaluare a conformității cu cerințele de capital menționate la alineatul (1) litera (b) luând și, respectiv, neluând în calcul respectivele prime și măsuri tranzitorii.

▼B

(3) În cazul menționat la alineatul (1) litera (c), atunci când se utilizează un model intern, evaluarea se face împreună cu recalibrarea care transformă valorile interne ale riscurilor în măsura riscului și calibrarea aferente cerinței de capital de solvabilitate.

(4) Evaluarea internă a riscurilor și solvabilității reprezintă o parte integrantă a strategiei de afaceri și se ia permanent în considerare pentru deciziile strategice ale întreprinderii.

(5) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare realizează evaluarea menționată la alineatul (1) în mod regulat și fără întârziere după orice modificare importantă a profilului lor de risc.

(6) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare informează autoritățile de supraveghere cu privire la rezultatele fiecărei evaluări interne a riscurilor și solvabilității, în cadrul informațiilor furnizate în temeiul articolului 35.

(7) Evaluarea internă a riscurilor și a solvabilității nu este utilizată pentru calcularea unei cerințe de capital. Cerința de capital de solvabilitate poate fi doar ajustată în conformitate cu articolele 37, 231-233 și 238.

Articolul 46

Control intern

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare dispun de un sistem eficace de control intern.

Acest sistem include cel puțin proceduri administrative și contabile, un cadru intern de control, proceduri corespunzătoare de raportare la toate nivelurile întreprinderii și o funcție de asigurare a conformității.

(2) Funcția de asigurare a conformității include consilierea organului administrativ, de conducere sau de control în ceea ce privește actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în temeiul prezentei directive. De asemenea, include o evaluare a impactului pe care ar putea să-l aibă orice schimbări ale mediului juridic asupra operațiunilor întreprinderii în cauză, precum și identificarea și evaluarea riscului de conformitate.

Articolul 47

Audit intern

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare prevăd o funcție eficace de audit intern.

Funcția de audit intern include o evaluare a caracterului adecvat și a eficacității sistemului de control intern și a altor elemente ale sistemului de guvernanță.

▼B

(2) Funcția de audit intern este obiectivă și independentă de funcțiile operaționale.

(3) Orice constatări și recomandări ale auditului intern se raportează organului administrativ, de conducere sau de control, care stabilește acțiunile care urmează a fi întreprinse pentru fiecare dintre constatările și recomandările auditului intern și se asigură că acțiunile în cauză sunt întreprinse efectiv.

Articolul 48

Funcția actuarială

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare prevăd o funcție actuarială eficace și permanentă pentru:

(a) coordonarea calculării rezervelor tehnice;

(b) asigurarea adecvării metodologiilor și a modelelor de bază utilizate, precum și a ipotezelor folosite la calcularea rezervelor tehnice;

(c) evaluarea suficienței și calității datelor utilizate la calcularea rezervelor tehnice;

(d) compararea celor mai bune estimări cu experiența anterioară;

(e) informarea organului administrativ, de conducere sau de control asupra fiabilității și adecvării calculelor privind rezervele tehnice;

(f) supervizarea calculării rezervelor tehnice în cazurile prevăzute la articolul 82;

(g) exprimarea unei opinii privind politica globală de subscriere;

(h) exprimarea unei opinii cu privire la pertinența contractelor de reasigurare; și

(i) contribuirea la implementarea eficace a sistemului de management al riscurilor menționat la articolul 44, în special în ceea ce privește modelarea riscurilor care stau la baza calculării cerințelor de capital prevăzute în capitolul VI secțiunile 4 și 5, precum și în ceea ce privește evaluarea menționată la articolul 45.

(2) Funcția actuarială se realizează de către persoane care dețin cunoștințe suficiente de matematici actuariale și financiare, proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității întreprinderii de asigurare sau reasigurare și care pot să își dovedească experiența relevantă în raport cu standardele profesionale și cu alte standarde aplicabile.

Articolul 49

Externalizarea

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile rămân în continuare responsabile integral pentru respectarea tuturor obligațiilor care le revin în temeiul prezentei directive atunci când externalizează funcții sau orice activități de asigurare sau de reasigurare.

▼B

(2) Externalizarea unor funcții sau activități operaționale critice sau semnificative se realizează în așa fel încât să nu aibă niciuna dintre următoarele consecințe:

(a) deteriorarea semnificativă a calității sistemului de guvernanță al întreprinderii în cauză;

(b) creșterea nejustificată a riscului operațional;

(c) subminarea capacității autorităților de supraveghere de a monitoriza respectarea de către întreprindere a obligațiilor care îi revin;

(d) împiedicarea furnizării de servicii continue și satisfăcătoare către deținătorii de polițe de asigurare.

(3) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare notifică în timp util autoritățile de supraveghere înainte de a externaliza funcții sau activități critice sau semnificative, precum și referitor la orice evoluții semnificative ulterioare privind funcțiile sau activitățile respective.

▼M5

Articolul 50

Acte delegate și standarde tehnice de reglementare

(1) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la următoarele elemente:

(a) elementele sistemelor prevăzute la articolele 41, 44, 46 și 47 și, în special, domeniile care trebuie acoperite de managementul active–pasive și de politicile de investiții ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, prevăzute la articolul 44 alineatul (2);

(b) funcțiile prevăzute la articolele 44, 46, 47 și 48.

(2) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește prezenta secțiune, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele:

(a) cerințele stabilite la articolul 42 și funcțiile care fac obiectul acestora;

(b) condițiile pentru externalizare, în special către furnizori de servicii din țări terțe.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼M5

(3) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește evaluarea menționată la articolul 45 alineatul (1) litera (a), AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la elementele acestei evaluări.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Secțiunea 3

Publicarea informațiilor

Articolul 51

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară: conținut

(1) Ținând seama de informațiile prevăzute la alineatul (3) și de principiile enunțate la articolul 35 alineatul (4), statele membre solicită întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să facă public, anual, un raport privind solvabilitatea și situația lor financiară.

Raportul respectiv cuprinde următoarele informații, fie incluse integral, fie prin trimiteri la informații echivalente, atât ca natură, cât și ca sferă, care au fost făcute publice în temeiul altor dispoziții legale sau de reglementare:

(a) o descriere a activității și a performanței întreprinderii;

(b) o descriere a sistemului de guvernanță și evaluarea pertinenței acestuia pentru profilul de risc al întreprinderii;

(c) o descriere, separat pentru fiecare categorie de risc, a expunerii la riscuri, a concentrării de riscuri, a reducerii riscurilor și a senzitivității la risc;

(d) o descriere, separat pentru active, rezerve tehnice și alte pasive, a bazelor și metodelor folosite la evaluarea acestora, împreună cu explicații privind orice diferențe majore în ceea ce privește bazele și metodele utilizate la evaluarea lor în situațiile financiare;

(e) o descriere a gestiunii capitalului, cuprinzând cel puțin următoarele:

(i) structura și valoarea fondurilor proprii, precum și calitatea acestora;

(ii) valoarea cerinței de capital de solvabilitate și a cerinței de capital minim;

(iii) opțiunea prevăzută la articolul 304 utilizată pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate;

(iv) informații care permit o bună înțelegere a principalelor diferențe dintre ipotezele care stau la baza formulei standard și cele care stau la baza oricărui model intern utilizat de către întreprindere la calcularea cerinței de capital de solvabilitate;

▼B

(v) valoarea la care se ridică orice neconformitate semnificativă cu cerința de capital de solvabilitate sau orice neconformitate cu cerința de capital minim pe parcursul perioadei de raportare, chiar dacă a fost ulterior rezolvată, împreună cu o explicație privind cauzele și consecințele sale, precum și orice măsuri de remediere care au fost luate.

▼M5

(1a) În cazul în care se aplică prima de echilibrare menționată la articolul 77b, descrierea menționată la alineatul (1) litera (d) cuprinde o descriere a primei de echilibrare și a portofoliului de obligații și active alocate căruia i se aplică prima de echilibrare, precum și o cuantificare a impactului reducerii la zero a primei de echilibrare asupra poziției financiare a întreprinderii.

Descrierea menționată la alineatul (1) litera (d) include, de asemenea, o declarație precizând dacă întreprinderea utilizează sau nu prima de volatilitate menționată la articolului 77d, precum și o cuantificare a impactului reducerii la zero a primei de volatilitate asupra poziției financiare a întreprinderii.

▼B

(2) Descrierea menționată la alineatul (1) litera (e) punctul (i) cuprinde o analiză a oricăror schimbări semnificative față de perioada de raportare anterioară și o explicație a oricăror diferențe majore în ceea ce privește valoarea elementelor respective în situațiile financiare, precum și o scurtă descriere a transferabilității capitalului.

Informațiile publicate privind cerința de capital de solvabilitate prevăzute la alineatul (1) litera (e) punctul (ii) arată separat valoarea calculată în conformitate cu capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 2 și 3 și orice majorare de capital impusă în conformitate cu articolul 37 sau impactul parametrilor specifici pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare trebuie să îi utilizeze în conformitate cu articolul 110, împreună cu informații concise privind justificarea acesteia de către autoritatea de supraveghere în cauză.

▼M5

Cu toate acestea și fără a aduce atingere niciunei prezentări de informații obligatorii în temeiul oricăror alte dispoziții legale sau de reglementare, statele membre pot prevedea ca, deși cerința totală de capital de solvabilitate menționată la alineatul (1) litera (e) punctul (ii) este publicată, prezentarea separată a majorării de capital sau a impactului parametrilor specifici pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare trebuie să îi utilizeze în conformitate cu articolul 110 să nu fie necesară pe durata unei perioade de tranziție care nu depășește data de 31 decembrie 2020.

▼B

Informațiile publicate privind cerința de capital de solvabilitate sunt însoțite, dacă este cazul, de o indicație privind faptul că valoarea sa finală face încă obiectul unei evaluări de către autoritățile de supraveghere.

▼M5

Articolul 52

Informații pentru Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale și rapoarte întocmite de aceasta

(1) Fără a aduce atingere articolului 35 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, statele membre impun autorităților de supraveghere să furnizeze anual AEAPO următoarele informații:

▼M5

(a) majorarea medie de capital pe întreprindere și repartizarea majorărilor de capital impuse de autoritatea de supraveghere pe parcursul anului anterior, măsurate ca procent din cerința de capital de solvabilitate și prezentate separat pentru:

(i) întreprinderi de asigurare și de reasigurare;

(ii) întreprinderi de asigurare de viață;

(iii) întreprinderi de asigurare generală;

(iv) întreprinderi de asigurare care desfășoară atât activități de asigurare de viață, cât și activități de asigurare generală;

(v) întreprinderi de reasigurare;

(b) pentru fiecare dintre informațiile care trebuie publicate stabilite la litera (a) de la prezentul alineat, ponderea majorărilor de capital impuse în temeiul articolului 37 alineatul (1) literele (a), (b) și, respectiv, (c);

(c) numărul întreprinderilor de asigurări și reasigurări care beneficiază de limitarea raportării periodice de supraveghere și numărul întreprinderilor de asigurări și reasigurări care beneficiază de scutirea de obligația de raportare rubrică cu rubrică menționată la articolul 35 alineatele (6) și (7), împreună cu volumul lor de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și active, măsurate respectiv ca procente din volumul total de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și active al întreprinderilor de asigurări și reasigurări din statul membru în cauză;

(d) numărul grupurilor care beneficiază de limitarea raportării periodice de supraveghere și numărul grupurilor care beneficiază de scutirea de obligația de raportare rubrică cu rubrică menționată la articolul 254 alineatul (2), împreună cu volumul lor de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și active, măsurate respectiv ca procente din volumul total de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și active al grupurilor din statul membru în cauză.

(2) AEAPO publică anual următoarele informații:

(a) pentru toate statele membre împreună, repartizarea totală a majorărilor de capital, măsurate ca procent din cerința de capital de solvabilitate, pentru fiecare dintre următoarele:

(i) întreprinderi de asigurare și de reasigurare;

(ii) întreprinderi de asigurare de viață;

(iii) întreprinderi de asigurare generală;

(iv) întreprinderi de asigurare care desfășoară atât activități de asigurare de viață, cât și activități de asigurare generală;

(v) întreprinderi de reasigurare;

▼M5

(b) pentru fiecare stat membru separat, repartizarea majorărilor de capital, măsurate ca procentaj din cerința de capital de solvabilitate, acoperind toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare din statul membru respectiv;

(c) pentru fiecare dintre informațiile care trebuie publicate stabilite la literele (a) și (b) de la prezentul alineat, ponderea majorărilor de capital impuse în temeiul articolului 37 alineatul (1) literele (a), (b) și, respectiv, (c);

(d) pentru toate statele membre luate împreună, numărul total al întreprinderilor de asigurări și reasigurări și al grupurilor care beneficiază de limitarea raportării periodice de supraveghere și numărul total al întreprinderilor de asigurări și reasigurări și al grupurilor care beneficiază de scutirea de obligația de raportare rubrică cu rubrică menționată la articolul 35 alineatele (6) și (7) și articolul 254 alineatul (2), împreună cu volumul lor de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și active, măsurate respectiv ca procente din volumul total de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și active al tuturor întreprinderilor de asigurări și reasigurări și al grupurilor;

(e) pentru fiecare stat membru luat separat, numărul întreprinderilor de asigurări și reasigurări și al grupurilor care beneficiază de limitarea raportării periodice de supraveghere și numărul întreprinderilor de asigurări și reasigurări și al grupurilor care beneficiază de scutirea de obligația de raportare rubrică cu rubrică menționată la articolul 35 alineatele (6) și (7) și articolul 254 alineatul (2), împreună cu volumul lor de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și active, măsurate respectiv ca procente din volumul total de prime, rezerve tehnice și active al întreprinderilor de asigurări și reasigurări și al grupurilor din statul membru în cauză.

(3) AEAPO furnizează Parlamentului European, Consiliului și Comisiei informațiile menționate la alineatul (2), împreună cu un raport care evidențiază gradul de convergență a supravegherii între autoritățile de supraveghere din diferitele state membre în ceea ce privește utilizarea majorărilor de capital.

▼B

Articolul 53

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară: principii aplicabile

(1) Autoritățile de supraveghere permit întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să nu prezinte informații, atunci când:

(a) publicarea acestor informații duce la câștigarea de către concurenții întreprinderii a unor importante avantaje necuvenite;

(b) există obligații față de deținătorii polițelor de asigurare sau alte relații de contrapartidă care obligă o întreprindere la păstrarea secretului sau a confidențialității.

(2) În cazul în care autoritatea de supraveghere permite nepublicarea unor informații, întreprinderile menționează acest fapt în raportul privind solvabilitatea și situația financiară și explică motivele.

▼B

(3) Autoritățile de supraveghere permit întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să utilizeze sau să facă trimiteri la informații publicate în temeiul altor dispoziții legale sau de reglementare, în măsura în care informațiile publicate sunt echivalente cu informațiile impuse în temeiul articolului 51 atât ca natură, cât și ca nivel.

(4) Alineatele (1) și (2) nu se aplică informațiilor prevăzute la articolul 51 alineatul (1) litera (e).

Articolul 54

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară: actualizări și informații suplimentare furnizate în mod voluntar

(1) În cazul unei evoluții majore care afectează în mod semnificativ pertinența informațiilor publicate în conformitate cu articolele 51 și 53, întreprinderile de asigurare și de reasigurare publică informații corespunzătoare cu privire la natura și efectele respectivei evoluții majore.

În sensul primului paragraf, cel puțin următoarele se consideră evoluții majore atunci când:

(a) se constată o neconformitate cu cerința de capital minim, iar autoritățile de supraveghere fie consideră că întreprinderea nu va fi în măsură să prezinte un plan realist de finanțare pe termen scurt, fie nu primesc planul respectiv în termen de o lună de la data constatării neconformității;

(b) se constată o neconformitate semnificativă cu cerința de capital de solvabilitate, iar autoritățile de supraveghere nu primesc un plan realist de redresare în termen de două luni de la data constatării neconformității.

În ceea ce privește al doilea paragraf litera (a), autoritățile de supraveghere impun întreprinderii în cauză să prezinte imediat valoarea neconformității, împreună cu o explicație privind cauza și consecințele acesteia, inclusiv orice măsuri de remediere care au fost luate. În cazul în care, în ciuda planului de finanțare pe termen scurt considerat inițial realist, o neconformitate cu cerința de capital de solvabilitate nu a fost rezolvată în termen de trei luni de la constatarea sa, aceasta se prezintă la sfârșitul perioadei respective, împreună cu o explicație privind cauza și consecințele sale, inclusiv orice măsuri de remediere care au fost luate, precum și eventualele măsuri de remediere planificate.

În cazul menționat la al doilea paragraf litera (b), autoritățile de supraveghere impun întreprinderii în cauză să prezinte imediat valoarea neconformității, împreună cu o explicație privind cauza și consecințele acesteia, inclusiv orice măsuri de remediere care au fost luate. În cazul în care, în ciuda planului de redresare considerat inițial realist, o neconformitate semnificativă cu cerința de capital de solvabilitate nu a fost rezolvată în termen de șase luni de la constatarea sa, aceasta se prezintă la sfârșitul perioadei respective, împreună cu o explicație privind cauza și consecințele sale, inclusiv orice măsuri de remediere care au fost luate, precum și eventualele măsuri de remediere planificate.

▼B

(2) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot publica, în mod voluntar, orice informații sau explicații legate de solvabilitatea și situația financiară proprie a căror prezentare nu este deja impusă în conformitate cu articolele 51 și 53 și cu alineatul (1) din prezentul articol.

Articolul 55

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară: strategie și aprobare

(1) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să dețină sisteme și structuri corespunzătoare pentru a îndeplini cerințele stabilite la articolele 51 și 53, precum și la articolul 54 alineatul (1), precum și să aibă o strategie care să asigure faptul că toate informațiile publicate în conformitate cu articolele 51, 53 și 54 sunt în permanență adecvate.

(2) Raportul privind solvabilitatea și situația financiară este supus aprobării organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și este publicat doar după obținerea aprobării respective.

▼M5

Articolul 56

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară: acte delegate și standarde tehnice de reglementare

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la informațiile care trebuie publicate și cu privire la termenele aferente publicării anuale a informațiilor în conformitate cu secțiunea 3.

Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentei secțiuni, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la proceduri, formate și machete.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 30 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Secțiunea 4

Participații calificate

Articolul 57

Achiziții

(1) Statele membre impun oricărei persoane fizice sau juridice sau unor astfel de persoane care acționează concertat (denumite în continuare „potențialul achizitor”), care a decis fie să achiziționeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, sau să majoreze, direct sau indirect, o astfel de participație calificată într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să fie cel puțin egală cu 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât întreprinderea de asigurare sau de reasigurare să devină filiala sa („proiect de achiziție”), să notifice mai întâi în scris autoritățile de

▼B

supraveghere ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată, indicând valoarea participației vizate și informațiile relevante, astfel cum se prevede la articolul 59 alineatul (4). Nu este necesar ca statele membre să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.

(2) Statele membre impun oricărei persoane fizice sau juridice care a decis să cedeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare să notifice mai întâi în scris autoritățile de supraveghere din statul membru de origine, indicând mărimea participației pe care intenționează să o dețină persoana respectivă în urma cesiunii. O astfel de persoană trebuie, de asemenea, să notifice autoritățile de supraveghere dacă a decis să își reducă participația calificată astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să scadă sub 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât întreprinderea de asigurare sau de reasigurare să înceteze să mai fie filiala respectivei persoane. Nu este necesar ca statele membre să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.

Articolul 58

Termenul de evaluare

(1) Autoritățile de supraveghere transmit potențialului achizitor, imediat și, în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării prevăzute la articolul 57 alineatul (1), precum și de la eventuala primire ulterioară a informațiilor menționate la alineatul (2), confirmarea de primire în scris.

Autoritățile de supraveghere au la dispoziție un termen de cel mult ş60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării, precum și a tuturor documentelor pe care statele membre le solicită în baza listei menționate la articolul 59 alineatul (4) („termen de evaluare”), pentru a realiza evaluarea prevăzută la articolul 59 alineatul (1) („evaluarea”).

În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritățile de supraveghere comunică potențialului achizitor data de expirare a termenului de evaluare.

(2) În cursul termenului de evaluare, dar nu mai târziu de cea de-a cincizecea zi lucrătoare a termenului respectiv, autoritățile de supraveghere pot, dacă este necesar, să solicite informații suplimentare necesare pentru finalizarea evaluării. O astfel de solicitare se face în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

▼B

Termenul de evaluare se întrerupe între data solicitării de informații de către autoritățile de supraveghere și data primirii răspunsului potențialului achizitor la această solicitare. Întreruperea nu poate depăși 20 de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritățile de supraveghere în vederea completării sau clarificării informațiilor sunt la discreția autorităților competente, dar nu pot conduce la întreruperea termenului de evaluare.

(3) Autoritățile de supraveghere pot prelungi perioada de întrerupere menționată la alineatul (2) paragraful al doilea cu până la 30 de zile lucrătoare în cazul în care potențialul achizitor este:

(a) stabilit sau face obiectul unor reglementări în afara Comunității; sau

(b) o persoană fizică sau juridică care nu face obiectul supravegherii în temeiul prezentei directive, al Directivei 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ([1]) sau al Directivelor 2004/39/CE sau 2006/48/CE.

(4) În cazul în care autoritățile de supraveghere, la finalizarea evaluării, decid să se opună proiectului de achiziție, acestea informează în scris potențialul achizitor în termen de două zile lucrătoare și fără a depăși termenul de evaluare, indicând motivele care au stat la baza acestei decizii. În conformitate cu legislația națională, la cererea potențialului achizitor, se poate pune la dispoziția publicului o motivare corespunzătoare a deciziei. Aceasta nu împiedică un stat membru să permită autorității de supraveghere să facă publică motivarea respectivă, fără a fi necesară cererea potențialului achizitor.

(5) În cazul în care autoritățile de supraveghere nu se opun proiectului de achiziție, în cursul termenului de evaluare, aceasta se consideră aprobată.

(6) Autoritățile de supraveghere pot stabili un termen maxim pentru finalizarea proiectului de achiziție și îl pot prelungi, atunci când este necesar.

(7) Statele membre nu pot impune cerințe mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă pentru notificarea autorităților de supraveghere și pentru aprobarea de către acestea a unor achiziții directe sau indirecte de capital sau de drepturi de vot.

▼M5

(8) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește prezenta secțiune, AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili o listă exhaustivă a informațiilor menționate la articolul 59 alineatul (4) care urmează să fie incluse de potențialii achizitori în notificarea lor, fără a aduce atingere articolului 58 alineatul (2).

([1]) JO L 375, 31.12.1985, p. 3.

▼M5

Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește prezenta secțiune și a ține seama de evoluțiile viitoare, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru adaptarea criteriilor stabilite la articolul 59 alineatul (1).

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul și al doilea paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(9) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentei directive, AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile, formularele și machetele pentru procesul de consultare dintre autoritățile de supraveghere relevante menționat la articolul 60.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Articolul 59

Evaluarea

(1) La examinarea notificării prevăzute la articolul 57 alineatul (1) și a informațiilor menționate la articolul 58 alineatul (2), autoritățile de supraveghere evaluează, pentru a asigura administrarea corectă și prudentă a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare vizate de achiziție și ținând seama de posibila influență a potențialului achizitor asupra întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, caracterul adecvat al potențialului achizitor, precum și soliditatea financiară a proiectului de achiziție, pe baza tuturor criteriilor următoare:

(a) reputația potențialului achizitor;

(b) reputația și experiența oricărei persoane care va conduce activitatea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în urma proiectului de achiziție;

(c) soliditatea financiară a potențialului achizitor, în special în ceea ce privește tipul de activitate desfășurată și prevăzută a se desfășura în cadrul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare vizate de proiectul de achiziție;

(d) capacitatea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare de a respecta și de a continua să respecte cerințele prudențiale care îi revin în temeiul prezentei directive și, după caz, în temeiul altor directive, și anume Directiva 2002/87/CE, în special cerința ca grupul din care va face parte să aibă o structură care să permită exercitarea unei supravegheri eficiente, schimbul eficient de informații între autoritățile de supraveghere și împărțirea responsabilităților între autoritățile de supraveghere;

▼B

(e) existența unor motive rezonabile de a suspecta că în legătură cu proiectul de achiziție a fost sau este săvârșită o operațiune sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism, în înțelesul articolului 1 din Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului ([1]), sau că proiectul de achiziție ar putea spori un astfel de risc.

(2) Autoritățile de supraveghere se pot opune proiectului de achiziție numai în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, în conformitate cu criteriile stabilite la alineatul (1), sau în cazul în care informațiile furnizate de potențialul achizitor sunt incomplete.

(3) Statele membre nu impun condiții prealabile în ceea ce privește cota de participație care trebuie să fie achiziționată și nici nu permit autorităților lor de supraveghere să examineze proiectul de achiziție în termenii cerințelor economice ale pieței.

(4) Statele membre fac publică o listă cu informațiile necesare pentru a efectua evaluarea și care trebuie furnizată autorităților de supraveghere în momentul notificării menționate la articolul 57 alineatul (1). Informațiile solicitate sunt proporționale cu și adaptate la natura potențialului achizitor și a proiectului de achiziție. Statele membre nu solicită informații care nu prezintă relevanță pentru o evaluare prudențială.

(5) Fără a aduce atingere articolului 58 alineatele (1), (2) și (3), în cazul în care autoritatea de supraveghere este notificată în legătură cu două sau mai multe proiecte de achiziție sau de majorare de participații calificate pentru aceeași întreprindere de asigurare sau de reasigurare, aceasta din urmă tratează potențialii achizitori în mod nediscriminatoriu.

Articolul 60

Achizițiile realizate de întreprinderi financiare reglementate

(1) Autoritățile de supraveghere implicate acționează consultându-se reciproc pe deplin atunci când efectuează evaluarea, în cazul în care potențialul achizitor este:

(a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, o societate de investiții sau o societate de administrare în înțelesul articolului 1a punctul 2 din Directiva 85/611/CEE (denumită în continuare „societate de administrare a OPCVM”) autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;

(b) întreprinderea-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a unei societăți de investiții sau a unei societăți de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție; sau

([1]) JO L 309, 25.11.2005, p. 15.

▼B

(c) o persoană fizică sau juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, o societate de investiții sau o societate de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție.

(2) Autoritățile de supraveghere își furnizează reciproc informații esențiale sau relevante pentru evaluare, fără întârzieri nejustificate. Astfel, acestea își comunică, la cerere, orice informație relevantă și, din oficiu, orice informație esențială. Decizia autorității de supraveghere care a autorizat întreprinderea de asigurare sau de reasigurare vizată de proiectul de achiziție indică orice opinii sau rezerve formulate de autoritatea de supraveghere responsabilă pentru potențialul achizitor.

Articolul 61

Informarea autorităților de supraveghere de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare

Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare anunță autoritățile de supraveghere din statul său membru de origine, de îndată ce ia la cunoștință de aceasta, în legătură cu achizițiile sau cesiunile de participații din capitalul său care duc la creșterea sau scăderea respectivelor participații peste sau sub unul din pragurile menționate la articolele 57 și 58 alineatele (1) – (7).

De asemenea, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare comunică autorităților de supraveghere din statul său membru de origine, cel puțin o dată pe an, identitatea acționarilor sau asociaților care dețin participații calificate, precum și cuantumul respectivelor participații, astfel cum rezultă acesta, de exemplu, din informațiile difuzate cu ocazia adunărilor generale anuale ale acționarilor sau asociaților ori din informațiile comunicate în temeiul obligațiilor asumate privind societățile cotate la o bursă de valori.

Articolul 62

Participații calificate, competențele autorităților de supraveghere

Statele membre prevăd că, în cazul în care influența exercitată de persoanele menționate la articolul 57 este susceptibilă de a aduce atingere unei administrări corecte și prudente a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine al respectivei întreprinderi în capitalul căreia se intenționează achiziționarea sau creșterea unei participații calificate iau măsurile adecvate pentru a pune capăt acestei situații. Aceste măsuri pot consta, de exemplu, în instrucțiuni obligatorii, în sancțiuni la adresa directorilor sau a administratorilor sau în suspendarea exercitării drepturilor de vot asociate acțiunilor sau cotelor din capital deținute de acționarii sau de asociații în cauză.

Se aplică măsuri similare persoanelor fizice sau juridice care nu respectă obligația de notificare prealabilă menționată la articolul 57.

În cazul în care se achiziționează o participație în ciuda faptului că autoritățile de supraveghere și-au exprimat dezacordul față de aceasta, statele membre, independent de alte sancțiuni care pot fi adoptate, dispun adoptarea uneia dintre următoarele măsuri:

1. suspendarea exercitării drepturilor de vot corespunzătoare; sau

2. nulitatea oricăror voturi exprimate sau posibilitatea anulării acestora.

▼B

Articolul 63

Drepturi de vot

În sensul prezentei secțiuni, se ține seama de drepturile de vot menționate la articolele 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE, precum și de condițiile de cumulare stabilite la articolul 12 alineatele (4) și (5) din directiva respectivă.

Statele membre nu țin seama de drepturile de vot sau acțiunile pe care le pot deține societăți de investiții sau instituțiile de credit ca urmare a subscrierii de instrumente financiare și/sau a plasării instrumentelor financiare în baza unui angajament ferm, prevăzute la punctul 6 din secțiunea A din anexa I la Directiva 2004/39/CE, cu condiția ca drepturile respective să nu fie exercitate sau utilizate în vreun alt mod pentru a interveni în administrarea activității emitentului, pe de o parte, și cedate în termen de un an de la data achiziției, pe de altă parte.

Secțiunea 5

Secretul profesional, schimbul de informații și promovarea convergenței practicilor de supraveghere

Articolul 64

Secretul profesional

Statele membre dispun ca toate persoanele care desfășoară sau care au desfășurat o activitate în contul autorităților de supraveghere, precum și auditorii și experții mandatați de autoritățile de supraveghere să fie legați de obligația de secret profesional.

Fără a aduce atingere cazurilor de drept penal, nicio informație confidențială primită de respectivele persoane într-un context profesional nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, cu excepția prezentării sale într-o formă sintetică sau agregată, astfel încât întreprinderile de asigurare și de reasigurare să nu poată fi identificate.

Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare a fost declarată falimentară sau în cazul în care a fost dispusă de către un tribunal lichidarea sa silită, informațiile confidențiale care nu se referă la terții implicați în tentativele de salvare a întreprinderii pot fi divulgate în cadrul procedurilor civile sau comerciale.

Articolul 65

Schimb de informații între autoritățile de supraveghere ale statelor membre

Articolul 64 nu împiedică schimbul de informații între autoritățile de supraveghere ale diverselor state membre. Respectivele informații țin de obligația de secret profesional prevăzută la articolul 64.

▼M5

Articolul 65a

Cooperarea cu AEAPO

Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere cooperează cu AEAPO în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere furnizează fără întârziere AEAPO toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1094/-2010.

▼B

Articolul 66

Acorduri de cooperare cu țările terțe

Statele membre pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe sau cu autoritățile sau organismele din țările terțe, astfel cum au fost definite la articolul 68 alineatele (1) și (2), numai în situația în care informațiile care urmează să fie comunicate beneficiază de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele menționate în prezenta secțiune. Acest schimb de informații trebuie să aibă ca scop îndeplinirea misiunii de supraveghere a autorităților sau a organismelor în cauză.

În cazul în care informațiile care urmează să fie divulgate unei țări terțe de către un stat membru provin de la un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate decât cu acordul explicit al autorității de supraveghere din statul membru respectiv și, după caz, exclusiv în scopurile pentru care respectiva autoritate și-a dat acordul.

Articolul 67

Utilizarea informațiilor confidențiale

Autoritățile de supraveghere care, în temeiul articolelor 64 sau 65, primesc informații confidențiale, nu le pot utiliza decât pentru exercitarea funcțiilor lor și cu următoarele scopuri:

1. pentru a verifica dacă îndeplinesc condițiile de acces la activitatea de asigurare sau de reasigurare și pentru a controla mai ușor condițiile de desfășurare a acestei activități, în special în ceea ce privește rezervele tehnice, cerința de capital de solvabilitate, cerința de capital minim și sistemul de guvernanță;

2. pentru aplicarea sancțiunilor;

3. în cadrul unei acțiuni administrative împotriva unei decizii a autorității de supraveghere;

4. în cadrul acțiunilor în justiție în temeiul prezentei directive.

▼M5

Articolul 67a

Competențele de investigare ale Parlamentului European

Articolele 64 și 67 nu aduc atingere competențelor de investigare conferite Parlamentului European de articolul 226 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

▼B

Articolul 68

Schimbul de informații cu alte autorități

(1) Articolele 64 și 67 nu împiedică niciuna dintre următoarele activități:

(a) schimbul de informații între mai multe autorități de supraveghere în același stat membru, în exercitarea funcției lor de supraveghere;

(b) schimbul de informații, în exercitarea funcției lor de supraveghere, între autoritățile de supraveghere și una dintre următoarele autorități, organisme sau persoane situate în același stat membru:

(i) autoritățile investite cu misiunea de supraveghere a instituțiilor de credit și a altor instituții financiare, precum și autoritățile responsabile pentru supravegherea piețelor financiare;

(ii) organismele care iau parte la procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare sau ale întreprinderilor de reasigurare și în alte proceduri similare;

(iii) persoanele responsabile pentru efectuarea auditului statutar al conturilor întreprinderilor de asigurare, al întreprinderilor de reasigurare și al altor instituții financiare;

(c) transmiterea, către organismele responsabile pentru administrarea procedurilor obligatorii de lichidare sau a fondurilor de garantare, a informațiilor necesare pentru îndeplinirea funcției lor.

Schimbul de informații menționat la literele (b) și (c) poate avea loc și între diferite state membre.

Informațiile primite de autoritățile, organismele și persoanele menționate intră sub incidența obligației de secret profesional prevăzută la articolul 64.

(2) Articolele 64-67 nu împiedică statele membre să autorizeze schimbul de informații între autoritățile de supraveghere și una dintre următoarele autorități sau persoane:

(a) autoritățile responsabile pentru supravegherea organismelor care iau parte la procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare, ale întreprinderilor de reasigurare și la alte proceduri similare;

(b) autoritățile responsabile de supravegherea persoanelor responsabile pentru efectuarea auditului statutar al întreprinderilor de asigurare, al întreprinderilor de reasigurare, al instituțiilor de credit, al întreprinderilor de investiții și al altor instituții financiare;

(c) actuarii independenți ai întreprinderilor de asigurare sau ai întreprinderilor de reasigurare care exercită, în temeiul legii, o funcție de control asupra acestora, precum și organismele responsabile pentru supravegherea respectivilor actuari.

Statele membre care aplică primul paragraf impun cel puțin respectarea următoarelor condiții:

(a) informațiile trebuie să aibă ca scop îndeplinirea misiunii de supraveghere sau a funcției de control prevăzute la primul paragraf;

▼B

(b) informațiile primite trebuie să fie supuse obligației privind secretul profesional prevăzute la articolul 64;

(c) în cazul în care informațiile provin de la un alt stat membru, ele nu pot fi divulgate decât cu acordul explicit al autorităților de supraveghere de la care provin și, după caz, exclusiv în scopurile pentru care respectivele autorități și-au dat acordul.

Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei identitatea autorităților, a persoanelor sau a organismelor care pot primi informații în temeiul primului și a celui de-al doilea paragraf.

(3) Articolele 64-67 nu împiedică statele membre, în scopul de a consolida stabilitatea și integritatea sistemului financiar, să autorizeze schimbul de informații între autoritățile de supraveghere și autoritățile sau organismele responsabile pentru depistarea și investigarea cazurilor de încălcare a dreptului societăților comerciale.

Statele membre care aplică primul paragraf impun cel puțin respectarea următoarelor condiții:

(a) informațiile trebuie să fie folosite în scopul depistării și investigării menționate în primul paragraf;

(b) informațiile primite trebuie să intre sub incidența obligației de secret profesional prevăzute la articolul 64;

(c) în cazul în care informațiile provin de la un alt stat membru, ele nu pot fi divulgate decât cu acordul explicit al autorităților de supraveghere de la care provin și, după caz, exclusiv în scopurile pentru care respectivele autorități și-au dat acordul.

În cazul în care, într-un stat membru, autoritățile sau organismele prevăzute la primul paragraf își îndeplinesc misiunea de depistare sau de investigare făcând apel la persoane împuternicite, având în vedere necesitatea unor competențe speciale, în acest scop și care nu sunt funcționari publici, posibilitatea de realizare a schimbului de informații prevăzută la primul paragraf poate fi extinsă și la aceste persoane în condițiile prevăzute la al doilea paragraf.

În scopul aplicării celui de-al doilea paragraf litera (c), autoritățile sau organismele menționate la primul paragraf comunică autorităților de supraveghere de la care provin informațiile identitatea și mandatul precis al persoanelor cărora le vor fi transmise.

(4) Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei identitatea autorităților, persoanelor sau organismelor care pot primi informații în temeiul alineatului (3).

Articolul 69

Comunicarea de informații administrațiilor centrale responsabile pentru legislația financiară

Articolele 64 și 67 nu împiedică statele membre să autorizeze, în temeiul actelor cu putere de lege, comunicarea anumitor informații către alte departamente din administrațiile lor centrale responsabile pentru legislația referitoare la supravegherea instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a serviciilor de investiții și a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, precum și inspectorilor mandatați de departamentele respective.

▼M5

O astfel de comunicare nu poate avea loc decât în cazul în care acest lucru este necesar din motive de control prudențial. Statele membre prevăd, cu toate acestea, că informațiile primite în temeiul articolului 65 și al articolului 68 alineatul (1) și informațiile obținute prin intermediul verificărilor la fața locului menționate la articolul 33 pot face obiectul comunicărilor numai cu acordul explicit al autorității de supraveghere de la care provin sau al autorității de supraveghere a statului membru în care s-a efectuat verificarea la fața locului.

Articolul 70

Transmiterea de informații băncilor centrale și autorităților monetare, autorităților de supraveghere a sistemelor de plată și Comitetului european pentru risc sistemic

(1) Fără a aduce atingere articolelor 64-69, o autoritate de supraveghere poate transmite următoarelor organisme și autorități informații destinate să contribuie la îndeplinirea atribuțiilor lor:

(a) băncilor centrale din cadrul Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC), inclusiv Băncii Centrale Europene (BCE) și altor organisme cu funcție similară, în calitatea lor de autorități monetare, atunci când aceste informații sunt relevante pentru îndeplinirea atribuțiilor lor statutare, inclusiv pentru aplicarea politicii monetare și asigurarea lichidității aferente, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare a valorilor mobiliare și asigurarea stabilității sistemului financiar;

(b) după caz, altor autorități publice naționale responsabile de supravegherea sistemelor de plată; precum și

(c) Comitetului european pentru risc sistemic (CERS) înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului [1], dacă informațiile respective sunt relevante pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin.

(2) În cazul unei situații de urgență, inclusiv situația de urgență menționată la articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, statele membre permit autorităților de supraveghere să comunice fără întârziere informații băncilor centrale naționale din cadrul SEBC (inclusiv BCE), atunci când aceste informații sunt relevante pentru îndeplinirea atribuțiilor statutare ale acestora, inclusiv pentru aplicarea politicii monetare și furnizarea lichidității aferente, supravegherea sistemelor de plăți, de compensare și de decontare a titlurilor de valoare și asigurarea stabilității sistemului financiar, precum și CERS, atunci când aceste informații sunt relevante pentru îndeplinirea atribuțiilor acestuia.

(3) Autoritățile sau organismele respective pot, de asemenea, să comunice autorităților de supraveghere informațiile de care pot avea nevoie în sensul articolului 67. Informațiile primite în acest context sunt supuse dispozițiilor privind obligația de secret profesional prevăzute în prezenta secțiune.

[1] Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

▼B

Articolul 71

Convergența practicilor de supraveghere

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au un mandat la nivelul Uniunii Europene.

▼M5

(2) Statele membre se asigură că, în exercitarea atribuțiilor care le revin, autoritățile de supraveghere țin seama de convergență în ceea ce privește instrumentele de supraveghere și practicile de supraveghere utilizate în aplicarea legilor, reglementărilor și cerințelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive. În acest scop, statele membre se asigură că:

(a) autoritățile de supraveghere participă la activitățile AEAPO;

(b) autoritățile de supraveghere depun toate eforturile pentru a respecta ghidurile și recomandările emise de AEAPO în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și prezintă justificări atunci când nu le respectă;

(c) mandatele naționale care le sunt conferite nu împiedică autoritățile de supraveghere să-și îndeplinească atribuțiile care le revin în calitate de membre ale AEAPO sau în temeiul prezentei directive.

_____

▼B

Secțiunea 6

Atribuțiile auditorilor

Articolul 72

Atribuțiile auditorilor

(1) Statele membre prevăd cel puțin că persoanele care sunt autorizate în înțelesul celei de-a opta Directive 84/253/CEE a Consiliului din 10 aprilie 1984 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din Tratatul CEE, privind autorizarea persoanelor care răspund de controlul legal al documentelor contabile [1] și care desfășoară în cadrul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare auditarea legală menționată la articolul 51 din Directiva 78/660/CEE, la articolul 37 din Directiva 83/349/CEE sau la articolul 31 din Directiva 85/611/CEE sau orice altă misiune legală, au obligația de a semnala de îndată autorităților de supraveghere orice fapt sau decizie referitoare la respectiva întreprindere de care au luat cunoștință în exercițiul misiunii lor și care este de natură să aibă una dintre următoarele consecințe:

(a) o încălcare de fond a actelor cu putere de lege și a actelor administrative care stabilesc condițiile de autorizare sau care reglementează, în mod special, desfășurarea activității întreprinderilor de asigurare și de reasigurare;

(b) împiedicarea funcționării continue a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare;

[1] JO L 126, 12.5.1984, p. 20.

▼B

(c) refuzul de a certifica situația contabilă sau exprimarea unor rezerve;

(d) nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate;

(e) nerespectarea cerinței de capital minim.

Persoanele menționate la primul paragraf au, de asemenea, obligația să semnaleze faptele sau deciziile de care au luat cunoștință în cadrul unei misiuni menționate la primul paragraf, exercitată într-o întreprindere care are o legătură strânsă – ce decurge dintr-o relație de control – cu întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cadrul căreia persoanele în cauză își exercită respectiva misiune.

(2) Comunicarea, cu bună-credință, către autoritățile de supraveghere, de către persoane autorizate în sensul Directivei 84/253/CEE, a oricărui aspect sau a oricărei decizii menționate la alineatul (1) nu constituie o încălcare a vreunei restricții de divulgare a informațiilor impuse prin contract sau printr-un act cu putere de lege sau act administrativ și nu implică răspunderea persoanei în cauză în nici un fel.

CAPITOLUL V

Desfășurarea simultană a activității de asigurare de viață și de asigurare generală

Articolul 73

Desfășurarea simultană a activității de asigurare de viață și de asigurare generală

(1) Întreprinderile de asigurare nu pot fi autorizate să desfășoare în mod simultan activitatea de asigurare de viață și activitatea de asigurare generală.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot prevedea următoarele:

(a) întreprinderile autorizate să desfășoare activitatea de asigurare de viață pot obține o autorizare și pentru desfășurarea activităților de asigurare generală în ceea ce privește riscurile enumerate în clasele 1 și 2 din anexa I partea A;

(b) întreprinderile autorizate numai pentru riscurile enumerate în clasele 1 și 2 din anexa I partea A pot obține o autorizare pentru desfășurarea activității de asigurare de viață.

Cu toate acestea, fiecare activitate se gestionează separat, în conformitate cu articolul 74.

(3) Statele membre pot prevedea că întreprinderile menționate la alineatul (2) trebuie să îndeplinească normele contabile care reglementează întreprinderile de asigurare de viață pentru toate activitățile acestora. Până la coordonarea în acest sens, statele membre mai pot prevedea că, în ceea ce privește normele de lichidare, activitățile referitoare la riscurile enumerate în clasele 1 și 2 din anexa I partea A desfășurate de respectivele întreprinderi sunt reglementate de normele aplicabile activităților de asigurare de viață.

▼B

(4) În cazul în care o întreprindere de asigurare generală are legături financiare, comerciale sau administrative cu o întreprindere de asigurare de viață, autoritățile de supraveghere ale statelor membre de origine se asigură de faptul că întreprinderile în cauză nu au conturile distorsionate de aranjamente între aceste întreprinderi sau de orice aranjament care ar putea afecta alocarea de cheltuieli și venituri.

(5) Întreprinderile care, la datele menționate în continuare, desfășurau în mod simultan atât activități de asigurare de viață, cât și activități de asigurare generală reglementate de prezenta directivă, pot continua să desfășoare simultan activitățile în cauză, cu condiția ca fiecare activitate să fie gestionată separat, în conformitate cu articolul 74:

(a) 1 ianuarie 1981, pentru întreprinderile autorizate în Grecia;

(b) 1 ianuarie 1986, pentru întreprinderile autorizate în Spania și Portugalia;

(c) 1 ianuarie 1995, pentru întreprinderile autorizate în Austria, Finlanda și Suedia;

(d) 1 mai 2004, pentru întreprinderile autorizate în Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia, Slovacia și Slovenia;

(e) 1 ianuarie 2007, pentru întreprinderile autorizate în Bulgaria și România;

▼M3

(ea) 1 iulie 2013, pentru întreprinderile autorizate în Croația;

▼B

(f) 15 martie 1979, pentru restul întreprinderilor.

Statul membru de origine poate cere întreprinderilor de asigurare să înceteze, într-un interval de timp care urmează a fi determinat de respectivul stat membru, executarea simultană a activităților de asigurare de viață și de asigurare generală în care erau angajate la datele menționate la primul paragraf.

Articolul 74

Separarea gestionării asigurărilor de viață și a asigurărilor generale

(1) Gestionarea separată menționată la articolul 73 se organizează astfel încât activitatea de asigurare de viață să se deosebească de activitatea de asigurare generală.

Interesele deținătorilor de asigurări de viață și ale deținătorilor de asigurări generale nu pot fi prejudiciate și, în special, deținătorii asigurărilor de viață beneficiază de profiturile din asigurările de viață ca și când întreprinderea de asigurare de viață ar subscrie numai asigurări de viață.

(2) Fără a aduce atingere articolelor 100 și 128, întreprinderile de asigurare menționate la articolul 73 alineatele (2) și (5) calculează:

(a) o cerință de capital minim noțională pentru activitatea lor de asigurare sau de reasigurare de viață, calculată ca și cum întreprinderea în cauză ar desfășura numai această activitate, pe baza conturilor separate menționate la alineatul (6); și

▼B

(b) o cerință de capital minim noțională pentru activitatea lor de asigurare sau de reasigurare generală, calculată ca și cum întreprinderea în cauză ar desfășura numai această activitate, pe baza conturilor separate menționate la alineatul (6).

(3) Ca un minimum, întreprinderile de asigurare menționate la articolul 73 alineatele (2) și (5) îndeplinește următoarele cerințe cu o valoare echivalentă a elementelor fondurilor proprii de bază eligibile:

(a) cerința de capital minim noțională pentru activitatea de asigurare de viață;

(b) cerința de capital minim noțională pentru activitatea de asigurare generală;

Obligațiile financiare minime menționate la primul paragraf cu privire la activitatea de asigurare de viață și la activitatea de asigurare generală nu pot fi suportate din cealaltă activitate.

(4) Atât timp cât obligațiile financiare minime menționate la alineatul (3) sunt îndeplinite și cu condiția ca autoritățile de supraveghere să fie informate, întreprinderea poate utiliza, pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate prevăzută la articolul 100, elementele explicite din fondurile proprii eligibile care sunt încă disponibile pentru una dintre activități.

(5) Autoritățile de supraveghere analizează rezultatele ambelor activități, de asigurare de viață și generală, pentru a se asigura că sunt îndeplinite cerințele de la alineatele (1)-(4).

(6) Situațiile financiare sunt întocmite astfel încât să indice sursele rezultatelor pentru activitatea de asigurare de viață și cea de asigurare generală separat. Toate veniturile, în special primele, plățile făcute de reasigurători și venitul din investiții, precum și cheltuielile, în special plata daunelor, suplimentări ale rezervelor tehnice, prime de reasigurare și cheltuieli de exploatare cu privire la activitatea de asigurare, sunt defalcate în funcție de proveniență. Elementele comune ambelor activități sunt contabilizate în conformitate cu metodele de alocare care urmează să fie acceptate de autoritățile de supraveghere.

Pe baza acestor situații financiare, întreprinderile de asigurare elaborează o declarație în care elementele fondurilor proprii de bază eligibile care îndeplinește fiecare cerință de capital minim noțională menționată la alineatul (2) sunt clar identificate, în conformitate cu articolul 98 alineatul (4).

(7) În cazul în care valoarea elementelor fondurilor proprii de bază eligibile pentru una dintre activități este insuficientă pentru a acoperi obligațiile financiare minime menționate la alineatul (3) primul paragraf, autoritățile de supraveghere aplică activității deficiente măsurile prevăzute de prezenta directivă, indiferent de rezultatele celeilalte activități.

Prin derogare de la alineatul (3) al doilea paragraf, respectivele măsuri pot implica autorizarea unui transfer de elemente explicite ale fondurilor proprii de bază eligibile de la o activitate la alta.

▼B

CAPITOLUL VI

Norme privind evaluarea activelor și pasivelor, rezervele tehnice, fondurile proprii, cerința de capital de solvabilitate, cerința de capital minim și norme privind investițiile

Secțiunea 1

Evaluarea activelor și pasivelor

Articolul 75

Evaluarea activelor și pasivelor

(1) Statele membre se asigură că, cu excepția cazurilor în care se prevede altfel, întreprinderile de asigurare și de reasigurare își evaluează activele și pasivele după cum urmează:

(a) activele se evaluează la valoarea la care ar putea fi tranzacționate între părți interesate și în cunoștință de cauză, în cadrul unei tranzacții desfășurate în condiții obiective;

(b) pasivele se evaluează la valoarea la care ar putea fi transferate sau decontate între părți, de bunăvoie, în cunoștință de cauză și în condiții normale de concurență.

La evaluarea pasivelor în conformitate cu litera (b) nu se efectuează nicio ajustare care să țină seama de bonitatea întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare.

▼M5

(2) Comisia adoptă acte delegate, în conformitate cu articolul 301a pentru a stabili metodele și ipotezele care trebuie aplicate la evaluarea activelor și pasivelor în conformitate cu alineatul (1).

(3) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește evaluarea activelor și pasivelor, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) în măsura în care actele delegate menționate la alineatul (2) impun utilizarea standardelor internaționale de contabilitate adoptate de Comisie în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002, compatibilitatea acestor standarde de contabilitate cu metoda de evaluare a activelor și pasivelor, potrivit dispozițiilor de la alineatele (1) și (2);

(b) metodele și ipotezele care urmează a fi utilizate atunci când prețurile de cotare pe piață nu sunt disponibile sau când standardele internaționale de contabilitate, adoptate de Comisie în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002, nu concordă temporar sau permanent cu metoda de evaluare a activelor și pasivelor stabilită la alineatele (1) și (2);

▼M5

(c) metodele și ipotezele care urmează a fi utilizate la evaluarea activelor și pasivelor în conformitate cu alineatul (1), în cazul în care actele delegate menționate la alineatul (2) permit utilizarea metodelor de evaluare alternative.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Secțiunea 2

Norme privind rezervele tehnice

Articolul 76

Dispoziții generale

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare stabilesc rezerve tehnice pentru toate obligațiile de asigurare și de reasigurare care le revin față de deținătorii de polițe sau de beneficiarii unor contracte de asigurare sau de reasigurare.

(2) Valoarea rezervelor tehnice corespunde cuantumului curent la prețul pieței pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare ar trebui să-l plătească dacă și-ar transfera imediat obligațiile de asigurare și reasigurare către o altă întreprindere de asigurare sau de reasigurare.

(3) Calculul rezervelor tehnice utilizează în mod coerent informațiile furnizate de piețele financiare și datele general disponibile privind riscurile de subscriere (coerența cu piața).

(4) Rezervele tehnice se calculează în mod prudent, fiabil și obiectiv.

(5) În conformitate cu principiile prevăzute la alineatele (2), (3) și (4) și ținând seama de principiile prevăzute la articolul 75 alineatul (1), rezervele tehnice se calculează în conformitate cu articolele 77-82 și 86.

Articolul 77

Calcularea rezervelor tehnice

(1) Valoarea rezervelor tehnice este egală cu suma dintre cea mai bună estimare și marja de risc prevăzute la alineatele (2) și respectiv (3).

(2) Cea mai bună estimare corespunde mediei fluxurilor de trezorerie viitoare, ponderată cu probabilitățile, ținând seama de valoarea în timp a banilor (valoarea actualizată estimată a fluxurilor de trezorerie viitoare), pe baza structurii relevante pe termene a ratelor dobânzilor fără risc.

Calculul celei mai bune estimări se bazează pe informații actualizate și credibile și pe ipoteze realiste și se efectuează pe baza unor metode actuariale și statistice adecvate, aplicabile și adecvate.

Proiecția fluxurilor de trezorerie utilizată la calcularea celei mai bune estimări ține seama de toate intrările și ieșirile de numerar necesare pentru reglarea obligațiilor de asigurare și de reasigurare pe toată durata lor de viață.

▼B

Cea mai bună estimare se calculează la valoarea sa brută, fără deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale. Aceste sume se calculează separat, în conformitate cu articolul 81.

(3) Marja de risc se calculează astfel încât să garanteze că valoarea rezervelor tehnice este echivalentă cu suma de care întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar avea nevoie pentru a prelua și onora obligațiile de asigurare și de reasigurare.

(4) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare procedează la o evaluare separată a celei mai bune estimări și a marjei de risc.

Cu toate acestea, în cazul în care fluxurile de trezorerie asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare pot fi replicate fiabil utilizând instrumente financiare pentru care se poate observa o valoare de piață fiabilă, valoarea rezervelor tehnice asociate fluxurilor de trezorerie în cauză se determină pe baza valorii de piață a respectivelor instrumente financiare. În acest caz, nu este necesar să se procedeze la calcularea separată a celei mai bune estimări și a marjei de risc.

(5) Atunci când procedează la o evaluare separată a celei mai bune estimări și a marjei de risc, întreprinderile de asigurare și de reasigurare calculează marja de risc determinând costul mobilizării unei valori a fondurilor proprii eligibile egală cu cerința de capital de solvabilitate necesară pentru a face față obligațiilor de asigurare și de reasigurare pe toată durata lor de viață.

Rata utilizată la determinarea costului mobilizării unei astfel de valori a fondurilor proprii eligibile (rata costului capitalului) este aceeași pentru toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare și se revizuiește periodic.

Rata costului capitalului utilizată este egală cu rata suplimentară, peste rata dobânzii fără risc, pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare ar trebui să o suporte în cazul în care deține fonduri proprii eligibile în conformitate cu secțiunea 3 de o valoare egală cu cerința de capital de solvabilitate necesar pentru a face față obligațiilor de asigurare și de reasigurare pe toată durata lor de viață.

▼M5

Articolul 77a

Extrapolarea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc

Determinarea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc menționată la articolul 77 alineatul (2) se face pe baza informațiilor derivate din instrumentele financiare relevante și este în concordanță cu acestea. Determinarea respectivă ține cont de instrumentele financiare relevante în cazul scadențelor pentru care piețele de instrumente financiare și de obligațiuni sunt diversificate, lichide și transparente. Pentru scadențele în cazul cărora piețele instrumentelor financiare relevante și ale obligațiunilor nu mai sunt diversificate, lichide și transparente, se extrapolează structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc.

▼M5

Partea extrapolată a structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc se bazează pe ratele forward care converg uniform din una sau mai multe rate forward legate de scadențele cele mai lungi ale instrumentelor financiare relevante și ale obligațiunilor care pot fi determinate pe o piață diversificată, lichidă și transparentă către o rată forward finală.

Articolul 77b

Prima de echilibrare a structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc

(1) Întreprinderile de asigurare și reasigurare pot aplica o primă de echilibrare structurii temporale relevante a ratelor dobânzilor fără risc pentru a calcula cea mai bună estimare pentru un portofoliu de obligații de asigurare și reasigurare de viață, inclusiv pentru anuitățile care provin din contractele de asigurări sau reasigurări generale, sub rezerva aprobării prealabile de către autoritățile de supraveghere, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) întreprinderea de asigurare sau reasigurare alocă un portofoliu de active alcătuit din obligațiuni și alte active cu caracteristici similare în ceea ce privește fluxurile de trezorerie pentru a acoperi cea mai bună estimare a portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare și menține alocarea respectivă pe toată durata ciclului de viață al obligațiilor, cu excepția scopului de a menține echivalența fluxurilor de trezorerie estimate aferente activelor și pasivelor în cazul în care fluxurile de trezorerie au suferit modificări substanțiale;

(b) portofoliul de obligații de asigurare sau reasigurare căruia i se aplică prima de echilibrare și portofoliul de active alocat sunt identificate, organizate și gestionate separat de alte activități ale întreprinderii, iar portofoliul de active alocat nu poate fi folosit pentru a acoperi pierderile generate de alte activități ale întreprinderii;

(c) fluxurile de trezorerie estimate ale portofoliului de active alocat sunt echivalente fiecărui flux de trezorerie estimat al portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare în aceeași monedă, iar neconcordanțele nu generează riscuri semnificative cu privire la riscurile inerente activității de asigurare sau de reasigurare căreia i se aplică prima de echilibrare;

(d) contractele care se află la baza portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare nu generează plăți viitoare de prime;

(e) singurele riscuri de subscriere asociate portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare sunt riscul de longevitate, riscul de cheltuieli, riscul de revizuire și riscul de mortalitate;

(f) în cazul în care riscul de subscriere asociat portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare include riscul de mortalitate, cea mai bună estimare a obligațiilor de asigurare sau reasigurare crește cu cel mult 5 % în cazul unei creșteri a riscului de mortalitate calibrat în conformitate cu articolul 101 alineatele (2)-(5);

▼M5

(g) contractele care se află la baza portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare fie nu prevăd nicio opțiune pentru titularul poliței, fie prevăd doar o opțiune de răscumpărare în cazul căreia valoarea de răscumpărare nu depășește valoarea activelor, evaluate în conformitate cu articolul 75, care acoperă obligațiile de asigurare sau reasigurare în momentul exercitării opțiunii de răscumpărare;

(h) fluxurile de trezorerie ale portofoliului de active alocat sunt fixe și nu pot fi modificate de emitenții activelor și nici de terți;

(i) obligațiile de asigurare sau reasigurare asociate unui contract de asigurare sau reasigurare nu sunt împărțite în mai multe părți la alcătuirea portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare în sensul prezentului alineat.

În pofida dispozițiilor de la primul paragraf litera (h), întreprinderile de asigurare sau reasigurare pot folosi active cu fluxuri de trezorerie fixe, cu excepția cazului în care depind de inflație, cu condiția ca activele în cauză să fie echivalente fluxurilor de trezorerie ale portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare care depind de inflație.

În cazul în care emitenții sau terții au dreptul să modifice fluxurile de trezorerie ale unui activ astfel încât investitorul să beneficieze de o compensație suficientă care să îi permită să obțină aceleași fluxuri de trezorerie reinvestind în active cu o calitate a creditului echivalentă sau superioară, dreptul de a modifica fluxurile de trezorerie nu împiedică activul respectiv să fie admis în portofoliul alocat în conformitate cu primul paragraf litera (h).

(2) Întreprinderile de asigurare sau reasigurare care aplică prima de echilibrare unui portofoliu de obligații de asigurare sau reasigurare nu revin la o abordare care nu include o primă de echilibrare. În cazul în care o întreprindere de asigurare sau reasigurare care aplică prima de echilibrare nu mai este în măsură să respecte condițiile prevăzute la alineatul (1), aceasta informează imediat autoritatea de supraveghere și ia măsurile necesare pentru a reinstitui conformitatea cu condițiile respective. Dacă nu este în măsură să reinstituie conformitatea cu condițiile respective în termen de două luni de la data nerespectării condițiilor, întreprinderea încetează să aplice prima de echilibrare tuturor obligațiilor sale de asigurare sau reasigurare și nu are dreptul de a aplica prima de echilibrare pentru o perioadă de încă 24 de luni.

(3) Prima de echilibrare nu se aplică obligațiilor de asigurare sau reasigurare în cazul în care structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc folosită pentru a calcula cea mai bună estimare a obligațiilor în cauză include o primă de volatilitate în conformitate cu articolul 77d sau măsuri tranzitorii privind ratele dobânzilor fără risc în conformitate cu articolul 308c.

Articolul 77c

Calculul primei de echilibrare

(1) Pentru fiecare monedă, prima de echilibrare menționată la articolul 77b se calculează în conformitate cu următoarele principii:

(a) prima de echilibrare trebuie să fie egală cu diferența dintre următoarele elemente:

▼M5

(i) rata anuală acumulată, calculată ca rata unică de actualizare care, atunci când se aplică fluxurilor de trezorerie ale portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare, are drept rezultat o valoare egală cu valoarea în conformitate cu articolul 75 a portofoliului de active alocat;

(ii) rata anuală acumulată, calculată ca rata unică de actualizare care, atunci când se aplică fluxurilor de trezorerie ale portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare, are drept rezultat o valoare egală cu valoarea celei mai bune estimări a portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare atunci când se ține cont de valoarea în timp a banilor utilizând structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc;

(b) prima de echilibrare trebuie să nu includă marja de credit istorică care reflectă riscurile reținute de întreprinderea de asigurare sau reasigurare;

(c) fără a aduce atingere literei (a), marja de credit istorică trebuie să se majoreze atunci când este necesar pentru a se asigura faptul că prima de echilibrare aplicată activelor cu o calitate a creditului clasificată ca inferioară nu depășește primele de echilibrare aplicate activelor cu o calitate a creditului clasificată ca superioară, care au aceeași durată și sunt încadrate în aceeași clasă de active;

(d) utilizarea evaluărilor externe ale creditului la calculul primei de echilibrare trebuie să fie în conformitate cu articolul 111 alineatul (1) litera (n).

(2) În sensul alineatului (1) litera (b), marja de credit istorică este:

(a) egală cu suma următoarelor elemente:

(i) marja de credit care corespunde probabilității de neîncasare a creanțelor aferente activelor;

(ii) marja de credit care corespunde pierderii estimate în urma diminuării ratingului activelor;

(b) în cazul expunerilor față de administrațiile centrale și băncile centrale ale statelor membre, egală cu cel puțin 30 % din media pe termen lung a marjei peste rata dobânzilor fără risc a activelor cu aceeași durată, calitate a creditului și încadrate în aceeași clasă de active, astfel cum s-a observat pe piețele financiare;

(c) în cazul altor active decât expunerile față de administrațiile centrale și băncile centrale ale statelor membre, egală cu cel puțin 35 % din media pe termen lung a marjei peste rata dobânzilor fără risc a activelor cu aceeași durată, calitate a creditului și încadrate în aceeași clasă de active, astfel cum s-a observat pe piețele financiare.

Probabilitatea de neîncasare a creanțelor menționată la primul paragraf litera (a) punctul (i) se bazează pe statisticile pe termen lung privind neîncasarea creanțelor care sunt pertinente pentru activul în cauză în ceea ce privește durata, calitatea creditului și clasa de active în care se încadrează.

▼M5

În cazul în care nu se poate obține o marjă de credit fiabilă pe baza statisticilor menționate la al doilea paragraf, marja de credit istorică este egală cu partea din media pe termen lung a marjei peste rata dobânzilor fără risc, menționată la literele (b) și (c).

Articolul 77d

Prima de volatilitate aplicată structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc

(1) Statele membre pot dispune ca întreprinderile de asigurare și reasigurare să solicite autorităților de supraveghere aprobarea prealabilă pentru a aplica prima de volatilitate structurii temporale a ratei dobânzilor fără risc, în vederea calculării celei mai bune estimări menționate la articolul 77 alineatul (2).

(2) Pentru fiecare monedă relevantă, prima de volatilitate aplicată structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc se bazează pe marja dintre rata dobânzii care poate fi obținută din activele incluse într-un portofoliu de referință pentru moneda în cauză și ratele structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc pentru moneda în cauză.

Portofoliul de referință aferent unei monede este reprezentativ pentru activele exprimate în moneda în cauză, în care au investit întreprinderile de asigurare și reasigurare pentru a acoperi cea mai bună estimare a obligațiilor de asigurare și reasigurare exprimate în moneda respectivă.

(3) Cuantumul primei de volatilitate aplicate ratelor dobânzilor fără risc corespunde unei proporții de 65 % din marja de monedă corectată în funcție de risc.

Marja de monedă corectată în funcție de risc reprezintă diferența dintre marja menționată la alineatul (2) și partea din marja respectivă care poate fi atribuită unei evaluări realiste a pierderilor estimate, unui risc de credit neașteptat sau unui alt risc aferent activelor.

Prima de volatilitate se aplică numai ratelor dobânzilor fără risc relevante din cadrul structurii temporale care nu sunt derivate prin extrapolare în conformitate cu articolul 77a. Extrapolarea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc se bazează pe aceste rate ajustate ale dobânzilor fără risc.

(4) Pentru fiecare țară relevantă, prima de volatilitate aplicată ratelor dobânzilor fără risc menționate la alineatul (3) și aferente monedei din țara în cauză se majorează, înainte de aplicarea factorului de 65 %, cu diferența dintre marja de țară corectată în funcție de risc și valoarea dublă a marjei de monedă corectată în funcție de risc, dacă această diferență este pozitivă, iar marja de țară corectată în funcție de risc este mai mare decât 100 de puncte de bază. Prima de volatilitate majorată se aplică pentru calculul celei mai bune estimări a obligațiilor de asigurare și reasigurare aferente produselor vândute pe piața asigurărilor din țara în cauză. Marja de țară corectată în funcție de risc se calculează în același mod ca marja de monedă corectată în funcție de risc aferent monedei țării în cauză, însă pe baza unui portofoliu de referință care este reprezentativ pentru activele în care au investit întreprinderile de asigurare și reasigurare pentru a acoperi cea mai bună estimare a obligațiilor de asigurare și reasigurare aferente produselor vândute pe piața de asigurări din țara în cauză și exprimate în moneda acelei țări.

▼M5

(5) Prima de volatilitate nu se aplică obligațiilor de asigurare în cazul în care structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc utilizată pentru calculul celei mai bune estimări a obligațiilor respective i s-a aplicat o primă de echilibrare în conformitate cu articolul 77b.

(6) Prin derogare de la dispozițiile articolului 101, cerința de capital de solvabilitate nu acoperă riscul de pierdere a fondurilor proprii de bază în urma modificării primei de volatilitate.

Articolul 77e

Informații tehnice emise de Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale

(1) AEAPO stabilește și publică, pentru fiecare monedă relevantă, următoarele informații tehnice cel puțin o dată pe trimestru:

(a) o structură temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc pentru calculul celei mai bune estimări menționate la articolul 77 alineatul (2), fără aplicarea primei de echilibrare sau a primei de volatilitate;

(b) pentru fiecare durată, calitate a creditului și clasă de active relevante, o marjă de credit istorică pentru calculul primei de echilibrare menționate la articolul 77c alineatul (1) litera (b);

(c) pentru fiecare piață de asigurări națională relevantă, o primă de volatilitate aplicată structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc menționată la articolul 77d alineatul (1).

(2) Pentru a asigura condiții unitare pentru calculul rezervelor tehnice și al fondurilor proprii de bază, Comisia poate adopta acte de punere în aplicare care să stabilească, pentru fiecare monedă relevantă, informațiile tehnice menționate la alineatul (1). Actele de punere în aplicare respective utilizează aceste informații.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 301 alineatul (2).

Din motive imperative de urgență legate de disponibilitatea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc, Comisia adoptă acte de punere în aplicare cu aplicabilitate imediată în conformitate cu procedura menționată la articolul 301 alineatul (3).

(3) În cazul în care informațiile tehnice menționate la alineatul (1) sunt adoptate de către Comisie în conformitate cu alineatul (2), întreprinderile de asigurare și reasigurare utilizează aceste informații tehnice pentru calculul celei mai bune estimări în conformitate cu articolul 77, al primei de echilibrare în conformitate cu articolul 77c și al primei de volatilitate în conformitate cu articolul 77d.

În ceea ce privește monedele și piețele naționale pentru care actele de punere în aplicare menționate la alineatul (2) nu dispun cu privire la prima menționată la alineatul (1) litera (c), nu se aplică prima de volatilitate structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc la calculul celei mai bune estimări.

▼M5

Articolul 77f

Analiza măsurilor referitoare la garanțiile pe termen lung și a măsurilor referitoare la „riscul aferent devalorizării acțiunilor”

(1) Până la 1 ianuarie 2021, AEAPO raportează în fiecare an Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cu privire la impactul aplicării articolelor 77a-77e și 106, a articolului 138 alineatul (4) și a articolelor 304, 308c și 308d, incluzând actele delegate sau actele de punere în aplicare adoptate în temeiul acestor articole.

În această perioadă, autoritățile de supraveghere pun în fiecare an la dispoziția AEAPO următoarele informații:

(a) disponibilitatea pe piețele naționale respective a garanțiilor pe termen lung în cazul produselor de asigurare și atitudinea întreprinderilor de asigurare și reasigurare în calitate de investitori pe termen lung;

(b) numărul întreprinderilor de asigurare și reasigurare care aplică prima de echilibrare, prima de volatilitate, extinderea perioadei de redresare în conformitate cu articolul 138 alineatul (4), submodulul „risc aferent devalorizării acțiunilor” în funcție de durată și măsurile tranzitorii prevăzute la articolele 308c și 308d;

(c) impactul pe care îl au asupra poziției financiare a întreprinderilor de asigurare și reasigurare prima de echilibrare, prima de volatilitate, mecanismul de ajustare simetrică aplicat costului de capital aferent investițiilor în acțiuni, submodulul „risc aferent devalorizării acțiunilor” în funcție de durată și măsurile tranzitorii prevăzute la articolele 308c și 308d, la nivel național și, în mod anonim, pentru fiecare întreprindere;

(d) efectul pe care îl au prima de echilibrare, prima de volatilitate, mecanismul de ajustare simetrică aplicat costului de capital aferent investițiilor în acțiuni și submodulul „risc aferent devalorizării acțiunilor” în funcție de durată asupra practicilor investiționale ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și dacă aceste măsuri determină reducerea nemotivată a cerințelor de capital;

(e) efectul produs de o eventuală extindere a perioadei de redresare în conformitate cu articolul 138 alineatul (4) asupra eforturilor depuse de întreprinderile de asigurare și reasigurare pentru a reinstitui nivelul de fonduri proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau pentru a reduce profilul de risc în vederea respectării cerinței de capital de solvabilitate;

(f) în cazul în care întreprinderile de asigurare și reasigurare aplică măsurile tranzitorii prevăzute la articolele 308c și 308d, dacă acestea respectă sau nu planurile de introducere treptată menționate la articolul 308e și perspectiva reducerii dependenței lor de aceste măsuri tranzitorii, inclusiv măsurile adoptate sau care sunt preconizate spre adoptare de către întreprinderi și autoritățile de supraveghere, ținând seama de cadrul normativ al statului membru în cauză.

▼M5

(2) AEAPO, după consultarea CERS, dacă este cazul, și după desfășurarea unei consultări publice, transmite Comisiei un aviz cu privire la evaluarea aplicării articolelor 77a-77e și 106, a articolului 138 alineatul (4) și a articolelor 304, 308c și 308d, incluzând actele delegate sau actele de punere în aplicare adoptate în temeiul acestor articole. Evaluarea în cauză este realizată cu privire la disponibilitatea garanțiilor pe termen lung în cazul produselor de asigurare, la atitudinea întreprinderilor de asigurare și reasigurare în calitate de investitori pe termen lung și, mai general, la stabilitatea financiară.

(3) Pe baza avizului transmis de AEAPO menționat la alineatul (2), Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului până la 1 ianuarie 2021 sau mai devreme, dacă este cazul. Raportul se axează, în special, pe efectele asupra:

(a) protecției titularilor polițelor;

(b) funcționării și stabilității piețelor europene de asigurare;

(c) pieței interne și, îndeosebi, asupra concurenței și a condițiilor echitabile de concurență de pe piețele europene de asigurare;

(d) măsurii în care întreprinderile de asigurare și reasigurare continuă să funcționeze ca investitori pe termen lung;

(e) disponibilității și tarifării anuităților;

(f) disponibilității și tarifării produselor concurente;

(g) strategiilor de investiții pe termen lung ale întreprinderilor de asigurare în ceea ce privește produsele cărora li se aplică articolele 77b și 77c față de cele legate de alte garanții pe termen lung;

(h) alegerii efectuate de consumatori și asupra conștientizării riscurilor de către consumatori;

(i) măsurii în care sectorul asigurărilor este diversificat și asupra portofoliului de active al întreprinderilor de asigurare și reasigurare;

(j) stabilității financiare.

De asemenea, raportul se bazează pe experiența de supraveghere legată de aplicarea articolelor 77a-77e și 106, a articolului 138 alineatul (4) și a articolelor 304, 308c și 308d, incluzând actele delegate sau actele de punere în aplicare adoptate în temeiul acestora.

(4) Raportul Comisiei se însoțește, dacă este necesar, de propuneri legislative.

▼B

Articolul 78

Alte elemente care trebuie luate în considerare la calcularea rezervelor tehnice

Atunci când calculează rezervele tehnice, întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama, în afară de dispozițiile articolului 77, de următoarele elemente:

(1) toate cheltuielile aferente îndeplinirii obligațiilor de administrare a asigurărilor și reasigurărilor;

▼B

(2) inflație, inclusiv pentru cheltuieli și daune;

(3) ansamblul plăților către deținătorii și beneficiarii de polițe de asigurare, inclusiv viitoarele bonusuri discreționare, pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare estimează că le vor efectua, indiferent dacă astfel de plăți sunt sau nu garantate prin contract, cu excepția cazului în care plățile intră sub incidența articolului 91 alineatul (2).

Articolul 79

Evaluarea garanțiilor financiare și a opțiunilor contractuale incluse în contractele de asigurare și de reasigurare

Atunci când își calculează rezervele tehnice, întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama de valoarea garanțiilor financiare și de orice opțiuni contractuale incluse în contractele de asigurare și de reasigurare.

Orice ipoteză formulată de întreprinderile de asigurare și de reasigurare cu privire la probabilitatea ca deținătorii de polițe să își exercite opțiunile contractuale, inclusiv drepturile de reziliere și răscumpărare, este realistă și se bazează pe informații actuale și credibile. Ipoteza ține seama, fie explicit, fie implicit, de impactul pe care eventualele schimbări ale condițiilor financiare și nefinanciare îl pot avea asupra exercitării acestor opțiuni.

Articolul 80

Segmentare

Atunci când își calculează rezervele tehnice, întreprinderile de asigurare și de reasigurare își segmentează obligațiile de asigurare și de reasigurare în grupe de risc omogene și cel puțin pe linii de activitate.

Articolul 81

Sume recuperabile din contracte de reasigurare și de la vehicule investiționale

Calcularea, de către întreprinderile de asigurare și de reasigurare, a sumelor recuperabile din contracte de reasigurare și de la vehicule investiționale se realizează în conformitate cu articolele 76-80.

Atunci când calculează sumele recuperabile din contracte de reasigurare și de la vehicule investiționale, întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama de intervalul de timp dintre recuperări și plățile directe.

Rezultatul acestui calcul se ajustează pentru a ține seama de pierderile probabile ca urmare a nerespectării clauzelor contractuale de către contrapartidă. Ajustarea se bazează pe o evaluare a probabilității de insolvență a contrapartidei și a pierderilor medii ca urmare a insolvenței (pierderi aferente obligațiilor de plată).

▼B

Articolul 82

Calitatea datelor și aplicarea unor aproximări, inclusiv a unor abordări de la caz la caz, pentru calcularea rezervelor tehnice

Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare instituie procese și proceduri interne care asigură adecvarea, exhaustivitatea și exactitatea datelor utilizate la calcularea rezervelor tehnice.

În cazul în care, în anumite circumstanțe, întreprinderile de asigurare și de reasigurare nu dispun de un volum suficient de date de o calitate adecvată pentru a aplica o metodă actuarială fiabilă unui set sau subset de obligații de asigurare și de reasigurare sau sumelor recuperabile din contracte de reasigurare și de la vehicule investiționale, se pot utiliza aproximări adecvate, inclusiv abordări de la caz la caz, pentru calcularea celei mai bune estimări.

Articolul 83

Comparație cu experiențele anterioare

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare instituie procese și proceduri pentru a asigura compararea permanentă a celor mai bune estimări și a ipotezelor care stau la baza acestora cu experiențele anterioare.

În cazul în care, în urma unei astfel de comparații, se identifică o diferență sistematică între experiențele anterioare și calculele celor mai bune estimări, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză procedează la ajustările necesare ale metodelor actuariale utilizate și/sau ale ipotezelor formulate.

Articolul 84

Adecvarea nivelului rezervelor tehnice

La cererea autorităților de supraveghere, întreprinderile de asigurare și de reasigurare demonstrează adecvarea nivelului rezervelor tehnice, precum și aplicabilitatea și relevanța metodelor aplicate și adecvarea datelor statistice de bază utilizate.

Articolul 85

Creșterea rezervelor tehnice

În măsura în care calculul rezervelor tehnice ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare nu este conform cu dispozițiile articolelor 76-83, autoritățile de supraveghere pot solicita întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să crească valoarea rezervelor tehnice astfel încât să corespundă nivelului determinat în conformitate cu respectivele articole.

▼M5

Articolul 86

Acte delegate și standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare

(1) Comisia adoptă acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, pentru a stabili:

(a) metodologiile actuariale și statistice care trebuie utilizate pentru calcularea celei mai bune estimări prevăzute la articolul 77 alineatul (2);

(b) metodologiile, principiile și tehnicile necesare pentru a stabili structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc care trebuie utilizată la calcularea celei mai bune estimări prevăzute la articolul 77 alineatul (2);

(c) circumstanțele în care rezervele tehnice se calculează ca întreg sau ca suma dintre cea mai bună estimare și o marjă de risc, precum și metodele care trebuie utilizate în cazul în care rezervele tehnice se calculează ca întreg, în conformitate cu articolul 77 alineatul (4);

(d) metodele și ipotezele care trebuie utilizate pentru calcularea marjei de risc, inclusiv determinarea valorii fondurilor proprii eligibile necesare pentru a putea acoperi obligațiile de asigurare și de reasigurare și calibrarea ratei costului capitalului, în conformitate cu articolul 77 alineatul (5);

(e) liniile de activitate pe baza cărora obligațiile de asigurare și de reasigurare urmează să fie segmentate pentru calcularea rezervelor tehnice menționate la articolul 80;

(f) standardele care trebuie respectate pentru a asigura caracterul adecvat, complet și exact al datelor utilizate la calcularea rezervelor tehnice, precum și circumstanțele specifice în care ar fi potrivit să se utilizeze aproximări, inclusiv abordări de la caz la caz, pentru calcularea celei mai bune estimări, în conformitate cu articolul 82;

(g) specificațiile referitoare la cerințele prevăzute la articolul 77b alineatul (1), inclusiv metodele, ipotezele și parametrii standard care trebuie utilizați la calculul impactului creșterii riscului de mortalitate menționat la articolul 77b alineatul (1) litera (e);

(h) specificațiile referitoare la cerințele prevăzute la articolul 77c, inclusiv ipotezele și metodele care trebuie aplicate la calculul primei de echilibrare și al marjei de credit istorice;

(i) metodele și ipotezele pentru calculul primei de volatilitate menționate la articolul 77d, inclusiv o formulă pentru calculul marjei menționate la alineatul (2) din articolul menționat.

▼M5

(2) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește metodele pentru calculul rezervelor tehnice, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele:

(a) metodologiile care trebuie utilizate la calcularea ajustării pentru nerambursare de către contrapartidă, menționate la articolul 81, pentru determinarea pierderilor estimate în cazul în care contrapartida nu își onorează obligațiile;

(b) dacă este cazul, metode și tehnici simplificate de calcul al rezervelor tehnice, pentru a garanta că metodele actuariale și statistice menționate la literele (a) și (d) sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor asumate de întreprinderile de asigurare și de reasigurare, inclusiv de întreprinderile de asigurare și de reasigurare captive.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(3) Pentru a se asigura condiții consecvente de aplicare a articolului 77b, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile pentru aprobarea aplicării unei ajustări de echilibrare menționate la articolul 77b alineatul (1).

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 31 octombrie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Secțiunea 3

Fonduri proprii

Subsecțiunea 1

Determinarea fondurilor proprii

Articolul 87

Fonduri proprii

Fondurile proprii reprezintă suma fondurilor proprii de bază, prevăzute la articolul 88, și a fondurilor proprii auxiliare, prevăzute la articolul 89.

Articolul 88

Fonduri proprii de bază

Fondurile proprii de bază sunt formate din următoarele elemente:

(1) excedentul de active față de pasive, evaluat în conformitate cu articolul 75 și secțiunea 2;

(2) pasive subordonate.

Din excedentul menționat la alineatul (1) se scade valoarea propriilor acțiuni deținute de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare.

▼B

Articolul 89

Fonduri proprii auxiliare

(1) Fondurile proprii auxiliare sunt formate din elemente diferite de fondurile proprii de bază, care pot fi apelate pentru a absorbi pierderile.

Fondurile proprii auxiliare pot cuprinde următoarele elemente, în măsura în care acestea nu sunt elemente ale fondurilor proprii de bază:

(a) capitalul social sau fondul inițial nevărsat și neapelat;

(b) acreditivele și garanțiile;

(c) orice alte angajamente obligatorii din punct de vedere juridic primite de întreprinderile de asigurare și de reasigurare.

În cazul unei asociații mutuale sau de tip mutual cu contribuții variabile, fondurile proprii auxiliare pot cuprinde, de asemenea, orice solicitări de capital pe care asociația le poate avea față de membrii săi prin solicitarea unei contribuții suplimentare în decursul următoarelor 12 luni.

(2) După vărsarea sau apelarea unui element al fondurilor proprii auxiliare, acesta este tratat ca un element de activ și încetează să mai facă parte din fondurile proprii auxiliare.

Articolul 90

Aprobarea fondurilor proprii auxiliare de către autoritățile de supraveghere

(1) Valorile elementelor fondurilor proprii auxiliare care trebuie luate în considerare la determinarea fondurilor proprii fac obiectul unei aprobări prealabile din partea autorităților de supraveghere.

(2) Valoarea atribuită fiecărui element al fondurilor proprii auxiliare reflectă capacitatea elementului de a absorbi pierderile și se bazează pe estimări prudente și realiste. În cazul în care un element al fondurilor proprii auxiliare are o valoare nominală fixă, valoarea elementului în cauză este egală cu valoarea sa nominală, atunci când reflectă în mod adecvat capacitatea sa de a absorbi pierderi.

(3) Autoritățile de supraveghere aprobă:

(a) fie o valoare monetară pentru fiecare element al fondurilor proprii auxiliare,

(b) fie o metodă de calcul al valorii fiecărui element al fondurilor proprii auxiliare, caz în care autoritățile de supraveghere aprobă valoarea astfel calculată pentru o perioadă determinată de timp.

(4) Aprobarea autorităților de supraveghere se bazează, pentru fiecare element al fondurilor proprii auxiliare, pe evaluarea următoarelor elemente:

(a) statutul contrapartidelor în cauză în ceea ce privește capacitatea și disponibilitatea lor de a plăti;

▼B

(b) recuperabilitatea fondurilor, ținând seama de forma juridică a elementului în cauză, precum și de orice condiții care ar împiedica plata sau apelarea cu succes a elementului;

(c) orice informații cu privire la rezultatul apelărilor anterioare făcute de întreprinderile de asigurare sau de reasigurare pentru astfel de fonduri proprii auxiliare, în măsura în care informațiile respective pot fi utilizate în mod fiabil pentru a evalua rezultatul preconizat al unor apelări viitoare.

Articolul 91

Fonduri surplus

(1) Fondurile surplus sunt considerate a fi profituri acumulate care nu au fost puse la dispoziție pentru a fi distribuite deținătorilor de polițe și beneficiarilor.

(2) În măsura în care sunt autorizate de legislația națională, fondurile surplus nu sunt considerate obligații din asigurare și reasigurare, în măsura în care aceste fonduri surplus îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 94 alineatul (1).

Articolul 92

▼M5

Acte delegate și standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare

(1) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește determinarea fondurilor proprii, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, un proiect de standarde tehnice de reglementare prin care precizează criteriile de aprobare a fondurilor proprii auxiliare în conformitate cu articolul 90.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(1a) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care precizează tratamentul rezervat participațiilor, în sensul articolului 212 alineatul (2) al treilea paragraf, deținute în instituții financiare și de credit, în scopul determinării fondurilor proprii.

▼B

(2) Participațiile deținute în instituții financiare şi de credit menționate la alineatul (1) litera (b) cuprind următoarele elemente:

(a) participații pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare le dețin în:

(i) instituții de credit și instituții financiare în sensul articolului 4 alineatele (1) și (5) din Directiva 2006/48/CE;

(ii) întreprinderi de investiții în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE;

(b) creanțele subordonate și instrumentele menționate la articolul 63 și la articolul 64 alineatul (3) din Directiva 2006/48/CE pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare le dețin la entitățile definite în prezentul alineat litera (a) în capitalul cărora dețin o participație.

▼M5

(3) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a articolului 90, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile pentru aprobarea de către autoritățile de supraveghere a utilizării fondurilor proprii auxiliare.

▼M5

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 31 octombrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Subsecțiunea 2

Clasificarea fondurilor proprii

Articolul 93

Caracteristici și particularități utilizate pentru clasificarea fondurilor proprii pe ranguri

(1) Elementele fondurilor proprii se clasifică pe trei ranguri. Clasificarea acestor elemente depinde de apartenența lor la fondurile proprii de bază sau la fondurile proprii auxiliare și de măsura în care au următoarele caracteristici:

(a) elementul este disponibil sau poate fi apelat, la cerere, să absoarbă pe deplin pierderile, atât în perspectiva continuării activităților, cât și în caz de lichidare (disponibilitate permanentă);

(b) în caz de lichidare, valoarea totală a elementului este disponibilă pentru a absorbi pierderile, iar rambursarea elementului îi este refuzată deținătorului său până în momentul în care sunt onorate toate celelalte obligații, inclusiv obligațiile de asigurare și de reasigurare față de deținătorii de polițe și beneficiarii de contracte de asigurare și de reasigurare (subordonare);

(2) La evaluarea măsurii în care elementele fondurilor proprii prezintă, în prezent și în viitor, caracteristicile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b), se acordă atenția cuvenită duratei de viață a elementului și în special existenței unei scadențe a elementului. În cazul în care un element al fondurilor proprii are scadență, este luată în considerare durata relativă de viață a elementului, comparativ cu durata obligațiilor de asigurare și de reasigurare (durată de viață suficientă).

În plus, sunt luate în considerare următoarele particularități:

(a) dacă elementul în cauză nu face obiectul unor obligații sau stimulente de rambursare a valorii sale nominale (absența stimulentelor de rambursare);

(b) dacă elementul în cauză nu face obiectul unor taxe fixe obligatorii (absența costurilor obligatorii de administrare);

(c) dacă elementul în cauză este liber de sarcini (absența sarcinilor).

Articolul 94

Criterii principale de clasificare pe ranguri

(1) Elementele fondurilor proprii de bază se clasifică de rangul 1 în cazul în care prezintă în mare măsură caracteristicile prevăzute la articolul 93 alineatul (1) literele (a) și (b), ținând seama de particularitățile prevăzute la articolul 93 alineatul (2).

(2) Elementele fondurilor proprii de bază se clasifică de rangul 2 în cazul în care prezintă în mare măsură caracteristicile prevăzute la articolul 93 alineatul (1) litera (b), ținând seama de particularitățile prevăzute la articolul 93 alineatul (2).

▼B

Elementele fondurilor proprii auxiliare se clasifică de rangul 2 în cazul în care prezintă în mare măsură caracteristicile prevăzute la articolul 93 alineatul (1) literele (a) și (b), ținând seama de particularitățile prevăzute la articolul 93 alineatul (2).

(3) Toate elementele fondurilor proprii de bază și auxiliare care nu intră sub incidența alineatelor (1) și (2) se clasifică de rangul 3.

Articolul 95

Clasificarea fondurilor proprii pe ranguri

Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare clasifică elementele fondurilor proprii pe baza criteriilor prevăzute la articolul 94.

În acest scop, întreprinderile de asigurare și de reasigurare se raportează, dacă este cazul, la lista elementelor fondurilor proprii menționate la articolul 97 alineatul (1) litera (a).

În cazul în care un element al fondurilor proprii nu apare în respectiva listă, întreprinderile de asigurare și de reasigurare îl evaluează și îl clasifică în conformitate cu primul paragraf. Această clasificare este supusă aprobării autorității de supraveghere.

Articolul 96

Clasificarea elementelor fondurilor proprii specifice asigurărilor

Fără a aduce atingere articolului 95 și articolului 97 alineatul (1) litera (a), în sensul prezentei directive se aplică următoarele clasificări:

1. fondurile surplus care intră sub incidența articolului 91 alineatul (2) se clasifică de rangul 1;

2. acreditivele și garanțiile care sunt deținute în fiducie (trust) de către un mandatar independent în beneficiul creditorilor de asigurare și sunt furnizate de instituții de credit autorizate în conformitate cu Directiva 2006/48/CE se clasifică de rangul 2;

3. orice solicitări de capital viitoare pe care asociațiile mutuale sau de tip mutual ale armatorilor cu contribuții variabile care acoperă numai riscurile cuprinse în clasa 6, 12 și 17 din anexa I partea A le pot avea față de membrii lor prin solicitarea unor contribuții suplimentare în decursul următoarelor 12 luni se clasifică de rangul 2.

În conformitate cu articolul 94 alineatul (2) al doilea paragraf, orice creanțe viitoare pe care asociațiile mutuale sau de tip mutual cu contribuții variabile le pot avea față de membrii lor prin solicitarea unor contribuții suplimentare în decursul următoarelor 12 luni și care nu intră sub incidența primului paragraf punctul 3 se clasifică de rangul 2 dacă prezintă în mare măsură caracteristicile prevăzute la articolul 93 alineatul (1) literele (a) și (b), ținând seama de particularitățile prevăzute la articolul 93 alineatul (2).

▼M5

Articolul 97

Acte delegate și standarde tehnice de reglementare

(1) Comisia adoptă acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, pentru a stabili o listă a elementelor fondurilor proprii, inclusiv a celor prevăzute la articolul 96, considerate ca îndeplinind criteriile prevăzute la articolul 94, care să conțină, pentru fiecare element al fondurilor proprii, o descriere exactă a caracteristicilor care au determinat clasificarea acestuia.

(2) Pentru a asigura armonizarea consecventă în ceea ce privește clasificarea fondurilor proprii, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare prin care precizează metodele pe care autoritățile de supraveghere trebuie să le folosească atunci când aprobă evaluarea și clasificarea elementelor fondurilor proprii care nu apar pe lista menționată la alineatul (1).

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Comisia reexaminează periodic și, dacă este cazul, actualizează lista menționată la alineatul (1) având în vedere evoluțiile pieței.

▼B

Subsecțiunea 3

Eligibilitatea fondurilor proprii

Articolul 98

Eligibilitate și limite aplicabile rangurilor 1, 2 și 3

(1) În ceea ce privește respectarea cerinței de capital de solvabilitate, valorile eligibile de rangurile 2 și 3 sunt supuse unor limite cantitative. Limitele în cauză sunt stabilite astfel încât să fie îndeplinite cel puțin următoarele condiții:

(a) elementele de rangul 1 din fondurile proprii eligibile reprezintă peste o treime din valoarea totală a fondurilor proprii eligibile;

(b) valoarea eligibilă a elementelor de rangul 3 reprezintă sub o treime din valoarea totală a fondurilor proprii eligibile.

(2) În ceea ce privește respectarea cerinței de capital minim, valoarea elementelor fondurilor proprii de bază eligibile pentru a acoperi cerința de capital minim și clasificate la rangul 2 este supusă unor limite cantitative. Limitele în cauză se stabilesc astfel încât să se garanteze cel puțin că elementele de rangul 1 din fondurile proprii de bază eligibile reprezintă peste o jumătate din valoarea totală a fondurilor proprii de bază eligibile.

(3) Valoarea fondurilor proprii eligibilă pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate prevăzută la articolul 100 este egală cu suma valorii elementelor de rangul 1, a valorii eligibile a elementelor de rangul 2 și a valorii eligibile a elementelor de rangul 3.

(4) Valoarea fondurilor proprii de bază eligibilă pentru a acoperi cerința de capital minim prevăzută la articolul 128 este egală cu suma valorii elementelor de rangul 1 și a valorii eligibile a elementelor fondurilor proprii de bază de rangul 2.

▼M5

Articolul 99

Acte delegate privind eligibilitatea fondurilor proprii

Comisia adoptă acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, pentru a stabili:

(a) limitele cantitative menționate la articolul 98 alineatele (1) și (2);

(b) ajustările care ar trebui efectuate pentru a reflecta lipsa de transferabilitate a elementelor fondurilor proprii care pot fi utilizate doar pentru a acoperi pierderi aferente unui anumit segment de obligații sau unor riscuri speciale (fonduri dedicate).

▼B

Secțiunea 4

Cerința de capital de solvabilitate

Subsecțiunea 1

Dispoziții generale privind cerința de capital de solvabilitate, calculată pe baza formulei standard sau a unui model intern

Articolul 100

Dispoziții generale

Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare obligația de a deține fonduri proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate.

Cerința de capital de solvabilitate se calculează fie cu ajutorul formulei standard prevăzute în subsecțiunea 2, fie cu ajutorul unui model intern, în conformitate cu subsecțiunea 3.

Articolul 101

Calcularea cerinței de capital de solvabilitate

(1) Cerința de capital de solvabilitate se calculează în conformitate cu alineatele (2)-(5).

(2) Cerința de capital de solvabilitate se calculează pornind de la principiul continuității activității întreprinderii.

(3) Cerința de capital de solvabilitate se calibrează astfel încât să se garanteze luarea în calcul a tuturor riscurilor cuantificabile la care este expusă o întreprindere de asigurare sau de reasigurare. Aceasta acoperă activitățile existente, precum și orice noi elemente de portofoliu preconizate a fi subscrise în următoarele 12 luni. În ceea ce privește activitățile existente, aceasta acoperă doar pierderile neprevăzute.

▼B

Cerința de capital de solvabilitate corespunde valorii la risc a fondurilor proprii de bază ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, cu un nivel de încredere de 99,5 % pe o perioadă de un an.

(4) Cerința de capital de solvabilitate acoperă cel puțin următoarele riscuri:

(a) riscul de subscriere pentru asigurarea generală;

(b) riscul de subscriere pentru asigurarea de viață;

(c) riscul de subscriere pentru asigurarea de sănătate;

(d) riscul de piață;

(e) riscul de credit;

(f) riscul operațional.

Riscul operațional menționat la primul paragraf litera (f) include riscurile juridice, dar nu cuprinde riscurile care decurg din decizii strategice, nici riscurile reputaționale.

(5) Atunci când calculează cerința de capital de solvabilitate, întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama de efectul tehnicilor de diminuare a riscurilor, cu condiția ca riscul de credit și alte riscuri care decurg din utilizarea unor astfel de tehnici să se reflecte în mod adecvat în cerința de capital de solvabilitate.

Articolul 102

Frecvența calculelor

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare calculează cerința de capital de solvabilitate cel puțin o dată pe an și comunică autorităților de supraveghere rezultatul acestor calcule.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare se asigură că dețin fonduri proprii eligibile care îndeplinește ultima cerință de capital de solvabilitate raportată.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare monitorizează în permanență valoarea fondurilor proprii eligibile și a cerinței de capital de solvabilitate.

În cazul în care profilul de risc al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza ultimei cerințe de capital de solvabilitate comunicate, întreprinderea în cauză recalculează de îndată cerința de capital de solvabilitate și o comunică autorităților de supraveghere.

(2) În cazul în care există elemente care sugerează că profilul de risc al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare s-a modificat în mod semnificativ de la data la care s-a comunicat ultima dată cerința de capital de solvabilitate, autoritățile de supraveghere pot solicita întreprinderii în cauză să recalculeze cerința de capital de solvabilitate.

▼B

Subsecțiunea 2

Cerința de capital de solvabilitate: formula standard

Articolul 103

Structura formulei standard

Cerința de capital de solvabilitate calculată pe baza formulei standard este egală cu suma următoarelor elemente:

(a) cerința de capital de solvabilitate de bază prevăzută la articolul 104;

(b) cerința de capital pentru riscul operațional prevăzută la articolul 107;

(c) ajustarea realizată pentru a ține seama de capacitatea de absorbire a pierderilor a rezervelor tehnice și a impozitelor amânate, prevăzută la articolul 108.

Articolul 104

Structura cerinței de capital de solvabilitate de bază

(1) Cerința de capital de solvabilitate de bază este formată din module de risc individuale, care sunt agregate în conformitate cu anexa IV punctul 1

Aceasta cuprinde cel puțin următoarele module de risc:

(a) riscul de subscriere pentru asigurarea generală;

(b) riscul de subscriere pentru asigurarea de viață;

(c) riscul de subscriere pentru asigurarea de sănătate;

(d) riscul de piață;

(e) riscul de contrapartidă.

(2) În scopul punerii în aplicare a alineatului (1) literele (a), (b) și (c), operațiunile de asigurare și de reasigurare se alocă modulului de risc de subscriere care reflectă cel mai bine natura tehnică a riscurilor subiacente.

(3) Coeficienții de corelație pentru agregarea modulelor de riscuri menționate la alineatul (1), precum și calibrarea cerințelor de capital pentru fiecare modul de risc conduc la o cerință de capital de solvabilitate globală conform principiilor prevăzute la articolul 101.

(4) Fiecare dintre modulele de risc prevăzute la alineatul (1) se calibrează pe baza valorii la risc, cu un nivel de încredere de 99,5 % pe o perioadă de un an.

Dacă este cazul, în structura fiecărui modul de risc se ține seama de efectele diversificării.

(5) Aceeași structură și aceleași specificații privind modulele de risc se utilizează pentru toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare, atât în ceea ce privește cerința de capital de solvabilitate de bază, cât și orice calcule simplificate prevăzute la articolul 109.

▼B

(6) În ceea ce privește riscurile de catastrofă, la calcularea modulelor „risc de subscriere pentru asigurarea de viață”, „risc de subscriere pentru asigurarea generală” și „risc de subscriere pentru asigurarea de sănătate” pot fi folosite, dacă este cazul, specificații geografice.

(7) Sub rezerva acordului autorităților de supraveghere, atunci când calculează modulele „risc de subscriere pentru asigurarea de viață”, „risc de subscriere pentru asigurarea generală” și „risc de subscriere pentru asigurarea de sănătate”, întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot înlocui, în structura formulei standard, un subset de parametri cu parametri specifici întreprinderii respective.

Respectivii parametri se calibrează pe baza datelor interne ale întreprinderii în cauză sau pe baza datelor direct relevante pentru operațiunile respectivei întreprinderi, cu ajutorul unor metode standardizate.

Înainte să își dea acordul, autoritățile de supraveghere verifică exhaustivitatea, exactitatea și adecvarea datelor utilizate.

Articolul 105

Calcularea cerinței de capital de solvabilitate de bază

(1) Cerința de capital de solvabilitate de bază se calculează în conformitate cu alineatele (2)-(6).

(2) Modulul „risc de subscriere pentru asigurarea generală” reflectă riscul care decurge din obligații de asigurare generală, ținând seama de evenimentele asigurate și de procedurile aplicate în desfășurarea acestei activități.

Modulul ține seama de caracterul incert al rezultatelor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în raport cu obligațiile acestora existente de asigurare și de reasigurare, precum și noile elemente de portofoliu preconizate a fi subscrise în următoarele 12 luni.

Modulul se calculează, în conformitate cu anexa IV punctul 2, ca rezultatul combinației dintre cerințele de capital pentru cel puțin următoarele submodule:

(a) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unor fluctuații în ceea ce privește momentul apariției, frecvența și gravitatea evenimentelor asigurate, precum și momentul și valoarea plății daunelor (risc de primă și de rezervă în asigurarea generală);

(b) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unui nivel semnificativ de incertitudine asociată ipotezelor în materie de stabilire a tarifelor și a cuantumului rezervelor legate de evenimente extreme sau excepționale (risc de catastrofă în asigurarea generală).

(3) Modulul „risc de subscriere pentru asigurarea de viață” reflectă riscul care decurge din obligații de asigurare de viață, ținând seama de evenimentele asigurate și de procedurile aplicate în desfășurarea acestei activități.

▼B

Acesta se calculează, în conformitate cu anexa IV punctul 3, ca rezultat al combinației dintre cerințele de capital pentru cel puțin următoarele submodule:

(a) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unor variații ale nivelului, tendinței sau volatilității ratei mortalității, în cazul în care o creștere a ratei mortalității atrage o creștere a valorii obligațiilor de asigurare (risc de mortalitate);

(b) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unor variații ale nivelului, tendinței sau volatilității ratei mortalității, în cazul în care o scădere a ratei mortalității atrage o creștere a valorii obligațiilor de asigurare (risc de longevitate);

(c) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unor variații ale nivelului, tendinței sau volatilității ratelor de invaliditate, boală și morbiditate (risc de invaliditate - morbiditate);

(d) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unor variații ale nivelului, tendinței sau volatilității cheltuielilor ocazionate de administrarea contractelor de asigurare sau de reasigurare (risc de cheltuieli cu asigurarea de viață);

(e) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unor fluctuații ale nivelului, tendinței sau volatilității ratelor de revizuire a rentelor, datorate unor modificări ale cadrului juridic sau ale stării de sănătate a persoanelor asigurate (risc de revizuire);

(f) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unor variații ale nivelului sau volatilității ratelor de reziliere, denunțare, reînnoire sau răscumpărare a polițelor de asigurare (risc de reziliere);

(g) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor din asigurare, rezultat în urma unei incertitudini semnificative a ipotezelor în materie de stabilire a prețurilor și constituire a rezervelor legate de evenimente extreme sau neregulate (risc de catastrofă în asigurarea de viață).

(4) Modulul „risc de subscriere pentru asigurarea de sănătate” reflectă riscul care decurge din subscrierea de obligații de asigurare de sănătate, indiferent dacă se realizează sau nu pe baze tehnice similare cu cele ale asigurării de viață, ținând seama de evenimentele asigurate și de procedurile aplicate în desfășurarea acestei activități.

Modulul acoperă cel puțin următoarele riscuri:

(a) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor de asigurare, rezultat în urma unor variații ale nivelului, tendinței sau volatilității cheltuielilor ocazionate de administrarea contractelor de asigurare sau de reasigurare;

(b) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor de asigurare, rezultat în urma unor fluctuații în ceea ce privește momentul apariției, frecvența și gravitatea evenimentelor asigurate, precum și momentul și valoarea plății daunelor la momentul constituirii rezervelor;

▼B

(c) riscul de pierdere sau de modificare nefavorabilă a valorii obligațiilor de asigurare, rezultat în urma unei incertitudini semnificative a ipotezelor în materie de stabilire a prețurilor și constituire a rezervelor legate de izbucnirea unor epidemii majore și de neobișnuita acumulare de riscuri în astfel de circumstanțe extreme.

(5) Modulul „risc de piață” reflectă riscul care decurge din nivelul de volatilitate a prețurilor pe piață ale instrumentelor financiare care influențează valoarea activelor și pasivelor întreprinderii. Modulul reflectă în mod adecvat neconcordanța structurală dintre active și pasive, în special în ceea ce privește durata de viață a acestora.

Modulul se calculează, în conformitate cu anexa IV punctul 4, ca rezultatul combinației dintre cerințele de capital pentru cel puțin următoarele submodule:

(a) sensibilitatea valorii activelor, pasivelor și instrumentelor financiare la variațiile structurii ratei dobânzii fără risc aferentă unei perioade sau ale volatilității ratei dobânzii (risc al ratei dobânzii);

(b) sensibilitatea valorii activelor, pasivelor și instrumentelor financiare la variațiile nivelului sau volatilității prețurilor pe piață ale acțiunilor (risc al acțiunilor);

(c) sensibilitatea valorii activelor, pasivelor și instrumentelor financiare la variațiile nivelului sau volatilității prețurilor pe piață ale bunurilor imobile (risc al bunurilor imobile);

(d) sensibilitatea valorii activelor, pasivelor și instrumentelor financiare la variațiile nivelului sau volatilității marjei de credit care depășește structura ratei dobânzii fără risc aferentă unei perioade (risc de dispersie);

(e) sensibilitatea valorii activelor, pasivelor și instrumentelor financiare la variațiile nivelului sau volatilității cursurilor de schimb valutar (risc valutar);

(f) riscurile suplimentare suportate de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare fie ca urmare a nediversificării portofoliului său de active, fie ca urmare a unei expuneri semnificative la riscul de contrapartidă față de un singur emitent de titluri de valoare sau grup de emitenți legați (concentrări ale riscului de piață).

(6) Modulul „risc de contrapartidă” reflectă pierderile posibile ca urmare a insolvabilitate neprevăzute sau a deteriorării bonității contrapartidelor și debitorilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în următoarele 12 luni. Modulul „risc de contrapartidă” acoperă contractele de diminuare a riscurilor, cum ar fi contractele de reasigurare, securitizările și instrumentele derivate, creanțele de la intermediari, precum și orice alte expuneri neacoperite de submodulul „risc de dispersie”. Acesta ține cont în mod adecvat de garanții colaterale și de altă natură deținute de și în numele întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și de riscurile asociate acestora.

▼B

Pentru fiecare contrapartidă, modulul „risc de contrapartidă” ține seama de expunerea globală la riscul de contrapartidă al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză față de respectiva contrapartidă, independent de forma juridică a obligațiilor contractuale ale acesteia față de respectiva întreprindere.

Articolul 106

Calcularea submodulului „risc aferent devalorizării acțiunilor”: mecanism de ajustare simetrică

(1) Modulul „risc aferent devalorizării acțiunilor” calculat cu formula standard include o ajustare simetrică față de costul de capital aferent investițiilor în acțiuni (cost de oportunitate) aplicată pentru a acoperi riscurile conexe modificării prețurilor capitalului.

(2) Ajustarea simetrică a cerinței standard de capital propriu, calibrată în conformitate cu articolul 104 alineatul (4), care acoperă riscurile conexe modificării prețurilor capitalului, se bazează pe o funcție a nivelului actual al unui indice al acțiunilor adecvat și pe un nivel mediu ponderat al indicelui respectiv. Media ponderată se calculează pe o perioadă de timp adecvată, identică pentru toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare.

(3) Ajustarea simetrică a cerinței standard de capital propriu pentru a acoperi riscurile conexe modificării prețurilor capitalului nu conduce la aplicarea unei cerințe de capital propriu mai mică sau mai mare cu peste 10 puncte procentuale decât cerința standard de capital propriu.

Articolul 107

Cerința de capital pentru riscul operațional

(1) Cerința de capital pentru riscul operațional reflectă riscurile operaționale, în măsura în care acestea nu se reflectă deja în modulele de risc prevăzute la articolul 104. Această cerință de capital se calibrează în conformitate cu articolul 101 alineatul (3).

(2) În ceea ce privește contractele de asigurare de viață în care riscul de investiții le revine deținătorilor de polițe, pentru a calcula cerința de capital pentru riscul operațional se ține seama de valoarea cheltuielilor anuale aferente acestor obligații de asigurare.

(3) În ceea ce privește celelalte operațiuni de asigurare și de reasigurare decât cele menționate la alineatul (2), pentru a calcula cerința de capital pentru riscul operațional se ține seama de volumul acestor operațiuni, determinat pe baza primelor câștigate și a rezervelor tehnice deținute pentru respectivele obligații de asigurare și de reasigurare. În acest caz, cerința de capital pentru riscurile operaționale nu depășește 30 % din cerința de capital de solvabilitate de bază corespunzătoare respectivelor operațiuni de asigurare și de reasigurare.

▼B

Articolul 108

Ajustarea realizată pentru a ține seama de capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a absorbi pierderile

Ajustarea menționată la articolul 103 litera (c), realizată pentru a ține seama de capacitatea de absorbție a pierderilor a rezervelor tehnice și a impozitelor amânate, reflectă posibila compensare a pierderilor neprevăzute prin scăderea simultană a rezervelor tehnice, a impozitelor amânate sau a unei combinații a acestora.

Această ajustare ține seama de efectul de diminuare a riscurilor datorat viitoarelor beneficii discreționare ale contractelor de asigurare, în măsura în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot demonstra că reducerea unor astfel de beneficii poate folosi la acoperirea pierderilor neprevăzute, atunci când acestea se produc. Efectul de diminuare a riscurilor pe care îl au viitoarele beneficii discreționare nu depășește suma rezervelor tehnice și a impozitelor amânate aferente respectivelor beneficii discreționare viitoare.

În sensul celui de-al doilea paragraf, valoarea viitoarelor beneficii discreționare în circumstanțe nefavorabile se compară cu valoarea acelorași beneficii conform ipotezelor pe baza cărora se calculează cea mai bună estimare.

Articolul 109

Simplificări ale formulei standard

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot efectua un calcul simplificat pentru un submodul sau modul de risc specific în cazul în care natura, amploarea și complexitatea riscurilor cu care se confruntă justifică un astfel de calcul și în cazul în care ar fi disproporționat să se solicite tuturor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să efectueze același calcul standard.

Calculele simplificate se calibrează în conformitate cu articolul 101 alineatul (3).

▼M5

Articolul 109a

Inputuri tehnice armonizate utilizate pentru formula standard

(1) În scopul calculării cerinței de capital de solvabilitate în conformitate cu formula standard, AES elaborează, prin intermediul Comitetului mixt, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la clasificarea evaluărilor de credit ale instituțiilor de evaluare externă a creditului (ECAI) pe o scară obiectivă a nivelurilor de calitate a creditului, aplicându-se nivelurile precizate în conformitate cu articolul 111 alineatul (1) litera (n).

Comitetul mixt al AES înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 30 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼M5

(2) În scopul asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol și în scopul facilitării calculării modulului „risc de piață” menționat la articolul 105 alineatul (5), al facilitării calculării modulului „risc de contrapartidă” menționat la articolul 105 alineatul (6), al evaluării tehnicilor de diminuare a riscurilor menționate la articolul 101 alineatul (5) și al calculării rezervelor tehnice, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la:

(a) listele administrațiilor regionale și autorităților locale față de care sunt deținute expuneri ce trebuie tratate ca expuneri față de administrația centrală sub a cărei jurisdicție se află acestea, cu condiția să nu existe nicio diferență de risc între expunerile respective cauzată de competențele specifice de colectare de venituri ale celor dintâi și să existe dispoziții instituționale specifice care au ca efect diminuarea riscului de neîncasare a creanțelor;

(b) indicele acțiunilor menționat la articolul 106 alineatul (2), în conformitate cu criteriile detaliate stabilite în temeiul articolului 111 alineatul (1) literele (c) și (o);

(c) ajustările care trebuie făcute în cazul monedelor raportate la euro în cadrul submodulului de risc valutar menționat la articolul 105 alineatul (5), conform criteriilor detaliate privind ajustările pentru monedele raportate la euro în scopul facilitării calculării submodulului de risc valutar, stabilite în temeiul articolului 111 alineatul (1) litera (p).

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 30 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(3) AEAPO publică informații tehnice, inclusiv informații privind ajustarea simetrică menționată la articolul 106, cel puțin o dată pe trimestru.

(4) În scopul asigurării unei aplicări în condiții uniforme a prezentului articol și al facilitării calculului modulului „risc de subscriere pentru asigurarea de sănătate” menționat la articolul 105 alineatul (4), AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, luând în considerare calculele furnizate de autoritățile de supraveghere din statele membre vizate, cu privire la deviațiile standard legate de măsurile legislative naționale specifice ale statelor membre care permit partajarea plății indemnizațiilor aferente riscului de sănătate între întreprinderile de asigurare și reasigurare și care îndeplinesc criteriile stabilite la alineatul (5) și eventuale criterii suplimentare stabilite prin acte delegate.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 30 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼M5

(5) Standardele tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (4) se aplică numai măsurilor legislative de la nivel național adoptate de statele membre, care permit partajarea plății indemnizațiilor aferente riscului de sănătate între întreprinderile de asigurare și reasigurare și care îndeplinesc următoarele criterii:

(a) mecanismul de partajare a plății indemnizațiilor este transparent și precizat în întregime înainte de perioada anuală căreia i se aplică;

(b) mecanismul de partajare a plății indemnizațiilor, numărul întreprinderilor de asigurare care participă la Sistemul de egalizare a riscurilor de sănătate (HRES) și caracteristicile de risc ale activității care face obiectul HRES garantează faptul că, pentru fiecare întreprindere participantă la HRES, volatilitatea pierderilor anuale aferente activității care face obiectul HRES este semnificativ redusă prin intermediul acestui sistem, atât în ceea ce privește riscul de primă, cât și cel de rezervă;

(c) asigurarea de sănătate care face obiectul HRES este obligatorie și reprezintă o alternativă parțială sau completă la asigurarea de sănătate propusă de sistemul obligatoriu de asigurări sociale;

(d) în cazul în care întreprinderile de asigurare care participă la HRES se află în încetare de plăți, unul sau mai multe guverne ale statelor membre garantează că vor onora polițele deținătorilor de polițe aferente activității care face obiectul HRES.

Comisia adoptă acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, de stabilire a criteriilor suplimentare pe care trebuie să le îndeplinească măsurile legislative la nivel național și a metodologiei și cerințelor privind calculul deviațiilor standard menționate la alineatul (4) de la prezentul articol.

▼B

Articolul 110

Abateri semnificative de la ipotezele care stau la baza formulei standard de calcul

În cazul în care calcularea cerinței de capital de solvabilitate pe baza formulei standard prevăzute în subsecțiunea 2 este inadecvată, deoarece profilul de risc al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză se abate semnificativ de la ipotezele care stau la baza formulei standard de calcul, autoritățile de supraveghere pot solicita întreprinderii în cauză, printr-o decizie motivată, să înlocuiască un subset de parametri din formula standard cu parametri specifici întreprinderii respective atunci când calculează modulele „risc de subscriere pentru asigurarea de viață”, „risc de subscriere pentru asigurarea generală” și „risc de subscriere pentru asigurarea de sănătate” în conformitate cu articolul 104 alineatul (7). Parametrii specifici respectivi se calculează astfel încât să se asigure că întreprinderea respectă dispozițiile articolului 101 alineatul (3).

▼M5

Articolul 111

Acte delegate și standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare referitoare la articolele 103-109

(1) Comisia adoptă acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, prin care se prevăd următoarele:

(a) o formulă standard în conformitate cu articolul 101 și cu articolele 103-109;

(b) orice submodul necesar sau care acoperă cu o mai mare precizie riscurile care se încadrează în modulele respective de risc prevăzute la articolul 104, precum și orice actualizare ulterioară;

(c) metodele, ipotezele și parametrii standard care urmează să fie calibrați în funcție de nivelul de încredere menționat la articolul 101 alineatul (3) și să fie utilizați la calcularea fiecăruia dintre modulele sau submodulele de risc ale cerinței de capital de solvabilitate de bază, prevăzute la articolele 104, 105 și 304, mecanismul de ajustare simetrică și perioada adecvată, exprimată în luni, în conformitate cu articolul 106, precum și abordarea corespunzătoare pentru integrarea metodei prevăzute la articolul 304 în cerința de capital de solvabilitate calculată în conformitate cu formula standard;

(d) parametrii de corelație, inclusiv, după caz, cei prevăzuți în anexa IV, și procedurile de actualizare a acestor parametri;

(e) în cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare folosesc tehnici de diminuare a riscurilor, metodele și ipotezele care trebuie utilizate pentru evaluarea modificărilor profilului de risc al întreprinderilor respective și pentru ajustarea calculului cerinței de capital de solvabilitate;

(f) criteriile calitative pe care tehnicile de diminuare a riscurilor menționate la litera (e) trebuie să le îndeplinească pentru a garanta transferarea efectivă a riscului către un terț;

(fa) metoda și parametrii care trebuie utilizați în evaluarea cerințelor de capital pentru riscul de contrapartidă în cazul expunerii la contrapartidele centrale autorizate, parametri care asigură convergența cu tratamentul unei astfel de expuneri în cazul instituțiilor de credit și al instituțiilor financiare în sensul articolului 4 alineatul (1) punctele 1 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(g) metodele și parametrii care trebuie utilizați pentru evaluarea cerinței de capital pentru riscul operațional prevăzute la articolul 107, inclusiv procentajul prevăzut la articolul 107 alineatul (3);

(h) metodele și ajustările care urmează să fie folosite pentru a reflecta domeniul redus de aplicare pentru diversificarea riscurilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în ceea ce privește fondurile dedicate;

(i) metoda care trebuie utilizată la calcularea primei realizate pentru a ține seama de capacitatea rezervelor tehnice și a impozitelor amânate de a absorbi pierderile, prevăzută la articolul 108;

▼M5

(j) subsetul de parametri standard care, în modulele „risc de subscriere pentru asigurarea de viață”, „risc de subscriere pentru asigurarea generală” și „risc de subscriere pentru asigurarea de sănătate”, pot fi înlocuiți cu parametri specifici întreprinderii, în conformitate cu articolul 104 alineatul (7);

(k) metodele standardizate pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare trebuie să le utilizeze pentru a calcula parametrii specifici întreprinderii menționați la litera (j), precum și toate criteriile cu privire la caracterul complet, exact și adecvat al datelor utilizate care trebuie îndeplinite înainte ca autoritățile de supraveghere să își dea aprobarea, precum și procedura care trebuie urmată pentru această aprobare;

(l) calculele simplificate prevăzute pentru anumite submodule și module de risc, precum și criteriile pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare, inclusiv întreprinderile de asigurare și de reasigurare captive, trebuie să le îndeplinească pentru a se putea folosi de fiecare dintre simplificările respective, în conformitate cu articolul 109;

(m) abordarea care urmează a fi utilizată în legătură cu întreprinderile afiliate în sensul articolului 212 la calcularea cerinței de capital de solvabilitate, în special la calcularea submodulului „risc aferent devalorizării acțiunilor”, menționat la articolul 105 alineatul (5), ținând seama de reducerea probabilă a volatilității valorii acestor întreprinderi afiliate care rezultă din natura strategică a acestor investiții și de influența exercitată de întreprinderea participativă asupra acestor întreprinderi afiliate;

(n) modul în care se utilizează evaluările externe ale creditului efectuate de ECAI la calculul cerinței de capital de solvabilitate în conformitate cu formula standard și clasificarea evaluărilor de credit externe pe o scară a nivelurilor de calitate a creditului conform articolului 109a alineatul (1) care trebuie să fie consecvent cu modul de utilizare a evaluărilor externe a creditului efectuate de ECAI la calculul cerințelor de capital pentru instituțiile de credit astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și instituțiile financiare astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din respectivul regulament;

(o) criteriile detaliate pentru indicele acțiunilor menționat la articolul 109a alineatul (2) litera (c);

(p) criteriile detaliate pentru ajustările efectuate în cazul monedelor raportate la euro în scopul facilitării calculului submodulului „risc valutar” menționat la articolul 109a alineatul (2) litera (d);

(q) condițiile de clasificare a administrațiilor regionale și a autorităților locale menționate la articolul 109a alineatul (2) litera (a).

(2) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile pentru aprobarea de către autoritățile de supraveghere a utilizării parametrilor specifici întreprinderilor menționați la alineatul (1) litera (k).

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 31 octombrie 2014.

▼M5

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(3) Până la 31 decembrie 2020, Comisia evaluează gradul de adecvare a metodelor, ipotezelor și parametrilor standard utilizați la calculul cerinței de capital de solvabilitate cu formula standard. În special, Comisia ține seama de performanța tuturor claselor de active și a tuturor instrumentelor financiare, de atitudinea investitorilor față de activele și instrumentele financiare în cauză, precum și de evoluțiile în materie de stabilire a standardelor internaționale pentru serviciile financiare. Este posibil să se acorde prioritate evaluării unor anumite clase de active. Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit, dacă este cazul, de propuneri de modificare a prezentei directive sau a actelor delegate sau de punere în aplicare adoptate în temeiul prezentei directive.

(4) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește cerința de capital de solvabilitate, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica limite cantitative și criterii de eligibilitate a activelor în cazul în care riscurile respective nu sunt acoperite în mod corespunzător printr-un submodul.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Aceste standarde tehnice de reglementare se aplică activelor care acoperă rezervele tehnice, cu excepția activelor corespunzătoare contractelor de asigurare de viață în care riscul de investiții revine deținătorilor de polițe. Comisia le revizuiește în funcție de evoluția formulei standard și a piețelor financiare.

▼B

Subsecțiunea 3

Cerința de capital de solvabilitate: modele interne integrale și parțiale

Articolul 112

Dispoziții generale privind aprobarea modelelor interne integrale și parțiale

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot calcula cerința de capital de solvabilitate cu ajutorul unui model intern integral sau parțial aprobat de autoritățile de supraveghere.

(2) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot utiliza modele interne parțiale pentru a calcula unul sau mai multe dintre următoarele elemente:

(a) unul sau mai multe dintre modulele sau submodulele de risc ale cerinței de capital de solvabilitate de bază prevăzute la articolele 104 și 105;

▼B

(b) cerința de capital pentru riscul operațional prevăzută la articolul 107;

(c) ajustarea prevăzută la articolul 108.

În afară de aceasta, modelele parțiale se pot utiliza fie pentru întreaga activitate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, fie doar pentru una sau mai multe dintre principalele sale unități operaționale.

(3) La depunerea unei cereri de aprobare, întreprinderile de asigurare și de reasigurare prezintă cel puțin documentele justificative care demonstrează că modelul intern îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 120-125.

În cazul în care cererea de aprobare se referă la un model intern parțial, cerințele prevăzute la articolele 120-125 se adaptează pentru a ține seama de sfera limitată de aplicare a modelului.

(4) Autoritățile de supraveghere iau o decizie cu privire la cerere în termen de șase luni de la data primirii cererii complete.

(5) Autoritățile de supraveghere aprobă o cerere numai dacă sunt pe deplin încredințate că sistemele de identificare, măsurare, monitorizare, management și raportare a riscurilor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sunt adecvate și, în special, că modelul intern îndeplinește cerințele menționate la alineatul (3).

(6) Orice decizie de respingere a unei cereri de utilizare a unui model intern luată de autoritățile de supraveghere este motivată corespunzător.

(7) După autorizarea utilizării unui model intern de către autoritățile de supraveghere, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare li se poate solicita, printr-o decizie motivată, să prezinte autorităților de supraveghere o estimare a cerinței de capital de solvabilitate calculată în conformitate cu formula standard prevăzută la subsecțiunea 2.

Articolul 113

Dispoziții specifice privind aprobarea modelelor interne parțiale

(1) Autoritățile de supraveghere aprobă un model intern parțial numai în cazul în care respectivul model îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 112, precum și următoarele condiții:

(a) întreprinderea justifică în mod corespunzător sfera de aplicare limitată a modelului;

▼B

(b) cerința de capital de solvabilitate rezultată reflectă mai bine profilul de risc al întreprinderii și, în special, respectă principiile prevăzute în subsecțiunea 1;

(c) structura sa respectă principiile prevăzute în subsecțiunea 1, ceea ce permite deplina integrare a modelului intern parțial în formula standard de calcul al cerinței de capital de solvabilitate.

(2) Atunci când evaluează o cerere de utilizare a unui model intern parțial care acoperă numai anumite submodule ale unui anumit modul de risc sau numai unele dintre unitățile operaționale ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare pentru un anumit modul de risc sau părți din ambele, autoritățile de supraveghere pot solicita respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare să prezinte un plan tranzitoriu realist în vederea extinderii sferei de aplicare a modelului său.

Planul tranzitoriu stabilește modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare plănuiește să extindă sfera de aplicare a modelului la alte submodule sau unități operaționale, pentru a se asigura că modelul acoperă o parte predominantă din operațiunile sale de asigurare în ceea ce privește respectivul modul de risc.

▼M5

Articolul 114

Acte delegate și standarde tehnice de punere în aplicare privind modelele interne pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate

(1) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a stabili următoarele:

(a) adaptările care trebuie aduse standardelor de la articolele 120-125 având în vedere sfera de aplicare limitată a modelului intern parțial;

(b) modul în care un model intern parțial este complet integrat în formula standard pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate menționat la articolul 113 alineatul (1) litera (c), precum și cerințele pentru utilizarea de tehnici alternative de integrare.

(2) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind procedurile pentru:

(a) aprobarea modelelor interne în conformitate cu articolul 112; și

(b) aprobarea unor modificări majore ale modelelor interne și aprobarea schimbărilor aduse politicii de modificare a modelelor interne prevăzute la articolul 115.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 31 octombrie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Articolul 115

Politica de modificare a modelelor interne integrale și parțiale

În cadrul procedurii inițiale de aprobare a unui model intern, autoritățile de supraveghere aprobă politica de modificare a modelului întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare își pot modifica modelul intern conform politicii respective.

▼B

Politica de modificare precizează modificările minore şi majore ale modelului intern.

Modificările majore ale modelului intern, precum şi modificările aduse politicii de modificare fac întotdeauna obiectul aprobării prealabile a autorităţilor de supraveghere, în conformitate cu articolul 112.

Modificările minore ale modelului intern nu fac obiectul aprobării prealabile a autorităţilor de supraveghere, în măsura în care sunt elaborate conform politicii de modificare.

Articolul 116

Răspunderea organului administrativ, de conducere sau de control

Organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii de asigurare şi de reasigurare autorizează depunerea, pe lângă autorităţile de supraveghere, a cererii de aprobare a modelului intern prevăzute la articolul 112, precum şi depunerea oricărei cereri ulterioare de modificare majoră a respectivului model.

Organul administrativ, de conducere sau de control are răspunderea instituirii unor sisteme care să asigure buna funcţionare permanentă a modelului intern.

Articolul 117

Revenirea la formula standard

După ce au primit aprobarea solicitată în conformitate cu articolul 112, întreprinderile de asigurare şi de reasigurare nu revin la calcularea integrală sau parţială a cerinţei de capital de solvabilitate în conformitate cu formula standard prevăzută în subsecţiunea 2, cu excepţia unor circumstanţe bine justificate şi sub rezerva aprobării de către autorităţile de supraveghere.

Articolul 118

Neconformitatea modelului intern

(1) Întreprinderile de asigurare şi de reasigurare care, după ce au primit aprobarea autorităţilor de supraveghere de a utiliza modelul intern, încetează să mai respecte cerinţele prevăzute la articolele 120-125, fie prezintă de îndată autorităţilor de supraveghere un plan de restabilire a conformităţii cu cerinţele respective într-un termen rezonabil, fie demonstrează că nerespectarea cerinţelor nu are efecte semnificative.

(2) În cazul în care întreprinderile de asigurare şi de reasigurare nu aplică planul menţionat la alineatul (1), autorităţile de supraveghere le pot solicita să revină la calcularea cerinţei de capital de solvabilitate pe baza formulei standard prevăzute în subsecţiunea 2.

▼B

Articolul 119

Abateri semnificative de la ipotezele care stau la baza formulei standard de calcul

În cazul în care calcularea cerinței de capital de solvabilitate pe baza formulei standard prevăzute în subsecțiunea 2 este neadecvată deoarece profilul de risc al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza formulei standard de calcul, autoritățile de supraveghere pot solicita întreprinderii în cauză, printr-o decizie motivată, să utilizeze un model intern pentru a-și calcula cerința de capital de solvabilitate sau modulele de risc aferente acesteia.

Articolul 120

Demonstrarea utilizării modelului

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare demonstrează că modelul intern este utilizat la scară largă și joacă un rol important în ceea ce privește sistemul lor de guvernanță, prevăzut la articolele 41-50, în special

(a) sistemul de management al riscurilor, prevăzut la articolul 44, și procesele decizionale;

(b) procedurile de evaluare și alocare a capitalului lor economic și de solvabilitate, inclusiv evaluarea prevăzută la articolul 45.

De asemenea, întreprinderile de asigurare și de reasigurare demonstrează că frecvența calculării cerinței de capital de solvabilitate cu ajutorul modelului intern este coerentă cu frecvența utilizării modelului lor intern în celelalte scopuri prevăzute la primul paragraf.

Organului administrativ, de conducere sau de control îi revine răspunderea de a garanta adecvarea continuă a structurii și funcționării modelului intern și de a se asigura că modelul intern continuă să reflecte în mod adecvat profilul de risc al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză.

Articolul 121

Standarde de calitate statistică

(1) Modelul intern și, în special, calcularea prognozei distribuției probabilităților care stă la baza acestuia respectă criteriile prevăzute la alineatele (2)-(9).

(2) Metodele utilizate pentru calcularea prognozei distribuției probabilităților se bazează pe tehnici actuariale și statistice adecvate, aplicabile și relevante și sunt conforme cu metodele utilizate pentru calcularea rezervelor tehnice.

▼B

Metodele utilizate pentru calcularea prognozei distribuției probabilităților se bazează pe informații actuale și credibile și pe ipoteze realiste.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare trebuie să fie în măsură să justifice, în fața autorităților de supraveghere, ipotezele care stau la baza modelului lor intern.

(3) Datele utilizate pentru modelul intern sunt exacte, exhaustive și adecvate.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare actualizează seriile de date utilizate pentru calcularea prognozei distribuției probabilităților cel puțin o dată pe an.

(4) Nu se prevede nicio metodă specială de calculare a prognozei distribuției probabilităților.

Indiferent de metoda de calcul aleasă, capacitatea modelului intern de a ierarhiza riscurile este suficientă pentru a garanta că este utilizat la scară largă și că joacă un rol important în sistemul de guvernanță al întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare, în special în sistemul de management al riscurilor și procesul decizional al acestora, precum și în alocarea capitalului în conformitate cu articolul 120.

Modelul intern acoperă toate riscurile semnificative la care sunt expuse întreprinderile de asigurare și de reasigurare. Modelele interne acoperă cel puțin riscurile prevăzute la articolul 101 alineatul (4).

(5) În ceea ce privește efectele diversificării, întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot ține seama de respectivele efecte ale diversificării, în modelul lor intern de dependențe existente în cadrul categoriilor de risc și între diverse categorii de risc, cu excepția cazului în care autoritățile de supraveghere consideră că sistemul utilizat pentru măsurarea efectelor diversificării este adecvat.

(6) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot ține seama pe deplin de efectul tehnicilor de diminuare a riscurilor în modelul lor intern, atâta timp cât riscul de credit și celelalte riscuri care decurg din utilizarea tehnicilor de diminuare a riscurilor să se reflecte în mod adecvat în modelul intern.

(7) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare evaluează cu exactitate, în modelul lor intern, riscurile speciale legate de garanțiile financiare și de orice alte opțiuni contractuale, atunci când acestea sunt semnificative. Acestea evaluează, de asemenea, atât riscurile asociate opțiunilor oferite deținătorilor de polițe, cât și riscurile asociate opțiunilor contractuale proprii. În acest scop, acestea țin seamă de impactul pe care eventualele schimbări ale condițiilor financiare și nefinanciare îl pot avea asupra exercitării acestor opțiuni.

▼B

(8) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot ține seama, în modelul lor intern, de viitoarele decizii de gestionare pe care s-ar putea aștepta în mod rezonabil să le aplice în circumstanțe speciale.

În cazul prevăzut la primul paragraf, întreprinderea în cauză ține seama de timpul necesar pentru punerea în aplicare a unor astfel de decizii.

(9) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama, în modelul lor intern, de toate plățile pe care estimează că le vor efectua deținătorilor de polițe și beneficiarilor de contracte de asigurare, indiferent dacă respectivele plăți sunt sau nu garantate prin contract.

Articolul 122

Standarde de calibrare

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot folosi, pentru modelul lor intern, o altă perioadă de timp sau o altă măsură a riscurilor decât cele prevăzute la articolul 101 alineatul (3), atâta timp cât rezultatele modelului intern pot fi folosite de respectivele întreprinderi pentru a calcula cerința de capital de solvabilitate astfel încât să ofere deținătorilor de polițe și beneficiarilor un nivel de protecție echivalent celui prevăzut la articolul 101.

(2) Dacă este posibil, întreprinderile de asigurare și de reasigurare deduc cerința de capital de solvabilitate direct din prognoza distribuției probabilităților generată de modelul lor intern, pe baza valorii la risc prevăzute la articolul 101 alineatul (3).

(3) În cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare nu pot deduce cerința de capital de solvabilitate direct din prognoza distribuției probabilităților generate de modelul intern, autoritățile de supraveghere pot autoriza utilizarea unor aproximări în procesul de calculare a cerinței de capital de solvabilitate, atâta timp cât respectivele întreprinderi pot demonstra autorităților de supraveghere că deținătorii de polițe beneficiază de un nivel de protecție echivalent celui prevăzut la articolul 101.

(4) Autoritățile de supraveghere pot solicita întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să aplice modelul intern la nivelul portofoliilor de referință utilizând ipoteze bazate pe date mai degrabă externe decât interne, astfel încât să verifice calibrarea modelului intern și să se asigure că specificațiile acestuia corespund practicilor de piață general acceptate.

Articolul 123

Atribuirea profiturilor și pierderilor

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare analizează, cel puțin o dată pe an, cauzele și sursele profiturilor și pierderilor înregistrate de fiecare dintre principalele unități operaționale.

▼B

Acestea demonstrează modul în care clasificarea riscurilor reținute în modelul intern explică cauzele și sursele profiturilor și pierderilor. Clasificarea riscurilor și atribuirea profiturilor și pierderilor reflectă profilul de risc al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

Articolul 124

Standarde de validare

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare prevăd un ciclu periodic de validare a modelului lor intern, care include monitorizarea bunei sale funcționări, reexaminarea adecvării continue a specificațiilor sale și confruntarea rezultatelor sale cu experiențele anterioare.

Procedura de validare a modelului include validarea procesului intern prin metode statistice eficace, care permit întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să demonstreze autorităților de supraveghere adecvarea cerințelor de capital astfel calculate.

Metodele statistice aplicate urmăresc verificarea adecvării prognozei distribuției probabilităților nu numai în raport cu experiența anterioară, ci și cu întregul set de date și informații noi concrete aferente acesteia.

Procedura de validare a modelului include o analiză a stabilității modelului intern și, în special, a sensibilității rezultatelor modelului intern la modificări ale principalelor ipoteze de bază. Aceasta va include totodată o evaluare a exactității, exhaustivității și adecvării datelor utilizate de modelul intern.

Articolul 125

Standarde privind documentația

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare elaborează o documentație în care detaliază structura și funcționarea modelului lor intern.

Documentația demonstrează respectarea articolelor 120-124.

Documentația oferă o descriere detaliată a teoriei, ipotezelor și principiilor matematice și empirice care stau la baza modelului intern.

Documentația indică toate situațiile posibile în care modelul intern nu funcționează eficient.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare elaborează o documentație justificativă a oricărei modificări majore aduse modelului lor intern, în conformitate cu articolul 115.

Articolul 126

Modele și date externe

Utilizarea unui model sau a unor date obținute de la un terț nu justifică scutirea de la niciuna dintre cerințele aplicabile modelului intern prevăzute la articolele 120-125.

▼M5

Articolul 127

Acte delegate privind articolele 120-126

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a cu referire la articolele 120-126 pentru a permite o mai bună evaluare a profilului de risc și o mai bună gestionare a activităților întreprinderilor de asigurare și de reasigurare privind utilizarea modelelor interne la nivelul Uniunii.

▼B

Secțiunea 5

Cerința de capital minim

Articolul 128

Dispoziții generale

Statele membre impun ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să dețină fonduri proprii de bază eligibile care să acopere cerința de capital minim.

Articolul 129

Calcularea cerinței de capital minim

(1) Cerința de capital minim se calculează conform următoarelor principii:

(a) se calculează în mod clar, simplu și astfel încât calculul să poată fi auditat;

(b) corespunde unei valori a fondurilor proprii de bază eligibile sub care deținătorii de polițe și beneficiarii ar fi expuși unui nivel de risc inacceptabil în cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare sunt autorizate să își continue activitatea;

(c) funcția liniară menționată la alineatul (2), utilizată la calcularea cerinței de capital minim, se calibrează în funcție de valoarea la risc a fondurilor proprii de bază ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, cu un nivel de încredere de 85 % pe o perioadă de un an;

(d) are un prag absolut de:

▼M5

(i) 2 500 000 EUR pentru întreprinderile de asigurare generală, inclusiv întreprinderile de asigurare captive, cu excepția cazului în care sunt acoperite, integral sau parțial, riscurile incluse în una dintre clasele 10-15 din anexa I partea A, caz în care acesta va fi de cel puțin 3 700 000 EUR;

(ii) 3 700 000 EUR pentru întreprinderile de asigurare de viață, inclusiv întreprinderile de asigurare captive;

(iii) 3 600 000 EUR pentru întreprinderile de reasigurare, cu excepția întreprinderilor de reasigurare captive, pentru care cerința de capital minim este de cel puțin 1 200 000 EUR;

▼B

(iv) totalul sumelor prevăzute la punctele (i) și (ii) pentru întreprinderile de asigurare prevăzute la articolul 73 alineatul (5).

▼B

(2) Sub rezerva alineatului (3), cerința de capital minim se calculează ca funcție liniară a unui set sau a unui subset al următoarelor variabile: rezervele tehnice ale întreprinderii, primele subscrise, capitalul la risc, impozitele amânate și cheltuielile administrative. Variabilele utilizate se măsoară la valoarea calculată după deducerea reasigurării.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1) litera (d), cerința de capital minim nu scade sub 25 % și nici nu depășește 45 % din cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii, calculată în conformitate cu capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 2 sau 3, inclusiv orice majorare de capital impusă în conformitate cu articolul 37.

▼M5

Statele membre permit autorităților lor de supraveghere, pe o perioadă care durează cel mult până la 31 decembrie 2017, să solicite întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să aplice procentajele menționate la primul paragraf exclusiv în cazul cerinței de capital de solvabilitate a întreprinderii calculate în conformitate cu capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunea 2.

▼B

(4) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare calculează cerința de capital minim cel puțin trimestrial și comunică autorităților de supraveghere rezultatul acestor calcule.

▼M5

În scopul calculării limitelor menționate la alineatul (3), întreprinderilor nu li se solicită să calculeze cerința de capital de solvabilitate trimestrial.

▼B

Atunci când cerința de capital minim a unei întreprinderi este determinată de oricare dintre limitele menționate la alineatul (3), întreprinderea transmite autorității de supraveghere informații care să permită o înțelegere adecvată a motivelor care au determinat această situație.

▼M5

(5) Până la 31 decembrie 2020, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la normele statelor membre și la practicile autorităților de supraveghere adoptate în temeiul alineatelor (1)-(4).

▼B

Acest raport abordează în special utilizarea și nivelul limitelor superioare și inferioare de la alineatul (3), precum și orice problemă întâmpinată de autoritățile de supraveghere și de întreprinderi în aplicarea prezentului articol.

▼M5

Articolul 130

Acte delegate

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează modul de calcul al cerinței de capital minim prevăzute la articolele 128 și 129.

▼B

Articolul 131

Dispoziții tranzitorii privind respectarea cerinței de capital minim

Prin derogare de la articolele 139 și 144, întreprinderile de asigurare și de reasigurare care, la ►M5 31 decembrie 2015 ◄, respectă marja de solvabilitate cerută, prevăzută la articolul 28 din Directiva 2002/83/CE, la articolul 16a din Directiva 73/239/CEE sau, respectiv, la articolele 37, 38 sau 39 din Directiva 2005/68/CE, dar nu dețin fonduri proprii de bază eligibile suficiente pentru a acoperi cerința de capital minim, trebuie să se conformeze dispozițiilor prevăzute la articolul 128 până la ►M5 31 decembrie 2016 ◄.

În cazul în care întreprinderea în cauză nu reușesc să respecte dispozițiile articolului 128 în termenul prevăzut la primul paragraf, acesteia îi va fi retrasă autorizația, sub rezerva procedurilor aplicabile în temeiul legislației naționale.

Secțiunea 6

Investiții

Articolul 132

Principiul „persoanei prudente”

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare își investesc toate activele conform principiului „persoanei prudente”, descris la alineatele (2), (3) și (4).

(2) În ceea ce privește ansamblul portofoliului de active, întreprinderile de asigurare și de reasigurare investesc numai în active și instrumente prezentând riscuri pe care le pot identifica, măsura, monitoriza, gestiona, controla și raporta în mod adecvat și pe care le pot lua în considerare în mod corespunzător la evaluarea nevoilor lor globale de solvabilitate în conformitate cu articolul 45 alineatul (1) al doilea paragraf litera (a).

Toate activele, în special cele care îndeplinește cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim, se investesc astfel încât să se asigure siguranța, calitatea, lichiditatea și rentabilitatea întregului portofoliu. În plus, activele în cauză trebuie să fie localizate astfel încât să fie disponibile.

Activele deținute pentru acoperirea rezervelor tehnice se investesc, de asemenea, într-un mod adecvat naturii și duratei obligațiilor de asigurare și de reasigurare. Aceste active se investesc în interesul deplin al tuturor deținătorilor de polițe și beneficiarilor, ținând seama de condițiile contractuale comunicate acestora.

În cazul unui conflict de interese, întreprinderile de asigurare sau entitatea care gestionează portofoliul lor de active se asigură că investițiile se realizează în interesul deplin al deținătorilor de polițe și al beneficiarilor.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), în ceea ce privește activele corespunzătoare contractelor de asigurare de viață în care riscul de investiții le revine deținătorilor de polițe se aplică paragraful al doilea, al treilea și al patrulea din prezentul alineat.

▼B

În cazul în care beneficiile oferite de un contract sunt direct legate de valoarea unităților într-un OPCVM în sensul Directivei 85/611/CEE sau de valoarea activelor conținute într-un fond intern deținut de întreprinderile de asigurare, în general divizată în unități, rezervele tehnice corespunzătoare beneficiilor respective trebuie reprezentate cât mai exact posibil de aceste unități sau, în cazul în care nu sunt instituite unități, de activele respective.

În cazul în care beneficiile oferite de un contract sunt direct legate de un indice al acțiunilor sau de o altă valoare de referință decât cele menționate în al doilea paragraf, rezervele tehnice corespunzătoare beneficiilor respective trebuie reprezentate cât mai exact posibil, fie de unitățile considerate a reprezenta valoarea de referință, fie, în cazul în care nu sunt instituite unități, de active cu o siguranță și o tranzacționabilitate adecvată, care corespund cât mai exact posibil celor pe care se bazează valoarea de referință specifică.

În cazul în care beneficiile menționate la al doilea și al treilea paragraf includ o garantare a randamentului investițiilor sau un alt beneficiu garantat, activele deținute pentru acoperirea rezervelor tehnice suplimentare corespunzătoare fac obiectul dispozițiilor alineatului (4).

(4) Fără a aduce atingere alineatului (2), în ceea ce privește alte active decât cele reglementate de alineatul (3) se aplică paragraful al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea din prezentul alineat.

Utilizarea instrumentelor derivate este posibilă în măsura în care acestea contribuie la reducerea riscurilor sau facilitează gestionarea eficientă a portofoliului.

Investițiile și activele care nu sunt admise spre tranzacționare pe o piață financiară reglementată sunt menținute la niveluri prudente.

Activele fac obiectul unei diversificări corecte, astfel încât să se evite dependența excesivă de orice activ, emitent sau grup de întreprinderi și de orice zonă geografică, precum și acumularea excesivă de riscuri la nivelul întregului portofoliu.

Investițiile în active emise de același emitent sau de emitenți care aparțin aceluiași grup nu trebuie să expună întreprinderile de asigurare la o concentrare excesivă a riscului.

Articolul 133

Libertatea de investire

(1) Statele membre nu impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să investească în categorii determinate de active.

(2) Statele membre nu supun deciziile de investiții ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau ale administratorului său de investiții niciunei obligații de autorizare prealabilă sau de notificare sistemică.

▼B

(3) Prezentul articol nu aduce atingere cerințelor statelor membre care restricționează tipurile de active sau valorile de referință cu care pot fi corelate beneficiile generate de polițele de asigurare. Orice astfel de norme se aplică doar în cazul în care riscul de investiții este suportat de deținătorul poliței care este o persoană fizică și nu sunt mai restrictive decât cele prevăzute în Directiva 85/611/CEE.

Articolul 134

Localizarea activelor și interdicția de gajare a activelor

(1) În ceea ce privește riscurile de asigurare din Comunitate, statele membre nu impun ca activele deținute pentru acoperirea rezervelor tehnice corespunzătoare respectivelor riscuri să se afle în Comunitate sau într-un anumit stat membru.

În plus, în ceea ce privește sumele recuperabile din contracte de reasigurare de la întreprinderi care sunt autorizate în conformitate cu prezenta directivă sau care au sediul central într-o țară terță al cărei regim de solvabilitate este considerat echivalent în conformitate cu articolul 172, statele membre nu impun localizarea activelor corespunzătoare acestor sume recuperabile în Comunitate.

(2) Statele membre nu mențin și nici nu introduc, în scopul stabilirii rezervelor tehnice, sisteme de calcul al rezervelor brute care impun constituirea activelor ca garanții de acoperire a rezervelor de prime și de daune în curs, în cazul în care reasigurătorul este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare autorizată în conformitate cu prezenta directivă.

▼M5

Articolul 135

Acte delegate și standarde tehnice de reglementare privind cerințele calitative

(1) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează cerințe calitative în următoarele domenii:

(a) identificarea, măsurarea, monitorizarea și gestionarea riscurilor care decurg din investiții raportat la articolul 132 alineatul (2) primul paragraf;

(b) identificarea, măsurarea, monitorizarea și gestionarea riscurilor specifice care decurg din investiții în instrumentele derivate și activele menționate la articolul 132 alineatul (4) al doilea paragraf și stabilirea măsurii în care utilizarea unor astfel de active se califică drept reducere a riscurilor sau gestionare eficientă a portofoliului în conformitate cu articolul 132 alineatul (4) al treilea paragraf.

(2) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a stabili:

(a) cerințele care trebuie să fie îndeplinite de întreprinderile care restructurează împrumuturi transformându-le în valori mobiliare tranzacționabile și în alte instrumente financiare (emitenți sau sponsori) pentru ca o întreprindere de asigurare sau de reasigurare să aibă dreptul să investească în astfel de titluri de valoare sau instrumente emise după 1 ianuarie 2011, inclusiv cerințele prin care să se asigure că emitentul, sponsorul sau creditorul inițial păstrează, în mod constant, un interes economic net semnificativ care este, în orice caz, de cel puțin 5 %;

▼M5

(b) cerințele calitative care trebuie îndeplinite de întreprinderile de asigurare sau de reasigurare care investesc în respectivele titluri de valoare sau instrumente;

(c) specificațiile pentru circumstanțele în care se poate impune o exigență proporțională de capital suplimentar când cerințele stabilite la literele (a) și (b) de la prezentul alineat au fost încălcate, fără a aduce atingere articolului 101 alineatul (3).

(3) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește alineatul (2) litera (c), AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a indica metodologiile de calcul al exigenței proporționale de capital suplimentar menționate la alineatul (2) litera (c).

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

CAPITOLUL VII

Întreprinderi de asigurare și de reasigurare în dificultate sau într-o situație neregulamentară

Articolul 136

Identificarea și notificarea de către întreprinderea de asigurare și de reasigurare a deteriorării condițiilor financiare

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare dispun de proceduri de identificare a deteriorării condițiilor financiare și notifică imediat autoritățile de supraveghere atunci când o asemenea degradare se produce.

Articolul 137

Nerespectarea rezervelor tehnice

În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare nu se conformează secțiunii 2 din capitolul VI, autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine al întreprinderii pot interzice dispunerea liberă de activele acesteia după ce și-au comunicat intenția în cauză autorităților de supraveghere ale statului membru gazdă. Autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine desemnează activele care trebuie supuse unor astfel de măsuri.

Articolul 138

Nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare informează autoritatea de supraveghere de îndată ce constată că cerința de capital de solvabilitate nu mai este respectată sau în cazul în care există un risc de nerespectare a acesteia în următoarele trei luni.

(2) În termen de două luni de la constatarea nerespectării cerinței de capital de solvabilitate, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză înaintează spre aprobare autorității de supraveghere un plan realist de redresare.

▼B

(3) Autoritatea de supraveghere cere întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză să ia măsurile necesare în vederea restabilirii, în termen de șase luni de la constatarea nerespectării cerinței de capital de solvabilitate, a nivelului fondurilor proprii eligibile pentru a face parte din cerința de capital de solvabilitate sau în vederea reducerii profilului său de risc pentru a asigura respectarea cerinței de capital de solvabilitate.

Autoritatea de supraveghere poate să prelungească această perioadă cu trei luni, dacă este necesar.

▼M5

(4) În cazul unor situații nefavorabile excepționale care afectează întreprinderile de asigurare și de reasigurare care reprezintă o cotă de piață importantă sau un procent semnificativ din liniile de activitate afectate, conform declarațiilor AEAPO, și, dacă e cazul, după consultarea CERS, autoritatea de supraveghere poate prelungi, pentru întreprinderile afectate, perioada prevăzută la alineatul (3) al doilea paragraf cu o perioadă maximă de șapte ani, ținând seama de toți factorii relevanți, inclusiv de durata medie a rezervelor tehnice.

Fără a aduce atingere competențelor AEAPO conform articolului 18 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, în sensul prezentului alineat, AEAPO declară, pe baza unei solicitări din partea autorității de supraveghere implicate, existența unei situații nefavorabile excepționale. Autoritatea de supraveghere implicată poate face o solicitare în cazul în care întreprinderile de asigurare sau reasigurare care reprezintă o cotă de piață semnificativă sau un procent semnificativ din liniile de activitate afectate se află în situația de a nu îndeplini una dintre cerințele stabilite la alineatul (3). Este vorba de situații nefavorabile excepționale în cazul în care situația financiară a întreprinderilor de asigurare sau reasigurare care reprezintă o cotă de piață semnificativă sau un procent semnificativ din liniile de activitate afectate este influențată grav sau negativ de una sau mai multe dintre următoarele situații:

(a) un declin al piețelor financiare care este neprevăzut, brusc și abrupt;

(b) un mediu caracterizat în mod constant printr-o rată scăzută a dobânzii;

(c) o catastrofă cu impact puternic.

În cooperare cu autoritatea de supraveghere în cauză, AEAPO analizează în mod regulat dacă există în continuare aspectele menționate la al doilea paragraf. În cooperare cu autoritatea de supraveghere în cauză, AEAPO declară încetarea unei situații nefavorabile excepționale.

Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză transmite autorității sale de supraveghere, o dată la trei luni, un raport de activitate în care prezintă măsurile luate și progresele realizate pentru restabilirea nivelului de fonduri proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau pentru reducerea profilului de risc, astfel încât să asigure respectarea cerinței de capital de solvabilitate.

Prelungirea menționată la primul paragraf este anulată dacă raportul de activitate arată că, în perioada dintre constatarea nerespectării cerinței de capital de solvabilitate și data depunerii raportului, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu a obținut progrese substanțiale pentru restabilirea nivelului de fonduri proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau pentru reducerea profilului său de risc, astfel încât să asigure respectarea cerinței de capital de solvabilitate.

▼B

(5) În împrejurări excepționale, în cazul în care autoritățile de supraveghere consideră că situația financiară a întreprinderii în cauză va continua să se deterioreze, acestea pot, de asemenea, să restrângă sau să interzică posibilitatea de a dispune liber de activele respectivei întreprinderi. Respectiva autoritate de supraveghere informează autoritățile de supraveghere ale statelor membre gazdă cu privire la orice măsură adoptată. Respectivele autorități la cererea autorității de supraveghere din statul membru de origine iau aceleași măsuri. Autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine desemnează activele care trebuie supuse unor astfel de măsuri.

Articolul 139

Nerespectarea cerinței de capital minim

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare informează autoritatea de supraveghere de îndată ce constată că cerința de capital minim nu mai este respectată sau în cazul în care există un risc de nerespectare a acesteia în următoarele trei luni.

(2) Într-un termen de o lună de la constatarea nerespectării cerinței de capital minim întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză transmite spre aprobare autorității de supraveghere un plan de finanțare pe termen scurt realist pentru a readuce, într-un termen de trei luni de la respectiva constatare, fondurile proprii de bază eligibile cel puțin la nivelul cerinței de capital minim sau pentru a reduce profilul său de risc în vederea respectării cerinței de capital minim.

(3) De asemenea, autoritatea de supraveghere din statul membru de origine poate restricționa sau interzice dispunerea liberă de activele întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Acesta informează în consecință autoritățile statului membru gazdă. La cererea autorității de supraveghere din statul membru de origine, autoritățile respective iau aceleași măsuri. Autoritățile de supraveghere din statul membru de origine desemnează activele care trebuie supuse unor astfel de măsuri.

Articolul 140

Interzicerea de a dispune liber de activele situate pe teritoriul unui stat membru

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a putea, în conformitate cu legislația națională, să interzică dispunerea liberă de activele aflate pe teritoriul lor, în cazurile prevăzute la articolele 137-139 și articolul 144 alineatul (2), la cererea statului membru de origine al întreprinderii, care desemnează activele care trebuie acoperite de măsurile în cauză.

Articolul 141

Competențe de supraveghere în cazul deteriorării condițiilor financiare

Fără a aduce atingere articolelor 138 și 139, dacă solvabilitatea unei întreprinderi continuă să se deterioreze, autoritatea de supraveghere are puterea de a lua toate măsurile necesare pentru a proteja interesele deținătorilor de polițe de asigurare în cazul contractelor de asigurare sau pentru a asigura executarea obligațiilor ce rezultă din contractele de reasigurare.

▼B

Aceste măsuri trebuie să fie proporționate și astfel, să reflecte nivelul și durata deteriorării solvabilității întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză.

Articolul 142

Plan de redresare și plan de finanțare

(1) Planul de redresare menționat la articolul 138 alineatul (2) și planul de finanțare menționat la articolul 139 alineatul (2) includ cel puțin o descriere detaliată sau documente justificative privind:

(a) o estimare a cheltuielilor de gestionare, în special cheltuieli generale curente și comisioane;

(b) o estimare a veniturilor și cheltuielilor cu privire la activitatea directă, acceptările în reasigurare și cedările în reasigurare;

(c) un bilanț previzional;

(d) o estimare a resurselor financiare cu care se intenționează să se acopere rezervele tehnice și cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim;

(e) politica generală în domeniul reasigurării.

(2) În cazul în care autoritățile de supraveghere au cerut prezentarea unui plan de redresare menționat la articolul 138 alineatul (2) sau a unui plan de finanțare menționat la articolul 139 alineatul (2) în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, acestea se abțin de la emiterea unui certificat în conformitate cu articolul 39, atât timp cât consideră că drepturile deținătorilor de polițe de asigurare sau obligațiile contractuale ale întreprinderii de reasigurare sunt compromise.

▼M5

Articolul 143

Acte delegate și standarde tehnice de reglementare privind articolul 138 alineatul (4)

(1) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se completează tipurile de situații nefavorabile excepționale și se precizează factorii și criteriile de care trebuie să țină seama AEAPO, atunci când declară existența unei situații nefavorabile excepționale, și autoritățile de supraveghere, atunci când stabilesc extinderea perioadei de redresare în conformitate cu articolul 138 alineatul (4).

(2) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește articolul 138 alineatul (2), articolul 139 alineatul (2) și articolul 141, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare prin care se aduc precizări cu privire la planul de redresare menționat la articolul 138 alineatul (2) și la planul de finanțare menționat la articolul 139 alineatul (2) și cu privire la articolul 141, acordând atenția cuvenită evitării efectelor prociclice.

▼M5

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Articolul 144

Retragerea autorizației

(1) Autoritatea de supraveghere a statului membru de origine poate retrage o autorizație acordată unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în următoarele cazuri:

(a) întreprinderea în cauză nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță la aceasta în mod explicit sau încetează să își mai desfășoare activitatea pentru o perioadă mai mare de șase luni, cu excepția cazului în care statul membru în cauză prevede caducitatea autorizației în astfel de cazuri;

(b) întreprinderea în cauză nu mai îndeplinește condițiile de autorizare;

(c) întreprinderea în cauză își încalcă grav obligațiile care îi revin pe baza reglementărilor sub incidența cărora se află.

Autoritatea de supraveghere a statului membru de origine retrage o autorizație acordată unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în cazul în care întreprinderea nu respectă cerința de capital minim, iar autoritatea de supraveghere consideră că planul de finanțare prezentat este în mod evident inadecvat sau întreprinderea în cauză nu se conformează planului aprobat în termen de trei luni de la data constatării nerespectării cerinței de capital minim.

(2) În situația retragerii sau caducității autorizației, autoritatea de supraveghere din statul membru de origine notifică autoritățile de supraveghere din alte state membre în consecință, iar respectivele autorități adoptă măsurile necesare pentru a împiedica întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză să înceapă noi operațiuni pe teritoriile lor.

Autoritatea de supraveghere a statului membru de origine adoptă în plus, împreună cu autoritățile în cauză, toate măsurile necesare pentru a proteja interesele asiguraților și limitează în special dispunerea liberă de activele întreprinderii de asigurare în conformitate cu articolul 140.

(3) Orice decizie de retragere a autorizației trebuie motivată în mod detaliat și comunicată întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză.

CAPITOLUL VIII

Dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii

Secțiunea 1

Înființarea întreprinderilor de asigurare

Articolul 145

Condiții pentru înființarea unei sucursale

(1) Statele membre se asigură că o întreprindere de asigurare care dorește înființarea unei sucursale în cadrul unui alt stat membru notifică autoritățile de supraveghere din propriul stat membru de origine.

▼B

Orice prezență permanentă a unei întreprinderi pe teritoriul unui stat membru este similară unei sucursale, chiar în cazul în care această prezență nu ia forma unei sucursale, ci constă dintr-un simplu birou administrat de personalul propriu al întreprinderii sau de o persoană independentă, dar mandatată pentru a acționa în permanență pentru întreprindere precum o agenție.

(2) Statele membre solicită întreprinderii de asigurare care dorește să înființeze o sucursală pe teritoriul altui stat membru să furnizeze următoarele informații odată cu notificarea prevăzută la alineatul (1):

(a) statul membru pe teritoriul căruia dorește înființarea sucursalei;

(b) un plan de afaceri care să stabilească cel puțin tipurile de activități avute în vedere și organizarea structurală a sucursalei;

(c) numele unei persoane care trebuie să aibă suficiente competențe să angajeze în relația cu terții întreprinderea de asigurare sau, în cazul Lloyd's, subscriptorii în cauză și să o reprezinte sau să îi reprezinte în relația cu autoritățile și instanțele statului membru gazdă (denumită în continuare „mandatar general");

(d) adresa în statul membru gazdă, de la care pot fi obținute și la care pot fi trimise documente, inclusiv toate comunicările către mandatarul general;

În privința Lloyd's, în cazul oricărui litigiu pe teritoriul statului membru gazdă în legătură cu angajamente subscrise, asigurații nu trebuie să se confrunte cu mai multe dificultăți decât în cazul în care litigiul ar fi fost declarat împotriva unei întreprinderi de tip convențional.

(3) În cazul în care o întreprindere de asigurare generală intenționează să acopere prin sucursala sa riscuri din clasa 10 din anexa I partea A, exclusiv răspunderea transportatorului, aceasta trebuie să dea o declarație care să confirme că a devenit membră a biroului național și a Fondului național de garantare al statului membru gazdă.

(4) În cazul în care intervin modificări în informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), întreprinderea de asigurare notifică în scris autoritățile de supraveghere din statul membru de origine și statul membru în care se află sucursala, cu cel puțin o lună înainte de efectuarea modificării, astfel încât autoritățile de supraveghere din statul membru de origine și statul membru în care se află sucursala să își poată îndeplini obligațiile care le revin în conformitate cu articolul 146.

▼B

Articolul 146

Comunicarea informațiilor

(1) Cu excepția cazului în care autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine au motive să se îndoiască de gradul de adecvare al sistemului de guvernanță sau de situația financiară a întreprinderii de asigurare sau de cerințele de competență și onorabilitate prevăzute la articolul 42 ale mandatarului general, luând în considerare activitatea planificată, acestea, în maximum trei luni de la data primirii tuturor informațiilor menționate la articolul 145 alineatul (2), comunică informațiile în cauză autorităților de supraveghere ale statului membru gazdă și informează întreprinderea de asigurare în cauză.

Autoritățile de supraveghere din statul membru de origine atestă de asemenea faptul că întreprinderea de asigurare îndeplinește cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim calculate în conformitate cu articolele 100 și 129.

(2) În cazul în care a autoritățile de supraveghere din statul membru de origine refuză să comunice informațiile menționate la articolul 145 alineatul (2) autorităților de supraveghere din statul membru gazdă, acestea motivează refuzul față de întreprinderea de asigurare în cauză în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor solicitate.

Refuzul sau lipsa de acțiune se află sub rezerva dreptului de a apela la instanța din statul membru de origine.

(3) Înainte ca sucursala întreprinderii de asigurare să își înceapă activitatea, autoritățile de supraveghere ale statului membru gazdă, în maximum două luni de la data primirii informațiilor menționate la alineatul (1), informează autoritatea de supraveghere a statului membru de origine cu privire la condițiile pe baza cărora, în interesul general, trebuie desfășurată activitatea în cauză în statul membru gazdă. Autoritatea de supraveghere a statului membru de origine comunică aceste informații întreprinderii de asigurare în cauză.

Întreprinderea de asigurare poate înființa o sucursală și poate începe activitatea de la data la care autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă a primit respectivele informații sau, în cazul în care nu s-au primit informații, la expirarea perioadei prevăzute la primul paragraf.

Secțiunea 2

Libertatea de a presta servicii de către întreprinderile de asigurare

Subsecțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 147

Notificarea prealabilă a statului membru de origine

Orice întreprindere de asigurare care intenționează să desfășoare activități pentru prima oară într-unul sau mai multe state membre pe baza libertății de a presta servicii notifică în prealabil autoritățile de supraveghere din statul membru de origine, indicând natura riscurilor sau a angajamentelor pe care își propune să le acopere.

▼B

Articolul 148

Notificarea din partea statului membru de origine

(1) În termen de o lună de la notificarea prevăzută la articolul 147, autoritățile de supraveghere din statul membru de origine comunică următoarele statului membru sau statelor membre pe teritoriul cărora o întreprindere de asigurare intenționează să desfășoare activități în baza libertății de a presta servicii:

(a) un certificat care să ateste că întreprinderea de asigurare îndeplinește cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim, calculate în conformitate cu articolele 100 și 129;

(b) clasele de asigurare pe care a fost autorizată să le ofere întreprinderea de asigurare;

(c) natura riscurilor sau a angajamentelor pe care întreprinderea de asigurare își propune să le acopere în statul membru gazdă.

În același timp, autoritățile de supraveghere din statul membru de origine informează întreprinderea de asigurare în cauză cu privire la respectiva notificare.

(2) Statele membre pe teritoriul cărora o întreprindere de asigurare generală intenționează să acopere, în baza libertății de a presta servicii, riscurile din clasa 10 din anexa I partea A, exclusiv răspunderea transportatorului, poate solicita întreprinderii de asigurare să transmită următoarele:

(a) numele și adresa reprezentantului menționat la articolul 18 alineatul (1) litera (h);

(b) o declarație care să confirme că aceasta a devenit membră a biroului național și a Fondului național de garantare al statului membru gazdă.

(3) În cazul în care autoritățile de supraveghere din statul membru de origine nu comunică informațiile menționate la alineatul (1) în termenul prevăzut în prezenta directivă, acestea trebuie să își motiveze refuzul față de întreprindere a de asigurare în același termen.

Refuzul sau lipsa de acțiune se află sub rezerva dreptului de a apela la instanță în statul membru de origine.

(4) Întreprinderea de asigurare își poate începe activitatea de la data la care este informată despre comunicarea prevăzută la alineatul (1) primul paragraf.

▼M5

Articolul 149

Modificări în natura riscurilor sau a angajamentelor

Orice modificare pe care o întreprindere de asigurare intenționează să o aducă informațiilor menționate la articolul 147 face obiectul procedurii prevăzute la articolele 147 și 148.

▼B

Subsecțiunea 2

Răspunderea civilă auto

Articolul 150

Asigurarea de răspundere civilă auto obligatorie

(1) În cazul în care o întreprindere de asigurare generală printr-o unitate situată într-un stat membru acoperă un risc, cu excepția răspunderii transportatorului, clasificat în clasa 10 din anexa I partea A situat în alt stat membru, statul membru gazdă solicită întreprinderii respective să devină membră a biroului său național și a fondului său național de garantare și să participe la finanțarea acestora.

(2) Contribuția financiară menționată la alineatul (1) trebuie plătită doar pentru riscurile, altele decât răspunderea transportatorului, clasificate în clasa 10 din anexa I partea A. Această contribuție se calculează pe aceeași bază ca și în cazul întreprinderilor de asigurare generale care acoperă respectivele riscuri, prin intermediul unei unități situate în acest stat membru.

Calculul se face în funcție de veniturile din prime ale întreprinderilor de asigurare care provin din această clasă de asigurare în statul membru gazdă sau de numărul de riscuri din această clasă acoperite în statul membru în cauză.

(3) Statul membru gazdă poate impune unei întreprinderi de asigurare care oferă servicii respectarea normelor respectivului stat membru privind acoperirea riscurilor agravate, în măsura în care acestea se aplică întreprinderilor de asigurare generală stabilite în acel stat.

Articolul 151

Nediscriminarea persoanelor care solicită daune

Statul membru gazdă solicită întreprinderii de asigurare generală să se asigure că persoanele care solicită daune în urma unor evenimente care survin pe teritoriul său nu sunt puse într-o situație mai puțin favorabilă ca rezultat al faptului că întreprinderea acoperă un risc clasificat în clasa 10 din Anexa I partea A, cu excepția răspunderii transportatorului, în regim de prestări servicii și nu prin intermediul unei unități situate în statul membru în cauză.

Articolul 152

Reprezentant

(1) În scopurile menționate la articolul 151, statul membru gazdă solicită întreprinderii de asigurare generală să desemneze un reprezentant cu reședința sau stabilit pe teritoriul său care va colecta toate informațiile necesare privind dosarele de daune și va dispune de suficiente competențe pentru a reprezenta întreprinderea în relația cu persoanele care au suferit un prejudiciu și care ar putea solicita daune, inclusiv pentru plata acestora, și pentru a reprezenta sau, dacă este necesar, pentru a face să fie reprezentată întreprinderea, în ceea ce privește aceste daunei, în fața instanțelor și autorităților acestui stat membru.

▼B

De asemenea, reprezentantul respectiv poate fi, la rândul său, solicitat să reprezinte întreprinderea de asigurare generală în fața autorităților de supraveghere ale statului membru gazdă, cu privire la controlul existenței și valabilității poliței de asigurare de răspundere civilă auto.

(2) Statul membru gazdă nu poate solicita reprezentantului să întreprindă, în numele întreprinderii de asigurare generală care l-a desemnat, alte activități decât cele care sunt prevăzute la alineatul (1).

(3) Desemnarea reprezentantului nu constituie în sine deschiderea unei sucursale în sensul articolului 145.

(4) Dacă întreprinderea de asigurare nu desemnează un reprezentant, statele membre își pot da acordul ca reprezentantul însărcinat cu soluționarea daunelor desemnat în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2000/26/CE să își asume rolul reprezentantului menționat la alineatul (1) din prezentul articol.

Secțiunea 3

Competențele autorităților de supraveghere din statul membru gazdă

Subsecțiunea 1

Asigurare

Articolul 153

Limba

Autoritățile de supraveghere ale statului membru gazdă pot cere ca informațiile pe care sunt autorizate să le solicite cu privire la activitatea întreprinderii de asigurare care operează pe teritoriul statului membru în cauză să le fie furnizate în limba oficială sau limbile oficiale ale statului respectiv.

Articolul 154

Notificare și aprobare prealabile

(1) Statul membru gazdă nu adoptă prevederi impunând autorizarea prealabilă sau notificarea sistematică a condițiilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, a nivelului primelor sau, în cazul asigurărilor de viață, a bazelor tehnice utilizate în special pentru calcularea nivelului primelor și a rezervelor tehnice, a formularelor și altor documente pe care o întreprindere de asigurare intenționează să le folosească în relația sa cu deținătorii de polițe de asigurare.

(2) Pentru a verifica respectarea dispozițiilor de drept intern privind contractele de asigurare, statul membru gazdă poate solicita unei întreprinderi de asigurare care își propune să desfășoare activități pe teritoriul său, să notifice doar nesistematic condițiile polițelor și alte documente imprimate pe care își propune să le utilizeze, fără ca această solicitare să constituie o condiție prealabilă pentru ca întreprinderea de asigurare să își desfășoare activitatea.

▼B

(3) Statul membru gazdă nu poate menține sau introduce notificarea prealabilă sau aprobarea majorării primelor de încasat decât ca element al unui sistem general de control al prețurilor.

Articolul 155

Întreprinderi de asigurare care nu respectă dispozițiile legale

(1) În cazul în care autoritățile de supraveghere ale unui stat membru gazdă stabilesc că o întreprindere de asigurare care are o sucursală sau care desfășoară activități în baza libertății de a presta servicii pe teritoriul statului în cauză nu respectă dispozițiile legale care se aplică acesteia în acel stat membru, acestea impun întreprinderii de asigurare să remedieze situația neregulamentară.

(2) În cazul în care întreprinderea de asigurare în cauză nu ia măsurile necesare, autoritățile de supraveghere ale statului membru în cauză informează autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine cu privire la aceasta.

Autoritățile de supraveghere din statul membru de origine, cu prima ocazie, iau toate măsurile adecvate pentru a se asigura că întreprinderea de asigurare în cauză remediază situația neregulamentară.

Autoritățile de supraveghere din statul membru de origine informează autoritățile de supraveghere din statul membru gazdă cu privire la măsurile luate.

(3) În cazul în care, în pofida măsurilor adoptate de statul membru de origine sau din cauza faptului că măsurile respective se dovedesc a fi inadecvate sau lipsesc cu desăvârșire în statul membru în cauză, întreprinderea de asigurare continuă să încalce dispozițiile legale în vigoare în statul membru gazdă autoritățile de supraveghere din statul membru gazdă după ce informează autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine, pot adopta măsurile adecvate pentru a preveni sau penaliza neregulile ulterioare, inclusiv, în măsura în care este strict necesar, pentru a împiedica întreprinderea în cauză să mai încheie noi contracte de asigurare pe teritoriul statului membru gazdă.

▼M5

De asemenea, autoritatea de supraveghere din statul membru de origine sau din statul membru gazdă poate adresa chestiunea AEAPO, solicitând asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În această situație, AEAPO poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv.

▼B

Statele membre se asigură că, pe teritoriul lor, este posibilă prezentarea documentelor legale necesare pentru astfel de măsuri privind întreprinderile de asigurare.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu afectează capacitatea statelor membre implicate de a lua măsurile de urgență necesare pentru a preveni sau penaliza neregulile pe teritoriul lor. Această capacitate include posibilitatea împiedicării întreprinderii de asigurare de la a încheia noi contracte de asigurare pe teritoriul lor.

▼B

(5) Alineatele (1), (2) și (3) nu aduc atingere competenței statelor membre de a sancționa încălcarea legii de pe teritoriul lor.

(6) În cazul în care o întreprindere de asigurare care a încălcat legea are o unitate sau deține o proprietate în statul membru în cauză, autoritățile de supraveghere din statul membru respectiv, în conformitate cu legislația națională, pot aplica unității sau proprietății sancțiunile administrative prevăzute la nível național pentru încălcarea legii.

(7) Orice măsură adoptată în temeiul alineatelor (2)-(6), care implică restricții privind conduita întreprinderilor de asigurare, trebuie să fie atent analizată și comunicată întreprinderii de asigurare în cauză.

(8) Întreprinderile de asigurare prezintă autorităților de supraveghere ale statului membru gazdă, la cererea lor, toate documentele cerute de acestea în sensul alineatelor (1) - (7), în măsura în care întreprinderile de asigurare ale căror sedii centrale se află în respectivul stat membru sunt obligate să facă acest lucru.

▼M5

(9) Statele membre informează Comisia și AEAPO cu privire la numărul și tipul de cazuri care au condus la refuzuri în temeiul articolelor 146 și 148 sau în care au fost luate măsuri în temeiul alineatelor (3) și (4) de la prezentul articol.

▼B

Articolul 156

Publicitate

Întreprinderile de asigurare cu sediul central în state le membre pot să își facă publicitate pentru serviciile oferite prin intermediul tuturor mijloacelor de comunicare existente în statul membru gazdă, sub rezerva norme lor care reglementează forma și conținutul publicității adoptate în interesul general.

Articolul 157

Impozitele pe prime

(1) Fără a aduce atingere unei armonizări ulterioare, fiecare contract de asigurare se află exclusiv sub rezerva impozitelor indirecte și a taxelor parafiscale privind primele de asigurare din statul membru în care se află riscul sau este acoperit angajamentul.

Pentru aplicarea primului paragraf, bunurile mobile conținute într-un imobil situat pe teritoriul unui stat membru, cu excepția bunurilor în tranzit comercial, sunt considerate drept un risc situat în acest stat membru, chiar în cazul în care imobilul și conținutul său nu sunt acoperite de aceeași poliță de asigurare.

În cazul Spaniei un contract de asigurare este supus suprataxelor stabilite legal în beneficiul organizației spaniole „Consorcio de Compensación de Seguros” pentru îndeplinirea funcțiilor sale legate de compensarea pierderilor care rezultă din evenimentele extraordinare petrecute în statul membru în cauză.

▼B

(2) Legea care se aplică în cazul contractelor în temeiul articolului 178 din prezenta directivă și al Regulamentului (CE) nr. 593/2008 nu afectează regimul fiscal aplicabil.

(3) Fiecare stat membru aplică propriile dispoziții de drept intern întreprinderilor de asigurare care acoperă riscurile sau angajamente situate pe teritoriul său pentru măsuri de asigurare a colectării impozitelor indirecte și a taxelor parafiscale datorate în conformitate cu alineatul (1).

Subsecțiunea 2

Reasigurare

Articolul 158

Întreprinderi de reasigurare care nu respectă dispozițiile legale

(1) În cazul în care autoritățile de supraveghere ale unui stat membru constată că o întreprindere de reasigurare ce are o sucursală sau își desfășoară activitatea în temeiul libertății de a presta servicii pe teritoriul respectivului stat membru nu respectă normele de drept intern care îi sunt aplicabile, ele invită întreprinderea în cauză să pună capăt acestei situații ilegale. În paralel, autoritățile în cauză informează autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine cu privire la aceasta.

(2) În cazul în care, în ciuda măsurilor adoptate de autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine sau deoarece respectivele măsuri se dovedesc inadecvate, întreprinderea de reasigurare încalcă în continuare normele aplicabile în statul membru gazdă, autoritățile de supraveghere ale statului membru gazdă pot, după ce au informat autoritatea competentă a statului membru de origine, să adopte măsuri adecvate pentru a preveni sau sancționa noi nereguli, în măsura în care acest lucru este absolut necesar, împiedicând întreprinderea de reasigurare să încheie în continuare noi contracte de reasigurare pe teritoriul statului membru gazdă.

▼M5

De asemenea, autoritatea de supraveghere din statul membru de origine sau din statul membru gazdă poate adresa chestiunea AEAPO, solicitând asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În această situație, AEAPO poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv.

▼B

Statele membre se asigură că este posibil, pe teritoriul propriu, să se elibereze întreprinderilor de reasigurare documentele juridice necesare pentru respectivele măsuri.

(3) Orice măsură adoptată în conformitate cu alineatele (1) și (2) și care cuprinde sancțiuni sau restricții pentru desfășurarea activității de reasigurare trebuie motivată în mod corespunzător și notificată întreprinderii de reasigurare în cauză.

▼B

Secțiunea 4

Informații statistice

▼M5

Articolul 159

Informații statistice privind activitățile transfrontaliere

Fiecare întreprindere de asigurare informează autoritatea de supraveghere competentă din statul său membru de origine, separat pentru operațiunile desfășurate în temeiul dreptului de stabilire și al libertății de a presta servicii, cu privire la valoarea primelor, a daunelor și a comisioanelor, fără deducerea reasigurării, separat pentru fiecare stat membru și după cum urmează:

(a) pentru asigurări generale, defalcat pe linii de activitate în conformitate cu actul delegat relevant;

(b) pentru asigurări de viață, defalcat pe linii de activitate în conformitate cu actul delegat relevant.

În ceea ce privește partea A clasa 10 din anexa I, excluzând răspunderea transportatorului, întreprinderea în cauză informează autoritatea de supraveghere respectivă și cu privire la frecvența și costul mediu al daunelor.

Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine transmite informațiile menționate la primul și al doilea paragraf în termen rezonabil și sub formă agregată autorităților de supraveghere din fiecare stat membru implicat, la cererea acestora.

▼B

Secțiunea 5

Regimul contractelor sucursalelor în cadrul procedurilor de lichidare

Articolul 160

Lichidarea întreprinderilor de asigurare

În cazul în care o întreprindere de asigurare este lichidată, angajamentele care rezultă din contractele subscrise prin intermediul unei sucursale sau în baza libertății de a presta servicii sunt îndeplinite în mod similar cu cele care rezultă din restul contractelor de asigurare ale întreprinderii în cauză, fără deosebire de naționalitate în ceea ce privește asigurații și beneficiarii.

Articolul 161

Lichidarea întreprinderilor de reasigurare

În cazul în care o întreprindere de reasigurare este lichidată, angajamentele ce rezultă din contractele subscrise printr-o sucursală sau în temeiul libertății de a presta servicii sunt executate în același mod ca angajamentele ce rezultă din celelalte contracte de reasigurare ale respectivei întreprinderi.

▼B

CAPITOLUL IX

Sucursale stabilite în cadrul comunității și aparținând întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ale căror sedii centrale sunt situate în afara comunității

Secțiunea 1

Accesul la activitate

Articolul 162

Principii de autorizare și condiții

(1) Statele membre permit accesul la activitățile menționate la articolul 2 alineatul (1) primul paragraf oricărei întreprinderi cu sediul central în afara Comunității, sub rezerva unei autorizații.

(2) Un stat membru poate acorda o autorizație în cazul în care întreprinderea îndeplinește cel puțin următoarele condiții:

(a) să fie autorizată să desfășoare operațiunile de asigurare, în temeiul legislației interne de care aceasta depinde;

(b) să înființeze o sucursală pe teritoriul statului în care solicită autorizația;

(c) să se angajeze să stabilească la sediul sucursalei o contabilitate corespunzătoare activității pe care o desfășoară, precum și să țină toate documentele referitoare la activitatea sa;

(d) să desemneze un mandatar general, care trebuie autorizat de autoritatea de supraveghere;

(e) deține în statul membru în care solicită autorizația active egale cu cel puțin jumătate din pragul absolut prevăzut la articolul 129 alineatul (1) litera (d) cu privire la cerința de capital minim și depune o pătrime din acel prag absolut drept garanție;

(f) să se angajeze să acopere cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim în conformitate cu articolele 100 și 128;

(g) comunică numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea daunelor desemnat în fiecare dintre statele membre diferite de statul membru în care este cerută autorizarea în cazul în care riscurile care trebuie acoperite sunt clasificate la clasa 10 din anexa I partea A, cu excepția răspunderii transportatorului;

(h) să prezinte un plan de afaceri în conformitate cu articolul 163;

(i) îndeplinește cerințele de guvernanță enunțate în capitolul IV secțiunea 2;

(3) În sensul prezentului capitol, „sucursală” înseamnă orice prezență permanentă pe teritoriul unui stat membru a unei întreprinderi menționate la alineatul (1), care primește autorizare în acel stat membru și desfășoară o activitate de asigurare.

▼B

Articolul 163

Planul de afaceri al sucursalei

(1) Planul de afaceri al sucursalei menționat la articolul 160 alineatul (2) litera (h) conține următoarele:

(a) natura riscurilor sau a angajamentelor pe care întreprinderea își propune să le acopere;

(b) liniile directoare privind reasigurarea;

(c) estimări privind cerința viitoare de capital de solvabilitate, stabilită în capitolul VI secțiunea 4, pe baza uni bilanț previzional, precum și metoda de calcul utilizată pentru obținerea acestor estimări;

(d) estimări privind viitoarea cerință de capital minim, stabilită în capitolul VI secțiunea 5, pe baza uni bilanț previzional, precum și metoda de calcul utilizată pentru obținerea acestor estimări;

(e) situația fondurilor proprii eligibile și a fondurilor proprii de bază eligibile ale întreprinderii în raport cu cerința de capital de solvabilitate menționate în capitolul VI secțiunile 4 și 5;

(f) estimări ale costului pentru înființarea de servicii administrative și organizarea pentru asigurarea activității, a resurselor financiare destinate acoperirii costurilor în cauză și, în cazul în care riscurile care trebuie acoperite sunt clasificate în clasa 18 din anexa I partea A, resursele disponibile pentru acordarea de asistență;

(g) informații cu privire la structura sistemului de guvernanță.

(2) În plus față de cerințele stabilite la alineatul (1), planul de afaceri, include următoarele, pentru primele trei exerciții financiare:

(a) un bilanț previzional;

(b) estimări ale resurselor financiare destinate acoperirii rezervelor tehnice, a cerinței de capital minim și a cerinței de capital de solvabilitate;

(c) pentru asigurarea generală și:

(i) estimări ale cheltuielilor de gestionare, altele decât cele de instalare, în special cheltuielile generale curente și comisioanele;

(ii) estimări privind primele sau cotizațiile și cererile de despăgubire;

(d) pentru asigurările de viață, un plan care stabilește estimări detaliate privind veniturile și cheltuielile legate de activitatea directă, acceptările în reasigurare și cedările în reasigurare.

▼B

(3) În ceea ce privește asigurarea de viață, statele membre pot cere întreprinderilor de asigurare depunerea sistematică a unei notificări privind bazele tehnice utilizate la calcularea nivelului primelor și a rezervelor tehnice, fără ca această cerință să reprezinte o condiție prealabilă pentru ca o întreprindere de asigurare de viață să își desfășoare activitatea.

Articolul 164

Transferul de portofoliu

(1) În conformitate cu condițiile prevăzute în legislația națională, statele membre autorizează sucursalele înființate pe teritoriul lor și care intră în domeniul de aplicare al prezentului capitol să transfere întregile lor portofolii de contracte sau parte a acestora unei întreprinderi cesionare stabilită în același stat membru, în cazul în care autoritățile de supraveghere ale statului membru în cauză sau, după caz, ale statului membru menționat la articolul 167, certifică faptul că după preluarea transferului întreprinderea cesionară deține fondurile proprii eligibile necesare pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate menționată la articolul 100 primul paragraf.

(2) În condițiile prevăzute de legislația națională, statele membre autorizează sucursalele înființate pe teritoriul lor și reglementate de prezentul capitol să transfere, integral sau parțial, portofoliul lor de contracte unei întreprinderi de asigurare cu sediul central într-un alt stat membru, în cazul în care autoritățile de supraveghere din statul membru în cauză certifică faptul că întreprinderea cesionară are fondurile proprii eligibile necesare pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate menționată la articolul 100 primul paragraf, în cazul în care este luat în considerare transferul.

(3) În cazul în care în condițiile prevăzute de legislația națională, statul membru autorizează sucursalele înființate pe teritoriul său și reglementate de prezentul capitol să transfere, integral sau parțial, portofoliul lor de contracte unei sucursale reglementate de prezentul capitol înființată pe teritoriul altor state membre, se asigură că autoritățile de supraveghere din statul membru al întreprinderii cesionare sau, după caz, autoritățile de supraveghere din statul membru menționat la articolul 167 certifică următoarele:

(a) întreprinderea cesionară are fondurile proprii eligibile necesare pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate, în cazul în care este luat în considerare transferul;

(b) legislația statului membru al întreprinderii cesionare permite un astfel de transfer, și

(c) statul membru în cauză a fost de acord cu transferul.

(4) În cazurile menționate la alineatele (1) - (3), statul membru în care este situată sucursala cedentă autorizează transferul după ce obține acordul autorităților de supraveghere din statul membru al riscului sau în statul membru al angajamentului, în cazul în care acesta diferă de statul membru în este situată sucursala cedentă.

▼B

(5) Autoritățile de supraveghere din statul membru consultat transmit avizul sau acordul lor autorităților de supraveghere din statul membru de origine al sucursalei cedente în termen de trei luni de la primirea cererii. Absența vreunui răspuns de la autoritățile consultate în termenul în cauză se consideră echivalentul unui aviz favorabil sau al unui acord tacit.

(6) Transferul autorizat în conformitate cu prevederile de la alineatele (1)-(5) se publică în conformitate cu legislația națională din statul membru în care este situat riscul sau din statul membru al angajamentului.

Astfel de transferuri sunt automat opozabile deținătorilor de polițe de asigurare, asiguraților și altor persoane care au drepturi și obligații rezultate din contractele transferate.

Articolul 165

Rezerve tehnice

Statele membre impun întreprinderilor să constituie rezerve tehnice adecvate pentru a acoperi obligațiile de asigurare și de reasigurare asumate pe teritoriul lor, calculate în conformitate cu capitolul VI secțiunea 2. Statele membre impun întreprinderilor evaluarea activelor și pasivelor în conformitate cu capitolul VI secțiunea 1 și determinarea fondurilor proprii în conformitate cu capitolul VI secțiunea 3.

Articolul 166

Cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim

(1) Fiecare stat membru impune sucursalelor înființate pe teritoriul său o valoare a fondurilor proprii eligibile care constă în elementele menționate la articolul 98 alineatul (3).

Cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim se calculează în conformitate cu dispozițiile capitolului VI secțiunile 4 și 5;

Cu toate acestea, în scopul calculării cerinței de capital de solvabilitate și a cerinței de capital minim, se iau în considerare atât pentru asigurările generale, cât și pentru asigurările de viață, numai operațiunile desfășurate de sucursala în cauză.

(2) valoarea fondurilor proprii de bază eligibilă pentru a acoperi cerința de capital minim și pragul absolut al respectivei cerințe de capital minim se constituie în conformitate cu articolul 98 alineatul (4).

▼B

(3) Valoarea fondurilor proprii de bază eligibilă nu poate fi mai mică decât jumătate din pragul absolut prevăzut la articolul 129 alineatul (1) litera (d).

Garanția depusă în conformitate cu articolul 162 alineatul (2) litera (e) se ia în considerare în constituirea fondurilor proprii de bază eligibile destinate acoperirii cerinței de capital minim.

(4) Activele care reprezintă contrapartida cerinței de capital minim trebuie păstrate în statul membru în care se desfășoară activitățile până la valoarea cerinței de capital minim, iar surplusul în cadrul Comunității.

Articolul 167

Avantaje pentru întreprinderile autorizate în mai multe state membre

(1) Orice întreprindere care a solicitat sau a obținut o autorizație de la mai multe state membre poate solicita următoarele avantaje care pot fi acordate numai cumulativ:

(a) cerința de capital de solvabilitate menționată la articolul 166 se calculează în raport cu întreaga activitate pe care o desfășoară în cadrul Comunității;

(b) garanția cerută în conformitate cu articolul 162 alineatul (2) litera (e) se depune numai în unul dintre statele membre în cauză;

(c) activele care reprezintă cerința de capital minim sunt localizate, în conformitate cu articolul 134, în oricare dintre statele membre în care își desfășoară activitățile.

În cazurile menționate la primul paragraf litera (a), se iau în considerare numai operațiunile efectuate de toate sucursalele înființate în cadrul Comunității în scopul acestui calcul.

(2) Cererea de a beneficia de avantajele prevăzute la alineatul (1) se adresează autorităților de supraveghere ale statelor membre în cauză. Cererea trebuie să declare autoritatea statului membru care în viitor urmează să verifice solvabilitatea întregii activități a sucursalelor înființate în cadrul Comunității. Întreprinderea trebuie să își motiveze alegerea cu privire la autoritatea respectivă.

Garanția menționată la articolul 162 alineatul (2) litera (e) se depune în statul membru în cauză.

(3) Avantajele prevăzute la alineatul (1) se pot acorda numai cu acordul autorităților de supraveghere ale tuturor statelor membre în care solicitarea se depune.

Aceste avantaje produc efecte de la data la care autoritatea de control aleasă se angajează, față de celelalte autorități de control, să verifice solvabilitatea sucursalelor stabilite în interiorul Comunității pentru ansamblul operațiunilor lor.

▼B

Autoritatea de control selectată obține de la celelalte state membre informațiile necesare pentru a verifica solvabilitatea globală a sucursalelor stabilite pe teritoriul lor.

(4) La inițiativa unuia sau mai multor state membre în cauză, avantajele acordate în temeiul alineatelor (1), (2) și (3) sunt retrase simultan de toate statele membre în cauză.

Articolul 168

Informații contabile, prudențiale și statistice și întreprinderi în dificultate

În sensul prezentei secțiuni se aplică articolul 34, articolul 139 alineatul (3) și articolele 140 și 141.

În scopul aplicării articolelor 137-139 în cazul unei întreprinderi care beneficiază de avantajele prevăzute la articolul 167 alineatele (1), (2) și (3), autoritatea de supraveghere însărcinată cu verificarea solvabilității sucursalelor stabilite în interiorul Comunității pentru ansamblul operațiunilor lor se asimilează autorității de supraveghere a statului membru pe teritoriul căruia se află sediul central al unei întreprinderi stabilite în Comunitate.

Articolul 169

Separarea activităților de asigurare de viață și de asigurare generală

(1) Sucursalele menționate în prezenta secțiune nu pot desfășura simultan activități de asigurare de viață și asigurare generală în același stat membru.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) statele membre pot prevedea că sucursalele avute în vedere în prezenta secțiune, care la datele relevante menționate la articolul 73 alineatul (5) primul paragraf desfășurau ambele activități simultan într-un stat membru, pot continua acest lucru cu condiția ca fiecare activitate să fie gestionată separat, în conformitate cu articolul 74.

(3) Orice stat membru care, în conformitate cu articolul 73 alineatul (5) al doilea paragraf, cere întreprinderilor stabilite pe teritoriul său să înceteze desfășurarea simultană a activităților în care erau angajate la datele relevante menționate la articolul 73 alineatul (5) primul paragraf trebuie, de asemenea, să impună această cerință și în cazul sucursalelor menționate în prezenta secțiune, care sunt înființate pe teritoriul său și desfășoară simultan ambele activități pe teritoriul în cauză.

Statele membre pot prevedea că sucursalele menționate în prezenta secțiune, ale căror sedii centrale desfășoară simultan ambele activități și care la datele menționate la articolul 73 alineatul (5) primul paragraf desfășurau pe teritoriul unui stat membru numai activitățile de asigurare de viață, își pot continua activitatea acolo. În cazul în care întreprinderea dorește să desfășoare activitate de asigurare generală pe teritoriul în cauză, aceasta poate desfășura activitate de asigurare generală numai prin intermediul unei sucursale.

▼B

Articolul 170

Retragerea autorizației pentru întreprinderi autorizate în mai multe state membre

În cazul retragerii autorizației de către autoritatea menționată la articolul 167 alineatul (2), respectiva autoritate informează în acest sens autoritățile de supraveghere ale celorlalte state membre în care întreprinderea își desfășoară activitatea, iar respectivele autorități iau măsurile corespunzătoare.

În cazul în care respectiva decizie de retragere este motivată prin insuficiența solvabilității globale, astfel cum este stabilită de către statele membre care au aprobat solicitarea menționată la articolul 167, statele membre care și-au dat acest acord procedează, de asemenea, la retragerea autorizației lor.

Articolul 171

Acorduri cu țări terțe

Prin intermediul acordurilor încheiate în conformitate cu tratatul cu una sau mai multe țări terțe, Comunitatea poate aproba aplicarea de dispoziții diferite de cele prevăzute în prezenta secțiune, în scopul garantării că, pe baza condițiilor de reciprocitate, în statele membre există o protecție adecvată pentru deținători de polițe de asigurare și asigurați.

Secțiunea 2

Reasigurare

▼M5

Articolul 172

Echivalența cu privire la întreprinderile de reasigurare

(1) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează criteriile necesare pentru a evalua dacă regimul de solvabilitate al unei țări terțe care se aplică activităților de reasigurare ale întreprinderilor având sediul central în respectiva țară terță este echivalent regimului stabilit la titlul I.

(2) În cazul în care criteriile adoptate în conformitate cu alineatul (1) au fost îndeplinite de o țară terță, Comisia, în conformitate cu articolul 301a și asistată de AEAPO în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, poate adopta acte delegate pentru a determina dacă regimul de solvabilitate al țării terțe respective care se aplică activităților de reasigurare ale întreprinderilor având sediul central în țara terță respectivă este echivalent cu regimul stabilit la titlul I din prezenta directivă.

Respectivele acte delegate se revizuiesc în mod regulat pentru a se lua în considerare orice schimbare semnificativă adusă regimului de supraveghere stabilit la titlul I și regimului de supraveghere din țara terță.

AEAPO publică și actualizează pe site-ul său web o listă a tuturor țărilor terțe menționate la primul paragraf.

(3) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (2), regimul de solvabilitate al unei țări terțe a fost considerat echivalent cu regimul stabilit în prezenta directivă, contractele de reasigurare încheiate cu întreprinderile cu sediul central în țara terță respectivă sunt tratate în același mod ca și contractele de reasigurare încheiate cu o întreprindere care este autorizată în conformitate cu prezenta directivă.

▼**M5**

(4) Prin derogare de la alineatul (2) și chiar dacă criteriile specificate în conformitate cu alineatul (1) nu au fost îndeplinite, Comisia poate, pentru o perioadă limitată, în conformitate cu articolul 301a și asistată de AEAPO în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, să adopte acte delegate pentru a determina dacă regimul de solvabilitate al unei țări terțe aplicat activităților de reasigurare ale întreprinderilor care își au sediul central în țara terță respectivă este echivalent temporar cu regimul stabilit la titlul I, dacă țara terță respectivă a îndeplinit cel puțin următoarele criterii:

(a) și-a asumat față de Uniune angajamentul de a adapta și de a aplica un regim de solvabilitate care să poată fi considerat echivalent în conformitate cu alineatul (2) înainte de sfârșitul perioadei limitate și de a lua parte la procesul de evaluare a echivalenței;

(b) a elaborat un program de lucru pentru a îndeplini angajamentul menționat la litera (a);

(c) a alocat resurse suficiente pentru a îndeplini angajamentul menționat la litera (a);

(d) are un regim de solvabilitate bazat pe riscuri și stabilește cerințe de solvabilitate cantitative și calitative, precum și cerințe legate de raportarea și transparența în materie de supraveghere;

(e) a semnat acorduri scrise de colaborare și schimb de informații confidențiale, obținute în timpul supravegherii, cu AEAPO și cu autoritățile de supraveghere;

(f) are un sistem de supraveghere independent; și

(g) a instituit obligații privind secretul profesional pentru toate persoanele care acționează în numele autorităților sale de supraveghere, în special privind schimbul de informații cu AEAPO și cu autoritățile de supraveghere.

Orice act delegat privind echivalența temporară ține seama de rapoartele Comisiei elaborate în conformitate cu articolul 177 alineatul (2). Respectivele acte delegate se revizuiesc periodic, pe baza rapoartelor privind progresele înregistrate întocmite de țara terță în cauză, care sunt prezentate Comisiei și evaluate de aceasta în fiecare an. AEAPO asistă Comisia în ceea ce privește evaluarea rapoartelor respective privind progresele înregistrate.

AEAPO publică și actualizează pe site-ul său web o listă a tuturor țărilor terțe menționate la primul paragraf.

Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a aduce precizări suplimentare în legătură cu condițiile stabilite la primul paragraf.

(5) Perioada limitată menționată la alineatul (4) primul paragraf se încheie la 31 decembrie 2020 sau la data la care, în conformitate cu alineatul (2), regimul de supraveghere al țării terțe în cauză este considerat echivalent cu regimul stabilit la titlul I, dacă acest fapt are loc înainte de 1 ianuarie 2021.

Perioada respectivă poate fi prelungită cu cel mult un an, atunci când AEAPO și Comisia au nevoie de acest interval pentru a realiza evaluarea echivalenței în sensul alineatului (2).

▼M5

(6) Contractele de reasigurare încheiate cu întreprinderile care își au sediul central într-o țară terță al cărei regim de supraveghere a fost considerat echivalent temporar în conformitate cu alineatul (4) beneficiază de același tratament ca cel stabilit la alineatul (3). Articolul 173 se aplică și întreprinderilor de reasigurare care își au sediul central într-o țară terță al cărei regim de supraveghere a fost considerat echivalent temporar în conformitate cu alineatul (4).

▼B

Articolul 173

Interzicerea constituirii activelor ca garanții

Statele membre nu mențin și nici nu introduc, în scopul stabilirii rezervelor tehnice, sisteme de calcul al rezervelor brute care impun constituirea activelor ca garanții de acoperire a rezervelor pentru prime și pentru daune în curs, în cazul în care reasiguratorul este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare cu sediul central într-o țară terță al cărei regim de solvabilitate este considerat echivalent regimului stabilit de prezenta directivă în conformitate cu articolul 172.

Articolul 174

Principiul și condițiile de desfășurare a activității de reasigurare

Niciun stat membru nu aplică întreprinderilor de reasigurare din țări terțe care acced la activitate sau desfășoară activitatea de reasigurare pe teritoriul său, dispoziții care induc un tratament mai favorabil decât cel rezervat întreprinderilor de reasigurare cu sediul central pe propriul teritoriu.

Articolul 175

Acorduri cu țări terțe

(1) Comisia poate prezenta propuneri Consiliului în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe privind modalitățile de exercitare a supravegherii suplimentare în ceea ce privește:

(a) întreprinderile de reasigurare din țări terțe care desfășoară o activitate de reasigurare în Comunitate;

(b) întreprinderile de reasigurare din Comunitate care desfășoară o activitate de reasigurare într-o țară terță.

(2) Acordurile prevăzute la alineatul (1) vizează în special garantarea, sub rezerva echivalenței reglementării prudențiale, a accesului efectiv al întreprinderilor de reasigurare la piața fiecărei părți contractante, precum și a recunoașterii mutuale a normelor și practicilor prudențiale privind reasigurarea. Respectivele acorduri vizează, de asemenea, să permită:

(a) ca autoritățile de supraveghere ale statelor membre să obțină informațiile necesare pentru supravegherea întreprinderilor de reasigurare cu sediul central în Comunitate și care își desfășoară activitatea pe teritoriul țărilor terțe în cauză;

(b) ca autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe în cauză să obțină informațiile necesare pentru supravegherea întreprinderilor de reasigurare cu sediul central pe teritoriul lor și care își desfășoară activitatea în Comunitate.

▼B

(3) Fără a aduce atingere articolului 300 alineatele (1) și (2) din tratat, Comisia, asistată de Comitetul european pentru asigurări și pensii ocupaționale, examinează rezultatul negocierilor prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol și situația ce decurge din aceasta.

CAPITOLUL X

Filialele întreprinderilor de asigurare și de reasigurare reglementate de legislația unei țări terțe și achizițiunările de participații de către astfel de întreprinderi

▼M5

Articolul 176

Informații care trebuie comunicate Comisiei și AEAPO de către statele membre

Autoritățile de supraveghere din statele membre informează Comisia, AEAPO și autoritățile de supraveghere din celelalte state membre cu privire la orice autorizare a unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă aflate sub incidența legii unei țări terțe.

În aceste informații se menționează și structura grupului în cauză.

În cazul în care o întreprindere care se află sub incidența legii dintr-o țară terță achiziționează o participație într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare autorizată în Uniune, astfel încât această întreprindere de asigurare sau de reasigurare ar deveni o filială a respectivei întreprinderi de asigurare dintr-o țară terță, autoritățile de supraveghere din statul membru de origine informează Comisia, AEAPO și autoritățile de supraveghere din celelalte state membre.

▼B

Articolul 177

Tratamentul rezervat de țările terțe întreprinderilor de asigurare și de reasigurare comunitare

▼M5

(1) Statele membre informează Comisia și AEAPO cu privire la dificultățile de ordin general cu care se confruntă întreprinderile lor de asigurare sau de reasigurare pentru a se stabili și a opera într-o țară terță sau a-și desfășura activitatea într-o țară terță.

▼B

(2) Comisia transmite periodic Consiliului un raport de evaluare a tratamentului rezervat în țările terțe întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare autorizate în Comunitate, în ceea ce privește:

(a) stabilirea în țări terțe a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare autorizate în Comunitate;

(b) achiziția de participații în întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din aceste țări.

(c) desfășurarea activității de asigurare sau de reasigurare a acestora atunci când se stabilesc în țările terțe în cauză;

(d) furnizarea transfrontalieră de servicii de asigurare sau de reasigurare din Comunitate spre aceste țări.

Comisia transmite respectivul raport Consiliului, însoțit, după caz, de propuneri sau recomandări adecvate.

▼B

TITLUL II

DISPOZIȚII SPECIFICE PRIVIND ASIGURAREA ȘI REASIGURAREA

CAPITOLUL I

Legea și condițiile aplicabile contractelor de asigurare directă

Secțiunea 1

Legea aplicabilă

Articolul 178

Lege aplicabilă

Statele membre care nu sunt supuse aplicării Regulamentului (CE) nr. 593/2008 aplică dispozițiile respectivului regulament pentru a determina legea aplicabilă contractelor de asigurare care intră sub incidența articolului 7 din respectivul regulament.

Secțiunea 2

Asigurarea obligatorie

Articolul 179

Obligații conexe

(1) Întreprinderile de asigurare generală pot oferi și încheia contracte de asigurare obligatorie în condițiile enunțate în prezentul articol.

(2) În cazul în care un stat membru impune obligativitatea de a subscrie o asigurare, un contract de asigurare nu corespunde acestei obligații decât în cazul în care respectă dispozițiile speciale privind această asigurare, stabilite de acel stat membru.

(3) În cazul în care, într-un stat membru care impune o asigurare obligatorie, întreprinderii de asigurare i se cere să declare orice suspendare de garanție autorităților de supraveghere, această suspendare este opozabilă terților numai în condițiile prevăzute de acel stat membru.

(4) Fiecare stat membru comunică Comisiei riscurile pentru care legislația sa impune asigurarea obligatorie, indicând următoarele:

(a) dispozițiile speciale privind această asigurare;

(b) elementele care trebuie să figureze în atestarea pe care întreprinderea de asigurare generală trebuie să o dea asiguratului, în cazul în care acel stat membru solicită o dovadă care să stabilească faptul că asigurarea obligatorie a fost îndeplinită.

Statul membru poate solicita ca elementele menționate la primul paragraf litera (b) să includă o declarație a întreprinderii de asigurare potrivit căreia contractul este în conformitate cu dispozițiile speciale privind această asigurare.

▼B

Comisia publică elementele menționate la primul paragraf litera (b) în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Secțiunea 3

Interesul general

Articolul 180

Interesul general

Statul membru în care este situat riscul sau statul membru al angajamentului nu împiedică un titular de poliță de asigurare să încheie un contract cu o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu condițiile din articolul 14, atâta timp cât respectiva încheiere a contractului nu intră în conflict cu dispozițiile legale care protejează interesul general în statul membru în care este situat riscul sau în statul membru al angajamentului.

Secțiunea 4

Condițiile contractelor de asigurare și nivelul primelor

Articolul 181

Asigurare generală

(1) Statele membre nu solicită aprobarea prealabilă sau comunicarea sistematică a condițiilor generale sau speciale ale polițelor de asigurare, a nivelului primelor sau formularelor și altor documente imprimate pe care o întreprindere de asigurare își propune să le utilizeze în relațiile cu deținătorii de polițe de asigurare.

Statele membre poate solicita comunicarea nesistematică a acestor condiții și a celorlalte documente numai pentru a controla respectarea dispozițiilor de drept intern privind contractele de asigurare. Aceste solicitări nu pot constitui o condiție prealabilă pentru ca o întreprindere de asigurare să își desfășoare activitatea.

(2) Un stat membru care impune obligația de a subscrie o asigurare poate solicita întreprinderilor de asigurare să comunice autorității lor de supraveghere condițiile generale și speciale pentru astfel de asigurări înainte de utilizarea acestora.

(3) Statele membre pot menține sau introduce obligația de notificare prealabilă sau aprobare a majorărilor tarifelor propuse numai ca un element al unui sistem general de control al prețurilor.

Articolul 182

Asigurare de viață

Statele membre nu impun aprobarea prealabilă sau notificarea sistematică a condițiilor generale și speciale de asigurare, nivelul primelor, bazele tehnice utilizate în special la calcularea nivelului primelor și a rezervelor tehnice sau formulare și alte documente tipărite pe care o întreprindere de asigurare de viață intenționează să le folosească în relația sa cu deținătorii polițelor de asigurare.

▼B

Cu toate acestea, statul membru de origine poate solicita, în scopul verificării respectării dispozițiilor de drept intern referitoare la principiile actuariale, comunicarea sistematică a bazelor tehnice utilizate în special la calcularea nivelului primelor și a rezervelor tehnice. Aceste solicitări nu pot constitui o condiție prealabilă pentru ca o întreprindere de asigurare să își desfășoare activitatea.

Secțiunea 5

Informații pentru deținătorii de polițe de asigurare

Subsecțiunea 1

Asigurarea generală

Articolul 183

Informații generale pentru deținătorii de polițe de asigurare

(1) Înainte de încheierea contractului de asigurare generală, deținătorul de poliță de asigurare trebuie să fie informat de către întreprinderea de asigurare generală cu privire la următoarele:

(a) legea aplicabilă contractului, în cazul în care părțile nu au libertatea de alegere;

(b) faptul că părțile au libertatea de a alege legea aplicabilă și legea pe care asigurătorul își propune să o aleagă.

Întreprinderea de asigurare informează, de asemenea, deținătorul de poliță cu privire la dispozițiile privind examinarea contestațiilor deținătorilor de polițe în legătură cu contractul, inclusiv, după caz, cu privire la existența unei instanțe însărcinate cu examinarea contestațiilor, fără a aduce atingere dreptului deținătorului de poliță de asigurare de a intenta o acțiune în justiție.

(2) Obligațiile prevăzute la alineatul (1) se aplică numai în cazul în care deținătorul de poliță de asigurare este o persoană fizică.

(3) Modalitățile detaliate de aplicare a alineatelor (1) și (2) sunt stabilite de statul membru în care este situat riscul.

Articolul 184

Informații suplimentare pentru asigurarea generală oferite în conformitate cu dreptul de stabilire sau cu libertatea de a presta servicii

(1) În cazul în care o asigurare generală este oferită în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii, înaintea încheierii unui angajament, deținătorul de poliță de asigurare este informat asupra statului membru în care se află sediul central și, după caz, asupra sucursalei cu care va fi încheiat contractul.

În cazul în care sunt furnizate documente deținătorului de poliță de asigurare, acestea trebuie să includă informațiile prevăzute în primul paragraf.

Riscurile mari nu intră sub incidența obligațiilor prevăzute la primul și la al doilea paragraf.

(2) Contractul sau orice alt document care asigură acoperirea riscurilor, precum și oferta de asigurare în cazul în care este obligatorie pentru deținătorul de poliță de asigurare, indică adresa sediului central și, după caz, a sucursalei întreprinderii de asigurare generală care asigură acoperirea.

▼B

Statele membre pot solicita ca numele și adresa reprezentantului întreprinderii de asigurare generală menționate la articolul 148 alineatul (2) litera (a) să apară, de asemenea, în documentele menționate în primul paragraf al prezentului alineat.

Subsecțiunea 2

Asigurarea de viață

Articolul 185

Informații pentru deținătorii de polițe de asigurare

(1) Înainte de încheierea contractului de asigurare de viață, deținătorului de poliță de asigurare i se comunică cel puțin informațiile prevăzute la alineatele (2)-(4).

(2) Se comunică următoarele informații privind întreprinderea de asigurare de viață:

(a) numele întreprinderii și forma sa juridică;

(b) numele statului membru în care se află sediul central și, după caz, sucursala care încheie contractul;

(c) adresa sediului central și, după caz, a sucursalei care încheie contractul;

(d) o referință clară la raportul privind solvabilitatea și situația financiară, prevăzut la articolul 51, ce permite deținătorului poliței de asigurare un acces ușor la aceste informații.

(3) Se comunică următoarele informații privind angajamentul:

(a) definiția fiecărui beneficiu și a fiecărei opțiuni;

(b) durata contractului;

(c) metode de reziliere a contractului;

(d) metode de plată a primelor și durata plăților;

(e) metode de calculare și atribuire a participațiilor;

(f) indicarea valorilor de răscumpărare și a celor vărsate și măsura în care sunt garantate;

(g) informații privind primele pentru fiecare beneficiu, atât pentru cele principale, cât și pentru cele suplimentare, după caz;

(h) pentru polițele pe bază de unități, definiția unităților pe care sunt bazate beneficiile;

(i) indicarea naturii activelor care acoperă contracte cu capital variabil;

(j) modalități de exercitare a dreptului de reziliere;

(k) informații generale privind regimul fiscal care se aplică tipului de poliță;

(l) modalitățile de soluționare a reclamațiilor privind contractele, formulate de deținătorii polițelor de asigurare, asigurați sau beneficiarii contractelor, inclusiv, după caz, existența unui serviciu de contestații, fără a aduce atingere dreptului de a iniția procedurile judiciare;

▼B

(m) legea aplicabilă contractului în cazul în care părțile nu au dreptul de a alege sau, în care părțile au dreptul de a alege legea aplicabilă, legea pe care o propune asigurătorul.

(4) În plus, sunt furnizate informații specifice pentru a oferi o înțelegere adecvată a riscurilor pe care le implică contractul și pe care și le asumă deținătorul poliței de asigurare.

(5) Deținătorul poliței de asigurare este informat pe întreaga durată a contractului cu privire la următoarele informații:

(a) condițiile generale și speciale;

(b) numele întreprinderii de asigurare de viață, forma sa juridică, adresa sediului central și, după caz, a sucursalei care a încheiat contractul;

(c) toate informațiile enumerate la alineatul (3) literele (d)-(j), în cazul unei schimbări a condițiilor de asigurare sau a unei modificări a legislației aplicabile contractului;

(d) în fiecare an, informații privind situația participării la beneficii;

În cazul în care, în ceea ce privește o ofertă de asigurare de viață sau încheierea unui contract de asigurare de viață, asigurătorul prezintă cifre privind valoarea eventualelor plăți în afara plăților convenite prin contract și mai mari decât acestea din urmă, asigurătorul oferă deținătorului poliței un exemplu de calcul în care este prevăzută eventuala plată la scadență, aplicând baza de calcul a primelor și folosind trei rate diferite ale dobânzii. Aceasta nu se aplică asigurărilor temporare de viață și contractelor pe termen limitat. Asigurătorul informează deținătorul poliței într-un mod clar și cuprinzător că acest exemplu de calcul nu este decât aplicarea unui model de calcul bazat pe simple ipoteze și că deținătorul poliței nu poate deduce din acest exemplu de calcul niciun drept contractual;

În cazul asigurărilor cu participare la profit, asigurătorul informează anual și în scris deținătorul poliței cu privire la situația drepturilor sale, incluzând participarea la profit. În plus, în cazul în care asigurătorul prezintă cifre privind eventuala evoluție a participării la profit, asigurătorul informează deținătorul poliței cu privire la diferențele dintre evoluția reală și datele inițiale.

(6) Informațiile menționate la alineatele (2) - (5) sunt formulate în mod clar și exact, în scris, într-o limbă oficială a statului membru al angajamentului.

Cu toate acestea, aceste informații pot fi redactate într-o altă limbă în cazul în care asiguratul solicită și în care legislația statului membru permite acest lucru sau în cazul în care asiguratul este liber să aleagă legea aplicabilă.

(7) Statul membru al angajamentului poate cere întreprinderii de asigurare de viață să furnizeze informații suplimentare celor enumerate la alineatele (2) - (5) numai în cazul în care sunt necesare pentru ca deținătorul poliței de asigurare să înțeleagă exact elementele esențiale ale angajamentului.

(8) Modalitățile de aplicare a alineatelor (1)-(7) sunt stabilite de statul membru al angajamentului.

▼B

Articolul 186

Perioada de anulare

(1) Statele membre prevăd ca deținătorii de polițe de asigurare care încheie contracte individuale de asigurare de viață să dispună de o perioadă între 14 și 30 de zile de la data la care au fost informați de încheierea contractului în care să poată anula contractul în cauză.

Înaintarea unui preaviz de anulare de către deținătorii de polițe de asigurare îi eliberează pe aceștia de orice obligație viitoare care rezultă din contract.

Alte dispoziții legale și condițiile de anulare sunt determinate de legislația aplicabilă contractului, în special cu privire la modalitățile de informare a asiguratului în legătură cu încheierea contractului.

(2) Statele membre pot alege să nu aplice alineatul (1) în următoarele cazuri:

(a) în cazul în care contractul are o durată egală sau mai mică de șase luni;

(b) în cazul în care, datorită situației deținătorului poliței de asigurare sau condițiilor în care se încheie contractul, acesta nu are nevoie de protecție specială.

În cazul în care statele membre utilizează opțiunea prevăzută la primul paragraf, acestea specifică acest lucru în legislația lor.

CAPITOLUL II

Dispoziții specifice asigurării generale

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 187

Condițiile polițelor de asigurare

Condițiile generale și speciale ale polițelor nu includ condiții destinate să răspundă, într-un caz determinat, circumstanțelor speciale ale riscului care urmează să fie acoperit.

Articolul 188

Eliminarea monopolurilor

Statele membre se asigură că sunt eliminate monopolurile privind accesul la activitate pentru anumite clase de asigurări, acordate organismelor stabilite pe teritoriul lor și menționate la articolul 8.

Articolul 189

Participarea la fonduri naționale de garantare

Statele membre gazdă pot solicita întreprinderilor de asigurare generală să se afilieze și să participe, în aceleași condiții ca și întreprinderile de asigurare generală autorizate pe teritoriul lor, la orice sistem destinat să garanteze plata solicitărilor de despăgubire asiguraților și terților lezați.

▼B

Secțiunea 2

Coasigurarea comunitară

Articolul 190

Operațiunile de coasigurare comunitară

(1) Prezenta secțiune se aplică operațiunilor de coasigurare comunitară reprezentate de acele operațiuni de coasigurare comunitară care se referă la unul sau mai multe riscuri clasificate la clasele 3-16 din anexa I partea A și care îndeplinesc următoarele condiții:

(a) riscul este un risc mare;

(b) riscul este acoperit de mai multe întreprinderi de asigurare, în calitate de „coasigurător", una dintre acestea fiind asigurătorul principal, fără să existe o solidaritate între ele, prin intermediul unui contract unic, în schimbul unei prime globale și pentru aceeași perioadă;

(c) acest risc este situat în interiorul Comunității;

(d) pentru garantarea riscului, asigurătorul principal este considerat întreprinderea de asigurare care acoperă totalitatea riscului;

(e) cel puțin unul dintre coasigurători participă la contract prin sediul său central sau printr-o sucursală stabilită într-un alt stat membru decât cel al întreprinderii principale de asigurare;

(f) asigurătorul principal își asumă în totalitate rolul care îi revine în practicarea coasigurării și, în special, stabilește condițiile de asigurare și de tarifare.

(2) Articolele 147-152 se aplică numai asigurătorilor principali.

(3) Operațiunile de coasigurare care nu corespund condițiilor de la alineatul (1) se supun în continuare dispozițiilor prezentei directive, cu excepția celor care figurează în prezenta secțiune.

Articolul 191

Participarea la coasigurarea comunitară

Posibilitatea întreprinderilor de asigurare de a participa la o coasigurare comunitară nu este subordonată altor dispoziții decât celor ale prezentei secțiuni.

Articolul 192

Rezerve tehnice

Valoarea rezervelor tehnice este determinată de către diferiți coasigurători în conformitate cu normele stabilite de către statul membru de origine al acestora sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, potrivit practicilor din statul respectiv.

Cu toate acestea, rezervele tehnice sunt cel puțin egale cu cele stabilite de asigurătorul principal în conformitate cu normele statului membru de origine al acestuia.

▼B

Articolul 193

Date statistice

Statele membre de origine se asigură că coasigurătorii dispun de elementele statistice care evidențiază importanța operațiunilor de coasigurare comunitară la care participă, precum și statele membre în cauză.

Articolul 194

Regimul contractelor de coasigurare în cadrul procedurilor de lichidare

În cazul lichidării unei întreprinderi de asigurare, angajamentele care rezultă din participarea la un contract de coasigurare comunitară sunt executate în același mod ca și angajamentele care rezultă din celelalte contracte de asigurare ale acestei întreprinderi, fără deosebire în ceea ce privește naționalitatea asigurătorilor și naționalitatea sau cetățenia beneficiarilor.

Articolul 195

Schimbul de informații între autoritățile de supraveghere

În scopul punerii în aplicare a prezentei secțiuni, autoritățile de supraveghere ale statelor membre își comunică, în cadrul cooperării menționate în titlul I capitolul IV secțiunea 5, toate informațiile necesare.

Articolul 196

Cooperarea în ceea ce privește punerea în aplicare

Comisia și autoritățile de supraveghere ale statelor membre cooperează strâns pentru examinarea dificultăților care pot apărea în aplicarea prezentei secțiuni.

În cadrul respectivei cooperări, se analizează în special practicile care ar putea indica faptul că asigurătorul principal nu își asumă rolul care îi revine în practicarea coasigurării sau că riscurile nu implică în mod evident participarea mai multor asigurători la garantarea lor.

Secțiunea 3

Asistență

Articolul 197

Activități similare asistenței turistice

Statele membre pot supune dispozițiilor prezentei directive activitățile de asistență acordate persoanelor în dificultate în alte circumstanțe decât cele menționate la articolul 2 alineatul (2).

În cazul în care un stat membru face uz de această posibilitate, acesta asimilează activitățile menționate celor clasificate în clasa 18 din anexa I partea A.

Al doilea paragraf nu aduce atingere în niciun fel posibilităților de clasificare prevăzute în anexa I pentru activitățile aparținând în mod evident altor clase.

▼B

Secțiunea 4

Asigurarea de protecție juridică

Articolul 198

Domeniul de aplicare al prezentei secțiuni

(1) Prezenta secțiune se aplică asigurării de protecție juridică menționate la clasa 17 din anexa I partea A, prin care o întreprindere de asigurare se angajează, contra plății unei prime, să suporte cheltuielile procedurii judiciare și să furnizeze alte servicii legate direct de acoperirea dată de asigurare, în special cu scopul de a:

(a) compensa prejudiciul suferit de asigurat, printr-o soluționare pe căi amiabile sau printr-o procedură civilă sau penală;

(b) apăra sau reprezenta asiguratul în proceduri civile, penale, administrative sau de altă natură sau în legătură cu orice plângere împotriva acestuia.

(2) Prezenta secțiune nu se aplică în niciunul dintre următoarele cazuri:

(a) asigurării de protecție juridică, în cazul în care acest tip de asigurare privește litigiile sau riscurile care rezultă din sau sunt legate de utilizarea navelor maritime;

(b) activității desfășurate de o întreprindere de asigurare care asigură răspunderea civilă, în scopul de a apăra sau reprezenta asiguratul în orice anchetă sau proces, în cazul în care activitatea respectivă este desfășurată în același timp în propriul interes al respectivei întreprinderi de asigurare, în cadrul asigurării respective;

(c) în cazul în care un stat membru decide astfel, activității de asigurare de protecție juridică desfășurată de către un asigurător al asistenței care îndeplinește condițiile următoare:

(i) activitatea este desfășurată în alt stat membru decât cel în care este situată reședința obișnuită a asiguratului;

(ii) activitatea face parte dintr-un contract care acoperă numai asistența furnizată persoanelor aflate în dificultate în cursul deplasărilor, absențelor de la domiciliu sau de la reședința obișnuită.

În cazul menționat la primul paragraf litera (c), contractul precizează clar faptul că acoperirea în cauză se limitează la împrejurările menționate la litera respectivă și este auxiliară asistenței.

Articolul 199

Contracte separate

Garanția de protecție juridică trebuie să facă obiectul unui contract separat de cel întocmit pentru alte clase de asigurare sau al unui capitol separat al unei polițe unice, în care se precizează natura garanției de protecție juridică și, la cererea expresă a unui stat membru, valoarea primei corespunzătoare.

▼B

Articolul 200

Gestionarea daunelor

(1) Statul membru de origine se asigură că întreprinderile de asigurare adoptă, în conformitate cu opțiunea aleasă de statul membru sau la alegerea proprie, în cazul în care statul membru convine astfel, cel puțin una dintre metodele de gestionare a daunelor prevăzute la alineatele (2), (3) și (4).

Indiferent de soluția adoptată, interesul persoanelor cu asigurare de protecție juridică este considerat garantat într-o modalitate echivalentă, în conformitate cu prezenta secțiune.

(2) Întreprinderile de asigurare trebuie să se asigure că niciun membru al personalului care se ocupă cu gestionarea daunelor privind clasa de asigurare de protecție juridică sau cu consultanța juridică în legătură cu această gestionare nu desfășoară în paralel o activitate similară într-o altă întreprindere care are legături financiare, comerciale sau administrative cu prima întreprindere de asigurare și care practică una sau mai multe din celelalte clase de asigurare menționate în anexa I.

Întreprinderile de asigurări compozite se asigură ca niciun membru al personalului care se ocupă cu gestionarea daunelor privind clasa de asigurare de protecție juridică sau cu consultanța juridică în legătură cu această gestionare nu desfășoară în paralel o activitate similară pentru o altă clasă practicată de acestea.

(3) Întreprinderea de asigurare trebuie să încredințeze administrarea daunelor în legătură cu asigurarea de protecție juridică unei întreprinderi distincte din punct de vedere juridic. Întreprinderea respectivă trebuie să fie menționată în contractul sau capitolul separat descris la articolul 199.

În cazul în care întreprinderea de asigurare distinctă din punct de vedere juridic are legături cu o întreprindere de asigurare care practică una sau mai multe dintre clasele de asigurare descrise la partea A din anexa I, membrii personalului întreprinderii distincte din punct de vedere juridic care gestionează cererile de despăgubire sau care oferă consultanță juridică în legătură cu această gestionare nu pot desfășura în paralel aceeași activitate sau una similară la cealaltă întreprindere de asigurare. Statele membre pot impune aceleași cerințe membrilor organelor administrative, de conducere sau de control.

(4) Contractul stipulează faptul că persoanele asigurate pot apela la un avocat ales de respectivele persoane sau, în măsura în care legislația națională prevede astfel, la orice altă persoană care deține calificările corespunzătoare, din momentul în care aceștia au dreptul de a solicita daune asiguratorului lor în ceea ce privește contractul.

Articolul 201

Libertatea de a alege avocatul

(1) Orice contract de asigurare de protecție juridică prevede în mod explicit că:

(a) în cazul în care se face apel la un avocat sau la orice altă persoană cu calificare corespunzătoare potrivit legislației interne, pentru a apăra, reprezenta sau servi interesele persoanei asigurate în orice procedură judiciară sau administrativă, persoana asigurată are libertatea de a alege;

▼B

(b) persoanele asigurate au libertatea să aleagă un avocat sau, în cazul în care preferă în mod expres și în măsura în care o permite legislația națională, orice altă persoană cu calificările corespunzătoare, pentru a le servi interesele ori de câte ori survine un conflict de interese.

(2) În sensul prezentei secțiuni, „avocat” înseamnă orice persoană care are dreptul să desfășoare activități profesionale sub una din denumirile prevăzute în Directiva 77/249/CEE a Consiliului din 22 martie 1977 pentru a facilita exercitarea efectivă de către avocați a libertății de a presta servicii ([1]).

Articolul 202

Exceptarea de la libertatea de a alege avocatul

(1) Statele membre pot excepta asigurarea de protecție juridică de la dispozițiile articolului 201 alineatul (1), în cazul în care sunt întrunite următoarele condiții:

(a) asigurarea se limitează la cazurile care apar în urma utilizării vehiculelor rutiere pe teritoriul statului membru în cauză;

(b) asigurarea privește un contract de acordare de asistență în caz de accident sau defecțiune a unui vehicul rutier;

(c) nici întreprinderea de asigurare de protecție juridică, nici asigurătorul de asistență nu acoperă orice fel de răspundere;

(d) se adoptă măsuri corespunzătoare, astfel încât consultanța juridică și reprezentarea fiecărei părți într-un litigiu să se facă prin avocați total independenți, în cazul în care aceste părți sunt asigurate pentru protecție juridică de către aceeași întreprindere de asigurare.

(2) O exceptare acordată de în conformitate cu alineatul (1) nu afectează aplicarea articolului 200.

Articolul 203

Arbitrajul

Statele membre prevăd, în scopul rezolvării litigiilor între întreprinderea de asigurare de protecție juridică și asigurați și fără a aduce atingere oricărei căi de atac prevăzute de legislația națională, o procedură de arbitraj sau o altă procedură ce oferă garanții comparabile de obiectivitate.

Contractul de asigurare prevede dreptul asiguratului de a recurge la astfel de proceduri.

([1]) JO L 78, 26.3.1977, p. 17.

▼B

Articolul 204

Conflictul de interese

Ori de câte ori apare conflicte de interese sau neînțelegeri asupra rezolvării unui litigiu, asigurătorul de protecție juridică sau, după caz, departamentul de soluționare a daunelor trebuie să informeze asiguratul cu privire la dreptul menționat la articolul 201 alineatul (1) și la posibilitatea de a recurge la procedura menționată la articolul 203.

Articolul 205

Eliminarea specializării în asigurări de protecție juridică

Statele membre elimină toate dispozițiile care interzic unei întreprinderi de asigurare să desfășoare în paralel, pe teritoriul lor, asigurări de protecție juridică și alte clase de asigurare.

Secțiunea 5

Asigurarea de sănătate

Articolul 206

Asigurarea de sănătate ca alternativă la asigurările sociale

(1) Statele membre, în care contractele care acoperă riscurile din clasa 2 din anexa I partea A, se pot substitui parțial sau integral asigurării de sănătate furnizate de sistemul legal de asigurări sociale, pot solicita:

(a) respectarea prin contract a dispozițiilor legale speciale care protejează în acest stat membru interesul general pentru această clasă de asigurare;

(b) ca autorităților de supraveghere din statul membru în cauză să le fie comunicate condițiile generale și speciale pentru acest tip de asigurare, înainte de utilizarea lor.

(2) Statele membre pot solicita ca tehnica de asigurare de sănătate menționată la alineatul (1) să fie similară celei de asigurare de viață în cazul în care sunt îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:

(a) primele plătite sunt calculate pe bază de tabele de frecvență a bolilor și alte date statistice relevante, în cazul statului membru în care este situat riscul, în conformitate cu metodele matematice aplicate în domeniul asigurărilor;

(b) se constituie o rezervă de îmbătrânire;

(c) asigurătorul nu poate anula contractul decât pe o perioadă de timp stabilită de statul membru în care este situat riscul;

(d) contractul prevede posibilitatea de a crește primele sau de a reduce vărsământul, chiar și pentru contractele în curs;

(e) contractul prevede posibilitatea ca deținătorii de polițe de asigurare să schimbe contractul cu unul nou în conformitate cu alineatul (1), propus de aceeași întreprindere de asigurare sau aceeași sucursală și având în vedere drepturile pe care le-au dobândit.

▼B

În cazul menționat la primul paragraf litera (e) se ține seama de rezerva de îmbătrânire, iar o nouă examinare medicală nu poate fi cerută decât în caz de extindere a acoperirii.

Autoritățile de supraveghere din statul membru în cauză publică tabelele de frecvență a bolilor și alte date statistice relevante menționate la primul paragraf litera (a) și le transmit autorităților de supraveghere din statul membru de origine.

Primele trebuie să fie suficiente, conform unor principii de actuariat rezonabile, pentru a permite întreprinderilor de asigurare să îndeplinească toate angajamentele legate de elementele situației financiare. Statul membru de origine solicită ca baza tehnică de calculare a primelor să fie comunicată autorităților de supraveghere înainte ca produsul să fie oferit.

Al treilea și al patrulea paragraf se aplică, de asemenea, în cazul modificării contractelor în curs.

Secțiunea 6

Asigurarea pentru accidente de muncă

Articolul 207

Asigurarea obligatorie pentru accidente de muncă

Statele membre pot cere oricărei întreprinderi de asigurare care încheie asigurări obligatorii pentru accidente de muncă pe teritoriul lor, pe propriile riscuri, să respecte dispozițiile speciale prevăzute în legislația lor națională pentru această asigurare, cu excepția dispozițiilor privind supravegherea financiară, care țin de competența exclusivă a statului membru de origine.

CAPITOLUL III

Dispoziții specifice asigurării de viață

Articolul 208

Interzicerea cedării obligatorii a unei părți din subscriere

Statele membre nu solicită întreprinderilor de asigurare de viață să cedeze parte a subscrierii activităților enumerate în articolul 2 alineatul (3) uneia sau mai multor organizații desemnate în conformitate cu legislația națională.

Articolul 209

Primele pentru activități noi

Primele pentru activități noi trebuie să fie suficiente, în funcție de presupunerile actuariale rezonabile, pentru a permite întreprinderilor de asigurare de viață să își îndeplinească angajamentele și, în special, să constituie rezerve tehnice adecvate.

▼B

În acest scop, pot fi luate în considerare toate aspectele situației financiare a unei întreprinderi de asigurare de viață, fără ca aportul din resurse, altele decât primele, și venitul câștigat să fie sistematice și permanente, astfel încât să pericliteze pe termen lung solvabilitatea întreprinderii în cauză.

CAPITOLUL IV

Norme specifice reasigurării

Articolul 210

Reasigurarea finită

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare care încheie contracte de reasigurare finită sau care desfășoară activități de reasigurare finită sunt în măsură să identifice, să măsoare, să monitorizeze, să gestioneze, să controleze și să semnaleze, în mod corespunzător, riscurile care decurg din respectivele contracte sau activități.

▼M5

(2) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a, precizând dispozițiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol în ceea ce privește monitorizarea, administrarea și controlul riscurilor care decurg din activități de reasigurare finită.

▼B

(3) În sensul alineatelor (1) și (2), reasigurare finită înseamnă reasigurare în cadrul căreia pierderea potențială maximă, exprimată drept riscul economic maxim transferat, care decurge dintr-un transfer semnificativ atât al riscului de subscriere, cât și al riscului sincronizării, depășește prima pe întreaga durată a contractului, pentru un cuantum limitat, însă important, în combinație cu cel puțin una dintre următoarele caracteristici:

(a) luarea în considerare explicită și materială a valorii în timp a banilor;

(b) dispoziții contractuale destinate să atenueze în timp balanța economică a relațiilor dintre părți, astfel încât să atingă un nivel țintă de transfer al riscului.

Articolul 211

Vehicule investiționale

(1) Statele membre autorizează stabilirea pe teritoriul lor a unor vehicule investiționale, sub rezerva autorizării prealabile de către autoritățile de supraveghere.

▼M5

(2) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează următoarele criterii conform cărora autoritățile de supraveghere acordă o aprobare:

(a) sfera de aplicare a autorizației;

(b) condiții obligatorii care trebuie incluse în toate contractele încheiate;

(c) cerințe de competență și onorabilitate menționate la articolul 42 pentru persoanele care gestionează vehiculul investițional;

(d) cerințe de competență și onorabilitate pentru acționarii și asociații care dețin o participație calificată în vehiculul investițional;

▼M5

(e) proceduri administrative și contabile solide, mecanisme de control intern adecvate și cerințe în materie de management al riscurilor;

(f) cerințe în domeniul contabil, prudențial și al informațiilor statistice;

(g) cerințe de solvabilitate.

(2a) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a articolului 211 alineatele (1) și (2), AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile pentru aprobarea de către autoritățile de supraveghere a înființării de vehicule investiționale, precum și la formatele și machetele care trebuie folosite în sensul alineatului (2) litera (f).

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 31 octombrie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(2b) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a articolului 211 alineatele (1) și (2), AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind procedurile pentru cooperarea și schimbul de informații între autoritățile de supraveghere, în cazul în care vehiculul investițional care preia riscuri de la o întreprindere de asigurare sau de reasigurare își are sediul în alt stat membru decât cel în care este autorizată întreprinderea de asigurare sau de reasigurare.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(3) Vehiculele investiționale autorizate înainte de 31 decembrie 2015 intră sub incidența legislației statului membru care le-a autorizat. Cu toate acestea, orice nouă activitate inițiată de un astfel de vehicul investițional după această dată intră sub incidența alineatelor (1), (2) și (2a).

▼B

TITLUL III

SUPRAVEGHEREA ÎNTREPRINDERILOR DE ASIGURARE ȘI DE REASIGURARE CARE FAC PARTE DINTR-UN GRUP

CAPITOLUL I

Supravegherea la nivel de grup: definiții, cazuri de aplicare, domeniu de aplicare și niveluri

Secțiunea 1

Definiții

Articolul 212

Definiții

(1) În sensul prezentului titlu, se aplică următoarele definiții:

(a) „întreprindere participativă” înseamnă o întreprindere care este fie o întreprindere-mamă, fie o altă întreprindere care deține o participație sau o întreprindere legată de o altă întreprindere printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

▼B

(b) „întreprindere afiliată” înseamnă o întreprindere care este fie o filială, fie o altă întreprindere în care se deține o participație sau o întreprindere legată de o altă întreprindere printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

(c) „grup” înseamnă un grup de întreprinderi care:

(i) se compune dintr-o întreprindere participativă, din filialele acesteia și din entitățile în care respectiva întreprindere participativă sau filialele acesteia dețin o participație, precum și din întreprinderile legate între ele printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE; sau

(ii) se bazează pe stabilirea, contractuală sau de altă natură, a unor relații financiare puternice și durabile între întreprinderile respective și care poate cuprinde asociații mutuale sau de tip mutual, cu condiția ca:

— una dintre aceste întreprinderi să desfășoare efectiv, printr-o coordonare centralizată, o influență dominantă asupra deciziilor, inclusiv asupra deciziilor financiare, ale celorlalte întreprinderi care fac parte din grup; și

— stabilirea și dizolvarea acestor relații, în sensul acestui titlu, să facă obiectul aprobării prealabile a supraveghetorului grupului;

și în care întreprinderea care asigură coordonarea centralizată este considerată întreprinderea-mamă, iar celelalte întreprinderi sunt considerate filiale;

(d) „supraveghetorul grupului” înseamnă autoritatea de supraveghere responsabilă de supravegherea unui grup, determinată în conformitate cu articolul 247;

▼M5

(e) „colegiul supraveghetorilor” înseamnă o structură permanentă, dar flexibilă, de cooperare, coordonare și facilitare a procesului decizional legat de supravegherea unui grup;

▼M1

(f) „holding de asigurare” înseamnă o întreprindere mamă care nu este un holding financiar mixt și a cărei principală activitate constă în dobândirea și deținerea unor participații în filiale, aceste filiale fiind, exclusiv sau majoritar, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe, cel puțin una dintre aceste filiale fiind o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

▼M1

(g) „holding mixt de asigurare” înseamnă o întreprindere mamă, alta decât o întreprindere de asigurare, decât o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, decât o întreprindere de reasigurare, decât o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, decât un holding de asigurare sau un holding financiar mixt, care numără printre filialele sale cel puțin o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

(h) „holding financiar mixt” înseamnă un holding financiar mixt în sensul definiției de la articolul 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE.

▼B

(2) De asemenea, în sensul prezentului titlu, autoritățile de supraveghere consideră drept întreprindere-mamă orice întreprindere care, în opinia respectivelor autorități de supraveghere, exercită în mod efectiv o influență dominantă asupra altei întreprinderi.

De asemenea, autoritățile de supraveghere consideră drept întreprindere filială orice întreprindere asupra căreia, în opinia respectivelor autorități de supraveghere, o întreprindere-mamă exercită în mod efectiv o influență dominantă.

De asemenea, autoritățile de supraveghere consideră drept participație deținerea, directă sau indirectă, de drepturi de vot sau de capital într-o întreprindere asupra căreia, în opinia respectivelor autorități de supraveghere, se exercită în mod efectiv o influență semnificativă.

Secțiunea 2

Cazuri de aplicare și domeniu de aplicare

Articolul 213

Cazuri de aplicare a supravegherii la nivel de grup

(1) Statele membre prevăd supravegherea, la nivelul grupului, a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup, în conformitate cu prezentul titlu.

Dispozițiile prezentei directive, care stabilesc normele de supraveghere a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare luate în considerare separat, continuă să se aplice acestor întreprinderi, cu excepția cazurilor în care există dispoziții contrare în prezentul titlu.

▼M1

(2) Statele membre se asigură că supravegherea la nivelul grupului se aplică:

(a) întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt întreprinderi participative în cel puțin o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu articolele 218-258;

(b) întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt cu sediul social în Uniune, în conformitate cu articolele 218-258;

(c) întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt cu sediul social într-o țară terță sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu articolele 260-263;

▼M1

(d) întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding mixt de asigurare, în conformitate cu articolul 265.

(3) În cazurile menționate la alineatul (2) literele (a) și (b), atunci când întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt cu sediul social în Uniune este fie o întreprindere afiliată unei entități reglementate sau unui holding financiar mixt, fie este ea însăși (el însuși) o astfel de entitate sau un astfel de holding care face obiectul unei supravegheri suplimentare în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE, supraveghetorul grupului poate decide, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate, să nu efectueze supravegherea concentrării riscurilor menționată la articolul 244 din prezenta directivă și/sau supravegherea tranzacțiilor intragrup menționată la articolul 245 din prezenta directivă la nivelul respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative sau al holdingului de asigurare sau al holdingului financiar mixt.

(4) În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2002/87/CE, în special în ceea ce privește supravegherea în funcție de riscuri, supraveghetorul grupului, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere implicate, poate decide să aplice doar dispozițiile relevante din Directiva 2002/87/CE respectivului holding financiar mixt.

(5) În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2006/48/CE, în special în ceea ce privește supravegherea în funcție de riscuri, supraveghetorul grupului, de comun acord cu autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată în sectorul bancar și în sectorul serviciilor de investiții, poate decide să aplice numai dispozițiile din directivă privind sectorul cel mai important, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE.

(6) Supraveghetorul grupului informează Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului [1] (ABE) și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului [2] (AEAPO) cu privire la deciziile adoptate în temeiul alineatelor (4) și (5). ABE, AEAPO și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 [3] (AEVMP), elaborează, prin intermediul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere (Comitetul comun), orientări generale menite să asigure convergența practicilor de supraveghere și elaborează un proiect de standarde tehnice de reglementare, pe care îl înaintează Comisiei în termen de trei ani de la adoptarea orientărilor generale.

[1] JO L 331, 15.12.2010, p. 12.
[2] JO L 331, 15.12.2010, p. 48.
[3] JO L 331, 15.12.2010, p. 84.

▼M1

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼B

Articolul 214

Domeniul de aplicare a supravegherii la nivel de grup

▼M1

(1) Exercitarea supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 nu implică obligația ca autoritățile de supraveghere să aibă un rol de supraveghere în raport cu o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, un holding de asigurare, un holding financiar mixt sau un holding mixt de asigurare luate în considerare separat, fără a aduce atingere articolului 257 în ceea ce privește holdingurile de asigurare sau holdingurile financiare mixte.

▼B

(2) În fiecare caz în parte, supraveghetorul grupului poate decide să nu includă o întreprindere în supravegherea la nivel de grup menționată la articolul 213 în cazul în care:

(a) întreprinderea este stabilită într-o țară terță în care există obstacole juridice în calea transferului informațiilor necesare, fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 229;

(b) întreprinderea care ar trebui inclusă prezintă un interes neglijabil în raport cu obiectivele supravegherii la nivel de grup; sau

(c) includerea respectivei întreprinderi ar fi inadecvată sau de natură să inducă în eroare în raport cu obiectivele supravegherii la nivel de grup.

Cu toate acestea, în cazul în care mai multe întreprinderi din același grup, luate în considerare separat, pot fi excluse în temeiul primului paragraf litera (b), acestea trebuie totuși incluse dacă, în mod colectiv, prezintă un interes care nu este neglijabil.

Atunci când supraveghetorul grupului consideră că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare nu ar trebui să fie inclusă în supravegherea la nivel de grup prevăzută la primul paragraf litera (b) sau (c), acesta consultă celelalte autorități de supraveghere interesate înainte de a lua o decizie.

Atunci când, într-un caz prevăzut la primul paragraf literele (b) sau (c), supraveghetorul grupului nu include o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în supravegherea la nivel de grup, autoritățile de supraveghere din statul membru în care este stabilită respectiva întreprindere pot solicita întreprinderii care se află în fruntea grupului orice informații care pot facilita supravegherea de către aceste autorități a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare vizate.

▼B

Secțiunea 3

Niveluri

Articolul 215

Ultima întreprindere-mamă la nivel comunitar

▼M1

(1) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, în sensul dispozițiilor de la articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b), este la rândul său o filială a unei alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau a unui alt holding de asigurare sau a unui alt holding financiar mixt cu sediul social în Uniune, articolele 218-258 se aplică doar la nivelul principalei întreprinderi mamă de asigurare sau de reasigurare, al principalului holding mamă de asigurare sau al principalului holding mamă financiar mixt cu sediul social în Uniune.

(2) În cazul în care principala întreprindere mamă de asigurare sau de reasigurare sau principalul holding mamă de asigurare sau principalul holding mamă financiar mixt cu sediul social în Uniune, în sensul dispozițiilor de la alineatul (1), este o filială a unei întreprinderi care face obiectul unei supravegheri suplimentare în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE, supraveghetorul grupului poate decide, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate, să nu efectueze supravegherea concentrării riscurilor menționată la articolul 244 și/sau supravegherea tranzacțiilor efectuate în interiorul grupului menționată la articolul 245 la nivelul principalei întreprinderi mamă în cauză sau al holdingului principal în cauză.

▼B

Articolul 216

Ultima întreprindere-mamă la nivel național

▼M1

(1) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt cu sediul social în Uniune, în sensul dispozițiilor de la articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b), nu are sediul social în același stat membru ca principala întreprindere mamă de la nivelul Uniunii menționată la articolul 215, statele membre pot autoriza autoritățile lor de supraveghere să decidă, după consultarea supraveghetorului grupului și a principalei întreprinderi mamă de la nivelul Uniunii în cauză, să supună supravegherii la nivel de grup principala întreprindere mamă de asigurare sau de reasigurare, principalul holding mamă de asigurare sau principalul holding mamă financiar mixt de la nivel național.

▼M5

Într-un astfel de caz, autoritatea de supraveghere își motivează decizia atât față de supraveghetorul grupului, cât și față de întreprinderea-mamă ultimă la nivelul Uniunii. Supraveghetorul grupului informează colegiul supraveghetorilor în conformitate cu articolul 248 alineatul (1) litera (a).

Articolele 218-258 se aplică *mutatis mutandis*, sub rezerva alineatelor (2)-(6) de la prezentul articol.

▼B

(2) Autoritatea de supraveghere poate limita supravegherea la nivel de grup a ultimei întreprinderi-mamă la nivel național la una sau mai multe secțiuni ale capitolului II.

(3) În cazul în care autoritatea de supraveghere decide să aplice dispozițiile capitolului II secțiunea 1 ultimei întreprinderi-mamă la nivel național, alegerea metodei efectuată în conformitate cu articolul 220 de către supraveghetorul grupului în ceea ce privește ultima întreprindere-mamă la nivel comunitar menționată la articolul 215 este considerată determinantă și este aplicată de către autoritatea de supraveghere din statul membru în cauză.

(4) În cazul în care autoritatea de supraveghere decide să aplice dispozițiile capitolului II secțiunea 1 ultimei întreprinderi-mamă la nivel național și în cazul în care ultima întreprindere-mamă la nivel comunitar menționată la articolul 215 a obținut, în conformitate cu articolul 231 sau cu articolul 233 alineatul (5), permisiunea de a calcula, pe baza unui model intern, cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup și cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte din grup, această decizie este considerată determinantă și este aplicată de către autoritatea de supraveghere din statul membru în cauză.

Într-o astfel de situație, în cazul în care autoritatea de supraveghere consideră că profilul de risc al ultimei întreprinderi-mamă la nivel național se abate în mod semnificativ de la modelul intern aprobat la nivel comunitar și atât timp cât întreprinderea în cauză nu răspunde în mod adecvat preocupărilor autorității de supraveghere, respectiva autoritate de supraveghere poate decide să impună, ca urmare a aplicării acestui model, o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate a grupului din care face parte întreprinderea în cauză sau, în împrejurări excepționale în care această majorare de capital ar fi inadecvată, poate să solicite întreprinderii în cauză să calculeze cerința de capital de solvabilitate a grupului din care face parte pe baza formulei standard.

▼M5

Autoritatea de supraveghere motivează aceste decizii atât față de întreprindere, cât și față de supraveghetorul grupului. Supraveghetorul grupului informează colegiul supraveghetorilor în conformitate cu articolul 248 alineatul (1) litera (a).

▼B

(5) În cazul în care autoritatea de supraveghere decide să aplice dispozițiile capitolului II secțiunea 1 ultimei întreprinderi-mamă la nivel național, întreprinderea în cauză nu este autorizată să solicite, în conformitate cu articolul 236 sau cu articolul 243 permisiunea de a supune oricare dintre filialele sale dispozițiilor articolelor 238 și 239.

(6) În cazul în care statele membre autorizează autoritățile lor de supraveghere să ia decizia menționată la alineatul (1), aceste autorități de supraveghere prevăd că nicio astfel de decizie nu poate fi luată sau menținută în cazul în care ultima întreprindere-mamă la nivel național este o filială a ultimei întreprinderi-mamă la nivel comunitar menționate la articolul 215, iar aceasta din urmă a obținut, în conformitate cu articolul 237 sau cu articolul 243 permisiunea ca filiala în cauză să fie supusă dispozițiilor articolelor 238 și 239.

▼M5

(7) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a preciza circumstanțele în care se poate lua decizia menționată la alineatul (1) de la prezentul articol.

▼B

Articolul 217

Întreprinderea-mamă care acoperă mai multe state membre

(1) În cazul în care statele membre autorizează autoritățile lor de supraveghere să ia decizia menționată la articolul 216, acestea le autorizează, de asemenea, să decidă încheierea unui acord cu autoritățile de supraveghere din alte state membre în care este prezentă o altă ultimă întreprindere-mamă la nivel național afiliată, în scopul de a efectua supravegherea grupului la nivelul unui subgrup care acoperă mai multe state membre.

În cazul în care autoritățile de supraveghere în cauză au încheiat un acord, astfel cum se menționează la primul paragraf, supravegherea unui grup nu poate fi efectuată la nivelul niciunei ultime întreprinderi-mamă, menționate la articolul 216, care este prezentă în state membre diferite de statul membru în care se situează subgrupul menționat la primul paragraf al prezentului alineat.

▼M5

Într-un astfel de caz, autoritățile de supraveghere își motivează acordul atât față de supraveghetorul grupului, cât și față de întreprinderea-mamă ultimă de la nivelul Uniunii. Supraveghetorul grupului informează colegiul supraveghetorilor în conformitate cu articolul 248 alineatul (1) litera (a).

▼B

(2) Articolul 216 alineatele (2)-(6) se aplică prin analogie.

▼M5

(3) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a preciza circumstanțele în care se poate lua decizia menționată la alineatul (1) de la prezentul articol.

▼B

CAPITOLUL II

Situația financiară

Secțiunea 1

Solvabilitatea la nivel de grup

Subsecțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 218

Supravegherea solvabilității la nivel de grup

(1) Supravegherea solvabilității la nivel de grup se exercită în conformitate cu alineatele (2) și (3) din prezentul articol, cu articolul 246 și cu capitolul III.

▼B

(2) În cazul menționat la articolul 213 alineatul (2) litera (a), statele membre solicită întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare participative să se asigure că grupul dispune în permanență de fonduri proprii eligibile cel puțin egale cu cerința de capital de solvabilitate a grupului calculată în conformitate cu subsecțiunile 2, 3 și 4.

(3) În cazul menționat la articolul 213 alineatul (2) litera (b), statele membre solicită întreprinderilor de asigurare și de reasigurare dintr-un grup să se asigure că grupul dispune în permanență de fonduri proprii eligibile cel puțin egale cu cerința de capital de solvabilitate a grupului calculată în conformitate cu subsecțiunea 5.

(4) Cerințele menționate la alineatele (2) și (3) sunt supuse procesului de supraveghere efectuat de către supraveghetorul grupului în conformitate cu capitolul III. Articolul 136 și articolul 138 alineatele (1)-(4) se aplică prin analogie.

(5) De îndată ce întreprinderea participativă observă și informează supraveghetorul grupului că cerința de capital de solvabilitate al grupului nu mai este respectată sau că există riscul nerespectării în următoarele trei luni, supraveghetorul grupului informează celelalte autorități de supraveghere din cadrul colegiului, care analizează situația grupului.

▼M1

Articolul 219

Frecvența calculelor

(1) Supraveghetorul grupului se asigură că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt realizează cel puțin o dată pe an calculele menționate la articolul 218 alineatele (2) și (3).

Datele relevante acestui calcul și rezultatele sale sunt transmise supraveghetorului grupului de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau, în cazul în care grupul nu are la conducere o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, de către holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt sau de către întreprinderea din cadrul grupului desemnată de supraveghetorul grupului după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului însuși.

(2) Întreprinderea de asigurare, întreprinderea de reasigurare, holdingul de asigurare și holdingul financiar mixt monitorizează în permanență cerința de capital de solvabilitate a grupului. În cazul în care profilul de risc al grupului se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza cerinței de capital de solvabilitate a grupului comunicate ultima dată, cerința de capital de solvabilitate a grupului este recalculată fără întârziere și este comunicată supraveghetorului grupului.

În cazul în care există elemente care sugerează că profilul de risc al grupului s-a modificat în mod semnificativ de la data la care s-a comunicat ultima dată cerința de capital de solvabilitate a grupului, supraveghetorul grupului poate solicita o recalculare a cerinței de capital de solvabilitate a grupului.

▼B

Subsecțiunea 2

Alegerea metodei de calcul și principii generale

Articolul 220

Alegerea metodei

(1) Calculul solvabilității la nivel de grup a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare menționate la articolul 213 alineatul (2) litera (a) se efectuează pe baza principiilor tehnice și a uneia dintre metodele enunțate la articolele 221-233.

(2) Statele membre prevăd că solvabilitatea la nivel de grup a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare menționate la articolul 213 alineatul (2) litera (a) se calculează după metoda 1, prevăzută la articolele 230-232.

Cu toate acestea, statele membre autorizează autoritățile lor de supraveghere, în cazul în care acestea își asumă rolul de supraveghetor de grup în raport cu un anumit grup, să decidă, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului însuși, aplicarea la respectivul grup a metodei 2, prevăzută la articolele 233 și 234 sau a unei combinații între metodele 1 și 2, dacă aplicarea exclusivă a metodei 1 ar fi inadecvată.

Articolul 221

Includerea cotei proporționale

(1) Calculul solvabilității la nivel de grup ține seama de cota proporțională deținută de întreprinderea participativă în întreprinderile sale afiliate.

În sensul primului paragraf, cota proporțională include oricare dintre următoarele:

(a) în cazul în care se utilizează metoda 1, procentele folosite pentru stabilirea conturilor consolidate;

(b) în cazul în care se utilizează metoda 2, partea de capital subscris deținută, direct sau indirect, de către întreprinderea participativă.

Cu toate acestea, indiferent de metoda utilizată, în cazul în care întreprinderea afiliată este o întreprindere filială și nu dispune de suficiente fonduri proprii eligibile pentru a-și acoperi cerința de capital de solvabilitate, se ia în considerare deficitul de solvabilitate total al filialei.

În cazul în care, în opinia autorităților de supraveghere, răspunderea întreprinderii-mamă care deține o parte din capital se limitează strict la acea cotă de capital, supraveghetorul grupului poate permite, cu toate acestea, ca deficitul de solvabilitate al întreprinderii filiale să fie luat în considerare pe o bază proporțională.

▼B

(2) După consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului însuși, supraveghetorul grupului determină cota proporțională care se ia în considerare în cazurile următoare:

(a) în cazul în care nu există nu există legături de capital între anumite întreprinderi dintr-un grup;

(b) în cazul în care o autoritate de supraveghere consideră drept participație deținerea, directă sau indirectă, de drepturi de vot sau de capital într-o întreprindere deoarece, în opinia sa, asupra întreprinderii în cauză se exercită în mod efectiv o influență semnificativă;

(c) în cazul în care o autoritate de supraveghere consideră că o întreprindere este întreprinderea-mamă a altei întreprinderi, deoarece în opinia autorității de supraveghere aceasta exercită efectiv o influență dominantă asupra celei din urmă.

Articolul 222

Eliminarea dublei utilizări a fondurilor proprii eligibile

(1) Se interzice dubla utilizare a fondurilor proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate între diferite întreprinderi de asigurare sau de reasigurare luate în considerare la acest calcul.

În acest scop, la calcularea solvabilității la nivel de grup și în cazul în care metodele descrise în subsecțiunea 4 nu prevăd acest lucru, se exclud următoarele valori:

(a) valoarea oricărui activ al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative care reprezintă finanțarea fondurilor proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a uneia dintre întreprinderile sale de asigurare sau de reasigurare afiliate;

(b) valoarea oricărui activ al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative care reprezintă finanțarea fondurilor proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a respectivei întreprinderi sale de asigurare sau de reasigurare participative;

(c) valoarea oricărui activ al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative care reprezintă finanțarea fondurilor proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a oricărei alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), elementele următoare pot fi luate în calcul numai în măsura în care sunt eligibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii afiliate în cauză:

(a) fondurile surplus care intră sub incidența articolului 91 alineatul (2) ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare de viață afiliată întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative pentru care se calculează solvabilitatea la nivel de grup;

▼B

(b) orice parte subscrisă, dar nevărsată, din capitalul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliată întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative pentru care se calculează solvabilitatea la nivel de grup.

Cu toate acestea, se exclud, în orice caz, din calcul următoarele elemente:

(i) orice parte subscrisă, dar nevărsată, din capital care reprezintă o obligație potențială a întreprinderii participative;

(ii) orice parte subscrisă, dar nevărsată, din capitalul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative care reprezintă o obligație potențială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate;

(iii) orice parte subscrisă, dar nevărsată, din capitalul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate care reprezintă o obligație potențială a unei alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate aceleiași întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative;

(3) În cazul în care autoritățile de supraveghere consideră că anumite fonduri proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate, altele decât cele menționate la alineatul (2), nu pot fi disponibile în mod efectiv pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative pentru care se calculează solvabilitatea la nivel de grup, aceste fonduri proprii pot fi incluse în calcul numai în măsura în care sunt eligibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii afiliate.

(4) Suma fondurilor proprii menționate la alineatele (2) și (3) nu poate depăși cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate.

(5) Orice fonduri proprii eligibile ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative pentru care se calculează solvabilitatea la nivel de grup, care fac obiectul unei aprobări prealabile din partea autorităților de supraveghere în conformitate cu articolul 90, pot fi incluse în calcul numai în măsura în care au fost aprobate corespunzător de către autoritatea de supraveghere responsabilă de supravegherea respectivei întreprinderi afiliate.

Articolul 223

Eliminarea creării de capital intragrup

(1) La calcularea solvabilității la nivel de grup, nu se ține seama de fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate care rezultă din finanțarea reciprocă dintre întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă și oricare dintre următoarele:

(a) o întreprindere afiliată;

(b) o întreprindere participativă;

(c) o altă întreprindere afiliată oricăreia dintre întreprinderile sale participative.

▼B

(2) La calcularea solvabilității la nivel de grup nu se ține seama de fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliată întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative pentru care se calculează solvabilitatea la nivel de grup, în cazul în care fondurile proprii eligibile în cauză rezultă din finanțarea reciprocă cu orice altă întreprindere afiliată respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative.

(3) Se consideră că există finanțare reciprocă cel puțin în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau oricare dintre întreprinderile sale afiliate deține acțiuni sau acordă împrumuturi altei întreprinderi care, direct sau indirect, deține fonduri proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a celei dintâi.

Articolul 224

Evaluare

Valoarea activelor și pasivelor se evaluează în conformitate cu dispozițiile articolului 75.

Subsecțiunea 3

Aplicarea metodelor de calcul

Articolul 225

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare afiliate

În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare are mai multe întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate, calculul solvabilității la nivel de grup se efectuează prin includerea fiecăreia dintre aceste întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate.

Statele membre pot prevedea ca, în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare afiliată are sediul central într-un alt stat membru decât întreprinderea de asigurare sau de reasigurare pentru care se face calculul solvabilității la nivel de grup, calculul respectiv să ia în considerare, în ceea ce privește întreprinderea afiliată în cauză, cerința de capital de solvabilitate și fondurile proprii eligibile pentru acoperirea acestei cerințe, astfel cum sunt definite în celălalt stat membru.

▼M1

Articolul 226

Holdinguri de asigurare intermediare

(1) La calcularea solvabilității la nivel de grup a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care deține o participație într-o întreprindere de asigurare afiliată, într-o întreprindere de reasigurare afiliată, într-o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau într-o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță prin intermediul unui holding de asigurare sau al unui holding financiar mixt, se ține seama de situația holdingului de asigurare sau a holdingului financiar mixt în cauză.

▼M1

Exclusiv în scopul acestui calcul, holdingul de asigurare intermediar sau holdingul financiar mixt intermediar este tratat ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare supusă normelor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1, 2 și 3 cu privire la cerința de capital de solvabilitate și ca și cum ar fi supus condițiilor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 3 subsecțiunile 1, 2 și 3 cu privire la fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate.

(2) În cazul în care un holding de asigurare intermediar sau un holding financiar mixt intermediar deține datorii subordonate sau alte fonduri proprii eligibile supuse limitelor în conformitate cu articolul 98, acestea sunt considerate drept fonduri proprii eligibile până la concurența valorilor calculate prin aplicarea limitelor stabilite la articolul 98 la totalul fondurilor proprii eligibile existente la nivel de grup în raport cu cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup.

Orice fonduri proprii eligibile ale unui holding de asigurare intermediar sau ale unui holding financiar mixt intermediar care, dacă ar fi deținute de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, ar trebui aprobate în prealabil de către autoritatea de supraveghere în conformitate cu articolul 90, pot fi incluse în calculul solvabilității la nivel de grup numai în măsura în care au fost aprobate în mod corespunzător de către supraveghetorul grupului.

▼M5

Articolul 227

Echivalența cu privire la întreprinderile de asigurare și de reasigurare afiliate din țări terțe

(1) La calcularea solvabilității la nivel de grup a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care este o întreprindere participativă într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu articolul 233, aceasta din urmă este tratată, exclusiv în scopul acestui calcul, drept o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată.

Cu toate acestea, în cazul în care țara terță în care are sediul central întreprinderea respectivă o obligă să obțină o autorizație și îi impune un regim de solvabilitate cel puțin echivalent cu cel prevăzut la titlul I capitolul VI, statele membre pot prevedea ca, în ceea ce privește întreprinderea respectivă, calculul să ia în considerare cerința de capital de solvabilitate și fondurile proprii eligibile pentru acoperirea acestei cerințe, în conformitate cu dispozițiile din țara terță în cauză.

(2) În cazul în care nu s-a adoptat niciun act delegat în conformitate cu alineatul (4) sau (5) de la prezentul articol, supraveghetorul grupului verifică, la cererea întreprinderii participative sau din proprie inițiativă, dacă regimul țării terțe este cel puțin echivalent. AEAPO îl asistă pe supraveghetorul grupului în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼M5

Supraveghetorul grupului, asistat de AEAPO, se consultă cu celelalte autorități de supraveghere în cauză înainte de a lua o decizie cu privire la echivalență. Decizia se ia în funcție de criteriile adoptate în conformitate cu alineatul (3). Supraveghetorul grupului nu poate lua, în ceea ce privește o țară terță, o decizie care se află în contradicție cu orice altă decizie luată anterior în legătură cu respectiva țară terță, cu excepția cazului în care este necesar să se țină seama de modificări semnificative aduse regimului de supraveghere stabilit la titlul I capitolul VI și regimului de supraveghere din țara terță respectivă.

În cazul în care autoritățile de supraveghere nu sunt de acord cu decizia luată în conformitate cu al doilea paragraf, acestea pot sesiza AEAPO, solicitându-i asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 în termen de trei luni de la notificarea deciziei de către supraveghetorul grupului. În această situație, AEAPO poate acționa conform competențelor care îi sunt conferite prin articolul respectiv.

(3) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a preciza criteriile de evaluare dacă regimul de solvabilitate al unei țări terțe este echivalent cu regimul prevăzut la titlul I capitolul VI.

(4) Dacă criteriile adoptate în conformitate cu alineatul (3) au fost îndeplinite de o țară terță, Comisia, în conformitate cu articolul 301a și asistată de AEAPO în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, poate adopta acte delegate care să determine dacă regimul de supraveghere al țării terțe respective este echivalent cu regimul stabilit la titlul I capitolul VI.

Aceste acte delegate sunt revizuite în mod regulat pentru a ține seama de orice modificare semnificativă adusă regimului de supraveghere stabilit la titlul I capitolul VI și regimului de supraveghere din țara terță respectivă.

AEAPO publică și actualizează pe site-ul său web o listă a tuturor țărilor terțe menționate la primul paragraf.

(5) Prin derogare de la alineatul (4) și chiar în cazul în care criteriile specificate în conformitate cu alineatul (3) nu au fost îndeplinite, Comisia poate, pentru perioada menționată la alineatul (6), în conformitate cu articolul 301a și asistată de AEAPO în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, să adopte acte delegate care să determine dacă regimul de solvabilitate al unei țări terțe aplicat întreprinderilor care își au sediul central în țara terță respectivă este echivalent temporar cu regimul stabilit la titlul I capitolul VI, în cazul în care:

(a) se poate demonstra că există deja sau că poate fi adoptat și aplicat de țara terță un regim de solvabilitate care poate fi considerat echivalent în conformitate cu alineatul (4);

(b) țara terță are un regim de solvabilitate bazat pe riscuri și stabilește cerințe de solvabilitate cantitative și calitative, precum și cerințe legate de raportarea și transparența în materie de supraveghere;

(c) dreptul țării terțe permite, în principiu, colaborarea și schimbul de informații confidențiale în materie de supraveghere cu AEAPO și autoritățile de supraveghere;

▼M5

(d) țara terță are un sistem de supraveghere independent; și

(e) țara terță a instituit obligații privind secretul profesional pentru toate persoanele care acționează în numele autorităților sale de supraveghere.

AEAPO publică și actualizează pe site-ul său web o listă a tuturor țărilor terțe menționate la primul paragraf.

(6) Perioada inițială de echivalență temporară menționată la alineatul (5) este de 10 ani, cu excepția cazului în care, înainte de sfârșitul perioadei respective:

(a) actul delegat respectiv a fost revocat; sau

(b) s-a adoptat un act delegat în conformitate cu alineatul (4) pentru a stabili că regimul de supraveghere al țării terțe în cauză a fost considerat echivalent cu cel stabilit la titlul I capitolul VI.

Echivalența temporară face obiectul unor reînnoiri pentru perioade suplimentare de 10 ani în cazul în care sunt respectate în continuare criteriile menționate la alineatul (5). Comisia adoptă orice astfel de act delegat în conformitate cu articolul 301a și fiind asistată de AEAPO în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/-2010.

Actele delegate care determină echivalența temporară iau în considerare rapoartele Comisiei elaborate în conformitate cu articolul 177 alineatul (2). Aceste acte delegate sunt revizuite în mod regulat de Comisie. AEAPO asistă Comisia în ceea ce privește evaluarea deciziilor respective. Comisia informează Parlamentul cu privire la toate revizuirile efectuate și raportează Parlamentului European în legătură cu concluziile sale.

(7) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (5), este adoptat un act delegat care stabilește că regimul de supraveghere al unei țări terțe este echivalent temporar, țara terță respectivă este considerată echivalentă în sensul alineatului (1) al doilea paragraf.

▼B

Articolul 228

Instituții de credit, întreprinderi de investiții și instituții financiare afiliate

La calcularea solvabilității la nivel de grup a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care este o întreprindere participativă într-o instituție de credit, într-o întreprindere de investiții sau într-o instituție financiară, statele membre autorizează întreprinderile lor de asigurare sau de reasigurare participative să aplice prin analogie metoda 1 sau 2 prevăzută în anexa I la Directiva 2002/87/CE. Cu toate acestea, metoda 1 prevăzută în anexa menționată se aplică doar dacă supraveghetorul grupului se declară mulțumit de nivelul de gestiune integrată și de control intern al entităților care fac obiectul consolidării. Metoda aleasă se aplică în mod coerent de-a lungul timpului.

▼B

Cu toate acestea, statele membre autorizează autoritățile lor de supraveghere, în cazul în care acestea își asumă rolul de supraveghetor de grup în raport cu un anumit grup, să decidă, la cererea întreprinderii participative sau din proprie inițiativă, deducerea oricărei participații în conformitate cu primul paragraf din fondurile proprii eligibile pentru solvabilitatea la nivel de grup a întreprinderii participative.

Articolul 229

Indisponibilitatea informațiilor necesare

În cazul în care autoritățile de supraveghere interesate nu dispun de informațiile necesare în vederea calculării solvabilității la nivel de grup a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, referitoare la o întreprindere afiliată cu sediul central într-un stat membru sau într-o țară terță, valoarea contabilă a respectivei întreprinderii în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă se scade din fondurile proprii eligibile pentru solvabilitatea la nivel de grup.

În acest caz, câștigurile nerealizate aferente unei astfel de participații nu sunt recunoscute drept fonduri proprii eligibile pentru solvabilitatea la nivel de grup.

Subsecțiunea 4

Metode de calcul

Articolul 230

Metoda 1 (metoda implicită): metoda bazată pe consolidarea contabilă

(1) Calculul solvabilității la nivel de grup a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative se efectuează pe baza conturilor consolidate.

Solvabilitatea la nivel de grup a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative este egală cu diferența dintre următoarele:

(a) fondurile proprii eligibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate, calculate pe baza datelor consolidate;

(b) cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup, calculată pe baza datelor consolidate.

Normele stabilite în titlul I capitolul VI secțiunea 3 subsecțiunile 1, 2 și 3 și în titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1, 2 și 3 se aplică la calcularea fondurilor proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate și pentru cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup pe baza datelor consolidate.

(2) Cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup bazată pe date consolidate (cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului) se calculează fie pe baza unei formule standard, fie a unui model intern aprobat, într-un mod compatibil cu principiile generale cuprinse în titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1 și 2 și, respectiv, în titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1 și 3.

▼B

Cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului este cel puțin egală cu suma elementelor următoare:

(a) cerința de capital minim, menționată la articolul 129, al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative;

(b) cota proporțională a cerinței de capital de solvabilitate al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare afiliate.

Acest minim trebuie să fie acoperit de fondurile proprii de bază eligibile în sensul articolului 98 alineatul (4).

Cu scopul de a determina dacă fondurile proprii eligibile menționate sunt admisibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului, se aplică prin analogie principiile enunțate la articolele 221-229. Articolul 139 alineatele (1) și (2) se aplică prin analogie.

▼M5

Articolul 231

Modelul intern al grupului

(1) În cazul în care se solicită permisiunea de a calcula cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a unui grup, precum și cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din grup pe baza unui model intern de către o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și întreprinderile sale afiliate ori, în comun, de către întreprinderile afiliate unui holding de asigurare, autoritățile de supraveghere în cauză cooperează pentru a decide dacă acordă sau nu această permisiune și, după caz, pentru a stabili condițiile în care se acordă o astfel de permisiune.

Cererea menționată la primul paragraf se adresează supraveghetorului grupului.

Supraveghetorul grupului îi informează pe ceilalți membri ai colegiului supraveghetorilor și le transmite fără întârziere cererea completă.

(2) Autoritățile de supraveghere în cauză depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la respectiva cerere în termen de șase luni de la data la care supraveghetorul grupului primește cererea completă.

(3) Dacă, în termenul de șase luni menționat la alineatul (2), oricare dintre autoritățile de supraveghere în cauză a înaintat chestiunea AEAPO în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, supraveghetorul grupului își amână decizia și așteaptă decizia pe care AEAPO o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din același regulament, urmând să-și ia decizia în conformitate cu decizia AEAPO. Respectiva decizie este recunoscută ca fiind determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză.

AEAPO ia decizia în termen de o lună. Chestiunea nu mai poate fi înaintată AEAPO după expirarea perioadei de șase luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Dacă, în conformitate cu articolul 41 alineatele (2) și (3) și cu articolul 44 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, decizia propusă de grup este respinsă, supraveghetorul grupului ia o decizie finală. Respectiva decizie este recunoscută ca fiind determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză. Termenul de șase luni este considerat perioadă de conciliere în sensul articolului 19 alineatul (2) din respectivul regulament.

▼M5

(4) AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a procesului decizional în comun menționat la alineatul (2) în ceea ce privește aplicarea permisiunilor menționate la alineatul (1) în scopul facilitării deciziilor comune.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(5) Dacă autoritățile de supraveghere implicate au ajuns la o decizie comună în sensul alineatului (2), supraveghetorul grupului pune la dispoziția solicitantului un document în care sunt prezentate toate motivele de la baza deciziei.

(6) În cazul în care nu se adoptă nicio decizie comună în termen de șase luni de la data primirii cererii complete din partea grupului, supraveghetorul grupului ia o decizie proprie cu privire la cerere.

Supraveghetorul grupului ține seama în mod corespunzător de toate opiniile și rezervele exprimate în cursul respectivei perioade de șase luni de către celelalte autorități de supraveghere în cauză.

Supraveghetorul grupului pune la dispoziția solicitantului și a celorlalte autorități de supraveghere în cauză un document care cuprinde decizia complet motivată.

Respectiva decizie este recunoscută ca fiind determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză.

(7) În cazul în care una dintre autoritățile de supraveghere în cauză consideră că profilul de risc al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare aflate sub supravegherea sa se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza modelului intern aprobat la nivel de grup și atât timp cât întreprinderea în cauză nu răspunde în mod adecvat preocupărilor autorității de supraveghere, autoritatea respectivă poate impune, în conformitate cu articolul 37, o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză rezultată din aplicarea modelului intern menționat.

În circumstanțe excepționale, în care această majorare de capital ar fi inadecvată, autoritatea de supraveghere poate să solicite întreprinderii în cauză să își calculeze cerința de capital de solvabilitate pe baza formulei standard menționate la titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1 și 2. În conformitate cu articolul 37 alineatul (1) literele (a) și (c), autoritatea de supraveghere poate impune o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză rezultată din aplicarea formulei standard.

Autoritatea de supraveghere motivează orice decizie menționată la primul și la al doilea paragraf atât față de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, cât și față de ceilalți membri ai colegiului supraveghetorilor.

AEAPO poate emite ghiduri pentru a asigura aplicarea consecventă și coerentă a prezentului alineat.

▼B

Articolul 232

Majorarea de capital al grupului

▼M5

Pentru a stabili dacă cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului reflectă în mod corespunzător profilul de risc al grupului, supraveghetorul grupului acordă o deosebită atenție tuturor cazurilor în care situațiile menționate la articolul 37 alineatul (1) literele (a)-(d) pot apărea la nivel de grup, în special cazurilor în care:

▼B

(a) riscurile specifice existente la nivelul grupului nu ar fi acoperite suficient de formula standard sau de modelul intern utilizat, fiind dificil de cuantificat;

(b) o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate a filialelor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare afiliate este impusă de autoritățile de supraveghere interesate, în conformitate cu articolele 37 și 231 alineatul (7).

În cazul în care profilul de risc al grupului nu se reflectă în mod corespunzător, se poate impune o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului.

▼M5

Articolul 37 alineatele (1)-(5), împreună cu actele delegate și cu standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 37 alineatele (6), (7) și (8), se aplică *mutatis mutandis*.

▼B

Articolul 233

Metoda 2 (metoda alternativă): Metoda deducerii și agregării

(1) Solvabilitatea la nivel de grup a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative este reprezentată de diferența între:

(a) fondurile proprii eligibile ale întregului grup, astfel cum se prevede la alineatul (2);

(b) valoarea participațiilor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative în întreprinderile de asigurare sau de reasigurare afiliate și cerința de capital de solvabilitate pe bază agregată a grupului, astfel cum se prevede la alineatul (3).

(2) Fondurile proprii eligibile ale întregului grup sunt reprezentate de suma dintre:

(a) fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative;

(b) cota proporțională a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative din fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare afiliate.

▼B

(3) Cerința de capital de solvabilitate pe bază agregată a grupului este reprezentată de suma dintre:

(a) cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative;

(b) cota proporțională din cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare afiliate.

(4) În cazul în care participația în întreprinderile de asigurare sau de reasigurare afiliate constă, integral sau parțial, într-o proprietate indirectă, atunci valoarea participației întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative în întreprinderile de asigurare sau de reasigurare afiliate include valoarea unei astfel de proprietăți indirecte, ținându-se seama de interesele succesive relevante, iar elementele menționate la alineatul (2) litera (b) și la alineatul (3) litera (b) includ cotele proporționale corespunzătoare din fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare afiliate și, respectiv, din cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare afiliate.

▼M1

(5) În cazul se solicită permisiunea de a calcula cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din grup pe baza unui model intern, de către o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și de întreprinderile afiliate acesteia ori, în comun, de întreprinderile afiliate unui holding de asigurare sau unui holding financiar mixt, se aplică mutatis mutandis articolul 231.

▼B

(6) Pentru a determina dacă cerința de capital de solvabilitate pe bază agregată a grupului, calculată astfel cum se stabilește la alineatul (3), reflectă în mod corespunzător profilul de risc al grupului, autoritățile de supraveghere interesate trebuie să acorde o atenție deosebită oricăror riscuri specifice existente la nivel de grup, care nu ar fi acoperite suficient, fiind dificil de cuantificat.

În cazul în care profilul de risc al grupului se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza cerinței de capital de solvabilitate pe bază agregată a grupului, se poate impune o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate pe bază agregată a grupului.

▼M5

Articolul 37 alineatele (1)-(5), împreună cu actele delegate și standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 37 alineatele (6), (7) și (8), se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 234

Acte delegate privind articolele 220-229 și 230-233

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a preciza principiile tehnice și metodele prevăzute la articolele 220-229, precum și aplicarea articolelor 230-233, reflectând natura economică a structurilor juridice specifice.

▼B

Subsecțiunea 5

▼M1

Supravegherea solvabilității unui grup de întreprinderi de asigurare și de reasigurare care sunt filiale ale unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt

Articolul 235

Solvabilitatea la nivel de grup a unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt

(1) În cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare sunt filiale ale unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt, supraveghetorul grupului se asigură că calculul solvabilității grupului se efectuează la nivelul holdingului de asigurare sau al holdingului financiar mixt, aplicându-se dispozițiile de la articolul 220 alineatul (2) până la articolul 233.

(2) În scopul acestui calcul, întreprinderea mamă este tratată ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare supusă normelor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1, 2 și 3 cu privire la cerința de capital de solvabilitate și supusă condițiilor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 3 subsecțiunile 1, 2 și 3 cu privire la fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate.

▼B

Subsecțiunea 6

Supravegherea solvabilității la nivel de grup pentru grupurile cu management centralizat al riscurilor

Articolul 236

Filialele unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare: condiții

Statele membre prevăd că normele stabilite la articolele 238 și 239 se aplică oricărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care este filiala unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) filiala, în privința căreia supraveghetorul grupului nu a luat nicio decizie în temeiul articolului 214 alineatul (2), se include în supravegherea de grup efectuată de supraveghetorul grupului la nivelul întreprinderii-mamă, în conformitate cu prezentul titlu;

(b) procesele de management al riscurilor și dispozitivele de control intern ale întreprinderii-mamă acoperă filiala, iar autoritățile de supraveghere interesate se declară satisfăcute în ceea ce privește managementul prudent al filialei;

(c) întreprinderea-mamă a primit acordul menționat la articolul 246 alineatul (4) al treilea paragraf;

(d) întreprinderea-mamă a primit acordul menționat la articolul 256 alineatul (2);

▼B

(e) întreprinderea-mamă a depus o cerere privind posibilitatea de a intra sub incidența articolelor 238 și 239 și respectiva cerere i s-a aprobat, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 237.

▼M5

Articolul 237

Filialele unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare: decizia privind cererea

(1) În cazul cererilor privind posibilitatea de a intra sub incidența normelor stabilite la articolele 238 și 239, autoritățile de supraveghere în cauză cooperează în cadrul colegiului supraveghetorilor, într-un proces de cooperare deplină, pentru a decide dacă acordă sau nu permisiunea solicitată și pentru a determina, dacă este cazul, celelalte condiții necesare pentru obținerea unei astfel de permisiuni.

Cererile menționate la primul paragraf se adresează doar autorității de supraveghere care a autorizat filiala. Autoritatea de supraveghere respectivă îi informează pe ceilalți membri ai colegiului supraveghetorilor și le transmite fără întârziere cererea completă.

(2) Autoritățile de supraveghere în cauză depun toate eforturile posibile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la respectiva cerere în termen de trei luni de la data la care toate autoritățile de supraveghere din cadrul colegiului supraveghetorilor primesc cererea completă.

(3) Dacă, în perioada de trei luni menționată la alineatul (2), oricare dintre autoritățile de supraveghere în cauză a înaintat chestiunea AEAPO în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, supraveghetorul grupului își amână propria decizie și așteaptă decizia pe care AEAPO o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, urmând să-și ia decizia în conformitate cu decizia AEAPO. Respectiva decizie este recunoscută ca fiind determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză.

AEAPO ia decizia în termen de o lună. Chestiunea nu se înaintează AEAPO după expirarea termenului de trei luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Dacă, în conformitate cu articolul 41 alineatele (2) și (3) și cu articolul 44 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, decizia propusă de grup este respinsă, supraveghetorul grupului ia o decizie finală. Respectiva decizie este recunoscută ca fiind determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză. Termenul de trei luni este considerat perioadă de conciliere în sensul articolului 19 alineatul (2) din respectivul regulament.

(4) AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a procesului de adoptare a deciziei comune menționate la alineatul (2) în ceea ce privește aplicarea permisiunilor menționate la alineatul (1) în scopul facilitării deciziilor comune.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(5) Dacă autoritățile de supraveghere în cauză au ajuns la o decizie comună în sensul alineatului (2), autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala pune la dispoziția solicitantului un document în care sunt prezentate toate motivele de la baza deciziei. Decizia comună este considerată determinantă și este aplicată de către autoritățile de supraveghere din statele membre interesate.

▼M5

(6) În lipsa unei decizii comune a autorităților de supraveghere în cauză în perioada de trei luni prevăzută la alineatul (2), supraveghetorul grupului adoptă propria decizie privind cererea.

În cursul acestei perioade, supraveghetorul grupului ține seama în mod corespunzător de:

(a) opiniile și rezervele autorităților de supraveghere în cauză;

(b) rezervele celorlalte autorități de supraveghere din cadrul colegiului supraveghetorilor.

Decizia cuprinde motivele pe care se întemeiază și o explicație a oricărei abateri semnificative de la rezervele celorlalte autorități de supraveghere în cauză. Supraveghetorul grupului transmite o copie a deciziei solicitantului și celorlalte autorități de supraveghere în cauză. Decizia este considerată determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere implicate.

▼B

Articolul 238

Filialele unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare: determinarea cerinței de capital de solvabilitate

(1) Fără a aduce atingere articolului 231, cerința de capital de solvabilitate a filialei se calculează astfel cum se prevede la alineatele (2), (4) și (5) din prezentul articol.

(2) În cazul în care cerința de capital de solvabilitate a filialei se calculează pe baza unui model intern aprobat la nivel de grup în conformitate cu articolul 231 și autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala consideră că profilul de risc al acesteia se abate în mod semnificativ de la acest model intern și atâta timp cât respectiva întreprindere nu răspunde în mod adecvat preocupărilor autorității de supraveghere, autoritatea respectivă poate propune să se fixeze, în cazurile menționate la articolul 37, ca urmare a aplicării acestui model, o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate a acelei filiale sau, în împrejurări excepționale în care această majorare de capital ar fi inadecvată, să solicite întreprinderii în cauză să calculeze cerința de capital de solvabilitate pe baza formulei standard. Autoritatea de supraveghere discută propunerea sa în cadrul colegiului supraveghetorilor și comunică motivele unor astfel de propuneri atât filialei, cât și colegiului supraveghetorilor.

(3) În cazul în care cerința de capital de solvabilitate a filialei se calculează pe baza formulei standard și autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala consideră că profilul de risc al acesteia se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza formulei standard și atât timp cât respectiva întreprindere nu răspunde în mod adecvat preocupărilor autorității de supraveghere, în situații excepționale, autoritatea respectivă poate propune să i se solicite întreprinderii să înlocuiască un subset al parametrilor utilizați în calcularea formulei standard cu parametri specifici întreprinderilor respective atunci când calculează modulele „risc de subscriere pentru asigurarea generală”, „risc de subscriere pentru asigurarea de viață” și „risc de subscriere pentru asigurarea de sănătate”, astfel cum este prevăzut la articolul 110, sau, în cazurile menționate la articolul 37, să fixeze o majorare de capital față de cerința de capital de solvabilitate a acelei filiale.

▼B

Autoritatea de supraveghere discută propunerea sa în cadrul colegiului supraveghetorilor și comunică motivele unei astfel de propuneri atât filialei, cât și colegiului supraveghetorilor.

▼M5

(4) Colegiul supraveghetorilor depune toate eforturile pentru a ajunge la un acord cu privire la propunerea autorității de supraveghere care a autorizat filiala, precum și cu privire la alte posibile măsuri.

Acordul respectiv este recunoscut ca fiind determinant și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză.

(5) În cazul în care autoritatea de supraveghere și supraveghetorul grupului nu se pun de acord, oricare dintre părți poate, în termen de o lună de la propunerea autorității de supraveghere, să înainteze chestiunea AEAPO, solicitând asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În acest caz, AEAPO poate să acționeze în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul menționat și ia o decizie în termen de o lună de la înaintarea chestiunii. Termenul de o lună este considerat perioadă de conciliere în sensul articolului 19 alineatul (2) din respectivul regulament. Chestiunea nu se înaintează AEAPO după expirarea termenului de o lună menționat în prezentul paragraf sau după ce s-a ajuns la un acord în colegiu în conformitate cu alineatul (4) de la prezentul articol.

Autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala își amână decizia și așteaptă decizia pe care AEAPO o poate lua în conformitate cu articolul 19 din regulamentul menționat, urmând să-și ia decizia în conformitate cu decizia AEAPO.

Respectiva decizie este recunoscută ca fiind determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză.

Decizia precizează toate motivele pe care se întemeiază.

Decizia se transmite filialei și colegiului supraveghetorilor.

▼B

Articolul 239

Filialele unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare: nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate și a cerinței de capital minim

(1) În cazul nerespectării cerinței de capital de solvabilitate și fără a aduce atingere articolului 138, autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala transmite fără întârziere colegiului supraveghetorilor planul de redresare prezentat de filială în vederea restabilirii, în termen de șase luni de la de la data la care s-a constatat pentru prima dată nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate, a nivelului fondurilor proprii eligibile sau în vederea reducerii profilului său de risc pentru a asigura respectarea cerinței de capital de solvabilitate.

Colegiul supraveghetorilor face tot ceea ce îi stă în putință pentru a ajunge la un acord privind propunerea autorității de supraveghere cu privire la aprobarea planului de redresare în termen de patru luni de la data la care s-a constatat pentru prima dată nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate.

▼B

În lipsa unui astfel de acord, autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala decide cu privire la aprobarea planului de redresare, ținând seama în mod corespunzător de punctele de vedere și rezervele celorlalte autorități de supraveghere din cadrul colegiului supraveghetorilor.

(2) Atunci când autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala identifică, în conformitate cu articolul 136, deteriorarea condițiilor financiare, aceasta notifică fără întârziere colegiul supraveghetorilor măsurile pe care le propune. Exceptând situațiile de urgență, măsurile ce urmează să fie luate se discută în cadrul colegiului supraveghetorilor.

Colegiul supraveghetorilor face tot ceea ce îi stă în putință pentru a ajunge la un acord privind măsurile ce urmează să fie luate în termen de o lună de la data notificării.

În lipsa unui acord, autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala decide dacă măsurile propuse trebuie aprobate, ținând seama în mod corespunzător de punctele de vedere și rezervele celorlalte autorități de supraveghere din cadrul colegiului supraveghetorilor.

(3) În cazul nerespectării cerinței de capital minim și fără a aduce atingere articolului 139, autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala transmite fără întârziere colegiului supraveghetorilor, sistemul de finanțare pe termen scurt prezentat de filială în vederea restabilirii, în termen de trei luni de la data la care s-a constatat pentru prima dată nerespectarea cerinței de capital minim, a nivelului fondurilor proprii eligibile care îndeplinește cerința de capital minim sau în vederea reducerii profilului său de risc pentru a asigura respectarea cerinței de capital minim. Colegiul supraveghetorilor este informat, de asemenea, cu privire la orice măsuri luate pentru aplicarea cerinței de capital minim la nivelul filialei.

▼M5

(4) Autoritatea de supraveghere sau supraveghetorul grupului poate transmite chestiunea și solicita asistența AEAPO, conform articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, în cazul în care autoritatea de supraveghere și supraveghetorul grupului nu convin asupra oricărora dintre următoarele:

(a) asupra probării planului de redresare, inclusiv asupra unei extinderi a perioadei de redresare, în termenul de patru luni menționat la alineatul (1); sau

(b) asupra aprobării măsurilor propuse în termenul de o lună menționat la alineatul (2).

În aceste cazuri, AEAPO poate să acționeze în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul menționat și ia o decizie în termen de o lună de la înaintarea chestiunii.

Chestiunea nu se înaintează către AEAPO:

(a) după expirarea termenului de patru luni sau, respectiv, de o lună menționat la primul paragraf;

(b) după ce în colegiu s-a ajuns la un acord în conformitate cu alineatul (1) al doilea paragraf sau cu alineatul (2) al doilea paragraf;

(c) în cazul situațiilor de urgență menționate la alineatul (2).

Termenul de patru luni sau, respectiv, termenul de o lună este considerat perioadă de conciliere în sensul articolului 19 alineatul (2) din respectivul regulament.

▼M5

Autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala își amână decizia și așteaptă decizia pe care AEAPO o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, urmând să-și ia decizia finală în conformitate cu decizia AEAPO. Respectiva decizie este recunoscută ca fiind determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză.

Decizia precizează toate motivele pe care se întemeiază.

Decizia se transmite filialei și colegiului supraveghetorilor.

▼B

Articolul 240

Filialele unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare: încetarea aplicării derogărilor pentru o filială

(1) Normele prevăzute la articolele 238 și 239 încetează să se aplice în următoarele cazuri:

(a) condiția menționată la articolul 236 litera (a) nu mai este îndeplinită;

(b) condiția menționată la articolul 236 litera (b) nu mai este îndeplinită și grupul nu ia măsurile necesare pentru ca respectiva condiție să fie din nou îndeplinită într-un termen adecvat;

(c) condițiile menționate la articolul 236 literele (c) și (d) nu mai sunt îndeplinite.

În cazul menționat la primul paragraf litera (a), dacă supraveghetorul grupului decide, după consultarea cu colegiul supraveghetorilor, să nu mai includă filiala în supravegherea grupului pe care o efectuează, trebuie să informeze de îndată autoritatea de supraveghere interesată și întreprinderea-mamă cu privire la aceasta.

În sensul articolului 236 literele (b), (c) și (d), întreprinderea-mamă se asigură că aceste condiții sunt îndeplinite în permanență. În cazul nerespectării condițiilor, întreprinderea-mamă informează fără întârziere supraveghetorul grupului și supraveghetorul filialei în cauză cu privire la acest lucru. Ea prezintă un plan de restabilire a conformității cu respectivele condiții într-un termen adecvat.

Fără a aduce atingere celui de-al treilea paragraf, supraveghetorul grupului verifică cel puțin o dată pe an, din proprie inițiativă, dacă condițiile menționate la articolul 236 literele (b), (c) și (d) sunt respectate în continuare. Supraveghetorul grupului efectuează o asemenea verificare și la cererea autorității de supraveghere interesate, în cazul în care aceasta din urmă are serioase îndoieli cu privire la respectarea în permanență a respectivei condiții.

În cazul în care verificarea efectuată identifică puncte slabe, supraveghetorul grupului solicită ca întreprinderea-mamă să prezinte un plan de restabilire a conformității cu respectiva condiție într-un termen adecvat.

▼B

Dacă, după consultarea colegiului supraveghetorilor, supraveghetorul grupului consideră că planul menționat la al treilea sau la al cincilea paragraf este insuficient sau că, ulterior, acesta nu este implementat în termenul convenit, supraveghetorul grupului trage concluzia că condițiile menționate la articolul 236 literele (b), (c) și (d) nu mai sunt îndeplinite și informează imediat autoritatea de supraveghere interesată cu privire la aceasta.

(2) Regimul prevăzut la articolele 238 și 239 este din nou aplicabil dacă întreprinderea-mamă prezintă o nouă cerere și obține o decizie favorabilă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 237.

▼M5

Articolul 241

Filialele unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare: acte delegate

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează următoarele:

(a) criteriile pentru a evalua dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la articolul 236;

(b) criteriile pentru a evalua ce situații pot fi considerate ca situații de urgență, în conformitate cu articolul 239 alineatul (2);

(c) procedurile care trebuie urmate de către autoritățile de supraveghere atunci când fac schimb de informații, își exercită drepturile sau își îndeplinesc obligațiile în conformitate cu articolele 237-240.

▼B

Articolul 242

Reexaminare

▼M5

(1) Până la 31 decembrie 2017, Comisia face o evaluare a aplicării titlului III, în special în ceea ce privește cooperarea autorităților de supraveghere în cadrul colegiului supraveghetorilor și funcționalitatea acestui colegiu, precum și practicile de supraveghere privind stabilirea majorărilor de capital și prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit, dacă este cazul, de propuneri de modificare a prezentei directive.

▼B

(2) Până la ►M5 31 decembrie 2018 ◄ Comisia evaluează beneficiile intensificării supravegherii la nivel de grup și beneficiile gestionării capitalului în cadrul unui grup de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare incluzând o trimitere la COM(2008)0119 și la raportul Comisiei pentru afaceri economice și monetare a Parlamentului European cu privire la această propunere, din 16 octombrie 2008 (A6-0413/2008). Evaluarea ar trebui să cuprindă măsuri posibile de sporire a unei gestionări transfrontaliere solide a grupurilor de asigurare, mai ales a managementului riscurilor și activelor. În evaluarea sa, Comisia ține seama, printre altele, de noile evoluții și progrese în ceea ce privește:

(a) un cadru armonizat privind intervenția timpurie;

▼B

(b) practicile de management al riscurilor în mod centralizat la nivel de grup, de funcționare a modelelor interne ale grupului, inclusiv de testare la condițiile de stres;

(c) tranzacțiile intragrup și concentrarea riscurilor;

(d) evoluția în timp a efectelor diversificării și concentrării;

(e) un cadru obligatoriu din punct de vedere juridic pentru medierea disputelor din domeniul supravegherii;

(f) un cadru armonizat privind transferabilitatea activelor, procedurile de insolvabilitate și lichidare care să elimine restricțiile din legislația națională privind societățile comerciale în ceea ce privește transferabilitatea activelor;

(g) un nivel echivalent de protecție a deținătorilor de polițe și a beneficiarilor întreprinderilor din același grup, mai ales în situații de criză;

(h) o soluție la nivelul UE armonizată și finanțată adecvat pentru schemele de garantare a asigurărilor;

(i) un cadru armonizat, obligatoriu din punct de vedere juridic, între autoritățile competente, băncile centrale și ministerele de finanțe cu privire la gestionarea și soluționarea crizelor și pentru partajarea sarcinilor fiscale care să alinieze competențe de supraveghere cu responsabilități fiscale.

Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit, dacă este cazul, de propuneri de modificare a prezentei directive.

▼M1

Articolul 243

Filialele unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt

Articolele 236-242 se aplică mutatis mutandis întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care sunt filiale ale unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt.

▼B

Secțiunea 2

Concentrarea riscurilor și tranzacțiile intragrup

Articolul 244

Supravegherea concentrării riscurilor

(1) Supravegherea concentrării riscurilor la nivel de grup se exercită în conformitate cu alineatele (2) și (3) din prezentul articol, cu articolul 246 și cu capitolul III.

▼M1

(2) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare sau holdingurilor de asigurare sau holdingurilor financiare mixte să transmită supraveghetorului grupului rapoarte periodice, cel puțin anuale, cu privire la orice concentrare semnificativă a riscurilor la nivel de grup, cu excepția cazului în care se aplică articolul 215 alineatul (2).

▼M1

Informațiile necesare se transmit supraveghetorului grupului de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare care se află la conducerea grupului sau, în cazul în care grupul nu este condus de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, ele se transmit de către holdingul de asigurare, de către holdingul financiar mixt sau de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aparținând grupului care este desemnată de supraveghetorul grupului după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului.

Concentrările riscurilor menționate la primul paragraf sunt supuse procesului de supraveghere efectuat de către supraveghetorul grupului.

▼B

(3) Supraveghetorul grupului, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului, identifică tipul de riscuri pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare dintr-un anumit grup trebuie să le declare în orice circumstanțe.

În momentul în care supraveghetorul grupului și celelalte autorități de supraveghere interesate definesc sau emit o opinie cu privire la tipul de riscuri, aceștia țin seama de un anumit grup și de structura sa de management al riscurilor.

Pentru a identifica concentrările semnificative de riscuri care trebuie declarate, supraveghetorul grupului, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului, impune pragurile adecvate pe baza cerințelor de capital de solvabilitate, a rezervelor tehnice sau a ambelor.

În momentul în care supraveghetorul grupului examinează concentrarea riscurilor, acesta monitorizează în special riscul potențial de contaminare în cadrul grupului, riscul de conflicte de interese și nivelul sau volumul riscurilor.

▼M5

(4) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a în ceea ce privește definirea unei concentrări semnificative de riscuri în sensul alineatelor (2) și (3) de la prezentul articol.

(5) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește supravegherea concentrărilor de riscuri, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza modul de identificare a concentrărilor semnificative de riscuri și de stabilire a pragurilor corespunzătoare în sensul alineatului (3).

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(6) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la formatele și machetele pentru raportarea unor astfel de concentrări de riscuri în sensul alineatului (2).

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 30 septembrie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Articolul 245

Supravegherea tranzacțiilor intragrup

(1) Supravegherea tranzacțiilor intragrup se exercită în conformitate cu alineatele (2) și (3) din prezentul articol, cu articolul 246 și cu capitolul III.

▼M1

(2) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte să transmită supraveghetorului grupului rapoarte periodice, cel puțin anuale, cu privire la orice tranzacție intragrup importantă efectuată de întreprinderi de asigurare și de reasigurare din cadrul grupului, inclusiv cele efectuate cu o persoană fizică având legături strânse cu oricare întreprindere din cadrul grupului, cu excepția cazului în care se aplică articolul 215 alineatul (2).

În plus, statele membre impun furnizarea de rapoarte cu privire la tranzacțiile intragrup extrem de importante imediat ce acest lucru este posibil.

Informațiile necesare se transmit supraveghetorului grupului de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare care se află la conducerea grupului sau, în cazul în care grupul nu este condus de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, acestea se transmit de către holdingul de asigurare, de către holdingul financiar mixt sau de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aparținând grupului care este desemnată de către supraveghetorul grupului după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului.

Tranzacțiile efectuate în interiorul grupului sunt supuse procesului de supraveghere efectuat de către supraveghetorul grupului.

▼B

(3) Supraveghetorul grupului, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului, identifică tipul de tranzacții intragrup pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare dintr-un anumit grup trebuie să le notifice în orice circumstanțe. Articolul 244 alineatul (3) se aplică prin analogie.

▼M5

(4) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a în ceea ce privește definirea unei tranzacții intragrup semnificative în sensul alineatelor (2) și (3) de la prezentul articol.

(5) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește supravegherea tranzacțiilor intragrup, AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza modul de identificare a tranzacțiilor intragrup semnificative în sensul alineatului (3).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(6) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile, formatele și machetele pentru raportarea unor astfel de tranzacții intragrup în sensul alineatului (2).

▼M5

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Secțiunea 3

Managementul riscurilor și controlul intern

Articolul 246

Supravegherea sistemului de guvernanță

(1) Cerințele enunțate în titlul I capitolul IV secțiunea 2 se aplică prin analogie la nivel de grup.

Fără a aduce atingere primului paragraf, sistemele de management al riscurilor și de control intern și procedurile de raportare se pun în aplicare în mod coerent în toate întreprinderile incluse în domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 alineatul (2) literele (a) și (b), astfel încât respectivele sisteme și proceduri de raportare să poată fi controlate la nivel de grup.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), mecanismele de control intern ale unui grup cuprind cel puțin următoarele:

(a) mecanisme adecvate în ceea ce privește solvabilitatea grupului pentru identificarea și măsurarea tuturor riscurilor semnificative suportate și pentru a asocia în mod corespunzător fondurile proprii eligibile și riscurile;

(b) proceduri riguroase de raportare și de contabilitate, pentru a monitoriza și a gestiona tranzacțiile intragrup și concentrarea riscurilor.

(3) Sistemele și procedurile de raportare menționate la alineatele (1) și (2) sunt supuse procesului de supraveghere efectuat de supraveghetorul grupului în conformitate cu normele stabilite în capitolului III.

▼M1

(4) Statele membre impun întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative, holdingului de asigurare sau holdingului financiar mixt să efectueze, la nivelul grupului, evaluarea prevăzută la articolul 45. Evaluarea internă a riscurilor și a solvabilității realizată la nivelul grupului este supusă procesului de supraveghere efectuat de supraveghetorul grupului, în conformitate cu capitolul III.

Atunci când calculul solvabilității la nivel de grup se face în conformitate cu metoda nr. 1 menționată la articolul 230, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt facilitează supraveghetorului grupului o bună înțelegere a diferenței dintre suma cerințelor de capital de solvabilitate a tuturor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare afiliate din grup și cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului.

Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, sub rezerva acordului din partea supraveghetorului grupului, poate efectua toate evaluările necesare în temeiul articolului 45 la nivelul grupului și la nivelul oricărei filiale din cadrul grupului, în același timp, și poate întocmi un singur document care să cuprindă toate evaluările.

▼B

Înainte de a-și da acordul în conformitate cu al treilea paragraf, supraveghetorul grupului consultă și ia în considerare în mod corespunzător punctele de vedere și rezervele membrilor colegiului supraveghetorilor.

În cazul în care grupul alege opțiunea prevăzută la al treilea paragraf, acesta transmite documentul tuturor autorităților de supraveghere interesate, în același timp. Alegerea acestei opțiuni nu scutește filialele interesate de obligația de a se asigura că sunt îndeplinite cerințele articolului 45.

CAPITOLUL III

Măsuri pentru facilitarea supravegherii la nivel de grup

Articolul 247

Supraveghetorul grupului

(1) Se desemnează un singur supraveghetor, responsabil cu coordonarea și exercitarea supravegherii la nivel de grup („supraveghetorul grupului”), dintre autoritățile de supraveghere ale statelor membre interesate.

(2) În cazul în care aceeași autoritate de supraveghere este competentă pentru toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare dintr-un grup, sarcina de supraveghetor al grupului este îndeplinită de respectiva autoritate de supraveghere.

În toate celelalte cazuri și sub rezerva alineatului (3), sarcina de supraveghetor al grupului este îndeplinită de:

(a) autoritatea de supraveghere care a autorizat întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care grupul este condus de respectiva întreprindere;

▼M1

(b) în cazul în care grupul nu este condus de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, de următoarea autoritate de supraveghere:

(i) în cazul în care întreprinderea mamă a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt, este vorba despre autoritatea de supraveghere care a autorizat respectiva întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

(ii) în cazul în care cel puțin două întreprinderi de asigurare sau de reasigurare cu sediul social în Uniune au drept întreprindere mamă același holding de asigurare sau același holding financiar mixt, iar una dintre aceste întreprinderi a fost autorizată în statul membru în care are sediul social holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, este vorba despre autoritatea de supraveghere a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv;

(iii) în cazul în care grupul este condus de cel puțin două holdinguri de asigurare sau holdinguri financiare mixte cu sediul social în state membre diferite și dacă există o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în fiecare dintre aceste state, este vorba despre autoritatea de supraveghere a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare cu cel mai mare total al bilanțului;

▼M1

(iv) în cazul în care cel puțin două întreprinderi de asigurare sau de reasigurare cu sediul social în Uniune au drept întreprindere mamă același holding de asigurare sau același holding financiar mixt și niciuna dintre aceste întreprinderi nu a fost autorizată în statul membru în care are sediul social holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, este vorba despre autoritatea de supraveghere care a autorizat întreprinderea de asigurare sau de reasigurare cu cel mai mare total al bilanțului; sau

(v) în cazul în care grupul este un grup care nu are o întreprindere mamă sau în alte cazuri decât cele menționate la punctele (i)-(iv), este vorba despre autoritatea de supraveghere care a autorizat întreprinderea de asigurare sau de reasigurare cu cel mai mare total al bilanțului.

▼M5

(3) În anumite cazuri, la cererea oricărei alte autorități de supraveghere, autoritățile de supraveghere în cauză pot să adopte o decizie comună prin care să acorde derogări de la criteriile enunțate la alineatul (2), dacă aplicarea acestora ar fi neadecvată, ținând seama de structura grupului și de importanța relativă a activităților întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în diferite țări, și să numească o altă autoritate de supraveghere drept supraveghetor al grupului.

În acest scop, oricare dintre autoritățile de supraveghere implicate poate iniția o dezbatere pentru a stabili dacă criteriile menționate la alineatul (2) sunt adecvate. O astfel de dezbatere nu poate avea loc mai mult de o dată pe an.

Autoritățile de supraveghere în cauză depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună privind alegerea supraveghetorului grupului în termen de trei luni de la inițierea dezbaterii. Înainte de a lua o decizie, autoritățile de supraveghere în cauză oferă grupului posibilitatea de a-și exprima opinia.

Supraveghetorul desemnat al grupului prezintă grupului decizia comună luată, precizând toate motivele de la baza acesteia.

(4) Dacă, în cursul perioadei de trei luni menționate la alineatul (3) al treilea paragraf, oricare dintre autoritățile de supraveghere în cauză a înaintat chestiunea AEAPO în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, autoritățile de supraveghere respective își amână propria decizie și așteaptă decizia pe care AEAPO o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din același regulament, urmând să ia o decizie comună în conformitate cu decizia AEAPO. Această decizie comună este considerată determinantă și se aplică de către autoritățile de supraveghere în cauză. Termenul de trei luni este considerat perioadă de conciliere în sensul articolului 19 alineatul (2) din respectivul regulament.

(5) AEAPO ia decizia în termen de o lună de la data la care i s-a înaintat chestiunea în conformitate cu alineatul (4). Chestiunea nu se înaintează AEAPO după expirarea termenului de trei luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. Supraveghetorul desemnat al grupului transmite grupului și colegiului supraveghetorilor decizia comună luată, precizând toate motivele de la baza acesteia.

(6) Dacă nu s-a ajuns la o decizie comună, rolul de supraveghetor al grupului este exercitat de autoritatea de supraveghere identificată în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol.

▼M5

(7) AEAPO informează Parlamentul European, Consiliul și Comisia, cel puțin o dată pe an, cu privire la orice dificultăți majore în legătură cu aplicarea alineatelor (2), (3) și (6).

În cazul în care apar dificultăți majore la aplicarea criteriilor prevăzute la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a preciza în mod mai detaliat aceste criterii.

▼B

(8) În cazul în care un stat membru are cel puțin două autorități de supraveghere prudențială a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, statul membru respectiv ia măsurile necesare pentru a asigura coordonarea între autoritățile în cauză.

Articolul 248

Drepturi și obligații ale supraveghetorului grupului și ale celorlalți supraveghetori Colegiul supraveghetorilor

(1) Drepturile și obligațiile care îi revin supraveghetorului grupului în ceea ce privește supravegherea la nivel de grup cuprind următoarele:

(a) coordonarea culegerii și diseminării informațiilor adecvate sau esențiale, atât pentru desfășurarea obișnuită a activităților, cât și pentru situații urgente, inclusiv diseminarea informațiilor care sunt importante pentru sarcina de supraveghere a autorității de supraveghere;

(b) procesul de supraveghere și evaluarea situației financiare a grupului;

(c) evaluarea conformității grupului cu normele privind solvabilitatea, precum și a concentrării riscurilor și a tranzacțiilor intragrup, astfel cum se prevede la articolele 218-245;

(d) evaluarea sistemului de guvernanță a grupului, astfel cum se prevede la articolul 246, precum și a îndeplinirii cerințelor prevăzute la articolele 42 și 257 de către membrii organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii participative;

(e) planificarea și coordonarea, prin întâlniri obișnuite organizate cel puțin anual sau prin alte mijloace adecvate, a activităților de supraveghere atât pentru desfășurarea obișnuită a activităților, cât și pentru situații urgente, în colaborare cu autoritățile de supraveghere interesate și luarea în considerare a naturii, a amplorii și a complexității riscurilor inerente activității tuturor întreprinderilor care fac parte din grup;

(f) alte sarcini, măsuri și decizii atribuite supraveghetorului grupului de către prezenta directivă sau care rezultă din aplicarea prezentei directive, în special sarcina de a dirija procesul de validare a oricărui model intern la nivel de grup, astfel cum se prevede la articolele 231 și 233, precum și aceea de a dirija procesul de autorizare a aplicării regimului stabilit la articolele 237-240.

(2) În scopul de a facilita îndeplinirea sarcinilor de către supraveghetorul grupului, menționate la alineatul (1), se instituie un colegiu al supraveghetorilor, prezidat de supraveghetorul grupului.

▼B

Colegiul supraveghetorilor se asigură că procesele de cooperare, schimb de informații și consultare între autoritățile de supraveghere membre ale colegiului supraveghetorilor, se desfășoară în conformitate cu titlul III în vederea promovării unei convergențe a deciziilor și activităților lor respective.

▼M5

Dacă supraveghetorul grupului nu își îndeplinește sarcinile menționate la alineatul (1) sau dacă membrii colegiului supraveghetorilor nu cooperează în măsura în care trebuie să o facă în conformitate cu acest alineat, oricare dintre autoritățile de supraveghere implicate poate să înainteze chestiunea AEAPO, solicitând asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În această situație, AEAPO poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul menționat.

(3) Colegiul supraveghetorilor este alcătuit din supraveghetorul grupului, autoritățile de supraveghere din toate statele membre în care sunt situate sediile centrale ale tuturor întreprinderilor filiale și AEAPO, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Autoritățile de supraveghere ale sucursalelor semnificative și ale întreprinderilor afiliate pot, de asemenea, face parte din colegiile supraveghetorilor. Cu toate acestea, participarea acestora se limitează doar la realizarea obiectivului unui schimb eficient de informații.

Funcționarea efectivă a colegiului supraveghetorilor poate necesita efectuarea anumitor activități de către un număr limitat de autorități de supraveghere din cadrul colegiului.

(4) Fără a aduce atingere oricăror măsuri adoptate în conformitate cu prezenta directivă, constituirea și funcționarea colegiilor supraveghetorilor se bazează pe proceduri de coordonare stabilite de supraveghetorul grupului și de celelalte autorități de supraveghere interesate.

▼M5

În cazul unor opinii divergente privind acordurile de coordonare, orice membru al colegiului supraveghetorilor poate sesiza AEAPO cu privire la chestiunea respectivă, solicitând asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În această situație, AEAPO poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul menționat. Supraveghetorul grupului ia decizia finală în conformitate cu decizia AEAPO. Supraveghetorul grupului transmite decizia celorlalte autorități de supraveghere în cauză.

▼B

În urma consultării cu autoritățile de supraveghere interesate, supraveghetorul grupului ține seama în mod corespunzător de orice aviz emis de CEIOPS, în termen de două luni de la data primirii respectivului aviz, înainte de a-și adopta decizia definitivă. Decizia cuprinde motivele pe care se întemeiază și o explicație a oricărei abateri semnificative de la avizul emis de CEIOPS. Supraveghetorul grupului transmite decizia celorlalte autorități de supraveghere interesate.

(5) Fără a aduce atingere niciunei măsuri adoptate în temeiul prezentei directive, procedurile de coordonare menționate la alineatul (4) precizează procedurile pentru:

(a) procesul decizional în rândul autorităților de supraveghere interesate, în conformitate cu articolele 231, 232 și 247;

▼B

(b) consultarea realizată în conformitate cu alineatul (4) și cu articolul 218 alineatul (5).

▼M5

Fără a aduce atingere drepturilor și îndatoririlor atribuite prin prezenta directivă supraveghetorului grupului și celorlalte autorități de supraveghere, acordurile de coordonare pot atribui supraveghetorului grupului, celorlalte autorități de supraveghere sau AEAPO sarcini suplimentare în cazul în care acest lucru duce la o supraveghere mai eficientă a grupului și nu afectează activitățile de supraveghere ale membrilor colegiului supraveghetorilor în privința responsabilităților lor individuale.

▼B

În plus, procedurile de coordonare pot să specifice:

(a) consultări între autoritățile de supraveghere interesate, în special în ceea ce privește articolele 213-217, 219-221, 227, 244-246, 250, 256, 260 și 262;

(b) cooperarea cu alte autorități de supraveghere.

▼M5

(6) AEAPO elaborează ghiduri pentru funcționarea operațională a colegiilor supraveghetorilor pe baza unor analize complete ale activității lor pentru a evalua nivelul de convergență dintre acestea. Astfel de evaluări se efectuează cel puțin o dată la trei ani. Statele membre se asigură că supraveghetorul grupului transmite AEAPO informațiile privind funcționarea colegiului supraveghetorilor și orice dificultate întâmpinată care este relevantă pentru evaluări.

Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește coordonarea dintre autoritățile de supraveghere, AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile de funcționare operațională a colegiilor supraveghetorilor, pe baza ghidurilor menționate la primul paragraf.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(7) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește coordonarea dintre autoritățile de supraveghere, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a aduce precizări cu privire la coordonarea supravegherii la nivel de grup în sensul alineatelor (1)-(6).

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(8) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a în ceea ce privește definiția conceptului de „sucursală semnificativă”.

▼B

Articolul 249

Cooperarea și schimbul de informații între autoritățile de supraveghere

(1) Autoritățile responsabile cu supravegherea fiecărei întreprinderi de asigurare și de reasigurare dintr-un grup colaborează îndeaproape cu supraveghetorul grupului, în special în cazurile în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare întâmpină dificultăți financiare.

▼M5

Cu scopul de a se asigura că autoritățile de supraveghere, inclusiv supraveghetorul grupului, dispun de aceeași cantitate de informații relevante, fără a aduce atingere responsabilităților lor, respectivele autorități, indiferent dacă au sau nu sediul în același stat membru, își furnizează reciproc aceste informații pentru a permite și facilita realizarea sarcinilor de supraveghere ale celorlalte autorități vizate de prezenta directivă. Astfel, autoritățile de supraveghere în cauză și supraveghetorul grupului își comunică reciproc și fără întârziere orice informații relevante imediat ce acestea sunt disponibile sau fac schimb de informații la cerere. Informațiile menționate la acest paragraf cuprind, însă fără a se limita la acestea, informații despre acțiuni ale grupului și ale autorităților de supraveghere și informații furnizate de grup.

▼M1

Supraveghetorul grupului furnizează autorităților de supraveghere în cauză și AEAPO toate informațiile referitoare la grup, în conformitate cu articolul 19, cu articolul 51 alineatul (1) și cu articolul 254 alineatul (2), în special informații referitoare la structura juridică a grupului, precum și la structura organizațională și de guvernanță a acestuia.

▼M5

(1a) Dacă o autoritate de supraveghere nu a comunicat informații relevante sau o cerere de cooperare, în special în scopul unui schimb de informații relevante, a fost respinsă sau nu a primit răspuns în termen de două săptămâni, autoritățile de supraveghere pot înainta chestiunea AEAPO.

În cazul în care chestiunea îi este înaintată, AEAPO, fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din TFUE, poate lua măsuri în conformitate cu competențele care-i sunt conferite prin articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

(2) Autoritățile responsabile cu supravegherea întreprinderilor individuale de asigurare și de reasigurare dintr-un grup și supraveghetorul grupului solicită fiecare imediat o reuniune a tuturor autorităților de supraveghere implicate în supravegherea la nivel de grup, cel puțin atunci când apare una dintre următoarele situații:

(a) constată o încălcare semnificativă a cerinței de capital de solvabilitate sau o încălcare a cerinței de capital minim de către o anumită întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

(b) constată o încălcare semnificativă a cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup calculat pe baza datelor consolidate sau a cerinței de capital de solvabilitate pe bază agregată a grupului, în funcție de metoda de calcul care este utilizată în conformitate cu Titlul III capitolul II secțiunea 1 subsecțiunea 4;

(c) atunci când apar sau au apărut situații excepționale.

▼M5

(3) Pentru a asigura o armonizare consecventă în ceea ce privește coordonarea și schimbul de informații dintre autoritățile de supraveghere, AEAPO elaborează, cu respectarea articolului 301b, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili:

(a) elementele care trebuie colectate sistematic de către supraveghetorul grupului și diseminate altor autorități de supraveghere în cauză sau care trebuie transmise supraveghetorului grupului de către celelalte autorități de supraveghere în cauză;

(b) elementele esențiale sau relevante pentru supravegherea la nivel de grup, cu scopul de a îmbunătăți convergența raportării în scopuri de supraveghere.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(4) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare în ceea ce privește coordonarea și schimbul de informații dintre autoritățile de supraveghere, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile și machetele pentru transmiterea informațiilor către supraveghetorul grupului, precum și pentru procedura de cooperare și schimb de informații între autoritățile de supraveghere conform dispozițiilor prezentului articol.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 30 septembrie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 250

Consultarea între autoritățile de supraveghere

(1) Fără a aduce atingere articolului 248, în cazul în care o decizie este importantă pentru sarcinile de supraveghere ale altor autorități de supraveghere, autoritățile de supraveghere în cauză se consultă reciproc în cadrul colegiului supraveghetorilor, înaintea luării deciziei, în legătură cu următoarele aspecte:

(a) schimbări în structura acționarilor, în structura organizațională sau managerială a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare dintr-un grup care necesită aprobarea sau autorizarea autorităților de supraveghere;

(b) decizia de extindere a perioadei de redresare în temeiul articolului 138 alineatele (3) și (4);

(c) sancțiuni majore sau măsuri excepționale luate de autoritățile de supraveghere, inclusiv impunerea unei majorări de capital față de cerința de capital de solvabilitate în temeiul articolului 37 și impunerea oricărei limitări a utilizării unui model intern pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate în temeiul titlului I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunea 3.

În sensul primului paragraf literele (b) și (c), supraveghetorul grupului este consultat întotdeauna.

▼M5

Pe lângă acestea, în cazul în care o decizie se bazează pe informațiile primite de la alte autorități de supraveghere, autoritățile de supraveghere în cauză se consultă reciproc înaintea luării deciziei.

(2) Fără a aduce atingere articolului 248, o autoritate de supraveghere poate decide să nu consulte nicio altă autoritate de supraveghere în cazuri de urgență sau în cazul în care o asemenea consultare ar putea pune în pericol eficacitatea deciziei. În acest caz, autoritatea de supraveghere informează fără întârziere celelalte autorități de supraveghere în cauză.

▼B

Articolul 251

Cereri din partea supraveghetorului grupului adresate altor autorități de supraveghere

Supraveghetorul grupului poate invita autoritățile de supraveghere din statul membru în care o întreprindere-mamă își are sediul central, care nu efectuează ele însele supravegherea grupului în temeiul articolului 247, să solicite întreprinderii-mamă orice informații adecvate pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor de coordonare ale acestuia, astfel cum sunt stabilite la articolul 248, și să transmită respectivele informații supraveghetorului grupului.

Atunci când supraveghetorul grupului are nevoie de informațiile menționate la articolul 254 alineatul (2), care au fost deja date unei alte autorități de supraveghere, acesta contactează respectiva autoritate ori de câte ori acest lucru este posibil, cu scopul de a se evita dublarea raportării către diferitele autorități implicate în supraveghere.

Articolul 252

Cooperarea cu autoritățile responsabile de instituțiile de credit și întreprinderile de investiții

În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, precum și o instituție de credit, astfel cum este definită în Directiva nr. 2006/-48/CE, și/sau o societate de investiții, astfel cum este definită în Directiva nr. 2004/39/CE, sunt legate direct sau indirect sau au o întreprindere participativă comună, autoritățile de supraveghere interesate și autoritățile responsabile de supravegherea acestor întreprinderi din urmă colaborează strâns.

Fără a aduce atingere responsabilităților pe care le au, respectivele autorități își vor furniza reciproc orice informație care ar putea să le simplifice misiunea, în special astfel cum se prevede în prezentul titlu.

Articolul 253

Secretul profesional și confidențialitatea

Statele membre autorizează schimbul de informații între autoritățile lor de supraveghere și între autoritățile lor de supraveghere și alte autorități, astfel cum se menționează la articolele 249-252.

Informațiile primite în cadrul supravegherii la nivel de grup, în special orice schimb de informații între autoritățile de supraveghere și între autoritățile de supraveghere și alte autorități, prevăzut în prezentul titlu, intră sub incidența articolului 295.

▼B

Articolul 254

Accesul la informații

(1) Statele membre se asigură că persoanele fizice și juridice cuprinse în sfera de aplicare a supravegherii la nivel de grup, precum și întreprinderile lor afiliate și cele participative pot face schimb de informații adecvate pentru exercitarea supravegherii la nivel de grup.

▼M5

(2) Statele membre prevăd ca autoritățile lor responsabile de realizarea supravegherii la nivel de grup să aibă acces la orice informație relevantă pentru scopul respectivei supravegheri, indiferent de natura întreprinderii respective. Articolul 35 alineatele (1)-(5) se aplică *mutatis mutandis*.

Supraveghetorul grupului poate limita raportările periodice de supraveghere cu o periodicitate mai redusă de un an de la nivelul grupului în cazul în care întreprinderile de asigurare sau reasigurare din cadrul grupului beneficiază de limitarea de la articolul 35 alineatul (6), având în vedere natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității grupului.

Supraveghetorul grupului poate face excepții cu privire la raportările rubrică cu rubrică în cazul în care întreprinderile de asigurare sau reasigurare din cadrul grupului beneficiază de excepția de la articolul 35 alineatul (7), având în vedere natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității grupului și obiectivul legat de stabilitatea financiară.

▼B

Autoritățile de supraveghere interesate pot să se adreseze direct întreprinderilor din cadrul grupului pentru a obține informațiile necesare doar în cazul în care astfel de informații au fost solicitate întreprinderii de asigurare sau întreprinderii de reasigurare care face obiectul supravegherii la nivel de grup și aceasta nu le-a furnizat într-un termen rezonabil.

Articolul 255

Verificarea informațiilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile lor de supraveghere pot să desfășoare pe teritoriul lor, direct sau prin intermediul unor persoane pe care le desemnează în acest scop, verificări la fața locului ale informațiilor menționate la articolul 254 în incinta oricăror dintre următoarele întreprinderi:

(a) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare care face obiectul supravegherii la nivel de grup;

(b) întreprinderi afiliate respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare;

(c) întreprinderi-mamă ale respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare;

(d) întreprinderi afiliate unei întreprinderi-mamă a respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare.

(2) În cazul în care, în anumite cazuri, autoritățile de supraveghere doresc să verifice informațiile cu privire la o întreprindere, reglementată sau nu, care face parte dintr-un grup și este situată într-un alt stat membru, acestea solicită autorităților de supraveghere din acel alt stat membru să efectueze verificarea.

▼B

Autoritățile care primesc o astfel de cerere îi dau curs, în limita competențelor lor, fie efectuând verificarea direct, fie acordând unui auditor sau unui expert permisiunea de a efectua verificarea, fie acordând autorității care a solicitat verificarea permisiunea de a o efectua ea însăși. Supraveghetorul grupului este informat cu privire la demersurile întreprinse.

În cazul în care dorește acest lucru, autoritatea de supraveghere care a prezentat cererea poate participa la verificare, în cazul în care nu o realizează direct.

▼M5

Dacă solicitării adresate unei alte autorități de supraveghere de a efectua o verificare în conformitate cu dispozițiile prezentului alineat nu i s-a dat curs în termen de două săptămâni sau dacă autoritatea de supraveghere respectivă nu poate să își exercite dreptul de a participa în conformitate cu al treilea paragraf, autoritatea solicitantă poate înainta chestiunea AEAPO și poate solicita asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În această situație, AEAPO poate acționa conform competențelor care îi sunt conferite prin articolul respectiv.

În conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, AEAPO are dreptul de a participa la inspecțiile la fața locului în cazul în care acestea sunt organizate în comun de către două sau mai multe autorități de supraveghere.

▼B

Articolul 256

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup

▼M1

(1) Statele membre solicită întreprinderilor de asigurare și de reasigurare participative, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte să facă public, anual, un raport privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup. Articolele 51, 53, 54 și 55 se aplică mutatis mutandis.

(2) O întreprindere de asigurare sau de reasigurare participativă, un holding de asigurare sau un holding financiar mixt, sub rezerva acordului din partea supraveghetorului grupului, poate prezenta un singur raport privind solvabilitatea și situația sa financiară, care să cuprindă următoarele:

(a) informațiile la nivel de grup care trebuie făcute publice în conformitate cu alineatul (1);

(b) informațiile pentru oricare dintre filialele din cadrul grupului care trebuie să fie identificabile în mod individual și trebuie făcute publice în conformitate cu articolele 51, 53, 54 și 55.

Înainte de a-și da acordul în conformitate cu primul paragraf, supraveghetorul grupului consultă și ține seama de toate punctele de vedere și de rezervele membrilor colegiului supraveghetorilor.

▼B

(3) În cazul în care raportul menționat la alineatul (2) nu include informațiile pe care autoritatea de supraveghere care a autorizat o filială din cadrul grupului le solicită întreprinderilor asemănătoare și în cazul în care omisiunea este importantă, autoritatea de supraveghere în cauză este abilitată să solicite filialei vizate să facă publice informațiile suplimentare necesare.

▼M5

(4) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a aduce precizări suplimentare asupra informațiilor care trebuie publicate și a termenelor-limită pentru publicarea anuală a informațiilor în ceea ce privește raportul unic privind solvabilitatea și situația financiară, în conformitate cu alineatul (2), și raportul privind solvabilitatea și situația financiară ale grupului, în conformitate cu alineatul (1).

(5) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare în ceea ce privește raportul unic privind solvabilitatea și situația financiară ale grupului, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile și machetele, precum și modalitatea de publicare a raportului unic privind solvabilitatea și situația financiară ale grupului conform dispozițiilor din prezentul articol.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 30 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 256a

Structura grupurilor

Statele membre solicită întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte să facă publice anual, la nivelul grupului, structura juridică și structura de guvernanță și organizațională, inclusiv o descriere a tuturor sucursalelor, a întreprinderilor afiliate semnificative și a sucursalelor semnificative care aparțin grupului.

▼M1

Articolul 257

Organul administrativ, de conducere sau de control al holdingurilor de asigurare și al holdingurilor financiare mixte

Statele membre impun tuturor persoanelor care conduc efectiv holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt să respecte cerințele de competență și onorabilitate în îndeplinirea obligațiilor care le revin.

Articolul 42 se aplică mutatis mutandis.

▼B

Articolul 258

Măsuri de punere în aplicare

▼M1

(1) Dacă întreprinderile de asigurare sau de reasigurare dintr-un grup nu respectă cerințele prevăzute la articolele 218-246 sau în cazul în care cerințele sunt îndeplinite, dar solvabilitatea poate fi totuși pusă în pericol sau în cazul în care tranzacțiile în interiorul grupului sau concentrările riscurilor reprezintă o amenințare la adresa situației financiare a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare, măsurile necesare pentru a remedia situația cât mai repede posibil sunt adoptate de către:

(a) supraveghetorul grupului, în cazul holdingurilor de asigurare și al holdingurilor financiare mixte;

▼M1

(b) autoritățile de supraveghere, în cazul întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

În cazul în care, în situația menționată la primul paragraf litera (a), supraveghetorul grupului nu este una dintre autoritățile de supraveghere din statul membru în care are sediul social holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, supraveghetorul grupului informează respectivele autorități de supraveghere cu privire la concluziile sale, pentru ca acestea să poată lua măsurile necesare.

În cazul în care, în situația menționată la primul paragraf litera (b), supraveghetorul grupului nu este una dintre autoritățile de supraveghere din statul membru în care are sediul social întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, supraveghetorul grupului informează respectivele autorități de supraveghere cu privire la concluziile sale, pentru ca acestea să poată lua măsurile necesare.

Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre stabilesc măsurile care pot fi luate de către autoritățile lor de supraveghere cu privire la holdingurile de asigurare și la holdingurile financiare mixte.

Autoritățile de supraveghere în cauză, inclusiv supraveghetorul grupului, își coordonează, dacă este cazul, măsurile.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor lor de drept penal, statele membre impun sancțiuni sau adoptă măsuri în ceea ce privește holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte care încalcă actele cu putere de lege și actele administrative adoptate pentru a transpune prezentul titlu sau în ceea ce privește persoana care administrează efectiv respectivele întreprinderi. Autoritățile de supraveghere colaborează îndeaproape pentru a garanta că sancțiunile sau măsurile respective sunt eficace, mai ales atunci când administrația centrală sau punctul de lucru principal al unui holding de asigurare sau al unui holding financiar mixt nu se află în statul membru în care se află sediul său social.

▼M5

(3) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru coordonarea măsurilor de punere în aplicare menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol.

Articolul 259

Raportarea de către AEAPO

(1) AEAPO prezintă un raport anual Parlamentului European în conformitate cu articolul 50 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(2) AEAPO informează, printre altele, cu privire la toate situațiile semnificative și relevante, întâmpinate în activitățile de supraveghere și cu privire la cooperarea dintre supraveghetori în cadrul titlului III, în special în ceea ce privește:

(a) procesul de numire a supraveghetorului grupului, numărul de supraveghetori ai grupului și răspândirea lor geografică;

▼M5

(b) modul de lucru al colegiului supraveghetorilor, în special implicarea și angajamentul autorităților de supraveghere în cazul în care acestea nu sunt supraveghetorul grupului.

(3) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, AEAPO poate include, de asemenea, principalele concluzii care rezultă din evaluările menționate la articolul 248 alineatul (6), dacă este cazul.

▼B

CAPITOLUL IV

Țări terțe

▼M5

Articolul 260

Întreprinderile-mamă din afara Uniunii: verificarea echivalenței

(1) În cazul menționat la articolul 213 alineatul (2) litera (c), autoritățile de supraveghere implicate verifică dacă întreprinderile de asigurare și de reasigurare a căror întreprindere-mamă își are sediul central în afara Uniunii fac obiectul unei supravegheri efectuate de către autoritatea de supraveghere a țării terțe, echivalente cu supravegherea la nivel de grup prevăzută la prezentul titlu în cazul întreprinderilor de asigurare și de reasigurare menționate la articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b).

În cazul în care nu s-a adoptat niciun act delegat în conformitate cu alineatul (2), (3) sau (5) de la prezentul articol, verificarea se efectuează de către autoritatea de supraveghere care ar fi supraveghetorul grupului, dacă s-ar aplica criteriile enunțate la articolul 247 alineatul (2) (denumită în continuare „supraveghetor în exercițiu al grupului”), fie la cererea întreprinderii-mamă sau a oricărei întreprinderi de asigurare și de reasigurare autorizate în Uniune, fie din proprie inițiativă. AEAPO îl asistă pe supraveghetorul în exercițiu al grupului în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Înainte de a lua o decizie privind echivalența în cadrul verificării, supraveghetorul în exercițiu al grupului se consultă, asistat de AEAPO, cu celelalte autorități de supraveghere în cauză. Decizia se ia în funcție de criteriile adoptate în conformitate cu alineatul (2). Supraveghetorul în exercițiu al grupului nu poate lua în ceea ce privește o țară terță o decizie care se află în contradicție cu orice altă decizie luată anterior în legătură cu respectiva țară terță, cu excepția cazului în care este necesar să se țină seama de modificări semnificative aduse regimului de supraveghere stabilit în titlul I și regimului de supraveghere din țara terță respectivă.

În cazul în care autoritățile de supraveghere nu sunt de acord cu decizia luată în conformitate cu al treilea paragraf, acestea pot sesiza AEAPO, solicitându-i asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 în termen de trei luni de la notificarea deciziei de către supraveghetorul în exercițiu al grupului. În această situație, AEAPO poate acționa conform competențelor care îi sunt conferite prin articolul respectiv.

(2) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a preciza criteriile care trebuie utilizate pentru a evalua dacă regimul prudențial de supraveghere a grupurilor dintr-o țară terță este echivalent regimului prevăzut la prezentul titlu.

▼M5

(3) Dacă criteriile adoptate în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol au fost îndeplinite de o țară terță, Comisia, în conformitate cu articolul 301a și asistată de AEAPO în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, poate adopta acte delegate care să determine dacă regimul prudențial al țării terțe respective este echivalent cu regimul stabilit la prezentul titlu.

Un astfel de act delegat este revizuit în mod regulat pentru a se lua în considerare orice schimbare adusă regimului prudențial de supraveghere a grupurilor stabilit la prezentul titlu și regimului prudențial de supraveghere a grupurilor existent în țara terță și orice altă schimbare de reglementare care poate afecta decizia referitoare la echivalență.

AEAPO publică și actualizează pe site-ul său web o listă a tuturor țărilor terțe menționate la primul paragraf.

(4) În cazul în care Comisia nu adoptă un act delegat în conformitate cu alineatul (3) sau (5) de la prezentul articol, se aplică articolul 262.

(5) Prin derogare de la alineatul (3) și chiar dacă criteriile specificate la alineatul (2) nu au fost îndeplinite, Comisia poate adopta, pentru o perioadă limitată, în conformitate cu articolul 301a și asistată de AEAPO în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, acte delegate care să determine dacă regimul prudențial al unei țări terțe aplicat întreprinderilor a căror întreprindere-mamă are sediul central în afara Uniunii la 1 ianuarie 2014 este echivalent temporar cu regimul stabilit la titlul I, dacă țara terță respectivă a îndeplinit cel puțin următoarele criterii:

(a) și-a asumat față de Uniune angajamentul de a adapta și de a aplica un regim prudențial care să poată fi considerat echivalent în conformitate cu alineatul (3) înainte de sfârșitul perioadei limitate și de a lua parte la procesul de evaluare a echivalenței;

(b) a elaborat un program de lucru pentru a îndeplini angajamentul menționat la litera (a);

(c) a alocat resurse suficiente pentru a îndeplini angajamentul menționat la litera (a);

(d) are un regim prudențial bazat pe riscuri și stabilește cerințe de solvabilitate cantitative și calitative, precum și cerințe legate de raportarea și transparența în materie de supraveghere și de supravegherea grupurilor;

(e) a semnat acorduri scrise de colaborare și schimb de informații confidențiale în materie de supraveghere cu AEAPO și autoritățile de supraveghere, astfel cum se stabilește la articolul 13 alineatul (10);

(f) are un sistem de supraveghere independent;

(g) a instituit obligații privind secretul profesional pentru toate persoanele care acționează în numele autorităților sale de supraveghere, în special privind schimbul de informații cu AEAPO și cu autoritățile de supraveghere, astfel cum se stabilește la articolul 13 alineatul (10).

▼M5

Actele delegate privind echivalența temporară țin seama de rapoartele Comisiei elaborate în conformitate cu articolul 177 alineatul (2). Respectivele acte delegate se revizuiesc periodic, pe baza rapoartelor privind progresele înregistrate întocmite de țara terță în cauză, care sunt prezentate Comisiei și evaluate de acestea în fiecare an. AEAPO asistă Comisia în ceea ce privește evaluarea rapoartelor respective privind progresele înregistrate.

AEAPO publică și actualizează pe site-ul său web o listă a tuturor țărilor terțe menționate la primul paragraf.

Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la condițiile stabilite la primul paragraf. Actele delegate se pot referi și la competențele autorităților de supraveghere de a impune cerințe suplimentare de raportare în materie de supraveghere în timpul perioadei de echivalență temporară.

(6) Perioada limitată menționată la alineatul (5) se încheie la 31 decembrie 2020 sau la data la care, în conformitate cu alineatul (3), regimul prudențial al țării terțe în cauză este considerat echivalent cu regimul stabilit la titlul I, dacă acest fapt are loc înainte de 31 decembrie 2020.

Perioada respectivă poate fi prelungită cu cel mult un an, atunci când AEAPO și Comisia au nevoie de acest interval pentru a realiza evaluarea echivalenței în sensul alineatului (3).

(7) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (5), se adoptă un act delegat care determină că regimul prudențial al unei țări terțe este temporar echivalent, statele membre aplică articolul 261, cu excepția cazului în care există o întreprindere de asigurare sau reasigurare situată într-un stat membru cu un total al bilanțului care depășește totalul bilanțului întreprinderii-mamă situate în afara Uniunii. În această situație, sarcina supraveghetorului grupului este îndeplinită de supraveghetorul în exercițiu al grupului.

▼B

Articolul 261

Întreprindere-mamă din afara Comunității: echivalența

(1) În cazul unei supravegheri echivalente menționate la articolul 260, statele membre se bazează pe supravegherea echivalentă la nivel de grup realizată de autoritățile de supraveghere din țara terță în conformitate cu alineatul (2).

(2) Articolele 247-258 se aplică prin analogie cooperării cu autoritățile de supraveghere din țările terțe.

▼M1

Articolul 262

Întreprinderi mamă înregistrate într-o țară terță: lipsa echivalenței

▼M5

(1) În absența supravegherii echivalente menționate la articolul 260 sau atunci când un stat membru nu aplică articolul 261 în cazul echivalenței temporare în conformitate cu articolul 260 alineatul (7), statul membru respectiv aplică în cazul întreprinderilor de asigurare și reasigurare oricare dintre următoarele:

(a) articolele 218-235 și articolele 244-258, *mutatis mutandis*;

(b) una dintre metodele stabilite la alineatul (2).

▼M1

Principiile generale și metodele prevăzute la articolele 218-258 se aplică la nivelul holdingului de asigurare, al holdingului financiar mixt, al întreprinderii de asigurare dintr-o țară terță sau al întreprinderii de reasigurare dintr-o țară terță.

Exclusiv în scopul calculării solvabilității grupului, întreprinderea mamă este tratată ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare supusă condițiilor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 3 subsecțiunile 1, 2 și 3, în ceea ce privește fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate, și oricăreia dintre următoarele:

(a) o cerință de capital de solvabilitate determinată în conformitate cu principiile menționate la articolul 226 în cazul unui holding de asigurare sau al unui holding financiar mixt;

(b) o cerință de capital de solvabilitate determinată în conformitate cu principiile menționate la articolul 227 în cazul unei întreprinderi de asigurare dintr-o țară terță sau al unei întreprinderi de reasigurare dintr-o țară terță.

(2) Statele membre permit autorităților lor de supraveghere să aplice alte metode care să asigure o supraveghere adecvată a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup. Aceste metode sunt aprobate de supraveghetorul grupului după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate.

Autoritățile de supraveghere pot, în mod special, să solicite înființarea unui holding de asigurare cu sediul social în Uniune sau a unui holding financiar mixt cu sediul social în Uniune și să aplice prezentul titlu întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din grupul condus de respectivul holding de asigurare sau holding financiar mixt.

Metodele alese permit realizarea obiectivelor supravegherii la nivel de grup, astfel cum sunt definite în prezentul titlu, și sunt notificate celorlalte autorități de supraveghere interesate și Comisiei.

▼B

Articolul 263

Întreprinderi-mamă din afara Comunității: niveluri

▼M1

În cazul în care întreprinderea mamă menționată la articolul 260 este ea însăși filiala unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt cu sediul social într-o țară terță sau a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, statele membre aplică verificarea prevăzută la articolul 260 numai la nivelul principalei întreprinderi mamă care este un holding de asigurare dintr-o țară terță, un holding financiar mixt dintr-o țară terță, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță.

▼M1

Cu toate acestea, în lipsa unei supravegheri echivalente în sensul dispozițiilor de la articolul 260, autoritățile de supraveghere pot decide să realizeze o nouă verificare la un nivel inferior, la care se află o întreprindere mamă a unor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, fie că este vorba despre un holding de asigurare dintr-o țară terță, de un holding financiar mixt dintr-o țară terță, de o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau de o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță.

▼B

Într-un astfel de caz, autoritatea de supraveghere menționată la articolul 260 alineatul (1) al doilea paragraf explică grupului decizia sa.

Articolul 262 se aplică prin analogie.

Articolul 264

Cooperarea cu autoritățile de supraveghere din țările terțe

(1) Comisia poate prezenta propuneri Consiliului în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe privind modalitățile de efectuare a supravegherii la nivel de grup în ceea ce privește:

(a) întreprinderile de asigurare sau de reasigurare având ca întreprinderi participative întreprinderile definite la articolul 213 al căror sediu central se află într-o țară terță; și

(b) întreprinderile de asigurare dintr-o țară terță sau întreprinderile de reasigurare dintr-o țară terță având ca întreprinderi participative întreprinderile definite la articolul 213, al căror sediu central se află în Comunitate.

(2) Acordurile prevăzute la alineatul (1) vizează, în special, să asigure:

(a) că autoritățile de supraveghere din statele membre pot obține informațiile necesare pentru supravegherea la nivel de grup a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare al căror sediu central se află în Comunitate și care au filiale sau dețin participații în întreprinderi stabilite în afara Comunității; și

(b) că autoritățile de supraveghere din țările terțe pot obține informațiile necesare pentru supravegherea la nivel de grup a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din țări terțe al căror sediu central se află pe teritoriile acestora și care au filiale sau dețin participații în întreprinderi dintr-unul sau mai multe state membre.

(3) Fără a aduce atingere articolului 300 alineatele (1) și (2) din tratat, Comisia, sprijinită de Comitetul european pentru asigurări și pensii ocupaționale, examinează rezultatul negocierilor prevăzute la alineatul (1).

▼B

CAPITOLUL V

Holdingurile mixte de asigurare

Articolul 265

Tranzacțiile intragrup

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare este un holding mixt de asigurare, autoritățile de supraveghere responsabile de supravegherea acestor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare efectuează o supraveghere generală a tranzacțiilor dintre aceste întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și holdingul mixt de asigurare și întreprinderile afiliate acesteia.

(2) Articolele 245, 249-255 și 258 se aplică prin analogie.

Articolul 266

Cooperarea cu țările terțe

În ceea ce privește cooperarea cu țările terțe, articolul 264 se aplică prin analogie.

TITLUL IV

REORGANIZAREA ȘI LICHIDAREA ÎNTREPRINDERILOR DE ASIGURARE

CAPITOLUL I

Domeniul de aplicare și definiții

Articolul 267

Domeniul de aplicare al prezentului titlu

Prezentul titlu se aplică măsurilor de reorganizare și procedurilor de lichidare în ceea ce privește următoarele:

(a) întreprinderile de asigurare;

(b) sucursalele situate pe teritoriul Comunității ale întreprinderilor de asigurare din țări terțe.

Articolul 268

Definiții

1. În sensul prezentului titlu, se aplică următoarele definiții:

(a) „autorități competente” înseamnă autoritățile administrative și judiciare ale statelor membre care sunt competente în ceea ce privește scopurile măsurilor de reorganizare sau procedurilor de lichidare;

(b) „sucursală” înseamnă o prezență permanentă a unei întreprinderi de asigurare pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul membru de origine, care desfășoară activități de asigurare;

▼B

(c) „măsuri de reorganizare” înseamnă măsuri care implică orice intervenție din partea autorităților competente, care sunt destinate să mențină sau să restaureze situația financiară a unei întreprinderi de asigurare și care afectează drepturile preexistente ale părților, altele decât întreprinderea de asigurare, inclusiv, dar nu numai, măsuri care presupun posibilitatea unei suspendări a plăților, unei suspendări a măsurilor de aplicare sau a unei reduceri a creanțelor;

(d) „proceduri de lichidare” înseamnă proceduri colective care implică realizarea activelor unei întreprinderi de asigurare și distribuirea profiturilor între creditori, acționari și asociați, după caz, care implică în mod necesar orice intervenție din partea autorităților competente, inclusiv în cazul în care procedurile colective sunt încheiate printr-un concordat sau altă măsură analoagă, în care se bazează sau nu pe insolvabilitate sau sunt voluntare sau obligatorii;

(e) „administrator” înseamnă o persoană sau un organism desemnat de către autoritățile competente în vederea gestionării măsurilor de reorganizare;

(f) „lichidator” înseamnă o persoană sau un organism desemnat de către autoritățile competente sau de către organele de conducere ale unei întreprinderi de asigurare, în vederea gestionării unor proceduri de lichidare;

(g) „creanță de asigurare” înseamnă orice sumă care este datorată de către întreprinderea de asigurare unor asigurați, deținători de polițe de asigurare, beneficiari sau oricărei părți vătămate având drept direct de acțiune împotriva întreprinderii de asigurare și care rezultă dintr-un contract de asigurare sau din orice operațiune prevăzută la articolul 2 alineatul (3) literele (b) și (c) din activitatea de asigurare directă, inclusiv o sumă rezervată pentru persoanele respective, în cazul în care unele elemente ale datoriei nu sunt încă cunoscute.

Prima datorată de către întreprinderea de asigurare rezultată din neîncheierea sau anularea unui contract de asigurare sau a unei operațiuni menționată la primul paragraf litera (g), în conformitate cu legea aplicabilă pentru astfel de contract sau operațiune înaintea deschiderii procedurilor de lichidare, se consideră de asemenea ca fiind creanță de asigurare.

2. În scopul aplicării prezentului titlu măsurilor de reorganizare și procedurilor de lichidare privind o sucursală situată într-un stat membru a unei întreprinderi de asigurare dintr-o țară terță se aplică următoarele definiții:

(a) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care sucursala a primit autorizația în conformitate cu articolele 145-149;

(b) „autorități de supraveghere” înseamnă autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine;

(c) „autorități competente” înseamnă autoritățile competente ale statului membru de origine.

▼B

CAPITOLUL II

Măsuri de reorganizare

Articolul 269

Adoptarea măsurilor de reorganizare – Legea aplicabilă

(1) Numai autoritățile competente din statul membru de origine sunt abilitate să decidă aplicarea măsurilor de reorganizare în ceea ce privește o întreprindere de asigurare, inclusiv sucursalele sale.

(2) Măsurile de reorganizare nu împiedică deschiderea unei proceduri de lichidare de către statul membru de origine.

(3) Măsurile de reorganizare sunt reglementate de actele cu putere de lege, normele administrative și procedurile aplicabile în statul membru de origine, cu excepția unei dispoziții contrare prevăzute la articolele 285-292.

(4) Măsurile de reorganizare luate în conformitate cu legislația statului membru de origine au efect în întreaga Comunitate fără alte formalități, inclusiv în ceea ce privește terții din alte state membre, chiar dacă legislația acelor state membre nu prevede astfel de măsuri de reorganizare sau subordonează aplicarea lor unor condiții care nu sunt îndeplinite.

(5) Măsurile de reorganizare au efect în întreaga Comunitate din momentul în care acestea au efect în statul membru de origine.

Articolul 270

Informarea autorităților de supraveghere

Autoritățile competente din statul membru de origine informează de urgență autoritățile de supraveghere din statul membru respectiv cu privire la decizia lor privind orice măsură de reorganizare, dacă se poate, înainte de adoptarea unei astfel de măsuri sau imediat după aceea.

Autoritățile de supraveghere din statul membru de origine informează de urgență autoritățile de supraveghere din toate celelalte state membre cu privire la decizia de a adopta măsuri de reorganizare, inclusiv efectele concrete posibile ale unor astfel de măsuri.

Articolul 271

Publicarea deciziilor privind măsurile de reorganizare

(1) Când este posibil un apel în statul membru de origine împotriva unei măsuri de reorganizare, autoritățile competente din statul membru de origine, administratorul sau orice persoană abilitată să facă acest lucru în statul membru de origine face publică decizia sa cu privire la o măsură de reorganizare în conformitate cu procedurile de publicare prevăzute în statul membru de origine și, în plus, publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* cât mai repede posibil un extras din documentul de stabilire a măsurii de reorganizare.

Autoritățile de supraveghere ale celorlalte state membre care au fost informate cu privire la decizia privind măsura de reorganizare, în conformitate cu articolul 270, pot asigura publicarea unei astfel de decizii pe propriul teritoriu în modul pe care îl consideră adecvat.

▼B

(2) Publicarea prevăzută la alineatul (1) menționează autoritatea competentă din statul membru de origine, legea aplicabilă prevăzută la articolul 269 alineatul (3) și lichidatorul desemnat, dacă există. Publicarea se efectuează în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru în care este publicată informația.

(3) Măsurile de reorganizare se aplică indiferent de dispozițiile privind publicarea stabilite la alineatele (1) și (2) și au efect în ceea ce privește creditorii, numai în cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine sau legislația statului membru respectiv nu prevăd altfel.

(4) În cazul în care măsurile de reorganizare afectează exclusiv drepturile acționarilor, asociaților sau angajaților unei întreprinderi de asigurare, considerați ca atare, alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică, cu excepția cazului în care legea aplicabilă măsurilor de reorganizare prevede altfel.

Autoritățile competente stabilesc modul în care părțile menționate la primul paragraf trebuie să fie informate în conformitate cu legislația aplicabilă.

Articolul 272

Informarea creditorilor cunoscuți – Dreptul de a prezenta creanțe

(1) În cazul în care legislația statului membru de origine solicită prezentarea unei creanțe în vederea recunoașterii sale sau prevede notificarea obligatorie a măsurii de reorganizare creditorilor care își au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul central în statul respectiv, autoritățile competente din statul membru de origine sau administratorul informează de asemenea creditorii cunoscuți care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul central în alt stat membru, în conformitate cu articolul 281 și cu articolul 283 alineatul (1).

(2) În cazul în care legislația statului membru de origine prevede dreptul creditorilor, care își au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul central în statul membru respectiv, de a prezenta creanțe sau de a prezenta observații privind creanțele lor, creditorii care își au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul central în alt stat membru au același drept în conformitate cu articolele 282 și 283 alineatul (2).

CAPITOLUL III

Proceduri de lichidare

Articolul 273

Deschiderea procedurii de lichidare Informarea autorităților de supraveghere

(1) Numai autoritățile competente ale statului membru de origine sunt abilitate să ia o decizie privind deschiderea procedurii de lichidare în ceea ce privește o întreprindere de asigurare, inclusiv sucursalele sale din alte state membre. Prezenta decizie se poate adopta în absența sau în urma adoptării măsurilor de reorganizare.

▼B

(2) O decizie privind deschiderea procedurii de lichidare în ceea ce privește o întreprindere de asigurare, inclusiv sucursalele sale din alte state membre, adoptată în conformitate cu legislația statului membru de origine este recunoscută, fără o altă formalitate, pe întregul teritoriu comunitar și are efect în întreaga Comunitate, de îndată ce decizia are efect în statul membru în care se deschide procedura.

(3) Autoritățile competente din statul membru de origine informează de urgență autoritățile de supraveghere din respectivul stat membru cu privire la decizia de a deschide o procedură de lichidare, dacă se poate, înainte de deschiderea procedurii sau, în caz contrar, imediat după aceea.

Autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine informează de urgență autoritățile de supraveghere din toate celelalte state membre despre decizia de a deschide procedura de lichidare, inclusiv efectele concrete posibile ale unei astfel de proceduri.

Articolul 274

Legea aplicabilă

(1) Decizia de a deschide procedurile de lichidare în ceea ce privește o întreprindere de asigurare, procedurile de lichidare și efectele lor sunt reglementate de legislația aplicabilă în statul membru de origine, cu excepția unor dispoziții contrare prevăzute la articolele 285-292.

(2) Legislația statului membru de origine determină cel puțin următoarele:

(a) bunurile care fac obiectul reorganizării și regimul bunurilor dobândite de către întreprinderea de asigurare sau a căror proprietate i-a fost transferată după deschiderea procedurii de lichidare;

(b) atribuțiile respective ale întreprinderii de asigurare și ale lichidatorului;

(c) condițiile în care poate fi invocată o compensare;

(d) efectele procedurii de lichidare asupra contractelor actuale, la care întreprinderea de asigurare este parte;

(e) efectele procedurii de lichidare asupra acțiunilor creditorilor individuali, cu excepția unui proces în curs menționat la articolul 292;

(f) creanțele care urmează să fie prezentate în pasivul întreprinderii de asigurare și regimul creanțelor rezultate în urma deschiderii procedurii de lichidare;

(g) normele care reglementează prezentarea, verificarea și admiterea creanțelor;

(h) normele care reglementează distribuirea profiturilor din realizarea bunurilor, clasificarea creanțelor și drepturile creditorilor care au obținut o satisfacție parțială după deschiderea procedurii de lichidare pe baza unui drept real sau printr-o compensare;

(i) condițiile și efectele încheierii procedurii de lichidare, în special prin concordat;

▼B

(j) drepturile creditorilor după încheierea procedurii de lichidare;

(k) partea care trebuie să suporte costul și cheltuielile rezultate din procedurile de lichidare; și

(l) normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile tuturor creditorilor.

Articolul 275

Regimul creanțelor de asigurare

(1) Statele membre se asigură că creanțele de asigurare au prioritate față de alte creanțe asupra întreprinderii de asigurare, în modul sau în modurile următoare:

(a) în ceea ce privește activele reprezentând rezerve tehnice, creanțele de asigurare au prioritate absolută față de alte creanțe asupra întreprinderii de asigurare; și/sau

(b) în ceea ce privește totalitatea activelor întreprinderii de asigurare, creanțele de asigurare au prioritate față de orice altă creanță asupra întreprinderii de asigurare cu singura excepție a:

(i) creanțelor angajaților rezultate din contractele de muncă și relațiile de muncă;

(ii) creanțelor deținute de organismele publice privind impozitele;

(iii) creanțelor deținute de sistemele de asigurare socială;

(iv) creanțelor pe activele subordonate drepturilor reale.

(2) Fără să aducă atingere alineatului (1), statele membre pot prevedea ca totalitatea sau o parte din cheltuielile rezultate din procedura de lichidare, în conformitate cu legislația lor națională, să aibă prioritate față de creanțele de asigurare.

(3) Statele membre care au ales opțiunea prevăzută la alineatul (1) litera (a) solicită întreprinderilor de asigurare să creeze și să țină la zi un registru special în conformitate cu articolul 276.

Articolul 276

Registrul special

(1) Fiecare întreprindere de asigurare ține la sediul ei central un registru special al activelor folosite pentru a acoperi rezervele tehnice calculate și plasate în conformitate cu legislația statului membru de origine.

(2) În cazul în care o întreprindere de asigurare desfășoară atât activități de asigurare de viață, cât și de asigurare generală, aceasta ține la sediul ei central registre separate pentru fiecare tip de activitate.

▼B

Cu toate acestea, în cazul în care statul membru autorizează întreprinderile de asigurare să desfășoare activități de asigurare de viață și să acopere riscurile enumerate la clasele 1 și 2 din anexa I partea A, acesta poate prevedea că acele întreprinderi de asigurare trebuie să țină un registru unic pentru totalitatea activităților lor.

(3) În orice moment, valoarea totală a activelor înscrise, evaluate în conformitate cu legislația aplicabilă în statul membru de origine, trebuie să fie cel puțin egală cu valoarea rezervelor tehnice.

(4) În cazul în care un activ înscris în registru este supus unui drept real în favoarea unui creditor sau a unui terț, cu rezultatul că se face indisponibilă pentru acoperirea angajamentelor o parte din valoarea activului, această situație se înscrie în registru, iar suma indisponibilă nu se include în valoarea totală menționată la alineatul (3).

(5) Tratamentul unui activ în cazul lichidării întreprinderii de asigurare, în cadrul opțiunii prevăzute la articolul 275 alineatul (1) litera (a), se determină de către legislația statului membru de origine, cu excepția cazului în care articolele 286, 287 sau 288 se aplică respectivului activ în cazul în care:

(a) activul utilizat pentru a acoperi rezervele tehnice este supus unui drept real în favoarea unui creditor sau a unui terț, fără a îndeplini condițiile stabilite la alineatul (4);

(b) un astfel de activ este supus unei rezerve de proprietate în favoarea unui creditor sau a unui terț; sau

(c) un creditor are dreptul de a cere compensarea creanței sale cu creanța întreprinderii de asigurare.

(6) Odată ce procedurile de lichidare au fost deschise, compoziția activelor înscrise în registru în conformitate cu alineatele (1)-(5) nu trebuie să se repună în cauză și nu se poate opera nicio modificare în registre, cu excepția corectării erorilor pur materiale, decât având autorizația autorității competente.

Cu toate acestea, lichidatorii trebuie să adauge activelor respective produsul lor financiar, precum și valoarea primelor pure încasate în clasa de asigurare în cauză între deschiderea procedurii de lichidare și plata creanțelor de asigurare sau până la efectuarea unui transfer de portofoliu.

(7) În cazul în care produsul realizării unor active este mai mic decât valoarea lor estimată în registre, lichidatorii furnizează o justificare privind acest lucru autorităților de supraveghere ale statului membru de origine.

▼B

Articolul 277

Subrogarea la un sistem de garantare

Statul membru de origine poate prevedea că, în cazul în care drepturile creditorilor de asigurare au fost subrogate unei scheme de garantare stabilite în statul membru respectiv, creanțele deținute de schema respectivă nu beneficiază de dispozițiile articolului 275 alineatul (1).

Articolul 278

Reprezentarea creanțelor preferențiale prin active

Statele membre care aleg opțiunea prevăzută la articolul 275 alineatul (1) litera (b) solicită fiecărei întreprinderi de asigurare să se asigure că creanțele care pot avea prioritate față de creanțele de asigurare în temeiul articolului 275 alineatul (1) litera (b) și care sunt înregistrate în conturile întreprinderii de asigurare sunt reprezentate, în orice moment și independent de o eventuală lichidare, prin active.

Articolul 279

Retragerea autorizației

(1) În cazul în care se decide deschiderea procedurii de lichidare a unei întreprinderi de asigurare, autorizația întreprinderii respective este retrasă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 144, cu excepția necesităților prevăzute la alineatul (2).

(2) Retragerea autorizației în conformitate cu alineatul (1) nu împiedică lichidatorul sau orice altă persoană desemnată în acest sens de către autoritățile competente să desfășoare unele dintre activitățile întreprinderii de asigurare, în măsura în care acest lucru este necesar sau adecvat în scopul lichidării.

Statul membru de origine poate prevedea ca astfel de activități să se desfășoare cu acordul și sub supravegherea autorităților de supraveghere ale statului membru respectiv.

Articolul 280

Publicarea deciziilor privind procedurile de lichidare

(1) Autoritatea competentă, lichidatorul sau orice altă persoană desemnată în acest scop de către autoritatea competentă publică decizia de a deschide procedura de lichidare, în conformitate cu modalitățile prevăzute în statul membru de origine în materie de publicare și de asemenea publică un extras din decizia de lichidare în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Autoritățile de supraveghere din toate celelalte state membre care au fost informate cu privire la decizia de a deschide procedura de lichidare în conformitate cu articolul 273 alineatul (3) pot asigura publicarea unei astfel de decizii pe teritoriile lor în modul pe care îl consideră adecvat.

(2) Publicarea prevăzută la alineatul (1) menționează autoritatea competentă a statului membru de origine, legea aplicabilă și lichidatorul desemnat. Publicarea se face în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru în care se publică informația.

▼B

Articolul 281

Informarea creditorilor cunoscuți

(1) În cazul în care se deschide o procedură de lichidare, autoritățile competente din statul membru de origine, lichidatorul sau orice persoană desemnată în acel scop de către autoritățile competente informează fără întârziere și individual printr-o notificare scrisă fiecare creditor cunoscut care are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul central în alt stat membru.

(2) Notificarea menționată la alineatul (1) prezintă termenele, sancțiunile prevăzute în ceea ce privește acele termene, organismul sau autoritatea abilitată să accepte prezentarea creanțelor sau observațiile referitoare la creanțe și la orice alte măsuri.

Notificarea indică, de asemenea, dacă creditorii, ale căror creanțe sunt garantate preferențial sau cu garanții reale, trebuie să își prezinte creanțele.

În cazul creanțelor de asigurare, notificarea indică în plus efectele generale ale procedurii de lichidare privind contractele de asigurare, în special, data la care contractele de asigurare sau operațiunile vor înceta să aibă efect și drepturile și îndatoririle persoanelor asigurate în ceea ce privește contractul sau operațiunea.

Articolul 282

Dreptul de a prezenta creanțe

(1) Orice creditor, inclusiv autoritățile publice ale statului membru, a cărui reședință obișnuită, domiciliu sau sediu central este situat într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, are dreptul de a prezenta creanțe sau de a prezenta observații scrise referitoare la creanțe.

(2) Creanțele tuturor creditorilor menționați la alineatul (1) beneficiază de aceeași tratare și de același rang ca și creanțele de natură echivalentă care pot fi prezentate de creditori care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul central în statul membru de origine. Autoritățile competente intervin, așadar, fără discriminare la nivelul Uniunii Europene.

(3) Cu excepția cazurilor în care legea statului membru de origine prevede altfel, un creditor trimite autorității competente copii ale oricăror documente justificative și indică:

(a) natura și valoarea creanței;

(b) data apariției creanței;

(c) dacă revendică un privilegiu, o garanție reală sau o rezervă de proprietate în ceea ce privește creanța;

(d) dacă este cazul, care sunt bunurile acoperite de asigurarea sa.

Nu trebuie să se indice prioritatea acordată creanțelor de asigurare în conformitate cu articolul 275.

▼B

Articolul 283

Regimul lingvistic și formatul

(1) Informațiile din notificarea menționată la articolul 281 alineatul (1) se comunică în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru de origine.

În acest scop se folosește un formular având unul dintre următoarele titluri în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene:

(a) „Invitație de a prezenta o creanță; termene ce trebuie respectate”; sau

(b) în cazul în care legea statului membru de origine prevede prezentarea observațiilor referitoare la creanțe, „Invitație de a prezenta observații referitoare la o creanță; termene care trebuie respectate”.

În orice caz, în cazul în care un creditor cunoscut deține o creanță de asigurare, informațiile din notificarea menționată la articolul 281 alineatul (1) se comunică în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statelor membre în care creditorul își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul central.

(2) Creditorii care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul central într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, își pot prezenta creanțele sau prezenta observațiile referitoare la creanțe în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale acelui alt stat membru.

Oricum, în acest caz prezentarea creanțelor lor sau prezentarea observațiilor referitoare la creanțele lor poartă titlul „Prezentarea creanței” sau „Prezentarea observațiilor referitoare la creanțe”, după caz, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru de origine.

Articolul 284

Informarea regulată a creditorilor

(1) Lichidatorii informează cu regularitate creditorii, într-o formă adecvată, cu privire la evoluția lichidării.

(2) Autoritățile de supraveghere ale statelor membre pot solicita informații privind evoluția procedurii de lichidare de la autoritățile de supraveghere ale statului membru de origine.

CAPITOLUL IV

Dispoziții comune

Articolul 285

Efectele asupra anumitor contracte și drepturi

Prin derogare de la articolele 269 și 274, efectele adoptării măsurilor de reorganizare sau ale deschiderii unei proceduri de lichidare sunt reglementate după cum urmează:

(a) în cazul contractelor de muncă și al raporturilor de muncă, numai de către legea statului membru aplicabilă contractului de muncă sau raporturilor de muncă;

▼B

(b) în cazul contractelor care oferă dreptul de a folosi sau a dobândi o proprietate imobiliară, numai de către legea statului membru pe teritoriul căruia este situată proprietatea imobiliară; și

(c) în cazul drepturilor întreprinderii de asigurare privind o proprietate imobiliară, o navă sau aeronavă supuse înscrierii într-un registru public, numai de către legea statului membru sub a cărui autoritate se ține registrul.

Articolul 286

Drepturile reale ale terților

(1) Adoptarea măsurilor de reorganizare sau deschiderea procedurii de lichidare nu afectează drepturile reale ale creditorilor sau terților în ceea ce privește bunurile corporale sau necorporale, activele mobiliare sau imobiliare – atât bunuri determinate, cât și ansambluri de bunuri nedeterminate a căror compoziție se schimbă din timp în timp – care aparțin întreprinderii de asigurare și care sunt situate pe teritoriul altui stat membru în momentul adoptării acestor măsuri sau deschiderii procedurii.

(2) Drepturile menționate la alineatul (1) cuprind cel puțin:

(a) dreptul de a lichida bunurile sau de a impune lichidarea lor și de a beneficia de profitul sau venitul generat de procedurile de lichidare, în special în temeiul unui gaj sau alunei ipoteci;

(b) dreptul exclusiv de a recupera o creanță, în special un drept garantat prin depunerea unui gaj sau prin cesiunea acestei creanțe cu titlu de garanție;

(c) dreptul de a revendica bunul sau de a cere restituirea acestuia de la oricine îl posedă sau îl folosește contra voinței titularului de drept;

(d) dreptul de a percepe fructele unui bun.

(3) Dreptul, înscris într-un registru public și opozabil terților, în temeiul căruia se poate obține un drept real în sensul alineatului (1), se consideră un drept real.

(4) Alineatul (1) nu împiedică exercitarea acțiunilor privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea, prevăzute la articolul 274 alineatul (2) litera (l).

Articolul 287

Rezerva de proprietate

(1) Adoptarea măsurilor de reorganizare sau deschiderea procedurii de lichidare contra unei întreprinderi de asigurare ce cumpără un bun nu afectează drepturile unui vânzător, care sunt bazate pe o rezervă de proprietate în cazul în care, în momentul adoptării unor asemenea măsuri sau deschiderii unei asemenea proceduri, bunul se află pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul membru în care măsurile au fost adoptate sau procedura a fost deschisă.

▼B

(2) Adoptarea măsurilor de reorganizare sau deschiderea procedurii de lichidare după livrarea unui bun, contra unei întreprinderi de asigurare ce vinde acel bun nu constituie o cauză de rezoluție sau reziliere a vânzării și nu împiedică achiziția de către cumpărător a proprietății bunului vândut, în cazul în care acest bun se află, în momentul adoptării unor asemenea măsuri sau al deschiderii unei asemenea proceduri, pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul în care măsurile au fost adoptate sau procedura a fost deschisă.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică exercitarea acțiunilor privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea, prevăzute la articolul 274 alineatul (2) litera (l).

Articolul 288

Compensarea

(1) Adoptarea măsurilor de reorganizare sau deschiderea procedurii de lichidare nu afectează dreptul creditorilor de a cere compensarea creanțelor lor cu creanțele întreprinderii de asigurare, în cazul în care o asemenea compensare este permisă de legea aplicabilă pentru creanța întreprinderii de asigurare.

(2) Alineatul (1) nu împiedică exercitarea acțiunilor privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea, prevăzute la articolul 274 alineatul (2) litera (l).

Articolul 289

Piețele reglementate

(1) Fără să aducă atingere articolului 286, efectele unei măsuri de reorganizare sau ale deschiderii unei proceduri de lichidare asupra drepturilor și obligațiilor participanților la o piață reglementată se află numai sub incidența legii aplicabile pieței respective.

(2) Alineatul (1) nu împiedică exercitarea acțiunilor privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea, prevăzute la articolul 274 alineatul (2) litera (l), care pot fi adoptate pentru a nu ține seama de plățile sau tranzacțiile în conformitate cu legea aplicabilă pieței respective.

Articolul 290

Acte prejudiciabile

Articolul 274 alineatul (2) litera (l) nu se aplică în cazul în care o persoană care a beneficiat de un act juridic care este prejudiciabil tuturor creditorilor aduce dovada că respectivul act se află sub incidența legii altui stat membru decât statul membru de origine și dovada că legea nu permite niciun mijloc de atacare a actului respectiv în acel caz.

▼B

Articolul 291

Protecția terților dobânditori

Se aplică legislația următoare, în cazul în care, printr-un act încheiat după adoptarea măsurilor de reorganizare sau deschiderea procedurii de lichidare, o întreprindere de asigurare înstrăinează, cu titlu oneros, oricare dintre următoarele:

(a) în cazul bunurilor imobile, se aplică legea statului membru în care este situat bunul imobil;

(b) în cazul unei nave sau aeronave supuse înscrierii într-un registru public, se aplică legislația statului membru sub a cărui autoritate se ține registrul;

(c) în cazul unor valori mobiliare sau al altor titluri a căror existență sau transfer presupune introducerea într-un registru sau cont stabilit prin lege sau care sunt plasate într-un sistem central de depozite reglementat de legea unui stat membru, se aplică legislația statului membru sub a cărui autoritate se ține registrul, contul sau sistemul.

Articolul 292

Procese în curs

Efectele măsurilor de reorganizare sau ale procedurii de lichidare asupra unui proces în curs privind un bun sau un drept de care a fost deposedată întreprinderea de asigurare sunt reglementate exclusiv de legea statului membru în care procesul este în curs.

Articolul 293

Administratorii și lichidatorii

(1) Desemnarea administratorului sau a lichidatorului se stabilește printr-o copie legalizată a originalului deciziei de desemnare sau prin orice alt certificat emis de autoritățile competente ale statului membru de origine.

Statul membru pe al cărui teritoriu administratorul sau lichidatorul dorește să funcționeze poate solicita o traducere în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru respectiv. Nu este necesară autentificarea oficială a respectivei traduceri și nicio altă formalitate similară.

(2) Administratorii și lichidatorii sunt abilitați să exercite pe teritoriul tuturor statelor membre toate competențele pe care au fost abilitați să le exercite în statul membru de origine.

Se pot desemna persoane care să îi asiste sau să îi reprezinte pe administratori sau lichidatori, în conformitate cu legislația statului membru de origine, în desfășurarea măsurilor de reorganizare sau a procedurii de lichidare, mai ales în statele membre gazde și, în special, pentru a ajuta la rezolvarea dificultăților întâmpinate de creditori în statele respective.

▼B

(3) În exercitarea competențelor lor în conformitate cu legislația statului membru de origine, administratorii sau lichidatorii respectă legea statelor membre pe teritoriul cărora doresc să funcționeze, mai ales în ceea ce privește modalitățile de realizare a bunurilor și informarea salariaților.

Competențele respective nu includ folosirea forței sau dreptul de a hotărî într-un litigiu sau diferend.

Articolul 294

Înscrierea într-un registru public

(1) Administratorul, lichidatorul sau orice altă autoritate sau persoană abilitată corespunzător în statul membru de origine poate cere ca o măsură de reorganizare sau decizia de a deschide o procedură de lichidare să se înscrie în orice registru public cu relevanță ținut în celelalte state membre.

Cu toate acestea, în cazul în care un stat membru prevede o înscriere obligatorie, persoana sau autoritatea menționată în primul paragraf adoptă toate măsurile necesare pentru a asigura înscrierea respectivă.

(2) Costurile înscrierii se consideră drept costuri și cheltuieli ale procedurii.

Articolul 295

Secretul profesional

Tuturor persoanelor care trebuie să primească sau să transmită informații în cadrul procedurilor prevăzute la articolele 270, 273 și 296 le revine obligația prevăzută de dispozițiile privind secretul profesional, prevăzută la articolele 64-69, cu excepția autorităților judiciare cărora li se aplică dispozițiile de drept intern în vigoare.

Articolul 296

Tratamentul sucursalelor întreprinderilor de asigurare din țările terțe

În cazul în care o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță are sucursale stabilite în mai mult de un stat membru, fiecare sucursală beneficiază de un tratament independent în ceea ce privește aplicarea prezentului titlu.

Autoritățile competente și autoritățile de supraveghere ale respectivelor state membre depun eforturi pentru a-și coordona acțiunile.

De asemenea, administratorii sau lichidatorii depun eforturi pentru a-și coordona acțiunile.

▼B

TITLUL V

ALTE DISPOZIȚII

Articolul 297

Dreptul la calea de atac jurisdicțională

Statele membre se asigură că deciziile adoptate în ceea ce privește o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative de aplicare a prezentei directive fac obiectul unei căi de atac jurisdicționale.

Articolul 298

Cooperarea între statele membre și Comisie

(1) Statele membre colaborează între ele în vederea facilitării supravegherii asigurării și reasigurării în Comunitate, precum și a aplicării prezentei directive.

(2) Comisia și autoritățile de supraveghere ale statelor membre colaborează strâns unele cu altele pentru a facilita supravegherea asigurării și reasigurării în Comunitate și pentru a examina orice dificultăți care ar putea apărea în aplicarea prezentei directive.

(3) Statele membre informează Comisia cu privire la orice dificultăți majore care rezultă din aplicarea prezentei directive.

Comisia și autoritățile de supraveghere din statele membre în cauză examinează aceste dificultăți cât mai repede posibil pentru a găsi soluția adecvată.

Articolul 299

Euro

Ori de câte ori prezenta directivă face referire la euro, contravaloarea în moneda națională ce urmează a fi luată în considerare începând cu data 31 de decembrie a fiecărui an este valoarea care se aplică în ultima zi a lunii octombrie precedente pentru care contravalorile pentru euro sunt disponibile în toate monedele Comunității.

Articolul 300

Revizuirea valorilor exprimate în euro

▼M5

Cuantumurile exprimate în euro în prezenta directivă se revizuiesc din cinci în cinci ani, prin majorarea valorii de bază în euro cu variația procentuală a indicilor armonizați ai prețurilor de consum din toate statele membre publicați de Comisie (Eurostat), începând de la 31 decembrie 2015 până la data revizuirii, și se rotunjesc la un multiplu de 100 000 EUR.

▼B

În cazul în care variația procentuală de la ultima revizuire este mai mică de 5 %, sumele nu se mai revizuiesc.

▼B

Comisia publică valorile revizuite în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Valorile revizuite se pun în aplicare de statele membre în termen de 12 luni de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

▼M5

Articolul 301

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul european pentru asigurări și pensii ocupaționale instituit prin Decizia 2004/9/CE a Comisiei ([1]). Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, coroborat cu articolul 4 din respectivul regulament.

Articolul 301a

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate se conferă Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Delegarea de competențe menționată la articolele 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 și 308b se conferă Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 23 mai 2014.

Comisia redactează un raport privind competența delegată cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolele 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 și 308b poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu.

O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Imediat ce adoptă un act delegat, Comisia notifică simultan Parlamentului European și Consiliului acest lucru.

([1]) Decizia 2004/9/CE a Comisiei din 5 noiembrie 2003 de instituire a Comitetului european pentru asigurări și pensii ocupaționale (JO L 3, 7.1.2004, p. 34).

▼M5

(5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolele 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 sau 308b intră în vigoare numai în cazul în care nu a fost exprimată nicio obiecție de către Parlamentul European sau Consiliu în termen de trei luni de la notificarea Parlamentului European și a Consiliului cu privire la acest act sau în cazul în care, înainte de expirarea acestei perioade, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 301b

Dispoziție privind intrarea în vigoare a standardelor tehnice de reglementare

(1) Până la 24 mai 2016, Comisia urmează procedura stabilită la articolul 301a atunci când adoptă pentru prima data standardele tehnice de reglementare prevăzute la articolele 50, 58, 75, 86, 92, 97, 111, 135, 143, 244, 245, 248 și 249. Modificările acestor acte delegate sau, după expirarea perioadei de tranziție, noile standarde tehnice de reglementare se adoptă în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(2) Delegarea competenței menționată la alineatul (1) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(3) Până la 24 mai 2016, AEAPO poate prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare pentru adaptarea la evoluțiile tehnice de pe piețele financiare a actelor delegate prevăzute la articolele 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 și 308b.

Proiectele de standarde tehnice de reglementare respective se limitează la aspectele tehnice ale actelor delegate menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/-2010.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

▼B

Articolul 302

Notificări depuse înainte de intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru respectarea articolelor 57-63

Procedura de evaluare aplicată în cazul proiectelor de achiziție pentru care notificările prevăzute la articolul 57 au fost transmise autorităților competente înainte de intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru respectarea articolelor 57-63, se desfășoară în conformitate cu legislația națională a statelor membre în vigoare la data notificării.

▼B

Articolul 303

Modificări ale Directivei 2003/41/CE

Directiva 2003/41/CE se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 17, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Pentru a calcula nivelul minim al activelor suplimentare se aplică regulile prevăzute la articolele 17a și 17d.”

(2) Se introduc următoarele articole:

„Articolul 17a

Marja de solvabilitate disponibilă

(1) Fiecare stat membru cere tuturor instituțiilor menționate la articolul 17 alineatul (1) care sunt situate pe teritoriul său o marjă de solvabilitate disponibilă, adecvată pentru întreaga sa activitate, în orice moment, care să fie cel puțin egală cu cerințele din prezenta directivă.

(2) Marja de solvabilitate disponibilă este reprezentată de activele instituției, libere de orice pasive previzibile și cu deducerea posturilor necorporale, inclusiv:

(a) capitalul social vărsat sau, în cazul unei instituții sub forma unei întreprinderi mutuale, fondul inițial efectiv plus toate conturile membrilor întreprinderii mutuale care îndeplinesc criteriile următoare:

(i) actul constitutiv și statutul trebuie să prevadă că se pot face plăți din aceste conturi către membrii întreprinderii mutuale numai în măsura în care acest lucru nu determină scăderea marjei de solvabilitate disponibilă sub nivelul cerut sau, după lichidarea întreprinderii, în cazul în care au fost plătite toate celelalte datorii ale întreprinderii;

(ii) actul constitutiv și statutul trebuie să prevadă ca, pentru orice plăți menționate la punctul (i) și efectuate în alte scopuri decât rezilierea individuală a afilierii la întreprinderea mutuală, autoritățile competente să fie informate cu cel puțin o lună în avans și ca acestea să poată, în acest interval, să interzică plata; și

(iii) dispozițiile relevante din actul constitutiv și din statut nu pot fi modificate decât după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun acestei modificări, fără să aducă atingere criteriilor enunțate la punctele (i) și (ii);

(b) rezervele (legale și libere) care nu corespund obligațiilor de subscriere;

(c) profitul sau pierderile reportate după deducerea dividendelor care trebuie plătite; și

▼B

(d) în măsura în care dreptul intern permite, rezervele de profit care apar în bilanț, în cazul în care pot fi folosite pentru a acoperi pierderile care pot apărea și în care nu au fost puse la dispoziție pentru distribuirea către membri și beneficiari.

Marja de solvabilitate disponibilă se reduce cu cuantumul acțiunilor proprii deținute direct de instituție.

(3) Statele membre pot dispune ca marja de solvabilitate disponibilă să poată fi constituită și din:

(a) capital din acțiuni preferențiale cumulative și capital din împrumuturi subordonate până la 50 % din marja de solvabilitate disponibilă sau marja de solvabilitate minimă, în funcție de care este mai mică, din care maxim 25 % constă în împrumuturi subordonate cu scadență fixă sau capital din acțiuni preferențiale cumulative cu termen fix, cu condiția să existe acorduri obligatorii pe baza cărora, în cazul falimentului sau lichidării instituției, capitalul din împrumuturi subordonate sau capitalul din acțiuni preferențiale urmează ca prioritate după revendicările tuturor celorlalți creditori și nu se rambursează decât după ce au fost plătite toate datoriile scadente la momentul respectiv;

(b) titlurile de valoare fără o dată de scadență specificată și alte instrumente, inclusiv acțiunile preferențiale cumulative, altele decât cele menționate la litera (a), până la maximum 50 % din marja de solvabilitate disponibilă sau marja de solvabilitate minimă, în funcție de care este mai mică, pentru toate titlurile de valoare în cauză, și capitalul din împrumuturi subordonate menționat la litera (a), cu condiția să îndeplinească următoarele cerințe:

(i) nu trebuie să fie rambursate la inițiativa purtătorului sau fără acordul prealabil al autorităților competente;

(ii) contractul de emisiune trebuie să ofere instituției posibilitatea de a amâna plata dobânzii aferente împrumutului;

(iii) creanțele creditorului asupra instituției trebuie să fie complet subordonate celor ale tuturor creditorilor nesubordonați;

(iv) documentele care reglementează emisiunea de titluri trebuie să prevadă capacitatea datoriei și a dobânzilor neplătite de a absorbi pierderile, permițând în același timp instituției să-și continue activitățile; și

(v) trebuie să fie luate în considerare numai sumele vărsate integral.

În sensul literei (a) capitalul din împrumuturi subordonate îndeplinește, de asemenea următoarele condiții:

(i) numai fondurile vărsate integral sunt luate în considerare;

▼B

(ii) pentru împrumuturile cu scadență fixă, scadența inițială este stabilită la cel puțin cinci ani. Cu cel puțin un an înainte de scadență, instituția supune spre aprobarea autorităților competente un plan care indică modul în care marja de solvabilitate disponibilă va fi menținută sau adusă la nivelul dorit la scadență, cu excepția cazului în care valoarea împrumutului care intră în compoziția marjei de solvabilitate disponibile a fost redusă progresiv, pe durata a cel puțin cinci ani de înainte de scadență. Autoritățile competente pot autoriza rambursarea împrumuturilor în cauză înainte de scadență cu condiția ca instituția emitentă să solicite acest lucru și ca marja de solvabilitate disponibilă a acesteia să nu coboare sub nivelul cerut;

(iii) împrumuturile fără scadență fixă nu sunt rambursabile decât cu preaviz de cinci ani, cu excepția cazului în care nu mai sunt considerate o componentă a marjei de solvabilitate disponibile sau a cazului în care s-a solicitat în mod specific acordul prealabil al autorităților competente pentru rambursarea lor anticipată. În acest din urmă caz, instituția informează autoritățile competente cu cel puțin șase luni înainte de data de rambursare prevăzută, indicându-le cuantumul marjei de solvabilitate disponibile și cel al cerinței de marjă de solvabilitate înainte și după respectiva rambursare. Autoritățile competente nu autorizează rambursarea decât în cazul în care nu există riscul ca marja de solvabilitate disponibilă a instituției să scadă sub nivelul cerut;

(iv) contractul de împrumut nu conține nicio clauză care să prevadă că, în anumite circumstanțe, altele decât lichidarea instituției, datoria va trebui rambursată înainte de scadența convenită; și

(v) contractul de împrumut poate fi modificat numai după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun modificării în cauză.

(4) La cererea și cu justificarea instituției pe lângă autoritatea de control competentă a statului membru de origine, cu acordul respectivei autorități, marja de solvabilitate disponibilă poate fi de asemenea constituită din:

(a) în cazul în care nu se practică procedeul Zillmer sau în care, deși se practică, aceasta este mai mică decât sarcina pentru costuri de achiziție inclusă în primă, diferența dintre un provizion matematic necalculat prin procedeu Zillmer sau parțial calculat prin procedeu Zillmer și un provizion matematic calculat prin procedeu Zillmer la o rată egală cu sarcina pentru costuri de achiziție inclusă în primă;

(b) toate rezervele ascunse nete provenind din evaluarea activelor, în măsura în care rezervele ascunse nete în cauză nu au un caracter excepțional;

▼B

(c) o jumătate din capitalul social sau din fondul inițial nevărsat, o dată ce partea vărsată reprezintă 25 % din capitalul sau fondul social, până la 50 % din marja de solvabilitate disponibilă sau minimă, în funcție de care este mai mică.

Cifra menționată la litera (a) nu poate depăși, cu toate acestea, 3,5 % din suma diferențelor dintre sumele capitale relevante ale activităților de asigurare de viață și de furnizare de pensii ocupaționale și rezervele matematice pentru toate contractele pentru care este posibilă aplicarea procedeului Zillmer. Diferența se reduce cu valoarea tuturor costurilor de achiziție neamortizate înregistrate ca active.

(5) Comisia poate adopta măsuri de punere în aplicare referitoare la alineatele (2) - (4) pentru a ține seama de evoluțiile care justifică o ajustare tehnică a elementelor eligibile pentru marja de solvabilitate disponibilă.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 21b.

Articolul 17b

Marja de solvabilitate minimă

(1) Sub rezerva articolului 17c, marja de solvabilitate minimă se determină în conformitate cu alineatele (2) – (6) în funcție de obligațiile subscrise.

(2) Marja de solvabilitate minimă este egală cu suma dintre:

(a) primul rezultat:

se obține înmulțind o fracțiune de 4 % din rezervele matematice privind activitatea directă și acceptările de reasigurare, fără deducerea cesiunilor de reasigurare, cu raportul, care nu poate fi mai mic de 85 %, aferent exercițiului financiar precedent, dintre valoarea totală a rezervelor matematice după deducerea cesiunilor de reasigurare și valoarea totală brută a rezervelor matematice;

(b) al doilea rezultat:

pentru polițele la care capitalul de risc nu are o valoare negativă, se obține înmulțind o fracțiune de 0,3 % din valoarea capitalului subscris de instituție cu raportul, care nu poate fi mai mic de 50 %, aferent exercițiului financiar precedent, dintre valoarea totală a capitalului de risc rămas în sarcina instituției după cesiunea și retrocesiunea de reasigurare și valoarea totală a capitalului de risc, fără deducerea reasigurării;

Pentru asigurarea temporară pentru deces cu un termen maxim de trei ani, fracțiunea respectivă este de 0,1 %. Pentru o astfel de asigurare cu un termen mai mare de trei ani și maxim de cinci ani, fracțiunea în cauză este de 0,15 %.

▼B

(3) Pentru asigurările suplimentare menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (a) punctul (iii) din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (*) marja de solvabilitate minimă este egală cu marja de solvabilitate minimă pentru instituțiile enunțate la articolul 17d.

(4) Pentru operațiunile de capitalizare menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii) din Directiva 2009/138/CE marja de solvabilitate minimă este egală cu o fracțiune de 4 % din rezervele matematice calculate în conformitate cu alineatul (2) litera (a).

(5) Pentru operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (i) din Directiva 2009/138/CE marja de solvabilitate minimă este egală cu o fracțiune de 1 % din activele lor.

(6) Pentru asigurările reglementate la articolul 2 alineatul (3) litera (a) punctele (i) și (ii) din Directiva 2009/138/CE în ceea ce privește fondurile de investiții și pentru operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctele (iii), (iv) și (v) din Directiva 2009/138/CE, marja de solvabilitate minimă este egală cu suma dintre:

(a) în măsura în care instituția are un risc de investiții, o fracțiune de 4 % din rezervele tehnice, calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (a);

(b) în măsura în care instituția nu are un risc de investiții, dar valoarea destinată acoperirii cheltuielilor de gestionare este stabilită pentru o perioadă mai mare de cinci ani, o fracțiune de 1 % din rezervele tehnice, calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (a);

(c) în măsura în care instituția nu are un risc de investiții și valoarea destinată acoperirii cheltuielilor de gestionare nu este stabilită pentru o perioadă mai mare de cinci ani, o valoare echivalentă cu 25 % din cheltuielile administrative nete corespunzătoare activității în cauză din ultimul exercițiu financiar;

(d) în măsura în care instituția acoperă un risc de deces, o fracțiune de 0,3 % din capitalul la risc calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (b).

Articolul 17c

Fondul de garantare

(1) Statele membre pot dispune ca o treime din marjă de solvabilitate minimă, așa cum este definită la articolul 17b, să constituie fondul de garantare. Acest fond este constituit din elementele enumerate la articolul 17a alineatele (2) și (3) și, cu acordul autorității competente a statului membru de origine, la articolul 17a alineatul (4) litera (b).

▼B

(2) Fondul de garantare nu poate fi mai mic de 3 milioane EUR. Fiecare stat membru poate prevedea reducerea cu 25 % a fondului de garantare minim pentru întreprinderile mutuale şi de tip mutual.

Articolul 17d

Marja de solvabilitate minimă în sensul articolului 17b alineatul (3)

(1) Marja de solvabilitate minimă se determină fie pe baza valorii anuale a primelor sau contribuţiilor, fie a mediei anuale a daunelor plătite pentru ultimele trei exerciţii financiare.

(2) Valoarea marjei de solvabilitate minime este egală cu cel mai ridicat dintre cele două rezultate indicate la alineatele (3) şi (4).

(3) Baza de calcul a primelor se determină utilizând valoarea cea mai ridicată dintre primele sau contribuţiile brute subscrise calculate aşa cum se arată mai jos şi primele sau contribuţiile brute încasate.

Se însumează primele sau contribuţiile scadente (inclusiv sumele auxiliare percepute, aferente primelor sau contribuţiilor respective) privind activitatea de asigurare directă din exerciţiul financiar precedent.

Acestui cumul i se adaugă valoarea primelor acceptate pentru toate reasigurările în exerciţiul financiar precedent.

Din această sumă se deduce valoarea totală a primelor sau a contribuţiilor anulate în cursul exerciţiului financiar precedent, precum şi valoarea totală a impozitelor şi taxelor aferente primelor sau contribuţiilor însumate în total.

Valoarea astfel obţinută este repartizată în două tranşe, o primă tranşă de 50 milioane EUR şi o a doua tranşă corespunzând restului; fracţiunile ce corespund procentelor de 18 % din prima tranşă şi, respectiv, de 16 % din a doua tranşă se adună.

Rezultatul astfel obţinut se înmulţeşte cu raportul, pentru ultimele trei exerciţii financiare, dintre valoarea daunelor ce rămân în sarcina instituţiei după deducerea sumelor recuperabile din reasigurare şi valoarea brută a daunelor. Raportul nu poate fi în nici un caz mai mic de 50 %.

(4) Baza daunelor se calculează după cum urmează:

Valorile daunelor plătite pentru activităţile directe (fără deducerea daunelor suportate de către cesionari şi retrocesionari) pe durata perioadelor menţionate la alineatul (1) se adună.

▼B

La această sumă se adună valoarea daunelor plătite pentru acceptările în reasigurare și retrocesionări pe durata aceloraşi perioade, precum și valoarea rezervelor pentru cererile de despăgubire neplătite constituite la finalul exercițiului financiar precedent, atât pentru activitățile directe, cât și pentru acceptările în reasigurare.

Din această sumă se deduce valoarea recuperărilor încasate în cursul perioadelor prevăzute la alineatul (1).

Din această sumă se deduce valoarea rezervelor pentru cererile de despăgubire neplătite constituite la începutul celui de-al doilea exercițiu care precede ultimul exercițiu inventariat, atât pentru activități directe, cât și pentru acceptări în reasigurare.

O treime din suma astfel obținută se împarte în două tranșe, prima de maxim 35 milioane EUR, iar a doua incluzând restul; fracțiunile ce corespund procentelor de 26 % din prima tranșă și, respectiv, de 23 % din a doua tranșă se adună.

Rezultatul astfel obținut se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții financiare, dintre valoarea daunelor ce rămân în sarcina instituției după deducerea sumelor recuperabile din reasigurare și valoarea brută a daunelor; raportul nu poate fi în nici un caz mai mic de 50 %.

(5) În cazul în care calculele de la alineatele (2) - (4) dau un rezultat mai mic decât marja de solvabilitate minimă pentru exercițiul financiar precedent, marja de solvabilitate minimă este cel puțin egală cu cea pentru exercițiul precedent, înmulțită cu raportul între rezervele tehnice pentru daune neplătite la finalul ultimului exercițiu și valoarea rezervelor tehnice pentru daune neplătite la începutul exercițiului financiar precedent. În aceste calcule, rezervele tehnice se calculează prin deducerea reasigurării, raportul însă neputând fi în nici un caz mai mare de 1.

_____

(*) JO L 335, 17.12.2009, p. 1.”

(3) Se introduc următoarele articole:

„Articolul 21a

Revizuirea valorii fondului de garantare

(1) Valoarea în euro stabilită la articolul 17c alineatul (2) se revizuiește anual începând cu 31 octombrie 2012, în funcție de modificările indicelui armonizat al prețurilor de consum care include toate statele membre, publicat de Eurostat.

Valoarea se adaptează automat, crescând valoarea de bază în euro cu modificarea procentuală a indicelui în cauză pe o perioadă între 31 decembrie 2009 și data revizuirii și rotunjită la un multiplu de 100 000 EUR.

În cazul în care variația de la ultima adaptare este mai mică de 5 %, sumele nu se adaptează.

▼B

(2) Comisia informează anual Parlamentul European și Consiliul cu privire la revizuirea și valoarea adaptată menționată la alineatul (1).

Articolul 21b

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul european pentru asigurări și pensii ocupaționale, instituit prin Decizia 2004/9/CE a Comisiei (*).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

(*) JO L 3, 7.1.2004, p. 34."

Articolul 304

Submodulul „risc aferent devalorizării acțiunilor" în funcție de durată

(1) Statele membre pot autoriza întreprinderile de asigurare de viață care oferă:

(a) activități de furnizare de pensii ocupaționale în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2003/41/CE sau

(b) pensii vărsate în funcție de intrarea la pensie sau intrarea preconizată la pensie în care primele vărsate pentru aceste pensii sunt însoțite de o deducere de impozit acordată deținătorilor de polițe în conformitate cu legislația națională a statului membru care a autorizat întreprinderea;

cu condiția ca

(i) toate activele și angajamentele corespunzătoare activității să fie delimitate, gestionate și organizate separat de celelalte activități ale întreprinderilor de asigurări, fără posibilitatea de transfer;

(ii) activitățile întreprinderii vizate la literele (a) și (b) cărora li se aplică metoda menționată la prezentul alineat, să nu fie exercitate decât în statul membru în care a fost autorizată întreprinderea, și

(iii) durata medie a angajamentelor ce corespund activității întreprinderii să depășească o medie de 12 ani;

să aplice un submodul de „risc aferent devalorizării acțiunilor" al cerinței de capital de solvabilitate, care este calibrat pe baza valorii la risc pentru o anumită perioadă care corespunde cu perioada tipică de deținere a investițiilor în acțiuni pentru respectiva întreprindere, cu un nivel de încredere care oferă deținătorilor de polițe și beneficiarilor un nivel de protecție echivalent cu cel prevăzut la articolul 101 dacă metoda prevăzută la prezentul articol este utilizată doar pentru activele și angajamentele menționate la punctul (i). La calcularea cerinței de capital de solvabilitate, aceste active și angajamente sunt luate în considerare integral la evaluarea efectelor diversificării, fără a aduce atingere necesității de a proteja interesele deținătorilor de polițe și beneficiarilor din alte state membre.

▼B

Sub rezerva aprobării de către autoritățile de supraveghere, modalitatea de calcul prevăzută la primul paragraf este utilizată numai dacă solvabilitatea și lichiditatea, precum și strategiile, procesele și procedurile de raportare ale întreprinderii vizate în ceea ce privește gestionarea activelor și pasivelor pot să asigure în permanență că aceasta poate deține investiții în acțiuni pentru o perioadă care corespunde cu perioada tipică de deținere a investițiilor în acțiuni pentru respectiva întreprindere. Întreprinderea trebuie să poată demonstra autorității de supraveghere că această condiție este îndeplinită la nivelul de încredere necesar pentru a asigura deținătorilor de polițe de asigurare și beneficiarilor un nivel de protecție echivalent cu cel prevăzut la articolul 101.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare nu revin la aplicarea modalității prevăzute la articolul 105, cu excepția unor circumstanțe bine justificate și sub rezerva aprobării de către autoritățile de supraveghere.

▼M5

(2) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la 31 decembrie 2020, un raport cu privire la aplicarea abordării prevăzute la alineatul (1) și la practicile autorităților de supraveghere adoptate în temeiul alineatului (1), însoțit, după caz, de propuneri adecvate. Raportul respectiv abordează în special efectele transfrontaliere ale utilizării abordării respective în vederea prevenirii arbitrajului de reglementare între întreprinderile de asigurare și de reasigurare.

▼B

TITLUL VI

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

CAPITOLUL I

Dispoziții tranzitorii

Secțiunea 1

Asigurare

Articolul 305

Derogări și eliminarea măsurilor restrictive

(1) Statele membre pot exonera întreprinderile de asigurare generală care, la 31 ianuarie 1975, nu au îndeplinit cerințele articolelor 16 și 17 din Directiva 73/239/CEE și care, la 31 iulie 1978, nu au atins un nivel al încasărilor anuale de prime sau cotizații egal cu de șase ori fondul de garantare minim menționat la articolul 17 alineatul (2) din Directiva 73/239/CEE, de obligația de a constitui acest fond înainte de sfârșitul exercițiului financiar pentru care primele sau cotizațiile vor atinge de șase ori acest fond de garantare minim. În analizarea rezultatelor examinării prevăzute la articolul 298 alineatul (2), Consiliul decide în unanimitate, la propunerea Comisiei, momentul în care statele membre trebuie să elimine această exonerare.

▼B

(2) Întreprinderile de asigurare generală constituite în Regatul Unit prin *Royal Charter* sau prin *private Act* sau prin *special public Act* își pot menține activitățile sub forma juridică în care au fost înființate la 31 iulie 1973 pentru o perioadă nedeterminată.

Întreprinderile de asigurare de viață înființate în Regatul Unit prin *Royal Charter* sau prin *private Act* sau *special Public Act* își pot continua activitatea în forma legală în care au fost constituite la 15 martie 1979 pentru o perioadă nelimitată.

Regatul Unit elaborează o listă a întreprinderilor menționate la primul și al doilea paragraf pe care o comunică celorlalte state membre și Comisiei.

(3) Societățile înregistrate în Regatul Unit în conformitate cu *Friendly Societies Acts* pot continua activitățile de asigurare de viață și operațiunile de economii pe care, în conformitate cu obiectele lor de activitate, le desfășurau la 15 martie 1979.

(4) La cererea întreprinderilor de asigurare generală care îndeplinesc condițiile prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunile 2, 4 și 5, statele membre elimină măsurile restrictive cum sunt cele privind ipotecile, depozitele sau garanțiile.

Articolul 306

Drepturi dobândite de sucursalele și întreprinderile de asigurare existente

(1) Se consideră că sucursalele care și-au început activitatea în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statul membru în care se află sucursala înainte de 1 iulie 1994 au fost supuse procedurii stabilite la articolele 145 și 146.

(2) Articolele 147 și 148 nu afectează drepturile dobândite de întreprinderile de asigurare care își desfășurau activitatea pe baza libertății de a furniza servicii înainte de 1 iulie 1994.

Secțiunea 2

Reasigurare

Articolul 307

Perioada tranzitorie pentru articolul 57 alineatul (3) și articolul 60 alineatul (6) din Directiva 2005/68/CE

Un stat membru poate amâna aplicarea dispozițiilor articolului 57 alineatul (3) din Directiva 2005/68/CE de modificare a articolului 15 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE și a dispozițiilor articolului 60 alineatul (6) din Directiva 2005/68/CE până la 10 decembrie 2008.

Articolul 308

Drepturi dobândite de întreprinderile de reasigurare existente

(1) Întreprinderile de reasigurare care intră sub incidența prezentei directive, care au fost autorizate sau împuternicite să desfășoare activități de reasigurare în conformitate cu dispozițiile statului membru în care își au sediul social înainte de 10 decembrie 2005, sunt considerate a fi autorizate în conformitate cu articolul 14.

▼B

Cu toate acestea, respectivele întreprinderi au obligația de a respecta dispozițiile prezentei directive privind desfășurarea activității de reasigurare, precum și cerințele enunțate la articolul 18 alineatul (1) literele (b) și (d)-(g), articolele 19, 20 și 24 și titlul I capitolul VI secțiunile 2, 3 și 4.

(2) Statele membre pot acorda întreprinderilor de reasigurare prevăzute la alineatul (1) care, la 10 decembrie 2005, nu au respectat articolul 18 alineatul (1) litera (b), articolele 19 și 20 și titlul I capitolul VI secțiunile 2, 3 și 4, un termen pentru îndeplinirea respectivelor cerințe până la 10 decembrie 2008.

▼M5

Secțiunea 3

Asigurarea și reasigurarea

Articolul 308a

Introducerea treptată

(1) Începând cu 1 aprilie 2015, statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de a decide cu privire la aprobarea:

(a) fondurilor proprii auxiliare în conformitate cu articolul 90;

(b) clasificării elementelor fondurilor proprii menționate la articolul 95 al treilea paragraf;

(c) parametrilor specifici întreprinderilor în conformitate cu articolul 104 alineatul (7);

(d) modelelor interne integrale sau parțiale în conformitate cu articolele 112 și 113;

(e) vehiculelor investiționale care urmează să se constituie pe teritoriul lor în conformitate cu articolul 211;

(f) fondurilor proprii auxiliare ale holdingurilor de asigurare intermediare în conformitate cu articolul 226 alineatul (2);

(g) unui model intern de grup în conformitate cu articolele 230 și 231 și cu articolul 233 alineatul (5);

(h) utilizării submodulului „risc aferent devalorizării acțiunilor” în funcție de durată în conformitate cu articolul 304;

(i) aplicării primei de echilibrare în cazul structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc în conformitate cu articolele 77b și 77c;

(j) aplicării primei de volatilitate în cazul structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc în conformitate cu articolul 77d, în cazul în care statele membre solicită acest lucru;

(k) aplicării măsurilor tranzitorii în cazul ratei dobânzilor fără risc în conformitate cu articolul 308c;

▼M5

(l) aplicării măsurilor tranzitorii în cazul rezervelor tehnice în conformitate cu articolul 308d.

(2) Începând cu 1 aprilie 2015, statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de:

(a) a stabili nivelul și domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup în conformitate cu titlul III capitolul I secțiunile 2 și 3;

(b) a desemna supraveghetorul grupului în conformitate cu articolul 247;

(c) a institui un colegiu al supraveghetorilor în conformitate cu articolul 248.

(3) Începând cu 1 iulie 2015, statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de:

(a) a decide deducerea oricărei participații în conformitate cu articolul 228 al doilea paragraf;

(b) a stabili metoda de calculare a solvabilității la nivel de grup în conformitate cu articolul 220;

(c) a determina echivalența, dacă este cazul, în conformitate cu articolele 227 și 260;

(d) a permite întreprinderilor de asigurare și reasigurare să facă obiectul articolelor 238 și 239, în conformitate cu articolul 236;

(e) a efectua determinările menționate la articolele 262 și 263;

(f) a decide, dacă e cazul, aplicarea măsurilor tranzitorii în conformitate cu articolul 308b.

(4) Statele membre impun autorităților de supraveghere în cauză să examineze cererile de aprobare sau de acordare a permisiunii depuse de întreprinderile de asigurare și de reasigurare în conformitate cu alineatele (2) și (3). Deciziile luate de autoritățile de supraveghere privind cererile de aprobare sau de acordare a permisiunii nu sunt aplicabile înainte de 1 ianuarie 2016.

Articolul 308b

Măsuri tranzitorii

(1) Fără a aduce atingere articolului 12, întreprinderile de asigurare sau reasigurare care, până la 1 ianuarie 2016, nu mai încheie contracte de asigurare sau reasigurare noi și își administrează portofoliul exclusiv pentru a-și încheia activitatea nu fac obiectul titlurilor I, II și III din prezenta directivă până la datele prevăzute la alineatul (2) în cazul în care:

(a) întreprinderea a anunțat autoritatea de supraveghere că își va încheia activitatea înainte de 1 ianuarie 2019; sau

(b) întreprinderea face obiectul măsurilor de reorganizare prevăzute la titlul IV capitolul II și s-a numit un administrator.

▼**M5**

(2) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care intră sub incidența:

(a) alineatului (1) litera (a) fac obiectul titlurilor I, II și III din prezenta directivă de la 1 ianuarie 2019 sau de la o dată anterioară, în cazul în care autoritatea de supraveghere nu este mulțumită de progresul realizat în vederea terminării activității întreprinderii;

(b) alineatului (1) litera (a) fac obiectul titlurilor I, II și III din prezenta directivă de la 1 ianuarie 2021 sau de la o dată anterioară, în cazul în care autoritatea de supraveghere nu este mulțumită de progresul realizat în vederea terminării activității întreprinderii.

(3) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare fac obiectul măsurilor tranzitorii de la alineatele (1) și (2) numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) întreprinderea nu face parte dintr-un grup sau, dacă face parte dintr-un grup, toate întreprinderile care fac parte din grupul respectiv încetează să subscrie noi contracte de asigurare sau de reasigurare;

(b) întreprinderea transmite autorității sale de supraveghere un raport anual în care indică progresele realizate în încetarea activității sale;

(c) întreprinderea a notificat autorității sale de supraveghere faptul că aplică măsurile tranzitorii.

Alineatele (1) și (2) nu împiedică o întreprindere să funcționeze în conformitate cu titlurile I, II și III din prezenta directivă.

(4) Statele membre întocmesc o listă cu întreprinderile de asigurare și de reasigurare în cauză și o transmit tuturor celorlalte state membre.

(5) Statele membre se asigură că, pentru o perioadă care nu depășește patru ani începând cu 1 ianuarie 2016, termenul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare transmit informațiile menționate la articolul 35 alineatele (1)-(4) la intervale de un an sau mai scurte scade cu două săptămâni în fiecare exercițiu financiar, cu începere cel târziu după 20 de săptămâni de la sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii raportat la exercițiul său financiar care se încheie la data de 30 iunie 2016 sau ulterior acestei date, însă înainte de 1 ianuarie 2017, și până la cel mult 14 săptămâni după sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii raportat la exercițiile sale financiare care se încheie la data de 30 iunie 2019 sau ulterior acestei date, însă înainte de 1 ianuarie 2020.

(6) Pentru o perioadă care nu depășește patru ani începând cu 1 ianuarie 2016, termenul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare publică informațiile menționate la articolul 51 scade cu două săptămâni în fiecare exercițiu financiar, cu începere cel târziu după 20 de săptămâni de la sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii raportat la exercițiul său financiar care se încheie la data de 30 iunie 2016 sau ulterior acestei date, însă înainte de 1 ianuarie 2017, și până la cel mult 14 săptămâni după sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii raportat la exercițiile sale financiare care se încheie la data de 30 iunie 2019 sau ulterior acestei date, însă înainte de 1 ianuarie 2020.

▼M5

(7) Pentru o perioadă care nu depășește patru ani începând de la 1 ianuarie 2016, termenul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare transmit trimestrial informațiile menționate la articolul 35 alineatele (1)-(4) scade cu o săptămână în fiecare exercițiu financiar, cu începere cel târziu după opt săptămâni raportat la fiecare trimestru care se încheie la 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, însă înainte de 1 ianuarie 2017, și până la cinci săptămâni raportat la oricare trimestru care se încheie la 1 ianuarie 2019 sau ulterior acestei date, însă înainte de 1 ianuarie 2020.

(8) Statele membre se asigură că alineatele (5), (6) și (7) de la prezentul articol se aplică *mutatis mutandis* în cazul întreprinderilor de asigurare și de reasigurare participative, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte la nivel de grup, în conformitate cu articolele 254 și 256, iar termenele menționate la alineatele (5), (6) și (7) se extind cu câte șase săptămâni fiecare.

(9) În pofida articolului 94, elementele fondurilor proprii de bază se includ în fondurile proprii de bază de rangul 1 timp de cel mult 10 ani după 1 ianuarie 2016, cu condiția ca acestea:

(a) să fi fost emise înainte de 1 ianuarie 2016 sau anterior datei de intrare în vigoare a actului delegat menționat la articolul 97, luându-se în considerare data care este mai apropiată;

▼C2

(b) la 31 decembrie 2015, să fi putut fi utilizate pentru a atinge marja de solvabilitate disponibilă până la maximum 50 % din marja de solvabilitate în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative care au fost adoptate în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE, articolului 1 din Directiva 2002/13/CE, articolului 27 alineatul (3) din Directiva 2002/83/CE și articolului 36 alineatul (3) din Directiva 2005/68/CE;

▼M5

(c) să nu fi fost clasificate de rangul 1 sau rangul 2 în conformitate cu articolul 94.

(10) În pofida articolului 94, elementele fondurilor proprii de bază se includ în fondurile proprii de bază de rangul 2 timp de cel mult 10 ani după 1 ianuarie 2016, cu condiția ca acestea:

(a) să fi fost emise înainte de 1 ianuarie 2016 sau anterior datei de intrare în vigoare a actului delegat menționat la articolul 97, luându-se în considerare data care este mai apropiată;

(b) la 31 decembrie 2015, să fi putut fi utilizate pentru a atinge marja de solvabilitate disponibilă până la cel puțin 25 % din marja de solvabilitate în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative care au fost adoptate în temeiul articolului 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE, articolului 1 din Directiva 2002/13/CE, articolului 27 alineatul (3) din Directiva 2002/83/CE și articolului 36 alineatul (3) din Directiva 2005/68/CE.

▼**M5**

(11) În ceea ce privește întreprinderile de asigurare și de reasigurare care investesc în titluri de valoare tranzacționabile sau în alte instrumente financiare bazate pe împrumuturi restructurate emise înainte de 1 ianuarie 2011, cerințele menționate la articolul 135 alineatul (2) se aplică numai în situația în care după 31 decembrie 2014 au fost adăugate noi expuneri-suport sau unele expuneri-suport au fost înlocuite.

(12) În pofida articolului 100, articolului 101 alineatul (3) și articolului 104, se aplică următoarele:

(a) până la 31 decembrie 2017, parametrii standard care urmează să fie folosiți la calculul submodulului „risc de concentrare” și al submodulului „risc de marjă de credit” în conformitate cu formula standard sunt aceiași în cazul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale ale statelor membre, denominate și finanțate în moneda națională a fiecărui stat membru, ca și cei care s-ar aplica expunerilor denominate și finanțate în moneda lor națională;

(b) în 2018, parametrii standard care urmează să fie folosiți la calculul submodulului „risc de concentrare” și al submodulului „risc de marjă de credit” în conformitate cu formula standard sunt reduși cu 80 % în cazul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale ale statelor membre, denominate și finanțate în moneda națională a fiecărui stat membru;

(c) în 2019, parametrii standard care urmează să fie folosiți la calculul submodulului „risc de concentrare” și al submodulului „risc de marjă de credit” în conformitate cu formula standard sunt reduși cu 50 % în cazul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale ale statelor membre, denominate și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru;

(d) începând cu 1 ianuarie 2020, parametrii standard care urmează să fie folosiți la calculul submodulului „risc de concentrare” și al submodulului „risc de dispersie” în conformitate cu formula standard nu sunt reduși în cazul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale ale statelor membre, denominate și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru.

(13) În pofida articolului 100, articolului 101 alineatul (3) și articolului 104, parametrii standard care urmează să fie folosiți pentru acțiuni achiziționate de întreprindere până la 1 ianuarie 2016, inclusiv la calculul submodulului „risc aferent devalorizării acțiunilor” în conformitate cu formula standard, fără opțiunea menționată la articolul 304, se calculează ca medii ponderate ale:

(a) parametrului standard care urmează să fie folosit la calculul submodulului „risc aferent devalorizării acțiunilor” în conformitate cu articolul 304; și

(b) parametrului standard care urmează să fie folosit la calculul submodulului „risc aferent devalorizării acțiunilor” în conformitate cu formula standard, fără opțiunea menționată la articolul 304.

▼M5

Ponderea parametrului de la primul paragraf litera (b) crește cel puțin liniar la sfârșitul fiecărui exercițiu de la 0 % în timpul exercițiului care începe la 1 ianuarie 2016 la 100 % la 1 ianuarie 2023.

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a în care se precizează criteriile care trebuie îndeplinite, inclusiv acțiunile care pot face obiectul perioadei tranzitorii.

Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a perioadei de tranziție, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile pentru aplicarea prezentului alineat.

AEAPO transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 30 iunie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al patrulea paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(14) În pofida articolului 138 alineatele (3) și (4), în cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare respectă cerința de marjă de solvabilitate, prevăzută la articolul 16a din Directiva 73/239/CEE, la articolul 28 din Directiva 2002/83/CE sau, respectiv, la articolul 37, 38 sau 39 din Directiva 2005/68/CE, astfel cum sunt puse în aplicare în dreptul statului membru în ziua care precede data abrogării directivelor menționate în conformitate cu articolul 310 din prezenta directivă, însă nu respectă cerința de capital de solvabilitate în primul an de aplicare al prezentei directive, autoritatea de supraveghere îi poate solicita întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză să ia măsurile necesare pentru stabilirea nivelului de fonduri proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau în vederea reducerii profilului său de risc pentru a asigura respectarea cerinței de capital de solvabilitate până la 31 decembrie 2017.

Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză transmite autorității sale de supraveghere, o dată la trei luni, un raport de activitate în care prezintă măsurile luate și progresele realizate pentru stabilirea nivelului de fonduri proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau pentru reducerea profilului de risc astfel încât să asigure respectarea cerinței de capital de solvabilitate.

Prelungirea menționată la primul paragraf este anulată dacă raportul de activitate arată că, în perioada dintre constatarea nerespectării cerinței de capital de solvabilitate și data depunerii raportului, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu a obținut progrese substanțiale pentru restabilirea nivelului de fonduri proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau pentru reducerea profilului său de risc astfel încât să asigure respectarea cerinței de capital de solvabilitate.

(15) În cazul în care, la 23 mai 2014, statele membre de origine au pus în aplicare dispozițiile menționate la articolul 4 din Directiva 2003/41/CE, respectivele state membre de origine pot continua să aplice actele cu putere de lege și actele administrative adoptate de acestea în vederea respectării articolelor 1-19, 27-30, 32-35 și 37-67 din Directiva 2002/83/CE, astfel cum erau în vigoare în ultima zi de aplicare a Directivei 2002/83/CE, până la 31 decembrie 2019.

Comisia poate adopta acte delegate care modifică perioada tranzitorie prevăzută la prezentul alineat în cazul în care modificările aduse articolelor 17-17c din Directiva 2003/41/CE au fost adoptate înainte de data specificată la prezentul alineat.

▼**M5**

(16) Statele membre pot permite ultimei întreprinderi-mamă de asigurare sau de reasigurare, în perioada de până la 31 martie 2022, să solicite aprobarea unui model intern al grupului aplicabil unei părți a grupului în care atât întreprinderea, cât și întreprindere-mamă ultimă sunt situate în același stat membru și dacă partea respectivă este o parte distinctă cu un profil de risc în mod semnificativ diferit de restul grupului.

(17) În pofida articolului 218 alineatele (2) și (3), dispozițiile tranzitorii menționate la alineatele (8)-(12) și (15) de la prezentul articol și la articolele 308c, 308d și 308e se aplică *mutatis mutandis* la nivelul grupului.

În pofida articolului 218 alineatele (2), (3) și (4), dispozițiile tranzitorii menționate la alineatul (14) de a prezentul articol se aplică *mutatis mutandis* la nivelul grupului și în cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare participative sau întreprinderile de asigurare și de reasigurare dintr-un grup respectă solvabilitatea ajustată menționată la articolul 9 din Directiva 98/78/CE, însă nu respectă cerința de capital de solvabilitate.

Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se stabilesc modificările solvabilității grupului în cazul în care sunt aplicabile dispozițiile tranzitorii menționate la alineatul (13) de la prezentul alineat și care sunt legate de:

(a) eliminarea dublei utilizări a fondurilor proprii eligibile și a creării de capital intragrup menționată la articolele 222 și 223;

(b) evaluarea activelor și pasivelor menționată la articolul 224;

(c) aplicarea metodelor de calcul la întreprinderile de asigurare și de reasigurare afiliate menționată la articolul 225;

(d) aplicarea metodelor de calcul la holdingurile de asigurare intermediare menționată la articolul 226;

(e) metodele pentru calculul solvabilității la nivel de grup menționate la articolele 230 și 233;

(f) calculul cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup menționat la articolul 231;

(g) stabilirea unei majorări de capital menționată la articolul 232;

(h) principiile de calculare a solvabilității la nivel de grup a unui holding de asigurare menționate la articolul 235.

▼M5

Articolul 308c

Măsuri tranzitorii privind rata dobânzilor fără risc

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot aplica, sub rezerva unei aprobări prealabile din partea autorității lor de supraveghere, o ajustare tranzitorie a structurii temporale a ratei dobânzilor fără risc în ceea ce privește obligațiile de asigurare și de reasigurare admisibile.

(2) Pentru fiecare monedă, ajustarea se calculează ca parte a diferenței dintre:

(a) rata dobânzii astfel cum este determinată de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în conformitate cu articolul 20 din Directiva 2002/83/CE la ultima dată de aplicare a respectivei directive;

(b) rata dobânzii acumulate, calculată ca rata unică de actualizare care, atunci când se aplică fluxurilor de trezorerie ale portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare admisibile, are drept rezultat o valoare egală cu valoarea celei mai bune estimări a portofoliului de obligații de asigurare sau reasigurare admisibile atunci când se ține cont de valoarea în timp a banilor utilizând structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc menționată la articolul 77 alineatul (2).

În cazul în care statele membre au adoptat acte cu putere de lege și acte administrative în temeiul articolului 20 alineatul (1) partea B litera (a) punctul (ii) din Directiva 2002/83/CE, rata dobânzii menționată la primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat se determină pe baza metodelor folosite de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare la ultima dată de aplicare a Directivei 2002/83/CE.

Partea menționată la primul paragraf scade liniar la sfârșitul fiecărui exercițiu, de la 100 % în timpul exercițiului care începe la 1 ianuarie 2016 până la 0 % la 1 ianuarie 2032.

În cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare aplică prima de volatilitate menționată la articolul 77d, structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc menționată la litera (b) este structura temporală relevantă ajustată a ratei dobânzilor fără risc menționată la articolul 77d.

(3) Obligațiile de asigurare și de reasigurare admisibile cuprind numai obligațiile de asigurare sau de reasigurare care îndeplinesc următoarele cerințe:

(a) contractele din care decurg obligațiile de asigurare și de reasigurare au fost încheiate înainte de prima dată de aplicare a prezentei directive, fiind excluse reînnoirile de contracte la data respectivă sau la o dată ulterioară;

(b) până la ultima dată de aplicare a Directivei 2002/83/CE, rezervele tehnice pentru obligațiile de asigurare și de reasigurare au fost determinate în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în temeiul articolului 20 din directiva menționată la ultima dată de aplicare a respectivei directive;

▼M5

(c) articolul 77b nu se aplică obligațiilor de asigurare și de reasigurare.

(4) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică alineatul (1):

(a) nu includ obligațiile de asigurare și de reasigurare admisibile în calculul primei de volatilitate menționate la articolul 77d;

(b) nu aplică articolul 308d;

(c) în cadrul raportului lor privind solvabilitatea și situația lor financiară menționat la articolul 51, fac public faptul că aplică structura temporală tranzitorie a ratei dobânzilor fără risc, precum și cuantificarea impactului neaplicării acestei măsuri tranzitorii asupra poziției lor financiare.

Articolul 308d

Măsuri tranzitorii privind rezervele tehnice

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot aplica, sub rezerva unei aprobări prealabile din partea autorității lor de supraveghere, o deducere tranzitorie la rezervele tehnice. Deducerea respectivă poate fi aplicată la nivelul grupelor de riscuri omogene menționate la articolul 80.

(2) Deducerea tranzitorie corespunde unei părți a diferenței dintre următoarele două valori:

(a) rezervele tehnice după deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și vehiculele investiționale, calculate în conformitate cu articolul 76 la prima dată de aplicare a prezentei directive;

(b) rezervele tehnice după deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare calculate în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în temeiul articolului 15 din Directiva 73/239/CEE, al articolului 20 din Directiva 2002/83/CE și al articolului 32 din Directiva 2005/68/CE în ziua precedentă datei de la care directivele menționate sunt abrogate în temeiul articolului 310 din prezenta directivă.

Partea maximă deductibilă scade liniar la sfârșitul fiecărui exercițiu, de la 100 % în timpul exercițiului care începe la 1 ianuarie 2016 până la 0 % la 1 ianuarie 2032.

În cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare utilizează la data primei aplicări a prezentei directive prima de volatilitate menționată la articolul 77d, valoarea menționată la litera (a) se calculează cu prima de volatilitate de la data respectivă.

(3) Sub rezerva unei aprobări prealabile din partea autorității de supraveghere sau la inițiativa acesteia, valorile rezervelor tehnice, inclusiv, dacă este cazul, valoarea primei de volatilitate, utilizate pentru calcularea deducerii tranzitorii menționate la alineatul (2) literele (a) și (b) pot fi recalculate la intervale de 24 de luni sau mai frecvent dacă profilul de risc al întreprinderii a suferit modificări semnificative.

▼M5

(4) Deducerea menționată la alineatul (2) poate fi limitată de autoritatea de supraveghere dacă aplicarea sa ar putea duce la o reducere a cerințelor privind resursele financiare care se aplică întreprinderii în cazul în care sunt comparate cu cele calculate în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în temeiul Directivei 73/239/CEE, al Directivei 2002/83/CE și al Directivei 2005/68/CE în ziua precedentă datei la care directivele menționate sunt abrogate în temeiul articolului 310 din prezenta directivă.

(5) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică alineatul (1):

(a) nu aplică articolul 308c;

(b) în cazul în care nu ar îndeplini cerința de capital de solvabilitate fără aplicarea deducerii tranzitorii, transmit anual un raport autorității lor de supraveghere în care indică măsurile luate și progresele realizate pentru a restabili, la sfârșitul perioadei de tranziție menționate la alineatul (2), un nivel al fondurilor proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau pentru a-și reduce profilul de risc astfel încât să asigure din nou respectarea cerinței de capital de solvabilitate;

(c) în cadrul raportului lor privind solvabilitatea și situația lor financiară menționat la articolul 51, fac public faptul că aplică deducerea tranzitorie la rezervele tehnice, precum și cuantificarea impactului neaplicării respectivelor deduceri tranzitorii asupra poziției lor financiare.

Articolul 308e

Planul de introducere treptată referitoare la măsurile tranzitorii privind rata dobânzilor fără risc și rezervele tehnice

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică măsurile tranzitorii menționate la articolele 308c și 308d informează autoritatea de supraveghere imediat ce constată că nu ar îndeplini cerința de capital de solvabilitate fără aplicarea acestor măsuri tranzitorii. Autoritatea de supraveghere îi solicită întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză să ia măsurile necesare pentru a asigura îndeplinirea cerinței de capital de solvabilitate la sfârșitul perioadei de tranziție.

În termen de două luni de la constatarea nerespectării cerinței de capital de solvabilitate fără aplicarea acestor măsuri tranzitorii, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză îi transmite autorității de supraveghere un plan de introducere treptată în care se indică măsurile planificate pentru restabilirea nivelului fondurilor proprii eligibile care să acopere cerința de capital de solvabilitate sau pentru reducerea profilului de risc, astfel încât să se asigure respectarea cerinței de capital de solvabilitate la sfârșitul perioadei de tranziție. Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză poate actualiza planul de introducere treptată în timpul perioadei de tranziție.

▼M5

Întreprinderile de asigurare sau de reasigurare în cauză transmit anual autorității lor de supraveghere un raport în care indică măsurile luate și progresele realizate pentru a asigura îndeplinirea cerinței de capital de solvabilitate la sfârșitul perioadei de tranziție. Autoritățile de supraveghere revocă aprobarea de aplicare a măsurii tranzitorii în cazul în care din raportul de activitate reiese că îndeplinirea cerinței de capital de solvabilitate la sfârșitul perioadei de tranziție este nerealistă.

▼B

CAPITOLUL II

Dispoziții finale

Articolul 309

Transpunere

▼M5

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26-32, 34-49, 51-55, 67, 68, 71, 72, 74-85, 87-91, 93-96, 98, 100-110, 112, 113, 115-126, 128, 129, 131-134, 136-142, 144, 146, 148, 162-167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210-233, 235-240, 243-258, 260-263, 265, 266, 303 și 304, precum și anexelor III și IV, până la 31 martie 2015. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul respectivelor măsuri.

▼M2

Actele cu putere de lege și actele administrative menționate la primul paragraf se aplică de la ►M4 1 ianuarie 2016 ◄

▼B

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. De asemenea, ele conțin o mențiune în sensul că trimiterile, efectuate în cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare, la directivele abrogate prin prezenta directivă se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestor trimiteri și modalitatea de formulare a acestei mențiuni.

▼M5

În pofida celui de al doilea paragraf, statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 308a începând de la 1 aprilie 2015.

▼B

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 310

Abrogare

Directivele 64/225/CEE, 73/239/CEE, 73/240/CEE, 76/580/CEE, 78/473/CEE, 84/641/CEE, 87/344/CEE, 88/357/CEE, 92/49/CEE, 98/78/CE, 2001/17/CE, 2002/83/CE și 2005/68/CE, astfel cum au fost modificate de actele enumerate în anexa VI partea A, se abrogă începând cu ►M4 1 ianuarie 2016 ◄, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre cu privire la termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor prevăzute în anexa VI partea B.

▼B

Trimiterile la directivele abrogate se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VII.

▼M5

Articolul 310a

Personalul și resursele AEAPO

AEAPO evaluează necesitățile de personal și de resurse rezultate din asumarea competențelor și atribuțiilor sale în temeiul prezentei directive și prezintă un raport în legătură cu acestea Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Articolul 311

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 308a se aplică de la 1 aprilie 2015.

Articolele 1, 2, 3, 5-9, 11, 12, 15, 16, 17, 19-22, 24, 25, 33, 57-66, 69, 70, 73, 145, 147, 149-161, 168-171, 174-177, 179-184, 186-189, 191, 193-209, 267-300, 302, 305-308, 308b, precum și anexele I, II, V, VI și VII se aplică de la 1 ianuarie 2016.

Comisia poate adopta acte delegate și standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare înainte de data menționată la al treilea paragraf.

▼B

Articolul 312

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼B

ANEXA I

CLASE DE ASIGURARE GENERALĂ

A. **Clasificarea riscurilor pe clase de asigurare**

1. *Asigurări de accidente (inclusiv accidentele de muncă şi bolile profesionale) pentru care se acordă:*

   — despăgubiri financiare;

   — despăgubiri în natură;

   — despăgubiri mixte (financiare şi în natură);

   — despăgubiri pentru vătămări corporale suferite de persoane în timpul transportului.

2. *Asigurări de sănătate:*

   — despăgubiri financiare;

   — despăgubiri în natură;

   — despăgubiri mixte (financiare şi în natură).

3. *Asigurări de mijloace de transport terestru (altele decât feroviare), care acoperă:*

   Orice daune survenite la:

   — mijloacele de transport terestru cu motor;

   — mijloacele de transport terestru, altele decât cele cu motor.

4. *Asigurări de mijloace de transport feroviar, care acoperă:*

   Orice daune sau prejudicii survenite la mijloacele de transport feroviar.

5. *Asigurări de mijloace de transport aerian, care acoperă:*

   Orice daune sau prejudicii survenite la mijloacele de transport aerian.

6. *Asigurări de mijloace de transport maritim, lacustru şi fluvial, care acoperă:*

   Orice daune survenite la:

   — mijloace de transport fluvial;

   — mijloace de transport lacustru;

   — mijloace de transport maritim.

7. *Asigurări d ebunuri în tranzit (inclusiv mărfurile, bagajele şi orice alte bunuri transportate), care acoperă:*

   Orice daune suferite de mărfuri, bagaje şi alte bunuri transportate, indiferent de mijlocul de transport.

8. *Asigurări de incendiu şi alte calamităţi naturale, care acoperă:*

   Orice daune sau prejudicii suferite de proprietăţi şi bunuri (altele decât bunurile cuprinse în clasele 3, 4, 5, 6 şi 7), cauzate de:

   — incendiu;

   — explozie;

   — furtună;

   — alte fenomene naturale în afara furtunii;

   — energie nucleară;

   — surpare de teren.

▼B

9. *Alte asigurări de bunuri, care acoperă:*

Orice daune sau prejudicii suferite de proprietăți și bunuri (altele decât bunurile cuprinse în clasele 3, 4, 5, 6 și 7), atunci când acestea sunt provocate de grindină sau îngheț, ca și de orice eveniment, de exemplu furtul, altul decât cel inclus la clasa 8.

10. *Asigurări de răspundere civilă pentru autovehicule, care acoperă:*

Orice daune care rezultă din folosirea autovehiculelor terestre (inclusiv răspunderea transportatorului).

11. *Asigurări de răspundere civilă pentru mijloace de transport aerian, care acoperă:*

Orice daune rezultate din folosirea mijloacelor de transport aerian (inclusiv răspunderea transportatorului).

12. *Asigurări de răspundere civilă pentru mijloace de transport maritim, lacustru și fluvial, care acoperă:*

Orice daune rezultate din folosirea mijloacelor de transport maritim, lacustru și fluvial (inclusiv răspunderea transportatorului).

13. *Asigurări de răspundere civilă generală, care acoperă:*

Orice daune din prejudicii produse terților, altele decât cele menționate la clasele 10, 11 și 12.

14. *Asigurări de credite, care acoperă riscuri de:*

— insolvabilitate generală;

— credit la export;

— vânzare în rate;

— credit ipotecar;

— credit agricol.

15. *Asigurări de garanții pentru:*

— garanții directe;

— garanții indirecte.

16. *Asigurări de pierderi financiare diverse, care acoperă:*

— riscuri de șomaj;

— insuficiența veniturilor (generale);

— pierderi datorate condițiilor meteorologice nefavorabile;

— nerealizarea beneficiilor;

— riscuri aferente cheltuielilor generale;

— cheltuielile comerciale neprevăzute;

— deprecierea valorii de piață;

— pierderile de rentă sau alte venituri similare;

— pierderile comerciale indirecte;

— pierderile financiare necomerciale;

— alte pierderi financiare.

17. *Asigurări de protecție juridică, care acoperă:*

Cheltuielile cu procedura judiciară și alte cheltuieli aferente unui proces.

▼B

18. *Asigurări de asistență*

Asistența persoanelor aflate în dificultate în cursul deplasărilor sau absențelor de la domiciliu sau de la locul de reședință obișnuit.

B. **Denumirea autorizației acordate simultan pentru mai multe clase de asigurare**

Următoarele denumiri se acordă autorizațiilor care vizează clasele următoare:

(a) clasele 1 și 2: „Asigurări de accidente și sănătate”;

(b) clasele 1 (a patra liniuță), 3, 7 și 10: „Asigurări auto”;

(c) clasele 1 (a patra liniuță), 4, 6, 7 și 12: „Asigurări maritime și de transport”;

(d) clasele 1 (a patra liniuță), 5, 7 și 11: „Asigurări de aviație”;

(e) clasele 8 și 9: „Asigurări de incendii și alte daune la proprietăți”;

(f) clasele 10, 11, 12 și 13: „Asigurări de răspundere civilă”;

(g) clasele 14 și 15: „Asigurări de credite și garanții”;

(h) toate clasele, la alegerea statelor membre, care vor fi comunicate celorlalte state membre și Comisiei.

▼B

ANEXA II

CLASE DE ASIGURARE DE VIAȚĂ

I. Asigurările de viață menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (a) punctele (i), (ii) și (iii), cu excepția celor menționate la punctele II și III;

II. Asigurare de căsătorie, asigurare de naștere;

III. Asigurările menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (a) punctele (i) și (ii), aferente fondurilor de investiții;

IV. Asigurarea permanentă de sănătate menționată la articolul 2 alineatul (3) litera (a) punctul (iv);

V. Tontinele menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (i);

VI. Operațiunile de capitalizare menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (ii);

VII. Gestionarea fondurilor colective de pensii menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctele (iii) și (iv);

VIII. Operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (b) punctul (v);

IX. Operațiunile menționate la articolul 2 alineatul (3) litera (c);

▼B

ANEXA III

FORME JURIDICE ALE ÎNTREPRINDERILOR

A. **Forme de întreprinderi de asigurare generală**

1. în cazul Regatului Belgiei: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”, „société mutualiste/maatschappij van onderlinge bijstand”;

2. în cazul Republicii Bulgare: „акционерно дружество”;

3. în cazul Republicii Cehe: „akciová společnost”, „družstvo”;

4. în cazul Regatului Danemarcei: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;

5. în cazul Republicii Federale Germania: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

6. în cazul Republicii Estonia: „aktsiaselts”;

7. în cazul Irlandei: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”;

8. în cazul Republicii Elene: „ανώνυμη εταιρία”, „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”;

9. în cazul Regatului Spaniei: „sociedad anónima”, „sociedad mutua”, „sociedad cooperativa”;

10. în cazul Republicii Franceze: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural”, „mutuelles régies par le code de la mutualité”;

▼M3

10a. în cazul Republicii Croația: „dioničko društvo”, „društvo za uzajamno osiguranje”;

▼B

11. în cazul Republicii Italiene: „società per azioni”, „società cooperativa”, „mutua di assicurazione”;

12. în cazul Republicii Cipru: „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές”, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο”;

13. în cazul Republicii Letonia: „apdrošināšanas akciju sabiedrība”, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība”;

14. în cazul Republicii Lituania: „akcinė bendrovė”, „uždaroji akcinė bendrovė”;

15. în cazul Marelui Ducat al Luxemburgului: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

16. în cazul Republicii Ungare: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „biztosító egyesület”, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe”;

17. în cazul Republicii Malta: „limited liability company/kumpannija b «responsabbilta» limitata”;

18. în cazul Regatului Țărilor de Jos: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;

19. în cazul Republicii Austria: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;

20. în cazul Republicii Polone: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

21. în cazul Republicii Portugheze: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;

22. în cazul României: „societăți pe acțiuni”, „societăți mutuale”;

▼B

23. în cazul Republicii Slovenia: „delniška družba”, „družba za vzajemno zavarovanje”;

24. în cazul Republicii Slovace: „akciová spoločnost”;

25. în cazul Republicii Finlanda: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening”;

26. în cazul Regatului Suediei: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „understödsföreningar”;

27. în cazul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord: „companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered under the Friendly Societies Acts”, „the association of underwriters known as Lloyd's”;

▼M5

28. în oricare dintre cazuri și ca alternativă la formele de întreprinderi de asigurare generală enumerate la punctele 1-27 și la punctul 29, forma de societate europeană (SE) în sensul Regulamentului (CE) nr. 2157/2001 al Consiliului [1];

29. în măsura în care statul membru în cauză permite unei societăți cooperative să desfășoare activități de asigurare generală și ca alternativă la formele de întreprinderi de asigurare generală enumerate la punctele 1-28, forma de societate cooperativă europeană în sensul Regulamentului (CE) nr. 1435/2003 al Consiliului [2].

▼B

B. **Forme de întreprinderi de asigurare de viață:**

1. în cazul Regatului Belgiei: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”;

2. în cazul Republicii Bulgare: „акционерно дружество”, „взаимозастрахователна кооперация”;

3. în cazul Republicii Cehe: „akciová společnost”, „družstvo”;

4. în cazul Regatului Danemarcei: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”, „pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)”;

5. în cazul Republicii Federale Germania: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

6. în cazul Republicii Estonia: „aktsiaselts”;

7. în cazul Irlandei: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts” și „societies registered under the Friendly Societies Acts”;

8. în cazul Republicii Elene: „ανώνυμη εταιρία”;

9. în cazul Regatului Spaniei: „sociedad anónima”, „sociedad mutua”, „sociedad cooperativa”;

10. în cazul Republicii Franceze: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural”, „mutuelles régies par le code de la mutualité”;

▼M3

10a. în cazul Republicii Croația: „dioničko društvo”, „društvo za uzajamno osiguranje”;

▼B

11. în cazul Republicii Italiene: „società per azioni”, „società cooperativa”, „mutua di assicurazione”;

[1] JO L 294, 10.11.2001, p. 1.

[2] Regulamentul (CE) nr. 1435/2003 al Consiliului din 22 iulie 2003 privind statutul societății cooperative europene (SCE) (JO L 207, 18.8.2003, p. 1).

▼B

12. în cazul Republicii Cipru: „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές”, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση”;

13. în cazul Republicii Letonia: „apdrošināšanas akciju sabiedrība”, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība”;

14. în cazul Republicii Lituania: „akcinė bendrovė”, „uždaroji akcinė bendrovė”;

15. în cazul Marelui Ducat al Luxemburgului: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

16. în cazul Republicii Ungare: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „biztosító egyesület”, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe”;

17. în cazul Republicii Malta: „limited liability company/kumpannija b «responsabbilta» limitata”;

18. în cazul Regatului Țărilor de Jos: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;

19. în cazul Republicii Austria: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;

20. în cazul Republicii Polone: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

21. în cazul Republicii Portugheze: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;

22. în cazul României: „societăți pe acțiuni”, „societăți mutuale”;

23. în cazul Republicii Slovenia: „delniška družba”, „družba za vzajemno zavarovanje”;

24. în cazul Republicii Slovace: „akciová spoločnost”;

25. în cazul Republicii Finlanda: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening”;

26. în cazul Regatului Suediei: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „understödsföreningar”;

27. în cazul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord: „companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts”, „the association of underwriters known as Lloyd's”;

▼M5

28. în oricare dintre cazuri și ca alternativă la formele de întreprinderi de asigurare de viață enumerate la punctele 1-27 și la punctul 29, forma de societate europeană (SE) în sensul Regulamentului (CE) nr. 2157/2001;

29. în măsura în care statul membru în cauză permite unei societăți cooperative să desfășoare activități de asigurare de viață și ca alternativă la formele de întreprinderi de asigurare de viață enumerate la punctele 1-28, forma de societate cooperativă europeană în sensul Regulamentului (CE) nr. 1435/2003.

▼B

C. **Forme de întreprinderi de reasigurare:**

1. în cazul Regatului Belgiei: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”;

2. în cazul Republicii Bulgare: „акционерно дружество”;

3. în cazul Republicii Cehe: „akciová společnost”;

4. în cazul Regatului Danemarcei: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;

5. în cazul Republicii Federale Germania: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

6. în cazul Republicii Estonia: „aktsiaselts”;

▼B

7. în cazul Irlandei: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”;
8. în cazul Republicii Elene: „ανώνυμη εταιρία”, „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”;
9. în cazul Regatului Spaniei: „sociedad anónima”;
10. în cazul Republicii Franceze: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural”, „mutuelles régies par le code de la mutualité”;

▼M3

10a. în cazul Republicii Croația: „dioničko društvo”;

▼B

11. în cazul Republicii Italiene: „società per azioni”;
12. în cazul Republicii Cipru: „εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές”, „Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση”;
13. în cazul Republicii Letonia: „akciju sabiedrība”, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību”;
14. în cazul Republicii Lituania: „akcinė bendrovė”, „uždaroji akcinė bendrovė”;
15. în cazul Marelui Ducat al Luxemburgului: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;
16. în cazul Republicii Ungare: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe”;
17. în cazul Republicii Malta: „limited liability company/kumpannija tà responsabbiltà limitata”;
18. în cazul Regatului Țărilor de Jos: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;
19. în cazul Republicii Austria: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;
20. în cazul Republicii Polone: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;
21. în cazul Republicii Portugheze: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;
22. în cazul României: „societate pe acțiuni”;
23. în cazul Republicii Slovenia: „delniška družba”;
24. în cazul Republicii Slovace: „akciová spoločnost”;
25. în cazul Republicii Finlanda: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening”;
26. în cazul Regatului Suediei: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidigt försäkringsbolag”;
27. în cazul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord: „companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts”, „the association of underwriters known as Lloyd's”;

▼M5

28. în oricare dintre cazuri și ca alternativă la formele de întreprinderi de reasigurare enumerate la punctele 1-27 și la punctul 29, forma de societate europeană (SE) în sensul Regulamentului (CE) nr. 2157/2001;
29. în măsura în care statul membru în cauză permite unei societăți cooperative să desfășoare activități de reasigurare și ca alternativă la formele de întreprinderi de reasigurare enumerate la punctele 1-28, forma de societate cooperativă europeană în sensul Regulamentului (CE) nr. 1435/2003.

▼B

ANEXA IV

FORMULA STANDARD A CERINȚEI DE CAPITAL DE SOLVABILITATE (SCR)

1. **Calcularea cerinței de capital de solvabilitate de bază**

Cerința de capital de solvabilitate de bază prevăzută la articolul 104 alineatul (1) este egală cu:

$$\text{SCR de bază} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

unde SCR_i este modulul de risc i, iar SCR_j este modulul de risc j și unde „i, j” înseamnă că suma diverșilor termeni ar trebui să acopere toate combinațiile posibile de i și j. La efectuarea calculului, SCR_i și SCR_j se înlocuiesc cu următoarele:

— $\text{SCR}_{\text{asigurare generală}}$ este modulul „risc de subscriere pentru asigurarea generală”;

— $\text{SCR}_{\text{asigurare de viață}}$ este modulul „risc de subscriere pentru asigurarea de viață”;

— $\text{SCR}_{\text{asigurare de sănătate}}$ este modulul „risc de subscriere pentru asigurarea de sănătate”;

— $\text{SCR}_{\text{piață}}$ este modulul „risc de piață”;

— $\text{SCR}_{\text{insolvență}}$ este modulul „risc de contrapartidă”.

Factorul $\text{Corr}_{i,j}$ este elementul prezent pe rândul i și în coloana j în următoarea matrice de corelare:

i \ j	Piață	Insolvență	Viață	Sănătate	General
Piață	1	0,25	0,25	0,25	0,25
Insolvență	0,25	1	0,25	0,25	0,5
Viață	0,25	0,25	1	0,25	0
Sănătate	0,25	0,25	0,25	1	0
General	0,25	0,5	0	0	1

2. **Calcularea modulului „risc de subscriere pentru asigurarea generală”**

Modulul „risc de subscriere pentru asigurarea generală” prevăzut la articolul 105 alineatul (2) este egal cu:

$$\text{SCR}_{\text{general}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

unde SCR_i este submodulul i, iar SCR_j este submodulul j și unde „i, j” înseamnă că suma diverșilor termeni ar trebui să acopere toate combinațiile posibile de i și j. La efectuarea calculului, SCR_i și SCR_j se înlocuiesc cu următoarele:

— $\text{SCR}_{\text{primă și rezervă general}}$ este submodulul „risc de primă și de rezervă în asigurarea generală”;

— $\text{SCR}_{\text{catastrofă general}}$ este submodulul risc „catastrofă în asigurarea generală”.

▼B

3. **Calcularea modulului „risc de subscriere pentru asigurarea de viață”**

Modulul „risc de subscriere pentru asigurarea de viață” prevăzut la articolul 105 alineatul (3) este egal cu:

$$SCR_{viață} = \sqrt{\sum_{i,j} Corr_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

unde SCR_i este submodulul i, iar SCR_j este submodulul j și unde „i, j” înseamnă că suma diverșilor termeni ar trebui să acopere toate combinațiile posibile de i și j. La efectuarea calculului, SCR_i și SCR_j se înlocuiesc cu următoarele:

— SCR mortalitate este submodulul „risc de mortalitate”;

— SCR longevitate este submodulul „risc de longevitate”;

— SCR invaliditate este submodulul „risc de invaliditate-morbiditate”;

— $SCR_{\text{cheltuieli cu asigurarea de viață}}$ este submodulul „risc de cheltuieli cu asigurarea de viață”;

— SCR revizuire este submodulul „risc de revizuire”;

— SCR reziliere este submodulul „risc de reziliere”;

— $SCR_{\text{catastrofă în asigurarea de viață}}$ este submodulul „risc de catastrofă în asigurarea de viață”;

4. **Calcularea modulului „risc de piață”**

Structura modulului „risc de piață”

Modulul „risc de piață” prevăzut la articolul 105 alineatul (5) este egal cu:

$$SCR_{piață} = \sqrt{\sum_{i,j} Corr_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

unde SCR_i este submodulul i, iar SCR_j este submodulul j și unde „i,j” înseamnă că suma diverșilor termeni ar trebui să acopere toate combinațiile posibile de i și j. La efectuarea calculului, SCR_i și SCR_j se înlocuiesc cu următoarele:

— $SCR_{\text{rata dobânzii}}$ este submodulul „risc al ratei dobânzii”;

— $SCR_{\text{acțiuni}}$ este submodulul „risc al acțiunilor”;

— SCR_{bunuri} imobile este submodulul „risc al bunurilor imobile”;

— $SCR_{\text{dispersie}}$ este submodulul „risc de dispersie”;

— $SCR_{\text{concentrări}}$ este submodulul „concentrări ale riscurilor de piață”;

— SCR_{valutar} este submodulul „risc valutar”;

▼B

ANEXA V

GRUPURI DE CLASE DE ASIGURARE GENERALĂ ÎN SENSUL ARTICOLULUI 159

1. Asigurări de accidente și de sănătate (clasele 1 și 2 din anexa I);
2. Asigurări de mijloace de transport terestru cu motor (clasele 3, 7 și 10 din anexa I, cu specificarea separată a cifrelor privind clasa 10, cu excepția răspunderii transportatorului);
3. Asigurări de incendiu și alte daune materiale (clasele 8 și 9 din anexa I);
4. Asigurări de mijloace de transport aerian, maritim și de transport (clasele 4, 5, 6, 7, 11 și 12 din anexa I);
5. Asigurări de răspundere civilă generală (clasa 13 din anexa I);
6. Asigurări de credite și de garanții (clasele 14 și 15 din anexa I);
7. Alte clase (clasele 16, 17 și 18 din anexa I).

▼B

ANEXA VI

Partea A

Directive abrogate și lista modificărilor lor ulterioare

(menționate la articolul 310

Directiva 64/225/CEE a Consiliului (JO L 56, 4.4.1964, p. 878).	
Actul de aderare din 1973, articolul 29, anexa I III (G)(1) (JO L 73, 27.3.1972, p. 89).	
Prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului (JO L 228, 16.8.1973, p. 3).	
Actul de aderare din 1994, articolul 29, anexa I(XI)(B) (II)(1) (JO C 241, 29.8.1994, p. 197).	
(înlocuit prin Decizia 95/1/CE a Consiliului) (JO L 1, 1.1.1995, p. 1).	
Actul de aderare din 2003, articolul 20, anexa II(3)(1) (JO L 236, 23.9.2003, p. 335).	
Actul de aderare din 1985, articolul 26, anexa I(II)(c)(1)(a) (JO L 302, 15.11.1985, p. 156).	
Directiva 76/580/CEE a Consiliului (JO L 189, 13.7.1976, p. 13).	exclusiv articolul 1
Directiva 84/641/CEE a Consiliului (JO L 339, 27.12.1984, p. 21).	exclusiv articolele 1-14
Directiva 87/343/CEE a Consiliului (JO L 185, 4.7.1987, p. 72).	exclusiv articolul 1 și anexa
Directiva 87/344/CEE a Consiliului (JO L 185, 4.7.1987, p. 77).	exclusiv articolul 9
A doua Directivă 88/357/CEE a Consiliului (JO L 172, 4.7.1988, p. 1).	exclusiv articolele 9, 10 și 11
Directiva 90/618/CEE a Consiliului (JO L 330, 29.11.1990, p. 44).	exclusiv articolele 2, 3 și 4
Directiva 92/49/CEE a Consiliului (JO L 228, 11.8.1992, p. 1).	exclusiv articolele 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 17, 18, 24, 32, 33 și 53
Directiva 95/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 168, 18.7.1995, p. 7).	exclusiv articolul 2 alineatul (2) a treia liniuță și articolul 3 alineatul (1)
Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 181, 20.7.2000, p. 65).	exclusiv articolul 8
Directiva 2002/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 17).	exclusiv articolul 1

▼B

Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).	exclusiv articolul 22
Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).	exclusiv articolul 4
Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).	exclusiv articolul 57
Directiva 2006/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 363, 20.12.2006, p. 238).	exclusiv articolul 1 și punctul 1 din anexă
Directiva 73/240/CEE a Consiliului (JO L 228, 16.8.1973, p. 20).	
Directiva 76/580/CEE a Consiliului (JO L 189, 13.7.1976, p. 13).	
Directiva 78/473/CEE a Consiliului (JO L 151, 7.6.1978, p. 25).	
Directiva 84/641/CEE a Consiliului (JO L 339, 27.12.1984, p. 21).	
Directiva 87/344/CEE a Consiliului (JO L 185, 4.7.1987, p. 77).	
A doua Directivă 88/357/CEE a Consiliului (JO L 172, 4.7.1988, p. 1).	
Directiva 90/618/CEE a Consiliului (JO L 330, 29.11.1990, p. 44).	exclusiv articolele 5-10
Directiva 92/49/CEE a Consiliului (JO L 228, 11.8.1992, p. 1).	exclusiv articolul 12 alineatul (1), articolele 19, 23, 27, articolul 30 alineatul (1), articolele 34, 35, 36, 37, articolul 39 alineatul (1), articolul 40 alineatul (1), articolul 42 alineatul (1), articolul 43 alineatul (1), articolul 44 alineatul (1), articolul 45 alineatul (1)și articolul 46 alineatul (1).
Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 181, 20.7.2000, p. 65).	exclusiv articolul 9
Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 149, 11.6.2005, p. 14).	exclusiv articolul 3
Directiva 92/49/CEE a Consiliului (JO L 228, 11.8.1992, p. 1).	
Directiva 95/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 168, 18.7.1995, p. 7).	exclusiv articolul 1 a doua liniuță, articolul 2 alineatul (1) prima liniuță, articolul 4 alineatele (1), (3) și (5) și articolul 5 a doua liniuță
Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).	exclusiv articolul 2
Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).	exclusiv articolul 24

▼B

Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).	exclusiv articolul 6
Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).	exclusiv articolul 58
Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).	exclusiv articolul 1
Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 330, 5.12.1998, p. 1).	
Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).	exclusiv articolul 28
Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).	exclusiv articolul 7
Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).	exclusiv articolul 59
Directiva 2001/17/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 110, 20.4.2001, p. 28).	
Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 345, 19.12.2002, p. 1).	
Directiva 2004/66/CE a Consiliului (JO L 168, 1.5.2004, p. 35).	exclusiv punctul II din anexă
Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).	exclusiv articolul 8
Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).	exclusiv articolul 60
Directiva 2006/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 363, 20.12.2006, p. 238).	exclusiv articolul 1 și punctul 3 din anexă
Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).	exclusiv articolul 2
Directiva 2008/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 76, 19.3.2008, p. 44).	exclusiv articolul 1
Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).	

▼B

Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).	Parlamentului	exclusiv articolul 4
Directiva 2008/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 76, 19.3.2008, p. 44).	Parlamentului	exclusiv articolul 1
Directiva 2008/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 81, 20.3.2008, p. 1).	Parlamentului	exclusiv articolul 1

Partea B

Lista termenelor de transpunere în legislația națională

(menționate la articolul 310

Directiva	Termen de transpunere	Termen de aplicare
64/225/CEE	26 august 1965	
73/239/CEE	27 ianuarie 1975	27 ianuarie 1976
73/240/CEE	27 ianuarie 1975	
76/580/CEE	31 decembrie 1976	
78/473/CEE	2 decembrie 1979	2 iunie 1980
84/641/CEE	30 iunie 1987	1 ianuarie 1988
87/343/CEE	1 ianuarie 1990	1 iulie 1990
87/344/CEE	1 ianuarie 1990	1 iulie 1990
88/357/CEE	30 decembrie 1989	30 iunie 1990
90/618/CEE	20 mai 1992	20 noiembrie 1992
92/49/CEE	31 decembrie 1993	1 iulie 1994
95/26/CE	18 iulie 1996	18 iulie 1996
98/78/CE	5 iunie 2000	
2000/26/CE	20 iulie 2002	20 ianuarie 2003
2000/64/CE	17 noiembrie 2002	
2001/17/CE	20 aprilie 2003	
2002/13/CE	20 septembrie 2003	
2002/83/CE	17 noiembrie 2002, 20 septembrie 2003, 19 iunie 2004 (în funcție de dispoziții speciale)	
2002/87/CE	11 august 2004	
2004/66/CE	1 mai 2004	
2005/1/CE	13 mai 2005	
2005/14/CE	11 iunie 2007	
2005/68/CE	10 decembrie 2007	
2006/101/CE	1 ianuarie 2007	
2008/19/CE	nu se aplică	
2008/37/CE	nu se aplică	

▼B

ANEXA VII

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1)				Articolul 2		Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 2 prima teză	Articolul 1 alineatul (1)		►C1 Articolul 1, articolul 2 alineatele (2) și (3) și articolul 267 ◄
Articolul 1 alineatul (2)										Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 1 alineatul (3)										—
Articolul 2 alineatul (1) literele (a)-(c)										—
Articolul 2 alineatul (1) litera (d)							Articolul 3 alineatul (4)			Articolul 3
Articolul 2 alineatul (1) litera (e)										—
Articolul 2 alineatul (2) litera (a)										Articolul 5 alineatul (1)
Articolul 2 alineatul (2) litera (b)										Articolul 5 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (2) litera (c)										Articolul 5 alineatul (3)
Articolul 2 alineatul (2) litera (d)										Articolul 5 alineatul (4)

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 2 alineatul (3) de la primul la al patrulea paragraf										Articolul 6
Articolul 2 alineatul (3) al cincilea paragraf										Articolul 15 alineatul (4)
Articolul 3 alineatul (1) primul şi al doilea paragraf										—
Articolul 3 alineatul (1) al treilea paragraf										Articolul 4 alineatul (5)
Articolul 3 alineatul (2)										Articolul 7
Articolul 4 prima teză										Articolul 8 prima teză
Articolul 4 litera (a)										Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 4 litera (b)										—
Articolul 4 litera (c)										Articolul 8 alineatul (3)
Articolul 4 litera (e)										—
Articolul 4 litera (f)										Articolul 8 alineatul (1)
Articolul 4 litera (g)										Articolul 8 alineatul (4)

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 5 litera (a)										—
Articolul 5 litera (b)							Articolul 1 alineatul (1) litera (o)			—
Articolul 5 litera (c)							Articolul 1 alineatul (1) litera (p)			Articolul 134 alineatul (1)
Articolul 5 litera (d)										►**M5** Articolul 13 punctul 27 ◄
Articolul 6				Articolul 4			Articolul 4	Articolul 3		Articolul 14 alineatul (1) și alineatul (2) literele (a) și (b)
Articolul 7 alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf				Articolul 5 alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf			Articolul 5 alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf			Articolul 15 alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf
Articolul 7 alineatul (2) al doilea paragraf litera (a)				Articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf litera (a)						Articolul 15 alineatul (3) primul paragraf
Articolul 7 alineatul (2) al doilea paragraf litera (b)				Articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf litera (b)						—
Articolul 8 alineatul (1) litera (a)				Articolul 6 alineatul (1) litera (a)			Articolul 6 alineatul (1) litera (a)	Anexa I		►**C1** Anexa III secțiunile A și B ◄
Articolul 8 alineatul (1) litera (a) ultimul paragraf								Articolul 5 alineatul (2)		Articolul 17 alineatul (2)

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 8 alineatul (1) litera (b)				Articolul 6 alineatul (1) litera (b)			Articolul 6 alineatul (1) litera (b)	Articolul 6 litera (a)		Articolul 18 alineatul (1) litera (a)
								Articolul 6 litera (a)		Articolul 18 alineatul (1) litera (b)
Articolul 8 alineatul (1) litera (c)				Articolul 6 alineatul (1) litera (c)			Articolul 6 alineatul (1) litera (c)	Articolul 6 litera (b)		Articolul 18 alineatul (1) litera (c)
Articolul 8 alineatul (1) litera (d)				Articolul 6 alineatul (1) litera (d)			Articolul 6 alineatul (1) litera (d)	Articolul 6 litera (c)		Articolul 18 alineatul (1) litera (d)
Articolul 8 alineatul (1) litera (e)				Articolul 6 alineatul (1) litera (e)			Articolul 6 alineatul (1) litera (e)	Articolul 6 litera (d)		►C1 Articolul 18 alineatul (1) litera (g) ◄
Articolul 8 alineatul (1) litera (f)										►C1 Articolul 18 alineatul (1) litera (h) ◄
Articolul 8 alineatul (1) de la al doilea la al patrulea paragraf							Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 7		Articolul 19
Articolul 8 alineatul (1a)							Articolul 6 alineatul (3)	Articolul 8		Articolul 20
Articolul 8 alineatul (2)				Articolul 6 alineatul (2)			Articolul 6 alineatul (4)			Articolul 18 alineatul (2)
Articolul 8 alineatul (3) primul paragraf				Articolul 6 alineatul (3) primul paragraf			Articolul 6 alineatul (5) al treilea paragraf	Articolul 9 alineatul (1)		Articolul 21 alineatul (4)

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf				Articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf și articolul 29 primul paragraf prima teză			Articolul 6 alineatul (5) primul paragraf	Articolul 9 alineatul (2)		Articolul 21 alineatul (1), primul paragraf
Articolul 8 alineatul (3) al treilea paragraf				Articolul 6 alineatul (3) al treilea paragraf și articolul 29 al doilea paragraf						Articolul 21 alineatul (2)
Articolul 8 alineatul (3) al patrulea paragraf				Articolul 6 alineatul (3) al patrulea paragraf						Articolul 21 alineatul (3)
Articolul 8 alineatul (4)				Articolul 6 alineatul (4)			Articolul 6 alineatul (6)	Articolul 10		Articolul 22
Articolul 9 literele (a)-(d)				Articolul 7 literele (a)-(d)			Articolul 7 literele (a)-(d)	Articolul 11 alineatul (1) literele (a), (c), (d) și (e)		Articolul 23 alineatul (1) literele (a), (c), (d) și (e)
Articolul 9 literele (e) și (f)				Articolul 7 literele (e) și (f)				Articolul 11 alineatul (2) literele (a) și (b)		Articolul 23 alineatul (2) litera (e)
Articolul 9 literele (g) și (h)				Articolul 7 literele (g) și (h)			Articolul 7 literele (f) și (g)	Articolul 11 alineatul (2) literele (c) și (d)		Articolul 23 alineatul (2) literele (a) și (d)
Articolul 10 alineatul (1)				Articolul 32 alineatul (1)			Articolul 40 alineatul (1)			Articolul 145 alineatul (1) primul paragraf

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 10 alineatul (2) primul paragraf				Articolul 32 alineatul (2) primul paragraf			Articolul 40 alineatul (2)			Articolul 145 alineatul (2)
Articolul 10 alineatul (2) al doilea paragraf				Articolul 32 alineatul (2) al doilea paragraf						Articolul 145 alineatul (3)
Articolul 10 alineatul (3)				Articolul 32 alineatul (3)			Articolul 40 alineatul (3)			Articolul 146 alineatele (1) și (2)
Articolul 10 alineatul (4)				Articolul 32 alineatul (4)			Articolul 40 alineatul (4)			Articolul 146 alineatul (3)
Articolul 10 alineatul (5)				Articolul 32 alineatul (5)			Articolul 40 alineatul (5)			Articolul 146 alineatul (3) al doilea paragraf
Articolul 10 alineatul (6)				Articolul 32 alineatul (6)			Articolul 40 alineatul (6)			►C1 Articolul 145 alineatul (4) ◄
Articolul 11				Articolul 33						—
Articolul 12				Articolul 56			Articolul 9	Articolul 13		Articolul 25 al doilea paragraf
Articolul 12a							Articolul 9a	Articolul 14 și articolul 60 alineatul (2)		Articolul 26
Articolul 13 alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf				Articolul 9 alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf			Articolul 10 alineatul (1) prima teză și alineatul (2) primul paragraf	►C1 Articolul 15 alineatul (1) primul paragraf și alineatul (2) ◄		Articolul 30 alineatul (1), alineatul (2) primul paragraf
Articolul 13 alineatul (2) al doilea paragraf				Articolul 9 alineatul (2) al doilea paragraf						Articolul 30 alineatul (2) al doilea paragraf

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
							Articolul 10 alineatul (1) a doua și a treia teză	Articolul 15 alineatul (1) al doilea paragraf		Articolul 30 alineatul (3)
Articolul 13 alineatul (2) al treilea paragraf							Articolul 10 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 60 alineatul (3)		Articolul 32 alineatul (1)
Articolul 13 alineatul (3)				Articolul 9 alineatul (3)			Articolul 10 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (4)		—
Articolul 14				Articolul 10			Articolul 11	Articolul 16		Articolul 33
Articolul 15 alineatul (1), alineatul (2) și alineatul (3) al doilea paragraf				Articolul 17			Articolul 20 alineatele (1)-(3) și alineatul (4) al doilea paragraf	Articolul 32 alineatele (1) și (3)		Articolele 76-86
Articolul 15 alineatul (3) primul paragraf							Articolul 20 alineatul (4) primul paragraf	Articolul 32 alineatul (2)		Articolul 134 alineatul (2) și articolul 173
Articolul 15a				Articolul 18				Articolul 33		—
Articolul 16							Articolul 27	Articolul 35, articolul 36, articolul 60 alineatul (8)		Articolele 87-99
Articolul 16a							Articolul 28	Articolele 37-39, articolul 60 alineatul (9)		Articolele 100-127
Articolul 17 alineatul (1)							Articolul 29 alineatul (1)	Articolul 40 alineatul (1)		Articolul 128, articolul 129 alineatul (1) literele (a)-(c) și alineatul (2)
Articolul 17 alineatul (2)							Articolul 29 alineatul (2)	Articolul 40 alineatul (2)		Articolul 129 alineatul (1) litera (d)

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 17a							Articolul 30	Articolul 41		—
Articolul 17b							Articolele 28 și 28a	Articolul 60 alineatul (10)		—
Articolul 18							Articolul 31			—
Articolul 14							Articolul 11	Articolul 16		Articolul 33
Articolul 19 alineatul (2)				Articolul 11 alineatul (2)			Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (2)		Articolul 35
Articolul 19 alineatul (3) primul paragraf și al doilea paragraf literele (a) și (b)			Articolul 10	Articolul 11 alineatul (3) primul paragraf și al doilea paragraf literele (a) și (b)			Articolul 13 alineatul (3) primul paragraf și al doilea paragraf literele (a) și (b)	Articolul 17 alineatul (3) și alineatul (4) primul paragraf literele (a) și (b)		Articolul 34 alineatele (1)-(3), (5), (6) și (7)
Articolul 19 alineatul (3) al doilea paragraf litera (c)			Articolul 10	Articolul 11 alineatul (3) al doilea paragraf litera (c)			Articolul 13 alineatul (3) al doilea paragraf litera (c)	Articolul 17 alineatul (4) primul paragraf litera (c)		Articolul 34 alineatul (8)
Articolul 19 alineatul (3) al treilea paragraf			Articolul 10	Articolul 11 alineatul (3) al treilea paragraf			Articolul 13 alineatul (3) al treilea paragraf	Articolul 17 alineatul (4) al doilea paragraf		Articolul 35 alineatul (2) litera (b)
Articolul 20 alineatul (1)							Articolul 37 alineatul (1)	Articolul 42 alineatul (1)		►C1 Articolul 137 ◄
Articolul 20 alineatul (2) primul paragraf				Articolul 13 alineatul (2) primul paragraf			Articolul 37 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 42 alineatul (2) primul paragraf		—
Articolul 20 alineatul (2) al doilea paragraf				Articolul 13 alineatul (2) al doilea paragraf			Articolul 37 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 42 alineatul (2) al doilea paragraf		Articolul 138 alineatul (5)

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 20 alineatul (3) primul paragraf				Articolul 13 alineatul (3) primul paragraf			Articolul 37 alineatul (3) primul paragraf	Articolul 42 alineatul (3) primul paragraf		—
Articolul 20 alineatul (3) al doilea paragraf				Articolul 13 alineatul (3) al doilea paragraf			Articolul 37 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 42 alineatul (3) al doilea paragraf		Articolul 139 alineatul (3)
Articolul 20 alineatul (4)				Articolul 13 alineatul (4)						—
Articolul 20 alineatul (5)				Articolul 13 alineatul (2) al doilea paragraf și alineatul (5)			Articolul 37 alineatul (2) al doilea paragraf și alineatul (5)	Articolul 42 alineatul (2) al doilea paragraf și alineatul (4)		Articolul 138 alineatul (5)
Articolul 20a alineatul (1) primul paragraf prima teză							Articolul 38 alineatul (1) prima teză	Articolul 43 alineatul (1)		Articolul 138 alineatul (2), articolul 139 alineatul (2)
Articolul 20a alineatul (1) primul paragraf a doua teză literele (a)-(e)							Articolul 38 alineatul (1) a doua teză literele (a)-(e)	Articolul 43 alineatul (2) literele (a)-(e)		Articolul 142 alineatul (1)
Articolul 20a alineatul (2)							Articolul 38 alineatul (2)			Articolul 141
Articolul 20a alineatul (3)							Articolul 38 alineatul (3)	Articolul 43 alineatul (4)		Articolul 140 alineatul (2)
Articolul 20a alineatul (4)							Articolul 38 alineatul (4)	Articolul 43 alineatul (5)		—
Articolul 20a alineatul (5)							Articolul 38 alineatul (5)	Articolul 43 alineatul (6)		Articolul 142 alineatul (2)

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 21			Articolul 11 alineatul (1)							—
Articolul 22 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (d)				Articolul 14			Articolul 39 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (d)	Articolul 44 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (d)		Articolul 144 alineatul (1) literele (a), (b) și (c)
Articolul 22 alineatul (1) al doilea paragraf prima teză							Articolul 39 alineatul (1) al doilea paragraf prima teză	Articolul 44 alineatul (1) al doilea paragraf		Articolul 144 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 22 alineatul (1) al doilea paragraf a doua teză							►C1 Articolul 39 alineatul (1) al doilea paragraf a doua teză ◄			Articolul 144 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 22 alineatul (2)							Articolul 39 alineatul (2)	Articolul 44 alineatul (2)		Articolul 144 alineatul (3)
Articolul 23 alineatul (1)							Articolul 51 alineatul (1)			Articolul 162 alineatul (1)
Articolul 23 alineatul (2) literele (a)-(g)							Articolul 51 alineatul (2)			Articolul 162 alineatul (2) literele (a)-(f) și (h)
Articolul 23 alineatul (2) litera (h)										Articolul 162 alineatul (2) litera (g)
Articolul 24 primul paragraf prima teză							Articolul 54 primul paragraf prima teză			Articolul 165 prima teză

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
►C1 Articolul 24 primul paragraf a doua teză și al treilea paragraf ◄							►C1 Articolul 54 primul paragraf a doua teză și al treilea paragraf ◄			—
Articolul 25							Articolul 55			Articolul 166
Articolul 26							Articolul 56			Articolul 167
Articolul 27 primul paragraf							Articolul 52 alineatul (2) primul paragraf			Articolul 168 primul paragraf
Articolul 27 al doilea paragraf							Articolul 52 alineatul (2) al doilea paragraf			Articolul 168 al doilea paragraf
Articolul 28							Articolul 52 alineatul (3)			Articolul 170
Articolul 28a				Articolul 53			Articolul 53			Articolul 164
Articolul 29							Articolul 57			Articolul 171
Articolul 29a							Articolul 58			Articolul 176 primul, al doilea și al treilea paragraf
Articolul 29b alineatele (1) și (2)							Articolul 59 alineatele (1) și (2)	Articolul 52 alineatele (1) și (2)		Articolul 177 alineatele (1) și (2)
Articolul 29b alineatele (3)-(6)							Articolul 59 alineatele (3)-(6)	Articolul 52 alineatele (3) și (4)		—
Articolul 30 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a)										—

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Articolul 30 alineatul (2) litera (b)										Articolul 305 alineatul (1)
Articolul 30 alineatul (4)										Articolul 305 alineatul (2)
Articolul 30 alineatul (5)										Articolul 305 alineatul (4)
Articolul 31										—
Articolul 32										—
Articolul 33			Articolul 28				Articolul 62	Articolul 54 alineatul (2)		Articolul 298 alineatele (2) și (3)
Articolul 34	Articolul 9		Articolul 29		Articolul 11 alineatul (5)		Articolul 6 alineatul (5), al patrulea paragraf		Articolul 6	—
Articolul 35	Articolul 10	Articolul 10	Articolul 32	Articolul 57 alineatul (1)	Articolele 11 alineatele (1)-(3)	Articolul 31 alineatele (1) și (2)	Articolul 69 alineatele (1)-(4)	Articolul 64 alineatul (1)	Articolul 7 alineatul (1)	Articolul 309 alineatul (1)
Articolul 36	Articolul 11	Articolul 11	Articolul 33	Articolul 57 alineatul (2)	Articolul 11 alineatul (4)	Articolul 31 alineatul (3)	Articolul 70	Articolul 64 alineatul (2)	Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 309 alineatul (2)
Articolul 37			Articolul 34							—
Articolul 38	Articolul 12	Articolul 12	Articolul 35	Articolul 58	Articolul 13	Articolul 33	Articolul 74	Articolul 66	Articolul 9	Articolul 312
Anexa punctul A										Articolul 15 alineatul (2) al doilea paragraf și anexa I partea A
Anexa punctele A și B										Anexa I părțile A și B

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
Anexa punctul C										Articolul 16
Anexa punctul D										—
	Articolul 1 alineatul (1) primul paragraf									Articolul 190 alineatul (1)
	Articolul 1 alineatul (1) al doilea paragraf									Articolul 190 alineatul (2)
	Articolul 1 alineatul (2)									—
	Articolul 2 alineatul (1)									Articolul 190 alineatul (1)
	Articolul 2 alineatul (2)									Articolul 190 alineatul (3)
	Articolul 3									Articolul 191
	Articolul 4 alineatul (1)									Articolul 192 primul și al doilea paragraf
	Articolul 4 alineatul (2)									—
	Articolul 5									Articolul 193
	Articolul 6									Articolul 195
	Articolul 7									Articolul 194
	Articolul 8									Articolul 196
		Articolul 1								—
		Articolul 2								Articolul 198

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
		Articolul 3 alineatul (1)								Articolul 199
		Articolul 3 alineatul (2) primul paragraf prima teză								Articolul 200 alineatul (1) primul paragraf
		Articolul 3 alineatul (2) literele (a)-(c)								Articolul 200 alineatele (2)-(4)
		Articolul 3 alineatul (3)								Articolul 200 alineatul (1) al doilea paragraf
		Articolul 4								Articolul 201
		Articolul 5								Articolul 202
		Articolul 6								Articolul 203
		Articolul 7								Articolul 204
		Articolul 8								Articolul 205
		Articolul 9								Articolul 16 alineatul (2)
			Articolul 1							—
			Articolul 2 literele (a), (b) și (e)							—
			Articolul 2 litera (c)				Articolul 1 alineatul (1) litera (c)	Articolul 2 alineatul (1) litera (e)		—
			Articolul 2 litera (d)							►C1 Articolul 13 punctul 13 ◄

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
			Articolul 2 litera (f)	Articolul 1 litera (e)			►C1 Articolul 1 alineatul (1) litera (h) ◄			—
			Articolul 3				Articolul 1 litera (b) a doua teză			Articolul 145 alineatul (1) al doilea paragraf
			Articolul 4							Articolul 187
			Articolul 6							—
			Articolul 7 alineatul (1) literele (a)-(e)							—
			Articolul 7 alineatul (1) litera (f)	Articolul 27						—
			►C1 Articolul 7 alineatul (1) litera (g) și alineatul (3) ◄							—
			Articolul 8 alineatele (1) și (2)							Articolul 179 alineatele (1) și (2)
			Articolul 8 alineatul (3)							—
			Articolul 8 alineatul (4) literele (a) și (c)	Articolul 30 alineatul (1)						—
			Articolul 8 alineatul (4) litera (d)							Articolul 179 alineatul (3)

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
			Articolul 8 alineatul (5)							Articolul 179 alineatul (4)
			Articolul 12							—
			Articolul 12a alineatele (1)-(3)							Articolul 150
			Articolul 12a alineatul (4) primul paragraf							Articolul 151
			Articolul 12a alineatul (4) de la al doilea la al şaselea paragraf							Articolul 152
			Articolul 14	Articolul 34			Articolul 41			Articolul 147
			Articolul 16 alineatul (1) primul şi al doilea paragraf	Articolul 35			Articolul 42			Articolul 148
			Articolul 16 alineatul (1) al treilea paragraf	Articolul 35						Articolul 148 alineatul (2)
			Articolul 17	Articolul 36			Articolul 43			Articolul 149
			Articolul 26							—
			Articolul 27							—
			Articolul 31							Articolul 299
			Articolul 31				Articolul 68 alineatul (2)			Articolul 300
			Anexa I	Articolul 23			Anexa II			—
			Anexa 2A							—

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
			Anexa 2B							—
			Articolele 5, 9, 10, 11							—
				Articolul 1 litera (a)	Articolul 1 litera (a)	Articolul 2 litera (a)	Articolul 1 alineatul (1) litera (a)			►C1 Articolul 13 punctul 1 ◄
				Articolul 1 litera (b)			Articolul 1 alineatul (1) litera (f)	Articolul 2 alineatul (1) litera (d)		►C1 Articolul 13 punctul 11 ◄
				Articolul 1 litera (c)		Articolul 2 litera (e)	Articolul 1 alineatul (1) litera (e)	Articolul 2 alineatul (1) litera (f)		►C1 Articolul 13 punctul 8 litera (a) ◄
				Articolul 1 litera (d)			Articolul 1 alineatul (1) litera (f)	Articolul 2 alineatul (1) litera (g)		—
				Articolul 1 litera (f)			Articolul 1 alineatul (1) litera (i)	Articolul 2 alineatul (1) litera (i)		►C1 Articolul 13 punctul 18 ◄
				Articolul 1 litera (g)			Articolul 1 alineatul (1) litera (j)	Articolul 2 alineatul (1) litera (j)		►C1 Articolul 13 punctul 21, articolul 24 alineatul (2) și articolul 63 ◄
				Articolul 1 litera (h)	Articolul 1 litera (d)		Articolul 1 alineatul (1) litera (k)	Articolul 2 alineatul (1) litera (k)		►C1 Articolul 13 punctul 15 ◄
				Articolul 1 litera (i)	Articolul 1 litera (e)		Articolul 1 alineatul (1) litera (l)	Articolul 2 alineatul (1) litera (l)		►C1 Articolul 13 punctul 16 ◄
				Articolul 1 litera (j)			Articolul 1 alineatul (1) litera (m)			►C1 Articolul 13 punctul 22 ◄

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
				Articolul 1 litera (k)	Articolul 1 litera (k)	Articolul 2 litera (h)	Articolul 1 alineatul (1) litera (n)	Articolul 2 alineatul (1) litera (m)		►C1 Articolul 13 punctul 10 ◄
				►C1 Articolul 1 litera (l) ◄			Articolul 1 alineatul (1) litera (r)	Articolul 2 alineatul (1) litera (n)		►C1 Articolul 13 punctul 17 ◄
				►C1 Articolul 1 litera (l) punctul (a) ◄	Articolul 1 litera (f)		Articolul 1 alineatul (1) litera (r) punctul (i)	Articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctul (i)		►C1 Articolul 13 punctul 20 ◄
				►C1 Articolul 1 litera (l) punctul (b) ◄			Articolul 1 alineatul (1) litera (r) punctul (ii)	Articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctul (ii)		►C1 Articolul 13 punctul 18 ◄
				Articolul 3						Articolul 188
				Articolul 8				Articolul 12		Articolul 24 alineatul (1)
				Articolul 12 alineatul (2)			Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 18		Articolul 39 alineatul (1)
				Articolul 12 alineatele (3)-(6)			Articolul 14 alineatele (2)-(5)			Articolul 39 alineatele (2)-(6)
				Articolul 15 alineatele (1) și (2)			Articolul 15 alineatele (1) și (2)	Articolul 19 alineatul (1)		Articolul 57
				Articolul 15 alineatul (3)			Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 22		Articolul 61
				Articolul 15 alineatul (4)			Articolul 15 alineatul (4)	Articolul 23		Articolul 62
				Articolul 15a			Articolul 15a	Articolul 19 alineatele (2)-(8)		Articolul 58 alineatele (1)-(7)
				Articolul 15b			Articolul 15b	Articolul 19a		Articolul 59
				Articolul 15c			Articolul 15c	Articolul 20		Articolul 60

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
				Articolul 16 alineatul (1)			Articolul 16 alineatul (1)	Articolul 24		Articolul 64
				Articolul 16 alineatul (2)			Articolul 16 alineatul (2)	Articolul 25		Articolul 65
				Articolul 16 alineatul (3)			Articolul 16 alineatul (3)	Articolul 26		Articolul 66
				Articolul 16 alineatul (4)			Articolul 16 alineatul (4)	Articolul 27		Articolul 67
				Articolul 16 alineatul (5)			Articolul 16 alineatul (5)	Articolul 28 alineatul (1)		Articolul 68 alineatul (1)
				Articolul 16 alineatul (5b) de la primul la al patrulea paragraf			Articolul 16 alineatul (7) de la primul la al patrulea paragraf	Articolul 28 alineatul (3) de la primul la al patrulea paragraf		Articolul 68 alineatul (3)
				Articolul 16 alineatul (5b) al cincilea paragraf			Articolul 16 alineatul (7) al cincilea paragraf	Articolul 28 alineatul (3) al cincilea paragraf		Articolul 68 alineatul (4)
				Articolul 16 alineatul (3)						Articolul 66
				Articolul 16 alineatul (5c)			Articolul 16 alineatul (8)	Articolul 29		Articolul 70
				Articolul 16 alineatul (5a)			Articolul 16 alineatul (6)	Articolul 28 alineatul (2)		Articolul 68 alineatul (2)
				Articolul 16a alineatul (1) litera (a)			Articolul 17 alineatul (1) litera (a)	Articolul 31 alineatul (1) primul paragraf		Articolul 72 alineatul (1) literele (a)-(c)

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
				Articolul 16a alineatul (1) litera (b)			Articolul 17 alineatul (1) litera (b)	Articolul 31 alineatul (1) al doilea paragraf		Articolul 72 alineatul (1) al doilea paragraf
				Articolul 16a alineatul (2)			Articolul 17 alineatul (2)	Articolul 31 alineatul (2)		Articolul 72 alineatul (2)
				Articolul 20			Articolul 22			—
				Articolul 21			Articolul 23	Articolul 34 alineatele (1)-(3)		—
				Articolul 22			Articolul 24	Articolul 34 alineatul (4)		—
				Articolul 25						—
				Articolul 28			Articolul 33			Articolul 180
				Articolul 29						Articolul 181 alineatele (1) și (3)
				Articolul 30 alineatul (2)						Articolul 181 alineatul (2)
				Articolul 31						Articolul 183
				Articolul 38			Articolul 44			Articolul 153
				Articolul 39 alineatele (2) și (3)			Articolul 45			Articolul 154
				Articolul 40 alineatul (2)			Articolul 46 alineatul (1)			Articolul 155 alineatul (8)
				Articolul 40 alineatul (3)			Articolul 46 alineatul (2)			Articolul 155 alineatul (1)

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
				Articolul 40 alineatele (4), (6)-(8) și (10)			Articolul 46 alineatele (3), (5)-(7) și (9)			Articolul 155 alineatele (2), (4)-(6) și (9)
				Articolul 40 alineatul (5)			Articolul 46 alineatul (4)			Articolul 155 alineatul (3)
				Articolul 40 alineatul (9)			Articolul 46 alineatul (8)			Articolul 155 alineatul (7)
				Articolul 41			Articolul 47			Articolul 156
				Articolul 42 alineatul (2)			Articolul 48			Articolul 160
				Articolul 43 alineatele (2) și (3)						Articolul 184
				Articolul 44 alineatul (2)			Articolul 49			Articolul 159 și anexa V
				Articolul 45 alineatul (2)						Articolul 189
				►C1 Articolul 46 alineatul (2) primul și al treilea paragraf ◄			Articolul 50 alineatul (1) primul și al treilea paragraf și alineatul (2)			Articolul 157
				Articolele 47-50						—
				Articolul 51			Articolul 64	Articolul 56		—
				Articolul 51 ultima liniuță					Articolul 1 alineatul (4)	Articolul 58 alineatul (8)
				Articolul 52						—
				Articolul 54						Articolul 206
				Articolul 55						Articolul 207

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
				Articolele 24 și 26						—
				Articolul 12 alineatul (1), articolul 19, articolul 33, articolul 37, articolul 39 alineatul (1), articolul 40 alineatul (1), articolul 42 alineatul (1), articolul 43 alineatul (1), articolul 44 alineatul (1), articolul 45 alineatul (1), articolul 46 alineatul (1)						—
					Articolul 1 litera (b)					►C1 Articolul 13 punctul 3 ◄
					Articolul 1 litera (c)		Articolul 1 alineatul (1) litera (s)	Articolul 2 alineatul (1) litera (c)		►C1 Articolul 13 punctul 4 ◄
					Articolul 1 litera (g)					Articolul 212 alineatul (1) litera (a)
					Articolul 1 litera (h)					Articolul 212 alineatul (1) litera (b)
					Articolul 1 litera (i)			►C1 Articolul 59 punctul 2 subpunctul (a) litera (i) ◄		►C1 Articolul 212 alineatul (1) litera (f) ◄
					Articolul 1 litera (j)			►C1 Articolul 59 punctul 2 subpunctul (a) litera (j) ◄		►C1 Articolul 212 alineatul (1) litera (g) ◄
					Articolul 1 alineatul (l)			►C1 Articolul 59 punctul 2 subpunctul (b) ◄		►C1 Articolul 13 punctul 6 ◄

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
					Articolul 2			►C1 Articolul 59 punctul 3 ◄		Articolul 214 alineatul (1)
					Articolul 3			►C1 Articolul 59 punctul 3 ◄		Articolul 214 alineatul (1) și alineatul (2) primul și al doilea paragraf
					Articolul 4			►C1 Articolul 59 punctul 3 ◄		Articolul 247 alineatul (1)
					Articolul 5 alineatul (1)			►C1 Articolul 59 punctul 4 ◄		Articolul 246
					Articolul 5 alineatul (2)					Articolul 254 alineatul (1)
					Articolul 6			►C1 Articolul 59 punctul 5 ◄		Articolul 254 alineatul (2), articolul 255 alineatele (1) și (2)
					Articolul 7			►C1 Articolul 59 punctul 5 ◄		Articolul 249 alineatul (1), articolul 252, articolul 253
					Articolul 8			►C1 Articolul 59 punctul 5 ◄		Articolul 245, articolul 246, articolul 258 alineatul (1)
					Articolul 9			►C1 Articolul 59 punctul 6 ◄		Articolul 218, articolul 219, articolul 258 alineatul (1)
					Articolul 10			►C1 Articolul 59 punctul 7 ◄		►C1 Articolele 218 și 219, articolul 258 alineatul (1) și articolele 260-263 ◄
					Articolul 10a			►C1 Articolul 59 punctul 8 ◄		Articolele 264

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
					Articolul 10b					Articolul 257
					Articolul 12	Articolul 32	Articolul 73	Articolul 65	Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 311
					Anexa I			►C1 Articolul 59 punctul 9 și anexa II ◄		Articolele 213-215, articolele 218-246
					Anexa II			►C1 Articolul 59 punctul 9 și anexa II ◄		Articolele 215-217, articolele 220-243
						Articolul 1 alineatul (2)				Articolul 267
						Articolul 2 litera (b)				Articolul 268 alineatul (1) litera (b)
						Articolul 2 litera (c)				Articolul 268 alineatul (1) litera (c)
						Articolul 2 litera (d)				Articolul 268 alineatul (1) litera (d)
						Articolul 2 litera (f)		Articolul 2 alineatul (1) litera (h)		►C1 Articolul 13 punctul 9 ◄
						Articolul 2 litera (g)				Articolul 268 alineatul (1) litera (a)
						Articolul 2 litera (i)				Articolul 268 alineatul (1) litera (e)

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
						Articolul 2 litera (j)				Articolul 268 alineatul (1) litera (f)
						Articolul 2 litera (k)				Articolul 268 alineatul (1) litera (g)
						Articolul 3				—
						Articolul 4				Articolul 269
						Articolul 5				Articolul 270
						Articolul 6				Articolul 271
						Articolul 7				Articolul 272
						Articolul 8				Articolul 273
						Articolul 9				Articolul 274
						Articolul 10				Articolul 275
						Articolul 11				Articolul 277
						Articolul 12				Articolul 278
						Articolul 13				Articolul 279
						Articolul 14				Articolul 280
						Articolul 15				Articolul 281
						Articolul 16				Articolul 282

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
						Articolul 17				Articolul 283
						Articolul 18				Articolul 284
						Articolul 19				Articolul 285
						Articolul 20				Articolul 286
						Articolul 21				Articolul 287
						Articolul 22				Articolul 288
						Articolul 23				Articolul 289
						Articolul 24				Articolul 290
						Articolul 25				Articolul 291
						Articolul 26				Articolul 292
						Articolul 27				Articolul 293
						Articolul 28				Articolul 294
						Articolul 29				Articolul 295
						Articolul 30 alineatul (1)				Articolul 268 alineatul (2)
						Articolul 30 alineatul (2)				Articolul 296
						Anexa				Articolul 276
							Articolul 1 alineatul (1) litera (d)			—
							Articolul 1 alineatul (1) litera (g)			►C1 Articolul 13 punctul 14 ◄
							Articolul 1 alineatul (1) litera (q)			—

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
							Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (3)		—
							Articolul 2 alineatul (1)			Articolul 2 alineatul (3)
							Articolul 3 alineatele (2), (3) și (8)			Articolul 9
							Articolul 3 alineatele (5) și (7)			Articolul 10
							Articolul 3 alineatul (6)			—
							Articolul 5 alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf			Articolul 15 alineatul (2) al treilea paragraf și alineatul (3) al doilea paragraf
							Articolul 6 alineatul (5) primul și al doilea paragraf			Articolul 21 alineatul (1)
							Articolul 7 litera (e)			Articolul 23 alineatul (2) litera (f)
							Articolul 8	Articolul 12		Articolul 24 alineatul (1)
							Articolul 12			Articolul 208
							Articolul 16 alineatul (9)	Articolul 30		Articolul 69
							Articolul 18 alineatele (1)-(6)			Articolul 73

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
							Articolul 18 alineatul (7)			—
							Articolul 19 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță			Articolul 74 alineatul (1)
							►C1 Articolul 19 alineatul (1) primul paragraf a doua liniuță ◄			Articolul 74 alineatul (3) al doilea paragraf
							Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf alineatele (2) și (3)			Articolul 74 alineatele (4) – (7)
							Articolul 21			Articolul 209
							Articolul 25			—
							Articolul 26			—
							Articolul 32			—
							Articolul 34			Articolul 182
							Articolul 35			Articolul 186
							Articolul 36 alineatul (1)			Articolul 185 alineatul (1)
							Articolul 36 alineatul (2)			Articolul 185 alineatul (4) prima teză
							anexa III (A)			Articolul 185 alineatul (6)
							Articolul 36 alineatul (3)			Articolul 185 alineatul (7)

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
							Articolul 41			Articolul 147
							Articolul 42 alineatele (1)-(3)			Articolul 148 alineatele (1), (3) și (4)
							Articolul 43			Articolul 149
							Articolul 45			—
							Articolul 48			Articolul 160
							Articolul 49			Articolul 159
							Articolul 51 alineatul (2) literele (a)-(g)			Articolul 162 alineatul (2) literele (a)-(e), (g) și (h)
							Articolul 51 alineatele (3) și (4)			Articolul 163
							Articolul 52 alineatul (1)			Articolul 169
							Articolul 55 alineatele (1) și (2)			Articolul 166 alineatele (1) și (2)
							Articolul 56			Articolul 167
							Articolul 59 alineatele (1) și (2)	Articolul 52 alineatele (1) și (2)		Articolul 177 alineatele (1) și (2)
							Articolul 59 alineatele (3) și (6)	Articolul 52 alineatele (3) și (4)		—
							Articolul 60 alineatul (1)			Articolul 305 alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
							Articolul 60 alineatul (2)			Articolul 305 alineatul (3)
			Articolul 31				Articolul 61			Articolul 43
							Articolul 65	Articolul 55		Articolul 301 alineatele (1) și (3)
							Articolul 66			Articolul 308
							Articolul 67	Articolul 53		Articolul 297
							Articolul 68 alineatul (1)			—
							Articolul 71			—
							Articolul 72			Articolul 310
							Anexa I			Anexa II
							Anexa III			Articolul 185 alineatele (2) literele (a)-(c), (3) și (5) primul paragraf
							Anexa IV			—
							Anexa V			Anexa VI
							Anexa VI			Anexa VII
								Articolul 1 alineatul (2) litera (d)		Articolul 11
								Articolul 2 alineatul (1) litera (a)		►C1 Articolul 13 punctul 7 ◄

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
								Articolul 2 alineatul (1) litera (b)		—
								Articolul 2 alineatul (1) litera (h)		►C1 Articolul 13 punctul 9 ◄
								Articolul 2 alineatul (1) litera (o)		►C1 Articolul 13 punctul 25 ◄
								Articolul 2 alineatul (1) litera (p)		►C1 Articolul 13 punctul 26 ◄
								Articolul 2 alineatul (1) litera (q)		Articolul 210 alineatul (3)
								Articolul 2 alineatul (2)		—
								Articolul 4 alineatul (2)		Articolul 15 alineatul (5)
								►C1 Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf și alineatul (2) ◄		►C1 Articolul 17 alineatele (1) și (2) și anexa III secțiunea C ◄
								Articolul 9 alineatul (1)		Articolul 21 alineatul (4)
								Articolul 11 alineatul (1) litera (b)		Articolul 23 alineatul (1) litera (b)
								Articolul 15 alineatul (3)		Articolul 32 alineatul (2)
								Articolul 21		—
								Articolul 45		—

▼B

Directiva 73/239/CEE	Directiva 78/473/CEE	Directiva 87/344/CEE	Directiva 88/357/CEE	Directiva 92/49/CEE	Directiva 98/78/CE	Directiva 2001/17/CE	Directiva 2002/83/CE	Directiva 2005/68/CE	Directiva 2007/44/CE	Prezenta directivă
								Articolul 46		Articolul 211 alineatele (1) și (2)
								Articolul 47		Articolul 158
								Articolul 48		Articolul 161
								Articolul 50		Articolul 175
								Articolul 51		Articolul 176
								Articolul 54 alineatul (1)		Articolul 298 alineatul (1)
								Articolul 61		Articolul 308
								Articolul 62		Articolul 12
								Articolul 63		Articolul 307
								Articolele 57, 58, 59 și 60, anexa II		—
									Articolul 1 alineatul (4), articolul 2 alineatul (4) și articolul 4 alineatul (6)	Articolul 58 alineatul (8)
									Articolul 8 alineatul (2)	Articolul 312